Susan Johnson,
„Marea Doamnă a literaturii erotice americane."
Affaire de Coeur
LOVE'S MAGIC
Se căutau și se descopereau,
pierzîndu-se și regăsindu-se,
printre sărutări blânde sau pătimașe,
printre intrigi și prejudecăți...
Păcate candide
erotic,
eteric,
exotic

Știa să facă dragoste cu aceeași artă cu care un muzician atinge pianul sau un vânător mânuiește lasso-ul. Știa cum să se miște, cât de unduios, cât de profund. Știa cum să sărute o femeie pe buze sau pe pielea fierbinte de după ureche. Știa cum să-i atingă sfârcurile sânilor și când să-i ridice șoldurile ca să-l primească. Știa când să se poarte cu blândețe și când nu. Cunoștea echilibrul delicat dintre violență și plăcere, dintre duritate și tandrețe. Reușea să aducă o femeie în pragul orgasmului, chiar și numai prin adierea mângâierilor și freamătul șoaptelor.

Romanul surprinde tulburătoarea evocare a unei pasiuni totale, iubire a sufletului și a trupului, în luptă cu prejudecățile, ostilitatea și intrigile oneroase ale societății americane de la frământatul sfârșit al veacului trecut.

Cunoscută cititorilor români prin bestseller-ul *DRAGOSTE INTERZISĂ*, Susan Johnson — singurul autor cotat cu șase stele de către prestigioasa *Affaire de Coeur* — se remarcă printr-o nouă și strălucitoare mărturie a vocației sale scriitoricești.

EDITURA ELIS Bucureşti

ISBN 973-96694-6-8

Lei 2900

Consilier literar: MIRELLA DOMINTEANU
Tehnoredactare computerizată: AMI TECHNICS SRL

Tiparul executat sub comanda 40 699
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

Capitolul 1

Virginia City. Montana
Aprilie 1867

Pe Adam Serre l-a cunoscut chiar în seara în care îl părăsise nevasta.

El tocmai intra în salonul judecătorului Parkman, cînd ea îi întindea capa servitorului. Amîndoi se salutară, zîmbind.

— Frumoasă vreme pentru aprilie! zise Adam, în timp ce păşeau împreună spre uşa îmbrăcată în draperii care dădea spre sala de bal, aruncîndu-i un surîs fugar.

— E o temperatură neobişnuită pentru această perioadă a anului? întrebă Flora, ridicînd o clipă ochii spre el, apoi continuă să-şi aranjeze mănuşa albă din piele de căprioară, lungă pînă la cot.

Adam ridică din umeri, într-o mişcare abia vizibilă sub fracul său elegant. Îşi plimba privirea prin sala de bal, plină de oameni, pe care o întrezărea printre draperiile uşii, pictate cu patriotism în roşu, alb şi albastru, în cinstea recentei primiri a amfitrionului în guvernul federal.

— E o primăvară timpurie, spuse el, încercînd să descopere gazda în acea mulţime strălucitoare. Dar vînturile Chinoak sînt imprevizibile.

În mod ciudat, fiecare din ei era extrem de conştient de prezenţa celuilalt. Adam, pentru care pînă atunci timpul trecuse pe nesimţite, încă nu-şi putea aduna gîndurile. Flora Bonham, abia sosită în Virginia City după o lungă călătorie la Londra, era nerăbdătoare să-şi revadă tatăl.

Amîndoi întîrziaseră la petrecerea dată de judecător.

Dar tăcerea bruscă aşternută asupra sălii de bal în clipa cînd îşi făcură apariţia în prag nu avea nimic de-a face cu sosirea lor tardivă.

— Pînă la urmă a venit!

— Sfinte Dumnezeule, e cu o femeie!

— Dar *cine*-i femeia?

După prima clipă de surpriză, urmă o avalanşă de şoapte agitate şi uluite, din care răzbăteau fel de fel de presupuneri. Flora Bonham, singura fiică a reputatului arheolog Lord Haldane, se întrebă un moment dacă nu cumva uitase să-şi încheie rochia, astfel încît vreo parte intimă a trupului să fie expusă în faţa ochilor acestei mulţimi cu sufletul la gură.

Însă după o secundă de panică, înţelese că privirile asistenţei erau pironite nu asupra ei, ci mai curînd asupra însoţitorului. Aşadar ridică ochii, încercînd să priceapă motivul unei asemenea curiozităţi fascinate.Bărbatul de lîngă ea era incredibil de frumos — după cum remarcase încă din prima clipă --- cu un trup minunat dăltuit, ca o sculptură clasică, avînd ochi negri şi senzuali, cu o privire pătimaşă şi irezistibilă. Dar, înainte de a mai trage şi alte concluzii, tînărul se înclină în faţa ei cu o mişcare graţioasă şi unduitoare, apoi îşi ceru scuze şi se îndepărtă.

În aceeaşi clipă îşi zări tatăl, care păşea către ea, cu chipul luminat de un zîmbet cald şi cu braţele desfăcute larg în semn de bun-venit. Buzele i se arcuiră într-un surîs şi se repezi să-l strîngă în braţe.

Abia dacă trecuseră două minute.
Poate nici atît.
Fusese prima întîlnire cu Adam.

— Arăţi minunat, îi spuse George Bonham, depărtînd-o puţin de el ca s-o privească mai bine, în timp ce ochii săi albaştri şi strălucitori nu se mai săturau să admire frumuseţea sclipitoare a Florei. Cum văd eu, lunga călătorie de la Fort Benton n-a lăsat nici o urmă.

— Zău, tată! îl dojeni ea. După cît am trăit într-un colţ de ţară uitat de lume, Montana mi s-a părut un ţinut foarte civilizat. N-a fost nevoie să ne înglodăm în noroi ca să ne luminăm calea decît de vreo douăsprezece ori. Traversarea rîurilor n-a pus nici o problemă, iar vizitiul a reuşit să nu se îmbete chiar de tot. După o baie fierbinte la hotel, m-am simţit perfect refăcută.

Bătrînul îi surîse.

— Mă bucur că te-ai întors. Dă-mi voie să fac prezentările. În ultimele luni am cunoscut aproape pe toată lumea. Hai să faci cunoştinţă cu gazda noastră, judecătorul — urmă el, arătînd spre un colţ al sălii de bal. Lasă-mă să mă mîndresc cu tine.

Dar cînd se apropiară de grupul în care se afla gazda şi prezentările fură făcute, Flora observă că bărbatul care intrase în sala de bal împreună cu ea continua să suscite un interes neobişnuit. Toţi oaspeţii păreau să fie cu ochii pe el, urmărindu-i fiecare pas pe podeaua lustruită a sălii .

Nimeni nu se aşteptase că Adam îşi va face apariţia în această seară.

În timp ce se îndrepta spre gazdă, salutînd în dreapta şi în stînga cu un cuvînt sau un surîs, ba chiar schiţînd o plecăciune în direcţia bătrînei doamne Alworth, care rămăsese cu gura căscată de uimire, încăperea începu să zumzăie de şoapte animate.

— Chiar azi l-a părăsit nevasta.

— Probabil c-a avut şi motive.

— Se zice c-ar fi fugit cu baronul Lacretelle.

— Atunci sînt chit: Adam are o groază de amante.

— Dar are curaj, nu glumă, să se arate aici în astă seară, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat! remarcă un domn mai în vîrstă.

— Sîngele lui de indian îşi spune cuvîntul, murmură cu tremur în glas o tînără domnişoară chiar lîngă Flora, în timp ce- şi plimba privirea pe trupul suplu şi musculos al lui Adam. Cei din neamul lui nu-şi trădează niciodată sentimentele.

Dar, observă Flora, în această clipă Adam părea gata să-şi trădeze sentimentele, urmărind discuţia însufleţită dintre gazdă şi bărbatul bronzat, care atrăsese atenţia tuturor. Acesta zîmbea aproape tot timpul şi, la un moment dat, chiar izbucni în rîs. Fata ghici imediat ceva ciudat în rîsul lui, de parcă i-ar fi simţit de departe veselia înşelătoare.

— Cine-i omul acela? întrebă ea, şocată de prezenţa tînărului.

Domnişoara de alături răspunse fără a-şi lua ochii de la frumosul indian cu părul lung.

— Adam Serre, conte de Chastellux. E metis, adăugă ea încetişor, vădit interesată de originea lui exotică. Acum, că l-a părăsit nevasta, e *şi mai* disponibil ca înainte.

— Disponibil?

Oare interlocutoarea se referise la căsătorie? Neînţelegînd insinuarea, întrucît ea una avea un stil de conversaţie cît se poate de direct, Flora insistă, politicos, să afle şi alte amănunte.

— *Ştiţi*... începu blonda, făcînd cu ochiul înspre Flora. Ajunge să vă uitaţi la el.

Şi suspinul ei — abia mascat — nu era decît unul din multe altele care marcau prezenţa lui Adam la balul din acea seară.

Flora îi fu prezentată mult mai tîrziu, după cină şi după ce un cvartet de coarde cîntase pentru cei dornici să danseze. Cînd judecătorul Parkman i se adresă tînărului, spunînd:

„Adam, dă-mi voie să ți-o prezint pe fiica lui George Bonham. Flora Bonham — Adam Serre", fata se simți neobișnuit de stînjenită. Cînd deschise gura să vorbească, glasul îi tremură abia perceptibil.

— Încîntată, domnule Serre.

Își ridică ochii spre a-i întîlni privirea și o clipă simți cum i se taie răsuflarea. Văzută de aproape, frumusețea lui era atît de izbitoare, încît avu senzația că se află în pericol.

— Nu mai puțin, răspunse el, cu un surîs deschis și firesc, fără a părea afectat de ce se vorbea în acea seară pe socoteala căsniciei lui. E prima oară cînd vă aflați în Montana?

— Da, încuviință Flora, regăsindu-și stăpînirea de sine.

El părea să nu-și dea seama de efectul propriei frumuseți.

— Montana seamănă mult cu ținuturile de cîmpie din Manciuria. Niște locuri minunate, cu cer albastru și munți înalți de jur-împrejur.

Adam o privi pe Flora cu ochi de cunoscător, spunîndu-și că era o femeie nespus de atrăgătoare. Părul arămiu și bogat părea să aibă o viață proprie, iar chipul cu ochi mari și întunecați și pielea aurie stătea mărturie multor zile petrecute în bătaia razelor soarelui. Știa că Flora călătorise mult cu tatăl ei. În ultimele luni, George Bonham vizitase mai multe tabere ale indienilor Absarokee.

— E și o zonă foarte bună pentru cai, adăugă el. La fel ca stepele asiatice. Ați văzut lacul Baikal?

— Ați fost acolo? întrebă ea, însuflețindu-se brusc.

— Cu mulți ani în urmă.

— Cînd?

El rămase o clipă pe gînduri.

— Tocmai terminasem universitatea, deci probabil în 1859.

— Nu se poate!

— Dar dumneavoastră cînd ați fost acolo? se interesă Adam, intrigat de sclipirea din ochii ei.

— În iunie.

— Am înălțat tabăra pe malul apusean, lîngă Krestovka. Să nu-mi spuneți că erați în sat și am ratat o astfel de întîlnire.

— Ne găseam la cîteva mile depărtare, în Listviyanka.

Amîndoi zîmbiră, ca doi prieteni care se regăsesc după o îndelungată absență.

— Nu doriți niște șampanie? întrebă Adam. Pe urmă aș vrea să-mi povestești ce ți-a plăcut mai mult la Listvyanka: biserica, contesa Armeciev sau ponei?!

Amîndoi căzură de acord că biserica era o adevărată bijuterie de arhitectură provincială. În mod firesc, simțul artistic al contesei îl atrăsese mai mult pe tînărul cel sensibil la frumusețea feminină decît pe fata de șaptesprezece ani, pasionată de cai. Dar ponei de prin partea locului stîrniră o discuție îndelungată privind rasele asiatice. În cursul serii, Adam și Flora descoperiseră că amîndoi vizitaseră Istanbulul, Țara Sfîntă, Japonia cea de curînd deschisă turiștilor, cele mai îndepărtate ținuturi ale Saharei și St. Petersburgul. Numai că fiecare în altă perioadă.

— Ce păcat că nu ne-am întîlnit niciodată! exclamă Adam, cu un surîs seducător, obișnuit să spună automat aceleași vorbe frumoase în prezența unor femei atrăgătoare. Rareori mi se întîmplă să am o conversație așa plăcută.

Flora își spuse că, în ce-l privea pe Adam, puține femei ar fi fost preocupate exclusiv de conversație. Îi remarcă încă odată frumusețea exotică și trupul vînjos. Chiar și așa, tolănit în fotoliu, cu picioarele încrucișate gleznă peste gleznă, tînărul oferea o imagine irezistibilă a forței. Pe de altă parte, în cursul serii auzise destule bîrfe, ca să înțeleagă că el aprecia la o femeie cu totul altceva decît conversația.

— Adevărat. Un interlocutor agreabil e la fel de rar ca și fidelitatea în căsnicie.

El ridică ușor din sprîncene.

— Nimeni n-a îndrăznit să se refere atît de direct la căsnicia mea. Te referi la fidelitatea mea sau a Isoldei? întrebă, cu un surîs strengăresc.

— Tata spune că ești francez.

— Asta înseamnă cumva că am o scuză? Sînt doar pe jumătate francez — după cum probabil știi — astfel încît am mai puține scuze decît Isolde, care se pare că preferă mai curînd palatele de la Paris și Nisa ale baronului Lacretelle, decît proprietatea mea de aici.

— Va să zică, nu plîngi de dorul ei?

El izbucni în rîs.

— Se vede treaba că n-ai cunoscut-o pe Isolde.

— Atunci de ce te-ai însurat cu ea?

El o privi o clipă pe deasupra paharului pe care-l ridicase la buze.

— Nu se poate să fii atît de naivă! murmură, apoi goli paharul dintr-o înghițitură.

— Iartă-mă. de fapt nu-i treaba mea.

— Întocmai.

Căldura din glas și din privire dispăruse cu desăvîrșire. Ori de cîte ori își amintea motivul căsătoriei cu Isolde, simțea cum urcă în el un val de furie.

— Niciodată n-am fost atît de stînjenită... șopti Flora.

Ochii lui negri se ațintiră asupra ei, cu o forță fascinantă. Apoi, brusc, licărul din privire i se stinse și-și reluă zîmbetul nepăsător.

— De unde era să știi toate ciudățeniile căsniciei mele? Mai bine povestește-mi despre Sfînta Sofia.

— Era în zorii zilei, începu Flora, recunoscătoare că fusese ajutată să treacă atît de ușor peste gafa de adineauri. Soarele abia se ivise pe cer...

— Hai să dansăm! spuse Adam deodată, aplecîndu-se spre ea. Îmi place foarte mult valsul acesta, urmă el de parcă n-ar fi discutat pînă atunci despre cu totul altceva.

Întinse brațul și o prinse de mînă.

— De altfel, tot timpul am dorit...

Șovăi o clipă, în căutarea unui cuvînt potrivit.

— ... să te țin în brațe.

Rîse scurt.

— Vezi bine ce atent sînt cum vorbesc.

Se ridică şi-o trase cu blîndeţe spre el.

— Dacă mă gîndesc la recentul scandal din viaţa mea, cred că în astă seară mă port mai cuviincios ca oricînd.

— Mie scandalurile nu-mi fac nici o impresie, declară Flora stînd foarte aproape de Adam, cu mîinile în mîinile lui.

Gura lui frumoasă aproape o atingea pe-a ei. Buzele i se arcuiseră într-un surîs vesel, jucăuş şi arzător.

— Aşa mi-am închipuit şi eu.

— Cînd călătoreşti mult, aşa cum fac eu, înţelegi că normele de bună-cuviinţă diferă de la o persoană la alta.

Îşi înălţă o clipă umărul gol, făcînd să fluture dantela imaculată a decolteului. Adam îi remarcă pielea albă şi catifelată, ca şi sînii reliefaţi irezistibil sub corsajul rochiei.

— Dacă m-aş teme de scandal, surîse ea, nici n-aş îndrăzni să ies din Anglia.

— Dar tocmai asta faci!

— Da... murmură Flora.

Însă fiecare se referise la cu totul altceva.

— Nu prea-mi eşti de ajutor, vorbi Adam abia auzit. Jurasem să nu mă mai apropii de nici o femeie.

— Pînă-ţi vindeci rănile?

— Nu-s chiar aşa de sentimental.

Zîmbetul în colţul gurii îl făcea să semene cu un copil poznaş.

— Pur şi simplu încerc să-mi pun ordine în gînduri.

— Asta înseamnă că am ajuns în Virginia City prea tîrziu?

— Prea tîrziu, ca să mai profit de gîndurile de odinioară,

El răsuflă adînc, conştient de apropierea trupului ei fierbinte, cu pielea albă şi parfumată.

— Eşti o fată îndrăzneaţă, domnişoară Bonham.

— Am douăzeci şi şase de ani, domnule Serre, şi sînt o fire independentă.

— După experienţa cu Isolde, nu ştiu dacă mă mai interesează femeile independente din aristocraţie.

— Dar dacă eu te-aș face să te răzgîndești?

El o privi gînditor, apoi gura frumos desenată se destinse într- un zîmbet.

— S-ar putea...

— Vai, ce galant ești! replică ea în glumă.

— Crede-mă că în clipa asta numai de galanterie nu-mi arde. Deja toți sînt cu ochii pe noi. Nu-i cazul să-ți strici reputația încă din prima zi petrecută în Virginia City. Și cum îmi place valsul acesta, acordă-mi te rog cinstea de-a te invita la primul dans în Montana.

Încercînd să se ferească de ispită, o trase după el printre ceilalți dansatori, punînd capăt unei conversații care devenise prea insinuantă.

Însă curînd își dădu seama că dansul cu încîntătoarea domnișoară Bonham nu făcea decît să-i stîrnească simțurile și *mai mult* — *lucru* observat de toți ceilalți invitați. Frumoasa pereche ce se învîrtea prin sala de bal răspîndea în jur o căldură aproape palpabilă și toți ochii erau ațintiți asupra lor.

Flora purta o rochie de tul violet, cu găteli sofisticate din panglică verde și dantelă de culoarea fildeșului, care-i scoteau în evidență pielea albă și buclele arămii. Cutele diafane ale rochiei și feminitatea ei debordantă formau un contrast absolut cu virilitatea aspră a lui Adam. În timp ce dansau, o șuviță mătăsoasă se desprinse din agrafele de diamant, alunecînd pe fruntea Florei, iar Adam își plecă încet capul, suflînd-o ușor la o parte. La gestul lui intim și îndrăznet, toți cei din jur simțiră că li se taie răsuflarea și nenumărate perechi de ochi începură să-i fixeze cu aviditate.

Închise ochii, vrăjită de răsuflarea lui caldă pe gîtul ei și conștientă de brațul puternic care-i înlănțuia strîns mijlocul, de parcă și el ar fi fost cuprins dintr-o dată de aceeași dorință irezistibilă. Brusc, înțelese de ce toate femeile erau fascinate de Adam. Sub înfățișarea frumoasă și distinsă se ghicea făgăduiala unor plăceri nebunești, fără seamăn. Flora îi simți sexul tare apăsînd-o pe pîntece.

Era atît de frumoasă, atît de lipsită de prejudecăţi, atît de pătimaşă şi totuşi, în timp ce dansa cu trupul lipit de trupul ei, care-i primea dovada de netăgăduit a dorinţei, Adam se lupta să-şi ţină firea. Cu numai cîteva ceasuri în urmă, jurase să nu mai aibă de-a face cu patriciene răsfăţate. Dar fata aceasta nu era o răzgîiată, oferindu-i pretextul pe care-l căuta. Locuise în corturi, colindînd cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Era tocmai ce-i trebuia. Erecţia continua, silindu-l să-şi arunce ochii în dreapta şi-n stînga, în căutarea unei modalităţi discrete de a părăsi încăperea.

— Poţi veni cu mine? o întrebă fără ocolişuri, hotărînd să lase deoparte orice încercare de seducţie.

Dorinţa copleşitoare, aproape iraţională, îl făcuse să-şi piardă cumpătul. Aproape c-ar fi vrut ca Flora să-l refuze.

— Da, dar nu pentru mult timp, răspunse ea la fel de direct.

În ochii lui se citea uimirea.

— Dacă asta ţi-ar mai linişti conştiinţa, şopti fata, privindu-l fără fereală, aş putea încerca eu să te seduc.

— Vrei să spui că ţi se întîmplă deseori?

Glasul îi era lipsit de expresie, dar braţul lui îi strîngea mijlocul ca într-un cerc de fier.

— Niciodată, răspunse Flora, deşi gesturile ei unduioase şi atingerea coapselor tari de trupul lui veneau s-o contrazică.

— Adică ar trebui să mă socotesc onorat?

În vorbele lui se ghicea o oarecare insolenţă.

— Dacă vrei... replică ea, fără să se tulbure. Eu una aş prefera să cred că-i o plăcere reciprocă.

Reacţia lui fu imediată şi Flora o putu simţi pe pîntecele ei.

— Ce zici, te-ar interesa să vezi noua grădină a judecătorului Parkman? întrebă deodată Adam, conducînd-o spre uşa ce dădea spre terasă.

— Depinde de privelişte...

Adam se întoarse brusc spre Flora, care-i zîmbea fără teamă.

— Nu glumesc, şopti ea, cu o sclipire vicleană în priviri.

— Să vedem ce putem face, răspunse el morocănos. Ai nevoie să-ți pui un șal pe umeri? adăugă, cu o umbră de galanterie.

— Ce cavaler ești! exclamă surîzînd Flora. Dar cred că la amîndoi ne este destul de cald. Probabil din cauza dansului.

— Poate chiar *prea* cald, murmură el, ațintindu-și ochii negri și arzători asupra Florei. Dar nu valsul e de vină.

Se apropiaseră de marginea ringului de dans, cu mișcări ferite, care fetei i se păreau chinuitoare și tulburătoare. Fără o vorbă, tînărul ocoli niște ghivece cu palmieri, conducînd-o spre ieșirea pe terasă. Ajuns aici, deschise ușa și-o lăsă să iasă afară.

Rămase pe dalele de piatră ținînd-o strîns de mînă, cercetînd cu privirea grădina aproape lipsită de flori în acea vreme, de primăvară timpurie. Gardul viu și bolta de viță abia înmuguriseră. Părînd a fi luat o hotărîre, Adam porni spre intrarea de servici a clădirii de piatră, mergînd destul de încet, astfel încît Flora să poată ține pasul cu el. Coborînd de pe terasă, începu să păsească pe pietrișul greblat cu grijă al aleii din spate, pînă la șopronul unde erau adăpostite trăsurile. Ușa mare și dublă era larg deschisă și razele lunii luminau o parte din interior. Adam privi în jur cu atenție, apoi se topi în întunerec.

Părea să știe încotro se îndreaptă, căci se apropie cu pași siguri de o trăsură descoperită, aflată lîngă perete, apoi, pe neașteptate, o luă în brațe pe Flora, așezînd-o pe pernele căptușite cu saten, într-o învolburare de voal violet.

— Să ridicăm și coviltirul? murmură Flora, scoțîndu-și una din mînușile albe, din piele de căprioară.

Adam deschise portiera lăcuită și sări înăuntru, clătinînd din cap. Alesese această trăsură tocmai pentru că era descoperită și deci mai spațioasă. Făcuse de destule ori dragoste în trăsuri închise, ca să aprecieze meritele spațiului.

— Crezi că tatăl tău te va căuta? întrebă el, așezîndu-se comod lîngă Flora.

— Asta nu s-a mai întîmplat de cînd am împlinit optsprezece ani și-am devenit stăpînă pe viața mea, răspunse fata surîzînd ușor în lumina lunii.

— Nu semeni deloc cu alte femei, șopti el, privind-o intens.

— Nici tu cu alți bărbați, replică Flora. Dar îmi închipui că nu-ți spun o noutate.

Începu să-și descheie nasturii celei de-a doua mînuși.

— Pentru că toată lumea ține să-mi aducă aminte, rosti sec Adam, punîndu-și brațele sub cap. Guvernatorul Meagher și bețivanii lui de soldați își împart de regulă timpul între cîrciuma lui Con Owen și plăcerea de-a vîna indieni.

Își schimbă poziția, întrebîndu-se neliniștit, dacă era înțelept să se lase astfel pradă poftelor cărnii.

— Ai mei fac tot posibilul să se țină departe de ei.

— Asta sună a resemnare.

— Nu chiar, pentru că au arme și sînt pregătiți pentru orice eventualitate. E mai sigur așa.

— Vii deseori în Virginia City?

El clătină iarăși din cap.

— Prefer să rămîn la ferma mea. De data asta am făcut o excepție, pentru că judecătorul Parkman mi-e prieten.

Oftă adînc.

— Bineînțeles, un alt motiv a fost fuga Isoldei.

— Chiar te-a părăsit pentru baron? întrebă Flora cu un ușor tremur în glas, în timp ce-și scotea a doua mînușă.

El tăcu vreme de cîteva clipe și fata se temu că din nou încălcase regulile politeței. Brusc, Adam începu să rîdă — un rîs cald și plăcut, venit din întuneric.

— Cel puțin așa sper!

Se întoarse către ea și, ridicînd mîna, îi atinse ușor obrazul cu dosul palmei.

— Nu-i bine ce faci. N-ar trebui să fii aici. Nici eu. Plimbarea noastră prin grădină n-a fost o idee prea grozavă. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Ai dreptate, încuviință Flora.

Vorbise în șoaptă, cu buzele aproape lipite de ale lui, în timp ce lăsa să cadă mînușa pe podeaua trăsurii.

El își ținu răsuflarea, încercînd să se stăpînească.

— Doamne, cît ești de ispititoare!

Pielea ei albă strălucea în lumina palidă a lunii. Adam îi privea fascinat umerii și brațele goale, sînii umflați sub decolteul adînc. Parfumul de iasomie desprins din părul ei îl amețea.

— Sărută-mă... murmură Flora, arzînd de aceeași dorință ca a lui.

— Nu, răspunse Adam fără să se miște.

— Atunci am să te sărut eu.

Tînărul îi simți sărutul abia atingîndu-i buzele și dorința se redeșteptă năvalnică, făcînd să-i pulseze sîngele în vine.

— Cît timp avem la dispoziție? șopti el, cedînd în cele din urmă.

— Tu știi mai bine... replică Flora cu subînțeles.

— Oricum nu va fi destul.

Ar fi vrut să rămînă cu ea, în ea, deasupra ei, s-o posede ceasuri la rînd — o senzație unică, pe care se străduí să n-o ia în seamă.

— Nu mai ai șaisprezece ani...

O remarcă masculină, prudentă și stăpînită. În orice caz ultima — de asta era sigur, oricare ar fi fost răspunsul ei. Chiar dacă ea adăugase ceva, oricum Adam n-o auzi, pentru că palmele ei îi cuprinseră obrazul, trăgîndu-l mai aproape, iar cînd buzele ei le atinseră pe ale lui, el începuse deja să-și descheie pantalonii.

Dintr-o mișcare se culcă peste trupul ei, ridicîndu-i fusta și juponul, sărutînd-o cu o patimă tot atît de nestăvilită ca a femeii. Flora încercă să-l ajute să-și descheie nasturii, dar el o refuză aproape cu violență, dîndu-i la o parte mîna, care, în nerăbdarea lui, mai mult îl încurca. Eliberîndu-și sexul, o

pătrunse imediat, pentru că nu mai putea aștepta nici o clipă, apoi o trase mai sus pe pernele trăsurii, în parte ridicînd-o cu brațele, în parte silind-o să se înalțe, prin forța penetrării. Ea scoase un țipăt nestăpînit și, gîfîind, se agăță de el, ametită de senzația divină revărsată în toată ființa, în trupul și-n mintea ei, în vîrfurile degetelor și pe pielea înfierbîntată.

Trăsura se zgîlțîia în întuneric și singurele sunete care răzbăteau erau gemetele celor doi tineri și scîrțîitul arcurilor, în timp ce Adam Serre încerca să potolească simțurile pătimașei sale partenere, dînd frîu liber și propriei lui pasiuni. Îi murmura la ureche cuvinte tandre, în limba părinților săi — cuvinte uimitoare, pe care nu le mai adresase nici unei alte femei. Iar ea îl săruta iar și iar, dornică să-i cunoască gustul, așa cum îi simțea și trupul.

Nu-și putea explica dorința arzătoare pe care i-o trezea această fată. Nu-și amintea să fi trăit vreo dată asemenea clipe copleșitoare. Tot ce știa era că ar fi vrut să rămînă aici, cu ea, o veșnicie, iar această senzație nemaiîntîlnită să nu se mai sfîrșească niciodată. Parcă ar fi fost cuprins de febră. Nu te opri, îi răsuna în minte pînă la obsesie, nu te opri... Mișcările trupului său țineau isonul poruncii repetate în gînd, ca o litanie. Răsufla iute, cu ochii închiși, savurînd extazul care-i umplea toată ființa, în timp ce pătrundea înlăuntrul trupului acela voluptos de femeie, cufundîndu-se în carnea ei iar și iar, pînă ce amîndoi începură să tremure, ajunși în pragul descărcării finale. Cîteva clipe mai tîrziu, el se retrase încet, ca să revină cu patimă dezlănțuită și devastatoare.

Flora îi ieși în întîmpinare cu propria-i pasiune nedomolită. Din prima clipă cînd îl privise în ochi, înțelesese pe ce culmi de extaz era în stare să aducă o femeie. Cu un geamăt de plăcere, îl sărută, suspinînd mulțumită.

Cînd nebunia primelor momente se mai potoli, o dezbrăcă pînă la brîu, desfăcîndu-i copcile rochiei și dezlegîndu-i

corsetul, pînă ce sînii ei albi îi sclipiră în palmă luminați de razele lunii, parcă îndemnîndu-l să le guste dulceața.

— Acum e rîndul meu... șopti ea după un scurt răgaz de odihnă și, culcîndu-se peste el, întinse mîna spre acul de diamant de la cămașă.

Îl ajută să-și scoată o parte din veșminte, uluindu-l cu inventivitatea degetelor ei delicate, pînă cînd, în cele din urmă, limba ei caldă coborî pe trupul lui, umplîndu-l de o senzație fără egal.

Ca niște adolescenți, trăiau o plăcere nebună, fără să le pese ce vor zice ceilalți, preocupați doar de plăcerea simțurilor. Făcură dragoste în fel și fel de poziții, care mai de care mai tentante și mai pline de imaginație. Mai tîrziu, cînd Adam o rostogoli pe Flora pe canapea, pătrunzînd-o pe la spate, ea îl privi peste umăr, epuizată de orgasmul precedent, și murmură:

— De ce... ești ... atît de... egoist?

Pierzîndu-se înlăuntrul trupului ei primitor, el îi răspunse, gîfîind:

— Asta n-o fac pentru tine.

Și, înlănțuindu-i strîns mijlocul, o pătrunse și mai adînc.

Ea gemu și țipătul i se topi într-un suspin arzător.

Un timp amîndoi rămaseră fără suflare, dornici să nu piardă nici o clipă din plăcerea intensă care la inunda întreaga ființă. Dar extazul nu ținu mult timp, pentru că nici într-un astfel de moment Adam nu renunțase cu totul la prudență. Cînd Flora ajunse din nou în pragul descărcării, se eliberă și el, pătrunzînd-o atît de adînc, încît ea scoase un geamăt înăbușit, apoi amîndoi se lăsară pradă unui orgasm năvalnic, care-i lăsă fără suflare.

Un timp se auzi numai respirația grăbită a bărbatului. Nici unul nu avea puterea să vorbească. După aceea, într-un gest posesiv, Flora îi ainse fruntea brobonită de sudoare, aplecată deasupra ei.

— Ești uluitor... murmură ea, cuprinsă de un adînc sentiment de mulțumire.

— Cred că, pînă la urmă, o să-mi placă Montana.

Îl simți încordîndu-se brusc și adăugă:

— Nu-ți fie teamă. Era un compliment.

Mai curînd ghici decît îi văzu zîmbetul în întuneric.

— A fost plăcerea mea. Uitasem ce prietenoși pot fi uneori englezii.

— Dar eu sînt pe jumătate americancă.

Aha, își zise Adam. Deci asta era explicația patimii ei neobișnuite. Și a sincerității dezarmante. În ciuda dorinței arzătoare de-a rămîne în trupul ei, Adam își dădu seama că tainica lor intimitate trebuia să ia sfîrșit. O sărută cu tandrețe, apoi spuse cu regret neprefăcut:

— Acum trebuie să ne întoarcem.

Se ridică în capul oaselor și începu să-și încheie cămașa.

— Bănuiesc că vei avea nevoie de asta, se oferi el politicos, vîrînd mîna în buzunar, de unde scoase o batistă de pînză albă.

— Cîtă amabilitate! murmură Flora, amețită de dezlănțuirea pătimașă de mai adineauri.

Rămăsese culcată, cu trupul încă vibrînd, înfiorat de plăcere.

— Dar de ce n-aș folosi unul din nenumăratele jupoane pe care le port pe dedesubt?

Se întinse alene.

— Însă nu chiar acum... Cînd voi avea mai multă putere...

— Ba chiar *acum,bia*! insistă el, alintînd-o în șoaptă cu apelativul tandru din graiul Absarokee. Nu putem aștepta pînă-ți vei regăsi tu forța.

Își netezi grăbit fracul cu gesturi sigure, deprinse în ani îndelungați de seducție și dragoste pe apucate. La fel de priceput la îmbrăcămintea femeiască, o ajută pe Flora să-și scoată unul din jupoane, ridicînd-o în brațe ca să-i înlesnească operațiunea. Dar, cînd începu să șteargă urmele plăcerii

de mai adineauri, îi pieri brusc din minte orice noțiune a timpului. Admirîndu-i coapsele catifelate și șoldurile ademenitoare, simți că nu se putea împotrivi dulcii făgăduieli oferite de trupul tolănit pe pernele trăsurii. Închise ochii, ca să reziste unui nou val de dorință, apoi trase aer în piept și spuse:

— Iartă-mă!

O sărută cu blîndețe, așezînd-o pe banca din fața lui.

— Acum rămîi aici. Nu merită să riști un scandal.

Văzîndu-i zîmbetul ispititor și lipsit de rușine, începu să rîdă.

— Zău c-aș vrea! Dar de data asta, e mai bine să ne oprim aici.

Cu toată încercarea lui de a glumi, Flora ghici în ce dilemă se află.

— Poate mai tîrziu... murmură ea, aranjîndu-și cît de cît pliurile rochiei.

Zece minute mai tîrziu, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, apărură amîndoi în ușa terasei. Noaptea de primăvară era destul de răcoroasă și nici unul din ceilalți oaspeți nu se aventurase afară. Nimeni nu îndrăznise să înfrunte frigul. Oprindu-se într-un colț mai ferit, Adam cercetă pentru ultima dată înfățișarea Florei, aranjîndu-i ba o panglică, ba o șuviță de păr, apoi îi zîmbi ca un tată iubitor.

— Acum te rog să rămîi lîngă mine și nimeni nu va îndrăzni să te vorbească de rău.

— Ești chiar atît de periculos?

— Nu și pentru tine.

Glasul lui avea o intonație ciudată. Pentru prima oară, Flora ghicea în vorbele lui un avertisment.

— Dar pentru alții? întrebă ea deodată.

— Te referi la tatăl tău? Nu, în nici un caz, răspunse el, cu indiferența obișnuită.

— Atunci, pentru cine? Nu cred că scurta noastră întîlnire ar putea face rău cuiva.

— Sigur că nu. Fii liniştită, nu vom avea nici un fel de necazuri. Nimeni nu îndrăzneşte să se lege de mine pe faţă.

Acelaşi avertisment.

— De ce? zise ea mecanic, pentru că, din simpla lui înfăţişare, ghicise răspunsul.

Adam tăcu, întrebîndu-se ce răspuns i-ar fi putut da unei femei pe care de-abia o cunoscuse. Duşmanii lui erau animaţi de raţiuni complexe, printre care originea lui indiană. Dar nici unul nu îndrăznea să-l înfrunte direct — ba chiar şi atunci, îşi lua de regulă o mică trupă de însoţitori.

— E greu de explicat, vorbi el într-un tîrziu

— Ai ucis pe cineva? insistă ea, încruntîndu-se fără voia ei.

— În clipa asta, nici nu contează.

Zîmbetul lui era lipsit de căldură. Ce rost avea să-i spună că aparţin unor lumi complet diferite?

— Tot ce trebuie să facem *acum*, iubito — şopti el — e să intrăm fără să ne pese de privirile aţintite asupra noastră şi să-l liniştim pe tatăl tău.

— Nu-i cazul să te temi de tata! declară ea, convinsă de sprijinul necondiţionat al domnului Bonham.

— Nu te crede în stare de nimic rău?

— Cam aşa ceva.

— S-ar putea ca mie să nu-mi ierte asta tot atît de uşor.

— Tata îi iartă pe toţi prietenii mei.

Adam Serre avusese dreptate. Deşi mai multă lume le remarcase intrarea, precum şi părul ciufulit şi rochia uşor şifonată a Flora, nimeni nu se apropie de ei şi nici nu le adresă vreun cuvînt.

— Sînt impresionată! mărturisi Flora, trecînd pe lîngă un alt oaspete, care răspunsese salutului lui Adam. Şi nu eşti nici măcar înarmat! rîse ea.

— *Acum*, nu! răspunse el, liniștit. Fiecare din cei de-aici face această deosebire.

Nu-i răspunse la surîs, iar ea se întrebă ce reputație putea avea un om care reușea atît de ușor să-i intimideze pe ceilalți.

— Ai putea lua cu tine oricare altă femeie din sala de bal, fără ca cineva să ți se împotrivească?

El îi aruncă o privire scurtă — nu de surprindere, ci de regăsire — de parcă pînă atunci ar fi zăbovit cu gîndul în altă parte.

— Eu nu silesc nici o femeie să vină cu mine.

— Altceva am vrut să spun.

— În acest caz, răspunsul e da.

Cuvinte seci și directe, rostite aproape în șoaptă.

— Ești sigură că tatăl tău nu-i supărat? adăugă el, de parcă un subiect de conversație atît de neobișnuit i-ar fi făcut să împărtășească aceleași sentimente.

Chiar îi păsa, se gîndi Flora, fascinată și tulburată de firea lui de nepătruns.

— Poate că reușești să-l intimidezi și pe el! îl necăji fata.

Pe chipul lui frumos apăru o umbră de zîmbet.

— Asta o las pe seama ta, *bia*. Ești suficient de neîmblînzită pentru amîndoi.

Flora simți că se înroșește pînă în albul ochilor.

— N-a fost un reproș, adăugă Adam, înveselit de stînjeneala ei. Crede-mă.

— Nici eu n-am ce să-ți reproșez, domnule conte! glumi fata.

— Aici nu-mi folosesc titlul, dar — oricum — îți mulțumesc.

Îi atinse ușor mîna sprijinită pe brațul lui.

— Îți mulțumesc pentru tot.

Cînd îl găsiră pe George Bonham, aflat în sala de biliard, subiectul de conversație nu fu absența lor, ci intenția contelui de-a cumpăra cai de la Adam. După ce discutară mai multe posibilități, se înțeleseră să se întîlnească peste două săptămîni, la ranch-ul lui Adam.

Curînd după aceea, tînărul indian părăsi casa judecătorului Parkman. Îi fusese imposibil să se comporte firesc în societate, după senzațiile nemaiîntîlnite trăite în trăsura din grădină. Nu mai avea chef să zîmbească și să discute despre lucruri lipsite de însemnătate. Tulburat de puternica atracție exercitată asupra lui de Flora Bonham, dorea să-i evite prezența, ferindu-se de sentimente cu care nu era obișnuit.

Poate că reacționase exagerat, din cauza plecării neașteptate a Isoldei, petrecută în aceeași zi sau poate că de vină era plictiseala pe care i-o stîrnea orice ieșire în „lumea bună". Cine știe dacă nu cumva îi era pur și simplu dor de casa și de fiica lui? De un singur lucru era sigur: trebuia să plece din Virginia City imediat, chiar în această seară.

S-o uite pe Flora Bonham. După experiența unei căsnicii nefericite, interesul lui pentru femei se limita la aspectul pur carnal, ori Flora Bonham, deși de o senzualitate debordantă, nu intra în categoria plăcerilor trecătoare. Femei nemăritate ca ea se așteptau de obicei la ceva mai mult decît o aventură amoroasă. Sau, dacă nu ele, atunci cu siguranță tații lor.

Iar el nu ținea deocamdată să facă pe peținorul.

Totuși, pe tot parcursul drumului spre casă, descoperi că nu-i dădeau pace vorbele Florei, cum că taică-său îi iartă ușor pe toți prietenii ei.

Oare ce voise să spună?

Cîți bărbați cunoscuse Flora pînă la el?

Fusese ea la fel de pătimașă cu toți acei „prieteni"?

Scutură cu putere din cap, vrînd parcă să-și alunge mînia care-l cuprinsese. Dar întrebarea îi revenea obsedant, deși se lupta cu înverșunare s-o alunge. Își spuse că n-o dorea pe Flora. Că nu avea nevoie de ea. Nu-i trebuia nici o femeie acum, cînd abia se eliberase din lanțurile unei căsnicii nefericite. Avea tot timpul ca să-ncerce s-o uite.

Capitolul 2

În zilele care urmară, Flora descoperi că gîndul îi zbura mereu spre Adam. Cu toată zarva şi agitaţia pregătirilor de plecare spre satele indienilor Absarokee[1], mintea îi era răscolită de crîmpeie de amintiri din noaptea balului dat în casa judecătorului Parkman. Domnul Bonham lăsase de mult în seama ei organizarea unor astfel de expediţii şi, deşi de regulă era atît de pricepută, de astă dată constată că trecea pe listă de două ori acelaşi obiect, uitînd lucruri simple, vorbind cu slujitorii fără a mai aştepta şi răspunsul acestora. Totul pentru că în gînd îi răsărea deodată chipul zîmbitor al lui Adam sau pentru că-şi amintea trupul lui voinic şi musculos, buzele lipite de ale ei. În astfel de clipe pierdea legătura cu realitatea.

Chiar şi tatăl ei remarcase în mai multe rînduri că mintea îi era în altă parte.

— Sînt atîtea de făcut, tată! îi răspunse Flora evaziv, străduindu-se să-şi alunge imaginile tulburătoare şi conştientă de adevărata lor cauză.

Asemenea manifestări erau o noutate pentru ea. Niciodată nu se simțise atît de atrasă de un bărbat. Fiind foarte frumoasă și, deci, obișnuită cu admirația masculină, ajunsese de multă vreme să nu-i mai ia în seamă pe cei ce oftau de dorul ei, cîștigîndu-și chiar porecla de „Senina Venus" în înalta societate londoneză. Trata problemele de suflet cu ușurință și nonșalanță, ferindu-se de sentimente prea profunde. Cu totul altceva decît pasiunea năvalnică pe care i-o stîrnise contele de Castellux. Alături de el, se simțea cuprinsă de o dorință copleșitoare și irezistibilă. Zîmbi, gîndindu-se ce bine se potriveau aceste cuvinte cu un bărbat atît de priceput în arta iubirii, atît de spectaculos, de curajos și nepăsător, care îndrăznise să facă dragoste la doi pași de o casă plină de oaspeți. Continuînd să surîdă, se așeză în fața ferestrei din dormitor, uitînd cu desăvîrșire de listele din fața ei.

Aștepta cu nerăbdare să-și petreacă vara în Yellowstone.

De cînd se întorsese la ranch-ul său, Adam se bucura din plin de tihna unei vieți fără Isolde. Dacă pînă atunci fusese un tată bun, acum el și fiica sa, Lucie, deveniră nedespărțiți. Călăreau nedespărțiți. Călăreau împreună cînd contele supraveghea caii aflați la pășune sau dresajul armăsarilor pur-sînge. Cocoțată pe genunchii sau pe umerii lui, îi ținea de urît la întîlnirile zilnice cu lucrătorii și slujitorii casei. Cu privilegiul fiicei mult-iubite, intervenea și ea în discuție, iar taică-său îi asculta părerea, răspunzîndu-i astfel încît să facă plăcere unei copile de trei ani.

Din prima zi cînd se întorsese de la Virginia City, meniul fusese modificat după gustul fetiței, iar cina era servită foarte devreme, astfel încît Lucie să poată mînca împreună cu tatăl ei. După ce terminau masa, în locul ceasurilor petrecute în salon, unde Isolde servea ceaiul, cînd îmbufnată, cînd pusă pe harță, Adam și Lucie se duceau în camera copilei și se jucau împreună pînă se făcea ora de culcare.

De ani de zile nu fusese Adam atît de fericit.

Cei care-l cunoşteau bine remarcară că nu-l mai văzuseră astfel dinainte de căsătorie.

Dar sub calmul său aparent, gîndul la Flora Bonham nu-i dădea pace. Începu să viseze la ea cu ochii deschişi în fiecare noapte, rememorînd dezlănţuirea lor pătimaşă. Curînd luă obiceiul de a se plimba călare după ce-o culca pe Lucie, încercînd să scape de imaginile chinuitoare care-l torturau de îndată ce închidea ochii. Aerul răcoros şi cîmpia luminată de razele lunii îl ajutau să-şi vină în fire. În preeria nesfîrşită se simţea liber de orice griji, înfrăţit cu natura sub cerul spuzit de stele şi vindecat de dorinţa lui nebunească. Ajuns la poalele dealurilor care marcau graniţa de miază noapte a pămînturilor sale, îşi odihnea calul, contempla cîmpia cu-n sentiment adînc de mulţumire. Cale de cîteva mile nu se zărea decît iarbă cît vedea cu ochii — destule cît să hrănească herghelille lui şi ale celor de-un neam cu el, pînă la venirea primăverii. După ani întregi de muncă fără răgaz, ranch-ul prospera, iar caii lui de curse ajunseseră cunoscuţi pe hipodroamele americane şi europene. Dacă lăcomia altor fermieri, care făceau presiuni din toate părţile asupra domeniului său, nu s-ar fi transformat într-un conflict deschis, ar fi putut duce o viaţă tihnită alături de Lucie.

Întotdeauna se simţea cu capul limpede după ce călătorea prin preerie. Dorinţa pătimaşă pentru Flora se risipea, astfel încît îşi putea alunga gîndurile tulburătoare ca pe nişte iluzii inutile. Flora Bonham nu era decît o femeie cu sînge fierbinte — voluptoasă şi senzuală — dar pe care era mai bine s-o uite. Nu voia să-şi complice viaţa cu nici un chip.

Cum drumul devenise nesigur datorită inundaţiilor de primăvară, George Bonham îşi pregăti pe îndelete călătoria spre nord, la ranch-ul lui Adam. Dar vremea se amelioră, în asemenea măsură, încît vizitatorii ajunseră la destinaţie fără

nici un incident, ba chiar sosiră cu o zi mai devreme la Mussel-Shell.

Numai că gazda era plecată.

Luase urma unor cai furați din herghelia care păștea în partea de est a proprietății. Amănuntul îl aflară din gura menajerei, cînd fură întîmpinați de întregul pesonal al casei. Dar Adam avea să se întoarcă negreșit pentru întîlnirea cu contele, explică doamna O'Brien, vorbind tărăgănat și cu accent irlandez. Pînă atunci, sfîrși ea și făcu o plecăciune, erau cît se poate de bineveniți.

Casa lui Adam avea o poziție frumoasă, la picioarele colinelor cu păduri de pini. Prin pajiștea de la intrare curgea unul din numeroasele pîrîiașe care se vărsau în Musell-Shell. Spre apus fuseseră plantate livezi și în depărtare se zăreau frunzele verzi ale pomilor, dese ca un penaj. Conacul, construit din piatră de rîu, era de dimensiuni impresionante, cu terase și verande, iar acoperișul năpădit de mușchi strălucea verde intens în umbra pinilor. Întreaga construcție era flancată de două turnuri cu scară în spirală, amintind de Fontainebleau. Pe scurt, un solid castel franțuzesc în decorul sălbatic al statului Montana.

Curînd după sosire, făcură cunoștință cu Lucie, care intră în salon, trăgîndu-și doica de mînă. Flora și tatăl ei tocmai serveau ceaiul.

— Pe mine mă cheamă Lucie, declară zîmbind fetița, oprindu-se în prag și cercetîndu-i cu ochii negri, plini de curiozitate copilărească. Iar ea e Baby-Dee-Dee — adăugă, ridicînd păpușa pe care o ținea de părul auriu.

Vorbea englezește cu un ușor accent franțuzesc.

— Tata e plecat! îi înștiință apoi, scuturîndu-și buclele negre și strălucitoare.

Vădit stînjenită de intrarea neașteptată a fetiței, doica încercă s-o scoată afară din salon, dar Lucie i se smulse din mînă și, alergînd în partea cealaltă a încăperii, într-o învolburare de muselină galbenă, se opri în fața mesei așternute pentru

ceai. Arătînd cu mînuța durdulie spre o prăjitură cu cremă de căpșuni, spuse categoric:

— Vreau și eu.

Flora îi întinse imediat prăjitura, pecetluind astfel un început de prietenie. Cînd invită copilul să ia ceaiul împreună, Lucie surîse larg, amintindu-i zîmbetul tatălui ei.

Chiar și ochii erau tot ai lui Adam: întunecați, cu gene lungi, cu o privire fascinantă. Pînă și vorba îi era la fel de directă. Așezîndu-se pe un jilț, stil Ludovic al XV-lea, tapițat cu saten de culoarea coralului, cu picioruşele încălțate cu mocasini atîrnînd mult deasupra podelei, Lucie începu să le povestească tot felul de lucruri despre viața la ferma din Montana, golind fără odihnă platoul cu prăjituri. Avea un vocabular destul de bogat pentru vîrsta ei, iar Flora își dădu seama că drăgălășenia copilei îi făcea pe toți servitorii să roiască în jurul ei.

— Am aproape patru ani, răspunse Lucie cînd fu rugată să-și spună vîrsta.

În același timp, arătase vizitatorilor mîna cu patru degete ridicate.

— Voi cîți ani aveți? întrebă fetița întinzînd un deget plin de frișcă spre Flora și spre tatăl ei.

Auzind răspunsul, rămase o clipă pe gînduri, apoi declară:

— La fel ca *Maman* și *Bellemère*[1]. Dar Maman a plecat în Franța să stea cu Bellemère. Tati zice că nu poate să sufere noroiul. Aici noi n-avem străzi pietruite. Eu îl iubesc pe ponciul meu, Birdie, și n-am văzut niciodată o stradă pietruită. Voi știți cum arată?

— Orașul în care locuiesc eu are multe străzi pietruite, dar mie îmi place și la țară, răspunse Flora. Ce culoare are ponciul tău?

---

1 Diminutive franțuzești pentru „mamă" și „bunică". (n.t.)

— Una frumoasă! Verişorul meu, Raves, m-a învăţat să călăresc. Vreţi s-o vedeţi şi voi? Birdie e moartă după prăjituri.

Înşfăcă vreo cîteva prăjiturele de pe masă şi se pregăti să sară jos de pe scaun.

George Bonham refuză politicos invitaţia. Obosit după călătorie, prefera să rămînă liniştit în salon, la un pahar de coniac şi o ţigară. Aşadar, Flora porni singură după mica ei călăuză. Lucie o conduse mai întîi în dormitor, ca să-şi ia cizmuliţele de călărie — lucru pe care-l declară domnişoarei Bonham cu seriozitatea unei lecţii bine învăţate. După ce-şi schimbă încălţămintea, se apucă să o prezinte pe Flora tuturor servitoarelor care se ocupau de ea. Desigur, şi jucăriile preferate meritau să fie arătate. Flora îşi spuse că fetiţa era la fel de încîntătoare ca şi tatăl ei. Cu o nonşalanţă cuceritoare, Lucie o trase pe domnişoara Bonham după ea, ca să-i arate ferma, începînd cu Birdie şi terminînd cu cîmpul şi casa uriaşă.

Vizitarea ranch-ului se desfăşură în funcţie de cheful şi fantezia copilei, astfel încît, la un moment dat, tot căutînd biciuşca de călărie a Luciei, Flora se trezi în pragul austerului dormitor al lui Adam.

Într-o fracţiune de secundă, trupul îi fu inundat de o fierbinţeală ameţitoare, făcînd-o să uite de orice altceva, deşi mirată de propria-i lipsă de stăpînire. Nu era decît o cameră goală şi austeră, care nu trăda prin nimic identitatea bărbatului care dormea aici. Dar, în ciuda aerului monahal al încăperii, simţurile îi erau la fel de tulburate, de parcă Adam s-ar fi aflat în faţa ei, gata s-o atingă.

Lîngă ea, Lucie continua să pălăvrăgească, trăgînd-o de mînă, s-o ducă înăuntru. Trecînd pragul dormitorului, Flora se opri în loc, şocată de parfumul lui, care stăruia în încăpere, subtil şi seducător. Aşa miroseau piele şi părul lui Adam... Mireasmă de pin, salvie de munte şi apă de flori de portocală.

— Vezi? întrebă Lucie, făcînd-o să tresară, scuturîndu-se de povara amintirii. Acolo sînt eu.

Într-o ramă de aur se găsea un mic portret, la loc de cinste, lîngă noptieră. De pe pînză surîdea chipul fetiței lui Adam. Altfel, noptiera era goală, ca și masa din mijlocul încăperii, aflată de cealaltă parte a patului uriaș din lemn de mahon. Privirea Florei zăbovi o clipă asupra cuverturii albe, vîrîtă cu grijă pe sub perne și pe sub saltea, cu o precizie aproape cazonă. Începu să se întrebe cu o undă de gelozie, cum arăta trupul Isoldei, culcat pe așternutul imaculat. Văzuse și dormitorul Isoldei, căci Lucie o dusese să-i arate lebedele aurite, cu ochi verzi și strălucitori, care decorau patul mamei ei. Flora remarcase un reușit portret semnat de Winterhalter și care reprezenta o femeie delicată, cu părul auriu și corsajul plin de diamante. Într-adevăr, soția lui Adam fusese nespus de frumoasă.

Apartamentul Isoldei era extrem de fastuos, ornat cu mătase și cu ciucuri aurii. Avea stuc aurit aplicat pe lemnărie și pereții acoperiți cu damasc trandafiriu. Mobilierul era tapițat cu mătase în nuanțe discrete și peste tot se vedeau porțelanuri și bibelouri scumpe, precum și mici picturi în rame de aur, înfățișînd peisaje bucolice. Ansamblul părea decorul scenic al unui palat rococo. Sau al unui bordel de lux.

În contrast absolut, camera lui Adam cuprindea doar un birou acoperit cu cristal, o măsuță de scris, o canapea micuță în fața șemineului, precum și patul cel masiv. O încăpere funcțională, lipsită de personalitate — sau cu atît mai personală.

Judecînd după gusturile atît de diferite ale celor doi soți, Flora se miră că, totuși, căsnicia lor durase așa de mult.

— Hai să vezi pumnalele lui tati! o chemă Lucie, întrerupîndu-i speculațiile ușor invidioase.

Cîteva clipe mai tîrziu, fetița deschise de perete ușile unuia din dulapurile încastrate în peretele unei încăperi micuțe. Aici se putea vedea adevăratul Adam Serre. Înăuntru, pe rafturi sau agățate în cîrlige de aramă, se găseau nenumărate pumnale, vîrîte în teci cu ornamente diverse și bogat colorate, din care ieșeau mînere de os sau bronz, mari și

mici,simple sau încrustate: o colecție a uneltelor morții, mărturie a măiestriei indiene.

— Extraordinar! exclamă Flora, puternic impresionată de forța latentă existentă în fiecare din acele arme, care erau departe de-a constitui exponate de muzeu.

— Să-ți mai arăt și altceva! urmă Lucie, îndreptîndu-se spre dulapul alăturat. Mama spunea că sînt arme de sălbatici, dar mie și lui tati ne plac foarte mult.

Deschise alte două uși și privirea fascinată a Florei se opri asupra unor uimitoare veșminte indiene, din piele ornată cu blană, franjuri și mărgele colorate. Lîngă ele se găseau mocasini minunat împodobiți. Costumele erau confecționate din piele de culoare galben-deschis, aproape albă, moale ca mătasea și decorate cu cozi de lup și hermină, cu franjuri de piele, cu desene executate din mărgele colorate. Se vedea limpede că Adam Serre se mîndrea cu originea sa Absarokee.

— Sînt minunate! murmură Flora, uluită de atîta frumusețe și înțelegînd bine ce greu se realiza o îmbrăcăminte de acest fel.

— Iar acolo e semnul lui tati! declară Lucie, arătînd spre portretul stilizat al unui lup, în chenar festonat, care orna piepții unei cămăși. Acolo la fel, adăugă ea, trăgînd afară o mînecă decorată cu un cap de lup negru pe fond roșu. Cei din neamul lui îi spun „Tsé-ditsirá-tsi".

Rosti rar și limpede cuvintele în Absarokee.

— Adică „Lupul primejdios". Dar tati e un om tare bun și blînd, deși Maman zice că nu.

Oftă adînc — un oftat de om mare, straniu la un copil de vîrstă atît de fragedă.

— Maman țipa mereu la tati. Mie-mi spunea că o lady nu trebuie să ridice vocea, dar ea țipa tot timpul. Tati zicea că nu su-por-tă...

Se luptă cu silabele cuvîntului, evident de curînd intrat în vocabularul ei de trei ani.

— ...aerul de țară. Mie-mi pare bine că n-a vrut să merg cu ea la Paris, pentru că-mi place mai mult aici în Montana.

Dezvăluirile directe ale fetiței îi dădură Florei senzația că e martoră la o scenă intimă și, o clipă, nu știu ce să răspundă. În același timp, îi era rușine de bucuria cu care primise vestea că Adam și soția sa nu fuseseră în relații prea afectuoase.

— Sînt încîntată să aud că-ți place Montana, vorbi ea, hotărîndu-se la un răspuns neutru. Și eu și tata sîntem de părere că este un ținut minunat. Și-acum, hai să vedem pe unde o fi biciușca aia — propuse tînăra, schimbînd subiectul — ca s-o putem lua pe Birdie la plimbare. Cred că se întreabă ce-i cu noi de nu mai venim.

— Am s-o iau pe-a lui tati, declară Lucie, cu o fermitate în care Flora recunoscu trăsăturile neamului Serre. Pe urmă am să-ți arăt unde locuiesc verii lui tati cînd ne vizitează la fermă.

La lăsarea întunericului, doamna O'Brien intră în salonul unde Flora și tatăl ei jucau un joc de cărți simplu cu Lucie.

— Îmi pare rău, dar Adam încă nu s-a întors! zise ea, cerîndu-și scuze pentru îndelungata absență a stăpînului. Însă cina este gata. Oricum va veni acasă în seara asta, adăugă menajera, deschizînd ușile care dădeau în sufragerie. Dacă a zis marți, marți rămîne. Să știi, Lucie, că la desert ai plăcintă cu coacăze, sfîrși, privind cu drag la fetița care-și legăna picioarele pe scaunul cu tapițerie brodată. Dar mai întîi va trebui să mănînci niște legume. Mazăre verde, care-ți place așa de mult, și plăcintă cu carne.

— Eu mănînc întotdeauna legume, doamnă O'Brien! răspunse voioasă Lucie, care arăta ca un îngeraș în rochița ei trandafirie.

— Hm! Tu, sau cățelușul care stă sub masă... o dojeni menajera, cu ochii la ogarul tolănit la picioarele fetiței.

— Caesar nu mănîncă decît carne.

— Caesar mănîncă tot ce se poate mînca: crud sau gătit. Dar, te rog eu, înainte de desert mănîncă-ţi măcar legumele! oftă doamna O'Brien, silită să cedeze.

— Mă ocup eu de Lucie, doamnă O'Brien, o asigură Flora, în relaţii bune cu menajera, după ce vizitase bucătăria de mai multe ori, împreună cu fetiţa. Şi voi avea grijă ca Caesar să mănînce sub masă pînă cînd se termină cina.

— Mulţumesc, domnişoară Flora! zîmbi recunoscătioare menajera. E o plăcere să avem în casă o adevărată lady. Lucie, te rog s-o asculţi pe domnişoara Flora. Iar pentru dumneavoastră, my lord, avem un vinişor grozav! se întoarse ea spre George Bonham. Din rezerva specială a lui Adam. Poftiţi la masă. E o cină obişnuită, de familie, acum că doamna... ăăă... din porunca stăpînului! se corectă ea repede. Aşa că faceţi bine şi serviţi, pînă nu se răceşte mîncarea.

Şi agitîndu-se în jurul lor ca o cloşcă grijulie, îi conduse în sufragerie.

Cina fusese, însă, servită cu tot dichisul — extrem de bogată şi variată, dar într-o atmosferă intimă, cu Lucie şi cu servitorii sporovăind ba despre una, ba despre alta. Fără îndoială, fetiţa era răsfăţata tuturor, deşi adulţii o tratau de la egal la egal. Flora îşi spuse că, în mod firesc, servitorii casei deveniseră prietenii copilei, care nu avea nici un prieten de joacă de vîrsta ei. La masă, domnişoara Bonham auzi o serie de istorioare despre Adam, astfel încît reuşi să afle amănunte surprinzătoare despre un bărbat de-a dreptul remarcabil.

De pildă, Adam ştia să gătească. Se pricepea să prepare prăjitura numită „Lady Baltimore" — după cît se pare după o reţetă americană. Dulceaţa de struguri şi biscuiţii lui erau fără pereche — ori, pentru astfel de reţete se cereau mîini îndemînatice, nu glumă. Remarca n-o surprinse pe Flora, care-şi amintea şi acum atingerea divină a mîinilor lui. Pe

lîngă toate astea, tînărul cînta și la pian, motiv pentru care pianul din salon arăta foarte îngrijit, iar pe el se găseau tot felul de partituri. Mai presus de orice, își cîștigase o faimă fără egal în dresajul cailor după obiceiul indienilor Absarokee, unde calul și călărețul erau mai curînd prieteni decît dușmani. Știa să joace bine crocket, să îmbrace cu gust o păpușă și putea să nimerească musca de la cinci zeci de pași. Curînd Flora înțelese că nu numai Lucie, dar și tatăl ei se bucurau de afecțiunea și devotamentul servitorilor. Lucrul n-o mira. Știa bine ce repede reușea Adam să se facă iubit.

După ce Lucie fusese condusă în camera ei, ca să se pregătească de culcare, Flora și tatăl ei rămaseră pe verandă, să petreacă împreună o seară tihnită. Legănîndu-se în balansoarele de răchită, căptușite cu perne confortabile, degustau cel mai bun coniac al lui Adam, admirînd cerul la asfințit. Deși soarele apusese, la orizont încă se mai zărea un abur auriu, scăldînd cîmpia într-o lumină strălucitoare. Amîndoi se simțeau cuprinși de o pace adîncă.

— Ești fericită? o întrebă încet contele.

— Foarte, răspunse fata, cu ochii închiși și cu capul sprijinit de spătarul balansoarului.

— Știi bine că-mi fac griji pentru tine.

Flora deschise ochii și-și întoarse privirea către tatăl ei, așezat de cealaltă parte a măsuței din verandă.

— N-ai de ce să-ți faci griji, tată. Sînt cît se poate de mulțumită.

— Acum ar trebui să fii la Londra cu prietenii, nu prin pustietățile astea, cu mine.

— Dumneata ești cel mai bun prieten al meu și, pe urmă, mie-mi plac pustietățile. Hai să nu mai discutăm despre asta. Știi bine că socotesc viața de societate mult mai puțin interesantă decît studiile noastre. Ai petrecut ani întregi studiind teoria lui Blumenbach despre egalitatea biologică a tuturor popoarelor și mi-ai oferit prilejul de-a observa și cunoaște atîtea culturi și civilizații de pe glob. E o muncă

extrem de captivantă, tată, și-mi oferă mult mai multe satisfacții decît ocupația de a-mi alege un soț, așa cum fac celelalte domnișoare de familie.

— Totuși, poate într-o zi te vei hotărî să te măriți, insistă George Bonham. Iar pentru asta ai nevoie să ieși în lume.

— Și cum s-ar potrivi un soț pasionat de vînătoare cu planurile noastre de călătorie? Știi și dumneata că bărbații din înalta societate nu se preocupă decît de sezonul de vînătoare, de programul curselor de cai, Cowes, Mayfair, iar toamna Scoția...

Lăsă fraza neterminată, apoi adăugă cu convingere:

— Mie-mi *place* viața noastră tocmai pentru că-i liberă.

— Dacă maică-ta ar fi trăit... poate ți-ar fi explicat mai bine necesitatea de-a...

— Care necesitate, tată? De-a respecta convenientele? De-a face numai „ce se cuvine"? Singur mi-ai spus că mama a fugit cu dumneata a doua zi după ce v-ați cunoscut, zîmbi ea. Sînt convinsă că ar fi perfect de acord cu stilul meu de viață. Doar te-a însoțit întotdeauna în călătoriile dumitale. Ai uitat că m-am născut într-un cargou, lîngă țărmul Chinei? Cred că indiferența mea la cererile societății se trage din firea emancipată a mamei.

— Așa e, draga de ea... își aminti cu nostalgie contele.

— Iar dumneata n-ai mai găsi alta care să-i semene între toate femeile care ți-au făcut ochi dulci ani la rînd.

La cincizeci și șase de ani, era încă un bărbat atrăgător. Înalt și zvelt, cu pielea bronzată de traiul în aer liber, cu părul de culoarea nisipului abia încărunțit la tîmple, nu încetase să stîrnească interesul femeilor.

— Într-adevăr, încuviință el. Mama ta a fost cu totul altfel.

Deseori discutaseră pe această temă, întrucît pe George Bonham nu înceta să-l preocupe soarta fiicei sale. Însă, de fiecare dată, ea îl liniștea, arătîndu-se cît se poate de mulțumită cu viața lor plină de călătorii și de neprevăzut.

— Tată, dacă vreodată voi îndrăgi pe cineva așa cum ai iubit-o și dumneata pe mama, atunci mă voi căsători. Dar, cum

nu pot avea copii, nu văd de ce m-aș căsători, așa de ochii lumii.

— Poate că doctorii s-au înșelat.

— Atîția doctori, din țări atît de diferite, ca Grecia și Turcia? Mă îndoiesc. Febra aceea infecțioasă, de care am suferit în Alexandria, m-a adus la un pas de moarte. Am avut mare noroc c-am scăpat.

— Domnul fie lăudat.

Contele simți un fior de groază, amintindu-și cum fusese cît pe ce să-și piardă fiica de șaisprezece ani în acel iulie înăbușitor. Timp de-o săptămînă se zbătuse între viață și moarte, și numai priceperea medicilor greci și arabi reușise s-o salveze.

— Pe urmă, tată, ia gîndește-te la cei care mi-au cerut mîna pînă acum. Toți încîntători și bine-crescuți, dar nici unul suficient de inteligent sau de pasionat ca să-mi rețină atenția.

— Nici chiar contele de Chastellux? întrebă George Bonham, schițînd un surîs. Plimbarea voastră prin grădina judecătorului Parkman a stîrnit unele comentarii.

Flora își dădu seama că roșise.

— Tată, sînt destul de mare ca să fac ce vreau! îl apostrofă ea cu blîndețe. Și asta, indiferent ce spune lumea.

— N-am nimic împotrivă, daga mea! o asigură contele. Independența ta e tot atît de importantă pentru mine ca și pentru tine. Iar dacă maică-ta ar fi trăit, ți-ar fi citat o listă întreagă de scriitoare care au pledat pentru egalitatea dintre sexe. Pur și simplu mă întrebam dacă Adam Serrte te-a impresionat ceva mai mult decît admiratorii tăi din Londra.

Ea tăcu o clipă, încercînd să înțeleagă de ce o atrăgea atît de mult tînărul indian. Frumusețea lui fizică nu era un motiv suficient.

— Cred că da... mărturisi ea aproape în șoaptă. Deși nici eu nu știu cum sau de ce.

Surîsul ei pluti o clipă în amurgul violet.

— Trebuie să recunoști că e un bărbat frumos.

— Așa sînt și ceilalți pretendenți la mîna ta, interveni George Bonham.

— Dar Adam Serre nu mi-a cerut mîna.

— Poate tocmai de asta te-a atras, își dădu cu părerea contele, alegîndu-și cu grijă cuvintele. Are o reputație teribil de proastă.

— Dumneata vorbești, cînd tușa Sarah spune că pe mama ai cucerit-o tocmai cu purtările tale scandaloase?

— Hm! rîse domnul Bonham. E cumva prea tîrziu să te îndemn la prudență?

— Trebuia să faci asta cu ani în urmă, zîmbi Flora. Și pe urmă, știi bine că averea de care dispun e o pavăză cît se poate de bună.

— Așa zicea și maică-ta. De aceea a și stăruit să trec totul pe numele tău.

— Biata mama, cunoștea bine avantajele titlului de moștenitoare. Așadar, oricît ar vui Virginia City, eu am să fac tot ce-mi place.

— Atîta timp cît tu ești fericită, draga mea, și eu sînt mulțumit.

— Atunci, fii fără teamă, tată. Duc o viață plină de satisfacții.

Cu aceasta, trecură la alt subiect, sfătuindu-se cîți cai să cumpere de la Adam și dacă să trimită o parte din ei în Anglia, pentru sezonul de vînătoare.

— Armăsarii pur sînge ai lui Adam îmi amintesc de caii germani, din zona Schleswig-Holstein, spuse George Bonham. E o rasă de mare calitate.

— Cel mai mult mi-a plăcut murgul. Lucie spune că poate face un salt de șase metri, fără să obosească. Pentru un copil de patru ani, se pricepe grozav de bine la cai.

— Nu-i de mirare, date fiind preocupările tatălui ei, care de aproape zece ani crește cai de rasă.

Cu paharul în mînă, contele arătă spre norul de praf iscat la orizont, care se îndrepta vijelios spre apus, în ultimele raze ale asfințitului.

— Cineva galopează în direcția noastră, spuse George Bonham, golind paharul, pe care-l puse pe măsuță, ridicîndu-se ca să vadă mai bine.

Norul de praf se apropie treptat, pînă ce amîndoi deslușiră cîțiva călăreți, precum și mai mulți cai profilați pe cerul gălbui. Curînd observară că era vorba de indieni. Vreo douăzeci de oameni călăreau spre ranch, mînînd caii, al căror tropot de copite răzbătea pînă la urechile celor doi vizitatori.

Continuară să urce dealul în goana cailor, revărsîndu-se ca un șuvoi viu pe panta dinspre ranch. Instinctiv, Flora se ridică în picioare, uluită de iuțeala cu care se apropiau, dată fiind distanța rămasă pînă la fermă.

Conducătorul grupului nu se opri decît pe pajistea din fața terasei, ca și cum ar fi apreciat greșit distanța și poziția servitorilor adunați în locul unde începea aleea cu prundiș.

— O să dea peste ei! exclamă, înspăimîntată, Flora.

Dar conducătorul, pictat în negru și verde, își struni brusc calul chiar în fața servitorilor, care nu se clintiseră din loc.

Ceilalți indieni îi urmară exemplul și, cînd norul de praf se risipi, Flora recunoscu uluită trăsăturile lui Adam în spatele sinistrelor culori de război. Rîzînd, tînărul le mulțumi celorlalți călăreți și-și salută servitorii, vesel și nepăsător, de parcă incursiunile de acest fel n-ar fi fost decît o simplă plimbare în cîmp.

Dar înfățișarea lui înfricoșătoare alunga din minte asemenea presupuneri idilice. Trupul vînjos era gol pînă la brîu și pictat în întregime în roșu și negru. Obrazul era brăzdat de dungi roșii pe nas și pe frunte. Alte dungi roșii coborau, simetric, pe piept și pe brațe. Părul lung flutura pe umeri, și cînd zîmbea, dinții sclipeau orbitor, în contrast cu fața vopsită în negru. Pe umăr îi atîrna o pușcă și o cartușieră, dovadă că scopul incursiunii nu fusese numai o simplă plăcere.

Nici urmă de fermecătorul conte de Chastellux, pe care-l cunoscuse în Virginia City.

În zarva și agitația sosirii, unul din războinici o zări, totuși, pe Flora, care rămăsese pe veranda aproape cufundată în întuneric: o siluetă cu obrazul palid și rochie de culoare deschisă, strălucind în prag de înserare. Ceilalți îi urmară exemplul, privind în aceeași direcție. Încet-încet, gălăgia se domoli și se așternu o tăcere adîncă.

La început, Adam nu remarcă liniștea din jur, dar unul din însoțitori îi arătă vizitatorii din verandă. Văzînd-o pe Flora, zîmbetul i se topi brusc. Ce căuta aici? Îl aștepta pe conte, nu pe Flora. Rămase cu ochii la ea, fără a-și putea alunga din minte imagini tulburătoare ale plăcerilor trăite împreună, nu de mult. Se străduí să-și țină firea, cu inima încă bătînd de freamătul luptei care-i umplea sufletul de o bucurie aproape insuportabilă.

Iar ea era acolo.

După nopți întregi de vise erotice și dorințe înăbușite, acum o vedea pe verandă, atît de aproape, încît o putea atinge. Răsuflînd adînc, aruncă hățurile omului de lîngă el, apoi descălecă, îndreptîndu-se spre cei doi oaspeți.

— Iertați-mi apariția cam zgomotoasă, se scuză el, venind spre terasă cu pași neauziți, din cauza picioarelor încălțate cu mocasini. Dar întotdeuna sînt fericit să mă întorc acasă. Îmi pare rău că n-am fost aici să vă întîmpin, dar a trebuit să călărim pînă aproape de granița canadiană ca să găsim caii.

Vorbea cu ochii la George Bonham, neștiind prea bine ce să facă, abia întors la obiceiurile lumii civilizate și fără a îndrăzni să privească spre Flora. Într-un sat Absarokee, ar fi fost liber s-o ia cu sine după bunul său plac. Brusc, i se păru nespus de greu să se adapteze la lumea albilor.

— Sînt niște cai pe cinste, răspunse contele. Și eu aș fi pornit în căutarea lor. N-ai de ce să te scuzi. Am fost primiți după toate regulile ospeției.

Într-o viață de călătorii, întîlnise dese ori indieni pictați în culorile războiului, astfel încît înfățișarea lui Adam nu era o noutate pentru el.

— Fetița ta a fost o gazdă minunată, încheie, zîmbind, George Bonham.

— E un copil tare drăgălaș, adăugă Flora, aproape în șoaptă.

Trupul voinic al lui Adam, îmbrăcat și vopsit după obiceiul indienilor, o impresionase profund, în ciuda vederilor și cunoașterii ei cosmopolite. Poate petele de sînge de pe jambiere sau poate cartușierele aproape goale îi dezvăluiră cruda relitate a expediției sale.

Indianul îi aruncă o privire scurtă, printre gene, căutînd să-și stăpînească sentimentele prea îndrăznețe.

— Mulțumesc, spuse el cu glas liniștit. Ea e bucuria vieții mele.

Apoi, uitîndu-se spre oamenii și caii din aleea cu pietriș, adăugă

— Eu v-aș ruga să mă scuzați. Trebuie să mă ocup puțin de prietenii mei și să dau de știre Luciei că m-am întors. Pe urmă voi veni să stăm de vorbă în salon... să zicem, într-o jumătate de oră. Acum că soarele a asfințit, e mult mai bine înăuntru.

Nu avusese intenția să facă o aluzie personală, dar cuvintele lui sunară ca și cum s-ar fi temut ca Flora să nu răcească.

— Nu-ți fă griji pentru noi, interveni contele. Flora și cu mine ne descurcăm perfect și singuri. Iar dacă vrei s-o lăsăm pe mîine dimineață, nu-i nici o supărare.

— Nu, răspunse Adam. Voi coborî îndată în salon.

Sigur că ar fi trebuit să renunțe la întîlnire. Să fi rămas cît mai departe de Flora Bonham. Dar ea era atît de frumoasă, în rochia de mătase albă împodobită cu perle... iar el era obișnuit să facă mai curînd ce-i place, decît ce trebuie.

— Să vedem ce zice și Lucie! adăugă el zîmbind și, schițînd o plecăciune, se îndepărtă.

Flora observă că purta cercei din scoici sidefii. Cînd își îndreptase spatele, părul îi fluturase ușor, lăsînd să se vadă

podoaba din urechi, cerceii contrastînd puternic cu uimitoarea lui virilitate, cu armele şi cu chipul vopsit în culorile războiului.

Simţi o pornire irezistibilă de a-i atinge.

Dar cînd Adam reapăru în salon, nu mai avea cerceii, deşi în jurul ochilor mai stăruiau vagi urme de vopsea neagră. Purta o cămaşă de lînă roşie, descheiată la gît, pantaloni de piele şi mocasini. Părul spălat şi încă ud fusese legat la spate, dîndu-i o alură curată şi nevinovată de şcolar. Dar cînd se tolăni într- unul din jilţurile Isoldei, contrastul dintre aerul lui bărbătesc şi delicatul model rococo făcu să dispară orice urmă de inocenţă copilărească.

— Lucie s-a simţit grozav de bine cu voi, spuse el zîmbind. Vă mulţumesc că i-aţi acordat atîta atenţie.

— A fost plăcerea noastră, răspunse cu amabilitate contele. Îmi aminteşte de Flora cînd avea vîrsta ei. Într-o zi, cînd ne aflam la Veneţia...

— Vai, tată, nu începe iar cu istorioarele acelea! îl rugă cu blîndeţe Flora. Sînt convinsă că nu interesează pe nimeni.

— Bănuiesc că erai un copil tare drăgălaş, murmură Adam, mai interesat de cît ar fi dorit, de încîntătoarea lady Flora.

— Eram pur şi simplu curioasă. La fel ca Lucie. De fapt, am petrecut ceva timp în biblioteca ta, răsfoind hărţile Montanei şi încercînd să ghicim încotro ai apucat. Încă de dimineaţă aştepta cu nerăbdare să te întorci.

— Nu ştiam că vom zăbovi aşa de mult, răspunse Adam, trecîndu-şi palma peste frunte, după care luă sticla cu coniac de pe măsuţa alăturată.

— Pari ostenit, îndrăzni Flora surprinsă şi ea că se purta ca o soţie grijulie.

Adam, care-şi umplea paharul, o privi o clipă. Vorbele ei nu sunaseră ca ale unei soţii, dar erau de-o intimitate tulburătoare.

— În astfel de expediţii nu prea ai timp de somn — replică el, silindu-se să-şi păstreze sîngele rece şi să-şi alunge

orice gînd vinovat legat de Flora Bonham. Noi am fost plecaţi vreme de trei zile, adăugă el.

Ridică paharul la gură şi sorbi o înghiţitură zdravănă de coniac, ca şi cum ar fi avut nevoie de un întăritor.

— Indienii Picior-Negru sînt cei ce ţi-au luat caii? întrebă George Bonham.

Adam încuviinţă din cap.

— Nu-i prima oară cînd fură din herghelia noastră, dar cînd i-am ajuns din urmă, au abandonat caii.

Încercă să pară liniştit şi indiferent, de parcă n-ar fi călărit peste treizeci de mile pe teren accidentat.

— Aţi văzut armăsarul nostru? vru să ştie tînărul, evitînd să vorbească despre întîmplările din ultimile trei zile.

Femeile albe puneau întotdeauna întrebări la care nu-i plăcea să răspundă.

— Cred că ţi-am văzut toţi caii, spuse contele. Ai făcut o treabă grozavă. Chestiunea e pe care din animalele astea minunate să le cumpărăm. Flora preferă mai curînd murgul.

„Va să zică, vînează", reflectă Adam, completîndu-şi în gînd portretul seducătoarei domnişoare Bonham.

— Iar tata îşi închipuie că-i va da de furcă la Ascot contelui de Huntley dacă-i vinzi calul cel negru, de curse. Anul trecut Harry a obţinut trofeul, şi tata vrea să-şi ia revanşa.

— Calul negru face o milă într-un minut şi patruzeci şi şase de secunde, îi informă Adam. Aleargă ca vîntul.

— Ne-a spus Lucie. Ştie timpii obţinuţi de fiecare cal.

— Pentru că ea ţine cronometrul la antrenamente, explică Adam, ca şi cum pentru o copilă de trei ani acesta ar fi fost lucrul cel mai normal din lume. Cred că nu vreţi să participaţi la cursa din acest an. N-aş avea timp să vă trimit calul peste ocean.

— Nu. Vom rămîne în valea Yellowstone aproape toată vara. Numai dacă pe indieni nu-i vor supăra întrebările şi studiile mele.

Adam ridică din umeri.

— Veți vedea că cei mai mulți Absarokee sînt gata să coopereze. Cultura noastră a venit în contact cu albii vreme îndelungată.

— Dovadă situația ta de-acum, zîmbi contele.

— Întocmai. Tatăl meu a ajuns aici încă din 1830[II] împreună cu prințul Maximilian. Dar nu era în nici un caz primul. Fiind mai puțin numeroși[III] față de alte triburi, indienii Absarokee au considerat mai înțelept să rămînă în relații bune cu albii și cu guvernul, deși nici unii nici celălalt nu prezintă încredere cînd este vorba de pămînt. Tata și-a asigurat dreptul la acest domeniu prin act semnat de Congres, ca să excludă orice alte negocieri ulterioare. Asta nu înseamnă că, din cînd în cînd, nu-i nevoie să-i conving pe unii că întreaga vale îmi aparține, adăugă el.

— Te referi, probabil, la crescătorii de vite — interveni George Bonham.

— Așa e, încuviință oftînd, Adam. Ei cred că pămînturile de aici nu-s ale nimănui, deși tratatul de anul trecut, prin care drumurile albilor ar fi trebuit să ajungă pînă în Yelowstone, n-a fost ratificat și tot ținutul se află încă în stăpînirea indienilor Absarokee.

— Pe tine te consideră tot indian? întrebă Flora. Iartă-mi indiscreția, dar nu mi se pare că ești foarte înstărit.

— Niciodată nu strică să ai bani, replică Adam, fără a da vreun semn că ar fi fost stînjenit. Iar un titlu are mare valoare în înalta societate, care — remarcă zîmbind — există și în Montana, precum ai observat și în casa judecătorului Parkman.

Începu să rîdă de-a binelea.

— Cu alte cuvinte, culoarea pielii și a părului contează mai puțin decît averea și blazonul familiei.

— Ciudat! surîse ironic Flora, care în urma cunoștințelor căpătate prin călătorii, avea o atitudine cinică la adresa conve-

nienţelor sociale, deşi, în sinea ei considera că reputaţia lui Adam în mînuirea armelor cîntărea mult în comportarea îngăduitoare a „elitei" aflate în acea seară la judecătorul Parkman.

— Adică preferi viaţa simplă? întrebă el cu îndrăzneală, cu ochii la rochia elegantă şi bijuteriile Florei, care stătea comod pe scaun, ţinînd în mînă paharul cu şampanie.

— De cele mai multe ori, da — răspunse ea fără să ridice glasul şi, prinzîndu-i privirea, adăugă:

— Îmi imaginez că de mic ştiai să foloseşti tacîmul pentru peşte şi, cu toate astea, n-ai renunţat nici la obiceiurile tribului indian din care te trăgeai.

— Şi acum ce facem, discutăm despre democraţie? interveni, amuzat, contele. În fond amîndoi aţi avut mame americance, aşa că puteţi vorbi din experienţă.

— Zău aşa, tată! îl dojeni în glumă, Flora. Doar nu ne certăm! E o noapte prea frumoasă ca să ne supărăm unii pe alţii. Vrei să-ţi mai torn puţin coniac?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să-mi completez jurnalul zilnic cu cîteva date, răspunse contele, punînd pe masă paharul gol. V-aş ruga să mă scuzaţi, dar eu urc în camera mea. Ne vedem mîine dimineaţă, i se adresă el lui Adam. Iar tu, Flora, nu te culca prea tîrziu — îşi povăţui fiica, aşa cum făcea de fiecare dată.

— Bine, tată.

— Ai obiceiul să te culci tîrziu? o întrebă Adam cînd rămaseră singuri.

— Uneori.

— Prin urmare, dormi mai mult dimineaţa. „Ca nevastămea", îşi zise în gînd, „şi ca celelalte doamne din aristocraţie".

— Cîtuşi de puţin. Dar tu?

— Nici vorbă. În fiecare zi se ivesc atîtea de făcut, iar Lucie se trezeşte foarte devreme.

— Știu. Azi dimineață am mers împreună la o plimbare călare. Călărește admirabil.

— Vărul ei e un maestru neîntrecut.

— Așa spunea și ea.

— E un mare noroc să fim aproape de un mare număr de rude de-ale mele.

— Lucie mi-a arătat căsuțele de pe malul rîului.

— Mi-a povestit și mie că te-a dus acolo.

Urmă o tăcere stînjenitoare, amîndoi frămîntîndu-și mintea să găsească subiecte de discuție, deși fiecare era tulburat de amintirea dezlănțuirii pătimașe din seara balului.

— Eu...

— Mie...

— Spune tu prima, o invită Adam cu glas liniștit.

Flora simți un nod în gît. Nu mai trăise momente atît de penibile din copilărie.

— Îmi pare rău că te pun într-o situație așa de neplăcută.

— Nu mă așteptam să te întîlnesc aici.

— Mi-am dat seama.

— Iartă-mă.

— Dacă ai pe altcineva, nu vreau să-ți stric rostul.

— Pe altcineva?

— Altă femeie...

— El reflectă o clipă — o mică minciună și dilema ar fi fost rezolvată.

— N-am pe nimeni.

— Atunci te stînjenește prezența mea.

— Nu, murmură Adam. Numai că lucrurile nu sînt chiar așa de simple, și tu știi asta foarte bine.

Flora rămase un timp cu ochii la lichidul auriu din paharul pe care-l ținea în mînă, apoi ridică din nou ochii la el.

— Ești obosit, zise cu blîndețe, iar eu te mai sîcîi cu ale mele.

— Nu-s obosit, oftă tînărul. Și nici tu nu mă sîcîi.

— Ești foarte amabil!

— Mie nu mi se pare.

Flora se rezemă de spătarul jilțului, privindu-l lung cîteva clipe.

— Atunci circumspect...

— Probabil.

— Deci trebuie să aștept să mă rogi? Nu știu dacă voi avea răbdare...

— Doamne, Flora! murmură el, închizînd ochii o secundă. Nu spune astă.

— Iartă-mă, am să încerc să fiu mai prudentă.

El izbucni în rîs, simțind că nu se mai putea împotrivi pornirii de-a o avea în acea seară.

— Oare cum ar fi să faci dragoste cu prudență? întrebă, cu un aer poznaș. S-ar putea să fie ceva interesant.

Flora rîse și ea.

— Am putea încerca, deși nu știu dacă tu ai fi în stare de așa o performanță.

— Nici tu. Isuse, aș avea nevoie să m-ajute cineva.

— Poate...

— Nu. Nu spune nimic. Încerc să gîndesc rațional. Știi că de cînd am plecat din Virginia City tînjesc după tine în fiecare noapte? Și asta mă scoate din sărite.

— Ce romantic!

El o privi încruntat, în timp ce Flora surîdea cu cochetărie.

— Asta nu trebuie neapărat să-ți schimbe viața.

— Ce anume?

— Dacă faci dragoste cu mine. Acum e limpede? eu nu umblu după un soț.

— Parc-am mai auzit pe undeva asemenea declarații...

— De prea multe ori?

— *O dată* mi-a fost de-ajuns.

— Dar eu nu sînt ca ea.

— Știu. Tocmai ăsta-i necazul.

— Dar nu trebuie să fie nici un necaz.

El oftă și se tolăni mai comod în fotoliu, întinzîndu-și picioarele îmbrăcate în pantaloni de piele și ridicîndu-și paharul de coniac pînă în dreptul bărbiei.

— Cît timp rămîneți pe-aici? întrebă abia auzit.

— Aici? Nu prea mult. În Yelowstone — toată vara. După aceea mă îmbarc pentru Yucatan.

— De ce?

— Mă întîlnesc cu niște prieteni, cu care plec plec într-o expediție în Tikal. Să știi, Adam, că nu vreau să intru cu de-a sila în viața ta.

— Nu cred că m-ar interesa o femeie pe care o visez în fiecare noapte. Lucie și cu mine abia ne-am recăpătat liniștea. Iartă-mă că-ți vorbesc atît de direct.

— Adam, dar eu mă refer doar la dragostea fizică. Nu-i cazul să fii atît de alarmat.

Tînărul o privi cu atenție. Așa cum stătea în fotoliu, feminină și voluptoasă, cu pielea albă și catifelată, cu părul arămiu și sclipitor, semăna cu Venus a lui Titian.

— Ai putea să-mi torni niște ceai... murmură el.

— Aș putea, dar n-am s-o fac! replică ea tot atît de încet, ridicîndu-se din fotoliu și punîndu-și paharul pe măsuța lăcuită.

Adam nu se clinti. Flora se apropie, oprindu-se în fața lui. Abia atunci înălță privirea, plimbînd-o pe trupul ei, pînă cînd îi întîlni ochii.

— Cred c-am pierdut bătălia... șopti cu glas răgușit.

— Cam așa ceva, încuviință ea, remarcîndu-i sexul în erecție sub pantalonii de piele de căprioară.

— Încuie ușa, ceru el abia auzit.

Flora îl cercetă cu o privire pătrunzătoare.

— Și dacă nu vreau?

Nu obișnuia să dea ascultare ordinelor, nici chiar atunci cînd erau rostite cu blîndețe.

— Cum dorești... răspunse Adam.

Își puse paharul deoparte și, aplecîndu-se spre Flora, o apucă de poala rochiei, începînd s-o ridice încet.

Ea se smulse, puțin furioasă pe propria-i nerăbdare.

— Așa nu!

— Mă refuzi? întrebă el cu îndrăzneală, fulgerînd-o cu privirea pe sub gene, după care se rezemă din nou pe spătarul jilțului.

— Dar tu? i-o întoarse fata, la fel de îndrăzneață, uitîndu-se iar pe furiș la sexul lui în erecție, care-i dovedea contrariul.

Chipul lui Adam se destinse în surîsul lui încîntător dintotdeauna.

— Am putea încuia ușa *amîndoi*

Ea îi zîmbi, îmbunată de atitudinea lui concesivă.

— Mergem în camera ta sau a mea?

El păru să cugete cîteva clipe.

— De ce nu pe teritoriu neutru?

Dar înainte de a-și da seama ce se întîmplă, Flora i se așeză pe genunchi. Văzîndu-i privirea uluită, îi murmură, cu buzele aproape lipite de ale lui, înlănțuindu-i gîtul cu brațele:

— Oare există vreun pat în teritoriul ăsta neutru?

Lîngă el se simțea ca în paradis: lipită de trupul lui cald și parfumat, ghicea cum cu fiece clipă dorința lui devine din ce în ce mai năvalnică. De departe îi putea ține piept Florei Bonham, dar de-aproape , era irezistibilă.

— Oricare... murmură tînărul, aplecîndu-se s-o sărute. Sau toate... adăugă, răsuflînd iute. Dacă preferi un maraton

— Mmm...

Îi prinse capul în palme, trăgîndu-l spre ea și, înainte ca buzele lor să se atingă, șopti:

— Arată-mi...

Capitolul 3

O duse în brațe pe scara de serviciu, ca să evite riscul de a-l întîlni pe tatăl ei. Poalele rochiei foșneau atingînd peretele lambrisat. Penumbra sublinia trăsăturile aspre și bărbătești ale capului lui Adam. Amîndoi vibrau de aceeași dorință aprigă, făcînd să le fiarbă sîngele în vine.

Adam o lipi strîns de trupul lui, astfel încît Flora îi zări zîmbetul și mai aproape, în timp ce parfumul lui îi răscolea simțurile. Tînărul se opri o clipă pe palier, ca s-o sărute — un sărut fierbinte și pătimaș, care-i lăsă pe amîndoi fără suflare.

— Grăbește-te... murmură gîfîind Flora. Te rog...

El o privi cu tandrețe , fără un cuvînt, cuprins de aceeași nebunie ca și ea.

— Așteaptă... șopti cu glas arzător. Aproape c-am ajuns.

Începu să urce treptele două cîte două și, ajungînd la primul cat, se îndreptă spre prima cameră nelocuită.

Cîteva clipe mai tîrziu, erau înăuntru, încuind ușa în urma lor. El se duse, bîjbîind, spre pat, o culcă pe cuvertura de mătase, trîntindu-se lîngă ea.

Flora își ridică poalele rochiei cu degete tremurînde, în timp ce Adam își desfăcea grăbit, cureaua pantalonilor. În momentul următor, se cufundă înlăuntrul ei. Amîndoi ardeau de dor, după două săptămîni de așteptare, cît fuseseră siliți să-și înfrîneze foamea trupurilor. Cînd prima furtună se liniști, amîndoi regretară că plăcerea era atît de trecătoare.

— Iartă-mă... murmură Adam, rămînînd culcat peste trupul ei, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare... răspunse sfîrșită Flora. Crede-mă...

El încercă să zîmbească, dar nu găsi destulă putere. Abia cînd se mai liniști și respirația reveni la normal, aprinse lampa de pe noptieră și se lungiră unul lîngă altul pe cuvertura răvășită.

— Dac-am greșit, îți dau voie să mă minți, rîse el, sprijinindu-se într-un cot, încă îmbrăcat, plimbîndu-și degetul pe gîtul ei. Dar, spune, nu-i așa că legătura asta a noastră e mai intensă decît oricare alte... experiențe?

— De ce te-aș minți? replică Flora, cu un surîs insinuant, privindu-l dintr-un vălmășag de fuste și jupoane.

Pe deasupra ciorapilor trandafirii se vedeau coapsele goale, la fel de albe și strălucitoare ca și obrazul ei catifelat.

— Bine, îmi retrag cuvintele! consimți Adam, coborînd degetul spre sînii ei. Totuși, spune-mi.

— Da... încuviință Flora, apucîndu-i mîna și așezînd-o pe sîn. Da... îți jur că da.

— Într-o noapte, era cît pe-aci să vin călare la Virginia City, ca să te văd — mărturisi tînărul, desenînd cu degetul conturul sfîrcului care se ghicea pe sub rochie.

— Păcat că te-ai răzgîndit.

— Tînjeam să-ți simt picioarele încolăcite în jurul meu...

— Asta nu merita efortul fe-a călări zece ceasuri încheiate, zise ea, zîmbind provocator.

— În cele din urmă n-au fost decît trei, precizează Adam. Pînă la Pine Creek am reușit să-mi vin în fire.

— Ce ghinion! se bosumflă fata. Tocmai cînd eram pe moarte!

— Din lipsă de bărbaţi?

— Din lipsa unui bărbat ca tine.

El îşi apăsă palma pe sînul Florei.

— Cu cine te-ai mai culcat?

— Nu cumva eşti gelos?

— Eu nu sînt niciodată gelos, răspunse Adam, reluîndu-şi tonul nepăsător. ia zi, cu cine?

— Nu-i treaba ta. Dar tu, cu cine ţi-ai mai făcut poftele în astea două săptămîni?

— E o provocare? se încruntă tînărul, luîndu-şi mîna de pe sînul ei şi ţintind-o cu o privire ironică.

— Cîtuşi de puţin! protestă Flora, ridicînd din sprîncene. Iar te gîndeşti la soţia ta.

— Vrei să spui că tu eşti altfel?

— De două săptămîni nici măcar n-am sărutat vreun bărbat, pentru că te voiam numai pe tine. Acum ai priceput? Vezi bine că nu ştiu să mint.

— Iartă-mă dacă nu te cred. În seara aceea, la judecătorul Parjman, m-ai făcut să-mi închipui cu totul altceva.

— Indiferent că mă crezi sau nu, în astă seară am să fac dragoste cu tine pînă am să-mi dau sufletul. Două săptămîni de aşteptare au fost prea mult.

Brusc, buzele lui se arcuiră într-un zîmbet.

— Îmi plac femeile care spun exact ce gîndesc.

— Cu condiţia să vorbească despre dragoste?

— Despre dragoste cu *mine*.

— Iar mie, Adam Serre, mi-ar place de o mie de ori mai mult să vorbeşti mai puţin şi să faci mai mult.

— Desfrînată nesătulă ce eşti!

Flora se rostogoli deasupra lui, sărutîndu-l cu tandreţe.

— Ai dreptate... murmură ea, sprijinindu-se de pieptul lui ca să-l încalece. Şi cum se pare că eşti... pregătit — adăugă, ridicîndu-şi jupoanele cu o mişcare ademenitoare a

şoldurilor — de ce... — se ridică în genunchi, lăsîndu-se încet pe sexul lui — să nu ne destrăbălăm împreună?

El închise ochii, cuprins de o plăcere fără margini, iar cînd îi deschise din nou, simţindu-se înlăuntrul ei, şopti cu glas răguşit:

— Dar, mai întîi, am să fac dragoste cu tine pînă-mi dau sufletul...

— Începînd chiar din clipa asta, domnule conte! preciză Flora, ascunzîndu-şi cu greu dorinţa năvalnică sub o invitaţie glumeaţă.

El îşi coborî palmele pe mijlocul ei, strîngînd-o cu putere, şi un fulger îi ţîşni din ochii întunecaţi.

— Îţi cam place să dai ordine.

O strînse şi mai posesiv.

— Din cînd în cînd. Ai ceva împotrivă?

Ochii ei violeţi îl priveau fără teamă sau ruşine, în timp ce palmele i se sprijineau de pieptul lui.

Adam ridică uşor din umeri şi Flora îi simţi jocul muşchilor sub piele.

— Depinde... zise el, prudent.

— Depinde de ce? insistă Flora, mişcîndu-şi imperceptibil şoldurile, astfel încît amîndoi se simţiră străbătuţi de acelaşi fior tulburător.

— Depinde de ordinele date, răspunse tînărul, zîmbind seducător. şi cedînd poftelor cărnii.

— Văd că eşti nespus de înţelegător, şopti fata.

El o săltă ca pe un fulg, ca s-o pătrundă şi mai adînc.

— Pînă la un punct, murmură, cu dublu înţeles.

— Pot să ştiu şi eu cînd ajungi în punctul cu pricina? gîfîi Flora, înnebunită de senzaţia copleşitoare care pusese stăpînire pe ea.

Adam rămase o clipă nemişcat, lăsînd-o să-l simtă provocator în trupul ei.

— Am să-ţi spun, încuviinţă el, trăgînd-o uşor deasupra lui, pînă cînd o umplu de prezenţa lui.

Apoi își arcui spatele și mai înaintă puțin.

Ea se eliberă cu un țipăt sălbatic de plăcere, iar cînd își recăpătă suflul și deschise din nou ochii, revenind la realitate, el îi surîse, murmurînd;

— Heeei!

Era zîmbetul sigur și încrezător al bărbatului priceput în a dărui clipe de extaz unei femei.

— Iar acum, *bia*, va trebui să-ți scoți hainele, șopti, atingîndu-i copcile rochiei. Mai mult ne încurcă.

— Numai rochia? îl tachină Flora, cu o privire insinuantă în ochii violeți.

El rîse, încîntat de senzualitatea ei.

— Pentru început... răspunse abia auzit. Pe urmă, restul. Avem tot timpul. Ne așteaptă o noapte lungă...

Sufrageria era inundată de razele soarelui. Lucie pălăvrăgea vrute și nevrute, veselă ca și primăvara de afară. Pe masă se aflau platouri de porțelan și argint strălucitor, încărcate cu mîncăruri aburinde: slănină, ochiuri, șuncă, pîine prăjită, unt și gemuri de toate felurile. În mijloc se găsea o vază gălbuie, cu un buchețel de irișI albaștri, destul de mic ca mesenii să se poată vedea și conversa unii cu alții. Adam și Flora erau așezați unul în fața celuilalt, surîzîndu-și discret pe deasupra florilor. Nici unul din ei nu dormise mai mult de o oră. Amîndoi erau cuprinși de o dulce toropeală, tulburați să se știe atît de aproape, iar dacă cineva i-ar fi privit mai cu atenție, nu i-ar fi fost greu să ghicească ce se întîmplase.

— Putem să mergem să vedem puii de vulpe? vru să știe Lucie, amestecîndu-și frișca în ceașca de cacao cu atîta rîvnă, încît cîțiva stropi săriră pe de lături.

— După lecții, răspunse Adam, fără a lua în seamă petele de pe fața de masă.

Apoi, ridicînd linguriță plină de frișcă, o întrebă:

— Mai vrei?

— Adică după lecțiile *de dimineață*?

Fericită, Lucie încremeni cu linguriță în mînă.

— Imediat după aceea, răspunse Adam.

Și, luînd tăcerea fetiței drept un răspuns, puse frișca în ceașca lui.

— Spune-i doamnei McLeod că, dacă dorește, poate veni cu noi.

— Dar Cloudy nu știe să călărească.

— Nu, dar îi plac puii de vulpe. Mi-a spus cu gura ei.

Se întinse, începînd să taie șunca din farfuria Luciei.

— Poate că va vrea să încalece pe bătrînul Charlie.

— Charlie e cumva murgul acela mare? întrebă Flora, gîndindu-se că nici un bărbat nu avea dreptul să arate atît de bine după o noapte nedormită.

Adam părea odihnit și bine-dispus. Avea părul încă ud după baie și purta o cămașă albă, proaspăt călcată și o vestă frumoasă, din lînă irlandeză de culoare închisă. Era extrem de elegant, de parcă l-ar fi îmbrăcat un valet de casă mare.

Lucie dădu din cap, scuturîndu-și cîrlionții.

— N-ai uitat! zise ea, cu gura plină de șuncă. Charlie e cel care mănîncă mere.

Adam furișă o privire către Flora, pe deasupra capului Luciei: o privire arzătoare, încărcată de amintiri răscolitoare.

— Spune-i doamnei McLeod că poate lua șaua mongolă! se întoarse el spre fetiță, vorbind pe un ton neutru, în contrast cu gîndurile care nu-i dădeau pace.

— Cloudy e prea grasă, explică Lucie, adresîndu-se Florei și domnului Bonham, așa că, merge întotdeauna cu trăsura. Dar vizuina vulpilor e sus pe deal și puii sînt așa de drăguți, că poate, de data asta, va îndrăzni, totuși, să încalece pe Charlie.

În timp ce Lucie vorbea, Adam zăbovi cu privirea asupra Florei, cuprins de admirație. Era fermecătoare: îmbrăcată simplu, într-o bluză cafenie de mătase și o fustă de stofă. Dar și mai bine

arăta fără nimic pe ea, își zise, furat de amintiri din cele mai plăcute. Îi stătea minunat cu părul arămiu prins la spate într-un coc, deși lumina soarelui de dimineață îi accentua umbrele albăstrii de sub ochi, făcîndu-l să se simtă vinovat.

— Tati, poți să pui *două* șei pe Charlie?

Adam se luptă cu disperare să revină la realitate.

— Să-l întreb pe Montoya, cînd mergem la grajduri. El știe mai bine ce-i place lui Charlie. Acum, ia spune, vrei niște gem de căpșuni, să pui pe biscuiți? se adresă fetiței, încercînd să împace conversația prozaică de la masă cu imaginile tulburătoare care-l obsedau.

— Putem lua masa la iarbă verde?

— De ce nu?

Lucie începu să bată din palme — cam prea aproape de ceașca ei plină, dar taică-său nici nu clipi.

— Vreau să mănînc prăjitură cu lămîie și fursecuri și biscuiți cu nuci.

— Nu crezi c-ar trebui să-i întrebăm și pe ceilalți ce doresc să mănînce? o dojeni el, nu prea sigur că felurile preferate ale unui copil de trei ani vor întruni aprecierea unanimă. De ce nu stai de vorbă cu lady Flora și lord Haldane? propuse, ațintindu-și din nou privirea pătimașă asupra domnișoarei Bonham.

Flora se uită repede în altă parte, încercînd să-i evite ochii arzători. Avea senzația că Adam îi atinsese trupul sau că o sărutase de față cu ceilalți — atît de tulburătoare era expresia lui. Îi trebuiră cîteva clipe să-și regăsească glasul.

— Dumneata ce spui, tată? întrebă, ca să cîștige timp. Ai vreo preferință?

— Dacă luați și o sticlă de coniac pentru mine, mă declar mulțumit — răspunse, vesel, George Bonham. Iar biscuiții cu nuci despre care vorbeai — se întoarse el spre Lucie — par a fi grozavi. Așa e?

Adam tocmai punea gem pe felia de pîine a fiicei sale. Flora își zise că în mîna lui cuțitul părea de dimensiunile unei jucării. Îi admira trupul vînjos și mușchii care jucau sub piele la fiece mișcare. Nici nu mai auzea ce spune tatăl ei: în minte îi roiau imagini din noaptea care trecuse.

— Se topesc în gură, Georgie! declară fetița, deja în relație de prietenie cu contele, după ceasurile petrecute în compania lui. Au un gust de fursecuri amestecate cu zahăr candel. Să vezi ce-o să-ți placă! Numai să mănînci din ei înainte să-i găsească Cloudy. E moartă după dulciuri și-i în stare să înfulece cîte o sută o dată.

— Am să fug după ea, să-i iau coșul din mînă! rîse contele, rezemîndu-se de spătarul jilțului, cu ceașca de cafea în mînă.

Lucie îi amintea de Flora cînd era mică: același farmec cuceritor și aceeași înțelegere directă și candidă a lumii. Un copil curat și nevinovat, care nu știa ce-i prefăcătoria.

— Asta nu-i greu, Georgie, pentru că Cloudy nici măcar *nu poate* să alerge. Dar dacă vrei să fugi, fugim împreună — numai să nu mă certe Cloudy, că nu așa se poartă o domnișoară. Tati, la picnic trebuie să mă port ca o domnișoară?

Adam tocmai se întreba dacă în cursul zilei va mai reuși să fure cîteva clipe de intimitate cu Flora. Cît despre domnișoara Bonham, ea își simțea sfîrcurile sînilor întărindu-se și trupul zvîcnind de dorință — totul pentru că Adam Serre era periculos de aproape, ca un desert favorit, după care nu trebuia decît să întindă mîna. Începu să se foiască pe scaun. Oare va avea răbdare pînă la căderea serii, cînd putea să-l simtă din nou înlăuntrul ei? Nu se îndoia nici o clipă că și Adam tînjea după același lucru.

— Tati! Nici nu m-asculți!

— Fă cum vrei tu, comoara mea! răspunse el vag, pradă gîndurilor sale și sperînd că nu încuviința cine știe ce absurditate.

— Uraa! Mulțumesc, tati. Mă duc să-i spun lui Cloudy că nu poate să mă certe, pentru că tu-mi dai voie să fac ce vreau.

Sări repede jos de pe scaun.

— Tati, da' să vii să-i spui lui Cloudy despre Charlie. Pe mine n-o să mă creadă.

— Am să-i spun, cînd vin să vă iau pe amîndouă.

— Vai, ce grozav o să fie! Flora, Georgie, o să ne distrăm de minune!

Adulții schimbară priviri amuzate, în vreme ce Lucie ieși în fugă din sufragerie.

— Nu pot să garantez că excursia va fi pe măsura reclamei făcute de fiică-mea, rîse Adam.

— Are o energie extraordinară, zise Flora.

Ca și taică-său, completă în gînd, amintindu-și de plăcerile nopții trecute.

— Și-i place la nebunie să stea în aer liber.

— Din fericire! exclamă, încîntat, Adam. Dacă ar fi semănat cu maică-sa, n-ar fi fost prea mulțumită aici.

— Mulți din prietenii mei gîndesc la fel, remarcă Flora, simțind pornirea de-a se arăta îngăduitoare față de Isolde, după ce făcuse dragoste cu soțul ei o noapte întreagă.

Adam scutură din cap, înnorîndu-se brusc.

— Isolde nici n-a stat aici prea mult. Își petrecea sezonul la Paris, după care își vizita prietenii din Londra. Venea rar la ranch și rămînea foarte puțin.

Își împinse deoparte farfuria și se lăsă pe spate în jilț, ca și cum discuția despre soție i-ar fi tăiat pofta de mîncare.

— Am impresia că am cunoscut-o la o petrecere cîmpenească a familiei Darcy, interveni contele, căruia căsătoriile de conveniență nu-i mai făceau nici o impresie, după cincizeci de ani de cînd tot studia slăbiciunile firii omenești. E cumva o Deauville-Haubignon?

Adam încuviință din cap.

— Da, și familia maică-si se mîndrește cu blazonul ducal și cu podgoriile de la Leoville.

— Îmi amintesc c-a pomenit de viile acelea. Parcă nu erai de față, Flora. Te găseai în Italia, în vizită la Adele..

Brusc, Flora regretă că nu fusese la petrecere, ca s-o întîlnească pe femeia cu care se însurase Adam, ca și cum, știindu-i soția, l-ar fi putut cunoaște mai bine și pe el. Ar fi vrut să afle mai multe despre frumoasa blondă, al cărei tablou trona deasupra șemineului din budoarul tapetat cu mătase roz. Oare cum vorbea? Cum rîdea? Cum se mișca? Era la fel de seducătoare ca și soțul ei? Sau, mai curînd, rece și distantă? Purta deseori diamante? Și, dintr-o dată, simți o pornire mai puțin caritabilă de-a obține o altfel de victorie asupra femeii al cărei soț o ținuse trează pînă în zorii zilei.

— Poate o voi întîlni cu altă ocazie, răspunse ea, hotărîndu-se la un răspuns neutru și politicos.

— Puțin probabil, replică Adam cu asprime. Numai dacă se va plictisi de ea baronul Lacretelle. Oricum, nu cred că v-ați înțelege, adăugă el, vădit nemulțumit și îmbufnat.

Flora, care abia mai reușea să-și stăpînească emoțiile, reacționă la remarca lui mai violent decît ar fi dorit.

— Eu mă înțeleg cu *toată lumea*.

— Și eu, zise el sec, cu aroganță masculină. Dar o cunosc pe Isolde.

— Poate te înșeli. De ce n-am fi prietene? insistă cu candoare Flora, iritată de siguranța din glasul lui și de tonul posesiv cu care vorbise, deși se cunoșteau de puțin timp.

— Nu ești genul de femeie care să se împrietenească cu Isolde.

Cuvintele lui Adam trădau o durere surdă. Flora nu putea să sufere bărbații autoritari. După ani întregi de studii și cercetări, reușise să-și cîștige un renume în lumea științifică. Participase la expediția lui Ludwig Ross în Marea Egee și

fusese remarcată încă de la şaptesprezece ani, cînd lucrarea despre „Opaiţul din Phylakopi", schiţînd principalele elemente decorative ale unei vechi civilizaţii, încă necunoscute, din bazinul Mării Egee, fusese citită în faţa Societăţii Regale. Prin urmare, Adam Serre n-avea decît să facă pe paraleul în valea lui, dar asupra ei nu avea autoritate.

— În acest caz, zise ea răspicat, fără a-şi putea ascunde enervarea, te rog să mă ierţi, dar mă îndoiesc că ţi-ai înţeles vreodată soţia.

— Ce prostie! exclamă Adam, aruncîndu-i pe sub sprîncene o privire furioasă.

— Oare toată lumea e obligată să fie de-aceeaşi părere cu tine?

Fusese o remarcă inteligentă, agasată şi... foarte feminină.

— Asta-i culmea! scrîşni el.

Conversaţia devenise cumplit de intimă.

— Propun un armistiţiu, interveni cu blîndeţe tatăl Florei. Amîndoi vorbiţi ca doi copii puşi pe harţă.

Brusc, Adam se lumină la faţă, începînd să zîmbească.

— Iartă-mă, murmură el, pe un ton plin de regret. Şi iartă-mi proasta dispoziţie.

Rîse scurt.

— Isolde are întotdeauna efectul ăsta asupra mea.

„E numai lapte şi miere!" se gîndi Flora. „Doamne, ce repede s-a îmblînzit!"

— Şi-acum — urmă Adam, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat — să mergem la grajduri să v-alegeţi caii.

Vorbise liniştit şi măsurat, cu aceeaşi amabilitate dintotdeauna.

Flora ar fi vrut să-l pălmuiască, să facă să-i dispară de pe chip surîsul de gentilom cu maniere alese. Să-i alunge calmul acela exasperant. Cuprinsă de o gelozie furibundă şi inexiplicabilă, dorea să-l facă să plătească pentru prezenţa Isoldei în viaţa lui.

Capitolul 4

Grajdurile erau construite din aceeaşi gresie gălbuie ca şi casa, iar împărţirea şi amenajarea lor ducea cu gîndul la faimoşii armăsari ai Curţii regale. Fiecare boxă avea propria ei instalaţie de apă, care se scurgea prin ţevi dintr-un rezervor aflat la poalele dealurilor. Pereţii despărţitori erau făcuţi din lemn de mahon de import, iar grajdurile se vădeau atît de curate, încît Flora se întrebă cîţi servitori trudeau ca să le menţină astfel. Nu venea aici pentru prima oară şi de fiecare dată avusese impresia că fînul era proaspăt adus, că animalele abia fuseseră ţesălate şi că dalele de piatră dintre boxe numai ce fuseseră spălate. Şi, de-ar fi fost mai puţin pornită pe stăpînul fermei, ar fi avut de pus o groază de întrebări, ca să-şi astîmpere curiozitatea.

Situaţia fiind cu totul alta, nu-i mai rămase decît să privească în dreapta şi în stînga, la caii de vînzare, vorbind doar atît cît era necesar, dînd răspunsuri scurte şi politicoase, zîmbind amabil (dar nu şi sincer) şi dorindu-şi din tot sufletul

să-i fi putut arde un picior fermecătorului conte de Chastellux acolo unde l-ar fi durut mai tare.

Dar, cum nu-şi putea realiza dorinţa, se mulţumi să discute cu tatăl ei, hotărînd amîndoi ce cai să achiziţioneze: de vînătoare, de curse şi de călărie. Entuziasmul fără margini al lui George Bonham reuşi să pună în umbră răspunsurile seci sau evazive ale fiicei sale. De fapt, era atît de încîntat de herghelia pur-sînge a lui Adam, încît nici nu observă furia reţinută a Florei.

— Pe Dumnezeul meu, Adam, dar frumoşi cai mai ai! exclamă George Bonham, oprindu-se în faţa unei boxe mai mari, în care se afla un pur-sînge în vîrstă de trei ani. Nu-i de mirare c-ai obţinut atîtea premii în ultimul timp. Cît costă minunăţia asta de cal? Dacă l-aş înscrie la curse, cu siguranţă că Harry Aston n-ar avea nici o şansă să învingă.

— Îmi pare rău, George, dar nu-i de vînzare. E favoritul meu.

— Totul e de vînzare dacă plăteşti preţul potrivit, zîmbi contele. Spune, cît ceri pe el?

Adam clătină din cap.

— Nu-l dau. Magnus va cîştiga Marele Premiu anul viitor, la Longchamps.

Va să zică, îşi zise Flora, participase la curse şi în Franţa, nu doar în America.

Se întrebă cum reacţiona cînd îşi întîlnea nevasta pe hipodrom? Oare doar se salutau în treacăt sau schimbau cîteva cuvinte în răspăr? Dar dacă Adam nu era decît un mare mincinos şi încheiase o căsătorie de convenienţă, care-i aranja pe amîndoi?

— La Longchamps ai să concurezi cu Whirlwind din Devonshire, îl anunţă contele. Mai mult ca sigur că Freddie îl va înscrie, după ce anul trecut a obţinut locul întîi.

— Nu te sfătuiesc să pariezi şi anul viitor pe Whirewind, îl povăţui Adam. Învingătorul va fi Magnus.

— Din cîte văd eu, oftă George Bonham, nu-i rost să mai insist. Şi nici nu îndrăznesc să sper că armăsarul ăsta ar avea un frate, rîse el.

— Culmea e că are! replică Adam. Un frate vitreg, dar plin de calităţi, deşi-i încă tînăr. Vrei să ţi-l arăt? E în cealaltă aripă a grajdurilor.

— Pe el îl vinzi?

Adam făcu semn din cap că da, iar contele îl îndemnă grăbit:

— Atunci, du-mă la el.

Calul era superb: zvelt şi cu picioarele lungi. În cîteva minute căzură de acord asupra preţului. La propunerea lui Adam, unul din rîndaşi pregăti animalul pentru o cursă de probă, astfel încît cumpărătorul să vadă cît de iute aleargă.

Lordul Haldane era nespus de entuziasmat şi nu mai contenea lăudînd însuşirile murgului, anticipînd revanşa asupra contelui de Huntley.

Între ei era o veche rivalitate, mai curînd sportivă decît serioasă. Oricum, Florei îi făcea plăcere să-şi vadă tatăl atît de mulţumit.

— Vii şi tu, draga mea? întrebă contele, cînd servitorul sfîrşi de înşeuat calul.

Îl bătu uşor pe gîtul lucios, adăugînd:

— Ia să vedem de ce-i în stare frumosul ăsta.

— Mai am şi un cal potrivit pentru o femeie. Ar arăta grozav în Hyde Park, zise Adam. Mă duc cu lady Flora, să aruncăm o privire, apoi venim şi noi pe pista de alergări.

— Atunci, Tom, hai să mergem! îl chemă contele pe servitor, fără să asculte explicaţia, nerăbdător să încerce calul. Chiar parcurge o milă într-un minut şi patruzeci şi şase de secunde?

Şi, fără să mai arunce vreo privire în urmă, se îndepărtară împreună cu calul, discutînd despre timpii de alergare.

Adam şi Flora îi urmăriră din ochi pînă ieşiră afară, în lumina strălucitoare a soarelui. În grajd era răcoare, umbră şi... linişte. Nu se auzea decît răsuflarea lor şuierată.

— N-am nici un cal pentru tine, mărturisi Adam, atingîndu-i cu degetul o şuviţă desprinsă din pieptănătură. Dar probabil că ai ghicit şi tu.

— Bineînțeles că nu, ripostă ea, prea tulburată ca să-și dea seama dacă spunea sau nu adevărul. Și te rog să nu mă atingi! se răsti, dîndu-i peste mînă, încă furioasă după scena de la micul dejun.

Îl fulgeră cu privirea.

— Sînt foarte supărată pe tine.

— Și eu sînt supărat pe tine, replică el fără ocolișuri.

— Nu zău! i-o întoarse Flora, nu prea convinsă. Nu prea-mi vine a crede, adăugă, trăgînd cu coada ochiului la Adam, care-și freca degetele lovite.

El răsuflă adînc, furios pe poftele sale nesatisfăcute, pe înfățișarea seducătoare a Florei, pe usturimea de pe mînă.

— Nu suport discuțiile stupide despre nevastă-mea, explică tînărul, încă prost-dispus și pus pe harță. Mai ales — își drese glasul, continuînd cu răceală — după o noapte nedormită.

— Dar ce, eu te-am ținut treaz pînă la ziuă? întrebă Flora cu o politețe exagerată, sau tu nu m-ai lăsat să dorm? sfîrși cu un aer inocent.

— Nu începe din nou! mîrîi Adam.

— Vai, ce irascibil ești! Nu uita, însă, că oricare ar fi motivele oboselii tale, nu suport să-mi dai ordine. Faptul că ne-am petrecut noaptea împreună nu înseamnă că ai vreun drept asupra mea. Și înainte de-a face dragoste, și-n timpul acela și după, eu sînt singura care decide asupra vieții mele. Iar dacă într-o zi îmi voi pune în cap s-o cunosc pe Isolde, așa voi face.

— Indiferent de ce spun eu? întrebă Adam, abia stăpînindu-și mînia.

— Întocmai.

Urmară cîteva clipe de tăcere, fiecare luptînd să-și țină firea.

Acea aripă a grajdului era mai liniștită, puținii cai aflați acolo odihnindu-se după muncile dimineții. Lumina care pătrundea prin ferestrele joase nu reușea să ajungă pînă în toate colțurile imensei clădiri.

— N-ai decît să-ţi conduci casa şi micul tău imperiu cu un pumn de fier — declară ea cu răceală, răsucindu-se pe călcîie, gata să plece — dar pe mine te rog să mă scuteşti.

Mîna lui Adam se încleştă fulgerător pe încheietura ei.

— Şi totuşi, cine ştie?... murmură tînărul, trăgînd-o înspre el.

Flora nu-şi dădea seama dacă licărul din ochii lui era răutate, mînie sau, pur şi simplu, reflectarea luminii de afară. Se distra pe socoteala ei sau îi lansa o provocare?

Răspunse cu gravitatea femeii care prinsese de mult gustul independenţei:

— Există şi oameni — răspunse ea cu măreţia unei regine, ţinîndu-şi trupul încordat ca un arc — care nu-ţi îngăduie să te amesteci în viaţa lor, domnule Serre.

— Adică tu.

— Da, eu. Acum, te-aş ruga să-mi dai drumul.

— Se pare că ne găsim într-un impas.

Continua s-o ţină de mînă, deşi degetele lui îşi slăbiseră strînsoarea.

— Nu cred, domnule conte, pentru că din clipa asta ne despărţim.

— Nu uita că nu ne găsim într-un salon londonez, scumpa mea — murmură Adam. Aici e o altă lume. Ce te face să fii aşa de sigură că poţi pleca?

Îi eliberă mîna, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Hai, încearcă!"

Flora rămăsese neclintită. Îmbrăcată-n bluză bărbătească şi fustă simplă, îşi ţinea fruntea sus, privindu-l drept în ochi.

— Pe mine nu mă intimidează aşa uşor reputaţia ta de om violent şi nici puterea absolută pe care o ai în valea asta. Pentru numele lui Dumnezeu, mă crezi o copilă abia ieşită de pe băncile şcolii?

— Dimpotrivă, iubito! şopti el, cu o umbră de zîmbet şi în ochi i se aprinse o luminiţă jucăuşă. Ceea ce-mi place la tine

e tocmai sinceritatea și lipsa de prejudecăți. Asta te face să fii atît de interesantă.

— Și mai imprevizibilă! replică fata cu vehemență. Pe viitor, te-aș ruga să-ți amintești.

— Adevărat, rîse tînărul bine-dispus, de parcă ar fi discutat despre carnețele de bal și nu despre principii.

Privirea îi lunecă departe, spre ușa deschisă a grajdului, iar cînd se opri din nou asupra ei, amîndoi păreau să fi uitat discuția de adineauri.

— Se pare că sîntem singuri.

— Nu pentru multă vreme, se grăbi să răspundă Flora, sigură pe sine. Tata trebuie să se întoarcă.

Adam clătină din cap.

— Pista de alergări e tocmai dincolo de rîu.

— Și ce dacă? Adam, eu nu sînt o fetișcană timidă și nevinovată, care să nu ți se poată împotrivi.

Involuntar, se uită spre părul lui negru și mătăsos, fluturînd peste gulerul apretat al cămășii, și simți în nări parfumul lui.

— Lucie va mai întîrzia la lecții încă vreo oră.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, declară Flora, neobișnuit de arțăgoasă.

În realitate, înțelegea prea bine. Simțea deja suind în ea acea fierbințeală cunoscută, care-i inunda tot trupul, iar gîndul la plăcerile trecute îi trimise un fior pe șira spinării.

— Atunci, să fiu mai explicit — murmură Adam, făcînd un pas către ea.

— Nu-ți permit să te apropii, protestă Flora, trăgîndu-se înapoi, ferm decisă să-i reziste.

— Acum ai priceput?

— Dracu' să te ia, Adam! Se vede de la o poștă ce-i în mintea ta.

— Și-a ta... șopti el, privindu-i degetele tremurînde. Chiar dacă nu vrei să recunoști — adăugă cu glas răgușit, apropiindu-se și mai mult, pînă cînd ea se sprijini cu spatele

de peretele din lemn de mahon lustruit. Încă de la micul dejun am simțit că mă dorești — își aplecă fruntea, uitîndu-se drept în ochii ei — ți-am citit în privire. Pînă și parfumul trupului tău îți trădează dorința, iar eu nu mai pot răbda pînă la noapte.

Îi prinse capul în palme.

— Dar dacă eu te refuz... și acum, și la noapte... îngăimă Flora.

— N-ai să faci asta, răspunse Adam, cu un surîs malițios.

— Poate că da...

— Poate că te înșeli.

Se lipi de ea, strivind-o de perete cu trupul lui vînjos, apăsîndu-i pîntecele cu sexul în erecție.

N-o sărută, silind-o să recunoască adevărul că-l dorea nebunește. Că amîndoi se doreau. Fără vorbe seducătoare sau mîngîieri pregătitoare. Să vadă singură cîtă nevoie avea de el: numai așa își putea potoli supărarea și focul așteptării.

— Te rog... îl imploră Flora, încercînd să se miște sub greutatea trupului lui.

— Mă rogi? repetă Adam, răsuflînd fierbinte pe obrazul ei.

— Oh, Doamne, Adam! Te rog...

Dar glasul i se preschimbă în șoaptă și încordarea trupului cedă puțin cîte puțin.

— Mai întîi, să încercăm din picioare... murmură el, începînd să-i ridice poalele rochiei. Pe urmă... poate vrei să vezi căpița de fîn...

Cuvintele lui promiteau nebănuite plăceri, iar glasul îi suna adînc și vibrant, încărcat de freamătul nerăbdării.

— Sau poate vrei să mă opresc? întrebă, cu mîna încremenită la jumătatea coapsei ei. Privește-mă în ochi, îi ceru încet, dar ferm.

Ea își ridică pleoapele. Cuprinsă de o dorință arzătoare, nu-și putea stăpîni reacțiile, tot așa cum nu-și putea controla dulcele fior care-i urca în trup.

— Bravo, ești o fată cuminte! murmură satisfăcut Adam. Acum, răspunde-mi.

— Te urăsc... gemu Flora, cu privirea înceţoşată de dorinţă.

— Eşti tare încăpăţînată.

Ochii lui întunecaţi o săgetau neînduplecaţi.

— Răspunde-mi.

— Nu te opri.

Cu un gest rapid şi sigur, îi ridică juponul, depărtîndu-i coapsele şi-şi strecură degetele în sexul ei pulsînd de dorinţă, cu o mişcare atît de neaşteptată, încît ea icni de surpriză. O clipă mai tîrziu, începu să geamă, savurînd senzaţia divină care-i inunda simţurile.

— Acum, spune-mi — insistă el, mîngîind-o cu pricepere — că mă doreşti tot atît cît te doresc şi eu.

Din nou se aşternu tăcerea. În aer plutea, aproape palpabilă, dorinţa pătimaşă şi reţinută a amîndorura. Adam îi păroni trupul răzvrătit de peretele grajdului, continuînd să rămînă cu degetele înlăuntrul sexului ei, umezit de lichidul sidefiu al dorinţei.

— Blestemat să fii! murmură ea, gîfîind, cu capul dat pe spate, arcuindu-şi spinarea.

Degetele lui Adam se mişcară cu îndemînare în trupul ei şi Flora scoase un ţipăt lung şi ascuţit de plăcere indescriptibilă.

— Acum, vrei şi altceva? şopti el. Ceva mai... substanţial?

— Chiar trebuie să te rog? icni Flora.

— Nu-i greu de loc, zîmbi tînărul.

Ştia exact cum s-o atingă, unde, cît de adînc, cît de încet, cît de tare. Ştia cu precizie clipa în care ea îşi va pierde controlul.

Cîteva momente, Flora uită de sine, pradă unor senzaţii aproape de delir. Apoi deschise încet ochii şi şopti arzător, cu privirea împăienjenită:

— Te vreau, Adam Serre... Şi te urăsc pentru asta. Mă urăsc pe mine pentru că te doresc cu atîta disperare... Şi dacă

nu te simt în mine chiar acum — sfîrşi, tremurînd din toate încheieturile — să ştii că am să mor...

El surîse încîntat; un surîs cald, fără pereche în lume, care ar fi ademenit chiar şi un înger.

— Era de-ajuns să spui da, zise, retrăgîndu-şi degetele.

— Vreau să te simt *acum*, toarse ea, frecîndu-şi spinarea de peretele grajdului, ca o pisică în călduri.

— Chiar aşa?

Se aplecă spre Flora, cu buzele aproape lipite de ale ei, cu părul lung şi negru atingîndu-i umerii.

— Daa... gemu ea, apucîndu-i catarama de aur de la cingătoare.

— Şi încă repede, se pare! o necăji Adam.

— Pentru început... murmură Flora, ridicîndu-se pe vîrfuri, ca să-l sărute pe gură. Pe urmă, mai vorbim...

— Ştiu de pe acuma ce ţi-ar place.

— Dar nu chiar tot... surîse ea, seducător.

— Doamne, Flora! exclamă Adam, gelos pe viaţa ei intimă de pînă atunci, pe plăcerea dăruită şi primită alături de alţii. Uneori mă calci pe nervi.

— Aşa e... încuviinţă ea, plimbîndu-şi mîna pe sexul lui, reliefat prin pantalon. Dar în felul acesta te stimulez mai mult...

Apoi, cu glas răguşit şi învăluitor:

— Adevărat?

— Ar trebui să-ţi tragă cineva o mamă de bătaie, mormăi el, sărutînd-o pe gură ca să-i curme vorba.

Cu buzele lipite de ale ei îşi desfăcu cingătoarea, descheindu-şi pantalonii, apoi îi ridică fusta şi-şi îndoi uşor genunchii, ca s-o pătrundă. Simţi gustul ţipătului ei de extaz în clipa în care se împinse mai adînc. Amîndoi trăiau o plăcere pură, intensă şi arzătoare, aproape violentă.

Adam o pironi de zid, ca pe o jertfă adusă poftelor cărnii, întrebîndu-se dacă ar fi putut rămîne aşa o veşnicie, pentru delirul simţurilor lui.

Aproape sufocată de trupul lui uriaș, răscolită de tulburătoare senzații, Flora îl dorea din toate fibrele ființei ei. Murmură pierdută: „Adam... Adam... Iubitule...". Desprinzîndu-și o clipă buzele de ale ei, tînărul îi prinse șoldurile în palme, călăuzind-o astfel încît să-l primească în adîncurile ei. Flora tînjea să simtă pe limbă gustul numelui lui, ca într-o incantație păgînă, de parcă ar fi reușit să-i posede și sufletul, păstrîndu-l chiar și după ce plăcerea trecătoare va fi luat sfîrșit.

Adam o sărută din nou, răspunzînd chemării... conștient că ea așteaptă mai mult de la el și simțind, la rîndul lui, nevoia de a dărui mai mult. Se împinse și mai adînc, rămînînd o clipă nemișcat, mînat de o inexplicabilă pornire violentă, ca și cum astfel și-ar fi putut domoli gîndurile învălmășite.

Niciodată nu cunoscuse astfel de momente alături de o femeie. Întotdeauna se jucase de-a dragostea, cu pricepere și farmec, dar fără sentiment. Iar acum, tot sufletul îi era răvășit de o emoție copleșitoare — sau, poate (își spunea cu cinism) nu era decît descătușarea nervilor întinși la maximum. Oricum, trăirea sa era nespus de profundă.

— Oare n-am putea rămîne... așa... pentru totdeauna? suspină Flora, prinsă în mrejele unor senzații fără egal, ca o maree fără de sfîrșit.

— Așa? repetă Adam, pătrunzînd-o atît de adînc, încît ea scoase un geamăt. Sau așa? adăugă, cu glas răgușit, ridicînd-o de la pămînt, astfel încît el să poată avea mai multă stabilitate.

— Hei, stăpîne!

Vocea spartă a servitorului răzbătu din penumbra grajdului și Adam rămase o clipă nemișcat, după care întoarse capul către intrare.

Tăcu o fracțiune de secundă, apoi strigă; „Sînt ocupat!" și reveni la ocupația dinainte.

Flora se crispă în brațele lui, roșie ca racul de rușine.

— Dumnezeule, Adam!

— A plecat! o liniști el, aplecîndu-se s-o sărute pe buze. N-o să ne mai tulbure nimeni — adăugă, deși în minte îi stăruia expresia șocată a lui Matthew.

— Dar ne-a văzut! șopti Flora, îngrozită.

— N-are decît să ne vadă toată Montana! gîfîi el, pătrunzînd-o și mai adînc, aproape de climax, încît nimic în lume nu l-ar mai fi putut opri. Numai *asta* contează, bia... murmură, retrăgîndu-se ușor și făcînd-o să-l tragă repede de umeri înspre ea. Și *asta*... adăugă, revenind înlăuntrul ei, din nou sigur pe el, acum că o simțea iarăși răspunzîndu-i. Și *asta*... continuă, unduindu-și trupul în ritmul de litanie al vorbelor. Acum, nu te mișca.

— Dacă-ți închipui că te las să pleci... se alintă Flora, uitînd cu desăvîrșire incidentul de adineauri.

Tot trupul ei era un receptacol pentru cele mai rafinate senzații, iar Adam Serre avea asupră-i puteri de satir dezlănțuit.

Adam își spuse că nici o femeie nu-l tulburase în asemenea măsură, deși era destul de școlit într-ale dragostei ca să prevadă că nici pe viitor nu-i va găsi pe nimeni pe potrivă.

Din cîte femei cu sînge fierbinte avusese, nici una nu se compara cu Flora.

Amîndoi se eliberară într-un delir de senzații.

Cînd reveniră la realitate, începînd să perceapă cele din jurul lor, Adam o duse în brațe către fundul grajdului, urcînd-o pe scărița ce ducea în podul cu fîn. Culcînd-o pe salteaua improvizată, cu miresme îmbătătoare, o sărută cu tandrețe, trezind-o din amorțeală.

— Îți risipești farmecele cu o generozitate nemaiîntîlnită, îi șopti la ureche.

— Pentru că tu... ești un adevărat vrăjitor... murmură ea, încă sleită de puteri după descărcarea furtunoasă de adineauri.

— Sau poate e de vină aerul Montanei, glumi Adam, tolănindu-se lîngă ea, cu un zîmbet cald.

— Așa se zice și-n reclamele pentru turiști... vorbi ea cu un glas stins, ținîndu-și pleaopele pe jumătate plecate.

Încercă să surîdă, dar nu reuși să scoată decît un suspin ușor.

— Te-ar interesa să apari într-unul din ele?

— Numai alături de portretul tău, glumi Flora, plimbîndu-și privirea pe trupul lui.

Frumusețea lui avea o forță aproape magnetică, nu numai datorită perfecțiunii trăsăturilor. Deși îmbrăcat cu cămașă albă, cizme lustruite și pantaloni eleganți, în persoana lui se ghicea o forță primitivă și întunecată, precum și o ciudată seninătate — sau, poate, siguranță de sine, care pe Flora o cucerea și-o supunea. Chiar și acum, Adam avea aerul unui prinț exotic, sigur de locul lui în lume.

— Mă bucur c-am acceptat invitația la balul judecătorului Parkman! declară el pe neașteptate.

— Atunci nu te-a deranjat spiritul meu independent.

— Dimpotrivă.

Întinse mîna să-i aranjeze gulerul bluzei, apoi îi zîmbi și adăugă:

— Îți sînt foarte recunoscător.

— Sînt ciufulită?

O întrebare cît se poate de feminină.

— Ești seducătoare.

— Suficient de seducătoare ca să...

— Să te doresc ca un nebun? rîse el. Să știi că da.

— De unde ai atîta energie? întrebă Flora, care abia se putea mișca, încă aflată sub imperiul descătușării de adineauri.

El înălță din umeri.

— Așa m-am născut.

Flora simți un junghi de gelozie la gîndul că Adam Serre își risipise virilitatea extraordinară și cu alte femei.

— Nu mă interesează, replică ea sec.

— La ce te referi? vru să știe Adam, și o cută i se adînci între sprîncene.

Conștientă de lipsa ei de politețe și de privirea lui nedumerită, se grăbi să se scuze:

— Iartă-mă. Am spus o prostie.

Se lungi în fîn, cu o mișcare languroasă, parcă vrînd să se scuture de dorința irațională pe care o simțea pentru Adam Serre.

Nici nu bănuia că și contele de Castellux cunoștea pentru prima oară în viață ce înseamnă adevărata voluptate — senzație departe de-a fi liniștitoare. Și, văzînd-o culcată astfel, ca o odaliscă, se încruntă și mai mult.

— Nu fi bosumflat, dragule! surîse ea, bine-dispusă. Îți făgăduiesc să fiu mai atentă ce vorbesc. Ba chiar s-ar putea ca, din cînd în cînd, să mă supun ordinelor tale — adăugă, trimițîndu-i o sărutare din vîrful degetelor.

Adam se întrebă de cîte ori încercase Flora să îmbuneze astfel un bărbat. De cîte ori zîmbise așa în pat? Cîți bărbați o văzuseră astfel — ciufulită și îmbujorată, cu fusta ridicată deasupra genunchilor, cu picioarele depărtate, ca o irezistibilă invitație la plăcere?

— Te gîndești dacă să-mi tragi o mamă de bătaie? îl necăji ea, văzîndu-i privirea mustrătoare.

— E o idee, răspunse încet Adam.

— Mmm... Cînd spui asta, domnule conte, ai o expresie pur și simplu diabolică. Și ce crezi, mie o să-mi placă?

Adam se strădui să-și alunge imaginile obsedante, repetîndu-și că Flora era doar o distracție trecătoare. Rîse scurt și ea îi citi în ochi aceeași licărire pătimașă ca în seara balului de la Virginia City.

— Îți pot oferi oarecare garanții...

— Ce drăguț! zîmbi ea dulce, începînd să-și descheie bluza.

El își puse mîna peste a ei.

— Nu!

Flora ridică întrebător din sprîncene.

— Vreau să te dezbrac *eu*.

Parfumul ei ameţitor, trandafir şi ambră, îl învăluia, amintindu-i de luxul unui harem.

— Atunci eu am să te dezbrac pe tine.

Oricărei alte femei i-ar fi răspuns cu indiferenţă „da", dar nu şi Florei. Era prea directă şi prea sigură pe ea — două mari calităţi, de nu le-ar fi pus în legătură cu alte ocazii cînd fata îşi oferise farmecele cu aceeaşi lipsă de fereală. Aşadar, se mulţumi să răspundă cu glas neutru: „Mai tîrziu", convins că în curînd ea va uita de sine. Măcar aşa reuşea s-o supună voinţei lui.

O clipă se întrebă de ce ţinea atît de mult s-o aibă în puterea lui pe lady Flora, cînd întotdeauna dragostea fizică fusese pentru el numai un simplu joc. Dar toate aceste gînduri se risipiră cînd fata îi trase capul înspre ea, ca să-l sărute.

Adam lipsi cîteva clipe, cît să aducă o pătură curată. Cînd se întoarse, Flora îi spuse, cu un surîs admirativ:

— Un adevărat gentleman.

— Doar un spirit practic, rîse el cu modestie, aşternînd pătura peste stratul de fîn. Mi-aş găsi beleaua cu tatăl tău dacă te-aş lăsa să te umpli de zgîrieturi.

— Vorbeşti din experienţă? întrebă Flora, fără a-şi putea ascunde ranchiuna, deşi ştia că, oricare ar fi fost răspunsul, nimic n-ar fi împiedicat-o să facă dragoste cu el.

— Mă aflu aici pentru prima oară, declară el cu sinceritate, zîmbind fermecător. Cel puţin, pentru o astfel de îndeletnicire. Eşti mulţumită de răspuns?

— Foarte mulţumită, încuviinţă Flora, apreciindu-i galanteria, în timp ce-şi scotea cizmuliţele. De obicei nu-s chiar aşa de arţăgoasă, adăugă cu oarecare părere de rău, şi nu-mi place să cicălesc pe nimeni. Dar cu tine m-am purtat ca o nevastă.

— Nu te-ai calificat nici măcar printre rezerve pentru funcţia asta, glumi Adam, încîntat de atitudinea ei concesivă. Isolde e ceva cu totul aparte, ai zice că aparţine unui alt sistem solar, explică tînărul după o clipă de gîndire.

— Vrei să spui că, în comparație cu ea, eu sînt o dulce copilă.

— Un înger!

Și, aplecîndu-se spre ea, o luă în brațe, culcînd-o pe pătura verde ca frunzișul pădurii.

— Acum, povestește-mi cîte ceva despre copilăria ta, despre cărțile tale preferate, despre cea mai grozavă expediție la care ai participat, pînă cînd reușesc să-ți deschei nasturii ăștia păcătoși.

— M-am născut în Yorkshire, începu ea în glumă, amuzată să-l vadă luptîndu-se cu năsturașii minusculi, din perle. Prima mea guvernantă a fugit după o săptămînă, pentru c-am aruncat după ea cu ceașca de cacao cînd m-a certat că nu-mi țin spatele drept, adăugînd că n-are de gînd să suporte o diavoliță ca mine, oricît de bine ar plăti-o tata.

El ridică ochii, rîzînd.

— Și, de-atunci, nu te-ai schimbat.

— Sînt și-acum o făptură adorabilă.

— Mmm...

Se întoarse concentrat la ocupația sa, stînd lîngă ea cu picioarele încrucișate, ca un croitor, în timp ce degetele subțiri și nervoase descheiau cu rapiditate nasturii, unul cîte unul.

Flora îl trase de mînecă și el înălță privirea, întîlnind-o pe-a ei, amîndoi la fel de conștienți de atracția neobișnuită pe care o exercitau unul asupra altuia.

— Ești foarte puternic, spuse fata, mîngîindu-i brațul musculos și amintindu-și cum o săltase de la pămînt ca pe un fulg.

— Și încă nu ți-am arătat tot ce pot, o preveni Adam, dezvelindu-i umerii și scoțîndu-i mîinile din mîneci.

Nu se putea abține să nu remarce că Flora nu purta corset.

— Oare cît mai durează pînă se întoarce tata?

Îi venea greu să vorbească, după ce el îi făgăduise să-i arate de ce era în stare și cînd simțea degetele lui dezlegîndu-i șireturile fustei și lumina aurie a soarelui pe umerii ei goi.

— I-am spus rîndaşului să nu se grăbească. O oră, dacă nu mai mult.

— Va să zică, ai ştiut de la început.

El ridică ochii, uluit de această izbucnire.

— Tu nu? Credeam că ţi-am citit acelaşi lucru în privire, azi-dimineaţă la micul dejun.

Flora îi susţinu căutătura cu îndrăzneală, apoi rîse cu nevinovăţie:

— Am spus cumva şi ce doream?

— Nu chiar tot, zîmbi Adam, plimbîndu-şi ochii pe sînii ei frumoşi şi tari, care parcă cereau să fie sărutaţi. Aşa că mă văd silit să improvizez.

— Te pricepi ca nimeni altul, îl lăudă ea, gemînd de plăcere cînd degetele lui alunecară pe rotunjimea netedă a sînului.

Adam îl prinse în căuşul palmei, ca pe un fruct copt, pe care ar fi vrut să-l cîntărească. Apoi îi dădu drumul puţin cîte puţin, urmărind cu ochi de cunoscător tremurul înfiorat al cărnii. Cînd sfîrcul se eliberă, ţîşnind în sus, îşi aplecă fruntea, începînd să-l pipăie cu vîrful limbii, în timp ce sfîrşea să-l dezbrace. Suspinul ei de extaz îi încălzi obrazul cînd se aplecă să tragă bluza de sub ea. Îi scoase fusta, apoi îi desfăcu juponul cu îndemînare, remarcînd: „Dantelă veneţiană!" şi-i ridică şoldurile, ca s-o elibereze de veşminte. Nu remarcă vădita ei neplăcere, pînă cînd nu se mai abţinu şi-i zise:

— Nu vreau să-mi vorbeşti despre altele.

Adam aşeză toate hainele una peste alta, apoi se întoarse către Flora, care stătea goală pe pătura cea verde, fără nimic altceva pe ea, decît ciorapii albi de mătase şi jartierele de dantelă trandafirie — singura podoabă a trupului ei de o fascinantă voluptate.

— Eşti foarte susceptibilă, oftă el, deşi calitatea cu pricina era nespus de valoroasă la pat. Mai bine-mi ţineam gura... Vrei să-ţi spun că mama mea colecţionează dantelă veneţiană?

— Nu.

— Vrei să te mint?

— Nu știu, răspunse ea, tulburată de cerințele imperioase ale cărnii.

— Atunci mai bine tac, pînă ce devii mai înțelegătoare.

Flora rămase culcată, pradă unor emoții amestecate, pe care încerca să le deslușească. Deși-i purta pică lui Adam, ardea de dorință. Nu se mai gîndea la nimic decît la nevoia de a-i simți trupul strivindu-l pe al ei. Oricît ar fi fost de geloasă pe celelalte femei din viața lui, îl voia și ea cu aceeași disperare.

— Minte-mă... șopti într-un tîrziu.

— Am văzut o astfel de dantelă în muzeul de la Chantilly, începu el să fabuleze, fără să se tulbure. E bine așa?

Ea dădu din cap cu aceeași îndrăzneală.

— Îți face plăcere să fii cu mine? murmură aproape sfidător.

Flora îl socoti excesiv de modest pentru un bărbat bogat și puternic, care atrăgea privirile tuturor cînd intra într-o încăpere și care deținea recordul întîlnirilor de budoar.

— Chiar prea mult.

— Niciodată nu-i prea mult, o asigură el, pe un ton plin de făgăduințe.

— Curînd va trebui să mă întorc în lume — spuse Flora, surîzînd seducător — și atunci am să te rog să mă eliberezi din lanțurile tale.

— Sper că nu *prea* curînd.

Trăia o bucurie intensă s-o aibă lîngă el, în fînul parfumat, ca și cum s-ar fi cunoscut de mici copii, ca și cum s-ar fi știut feriți de regulile absurde dinafară.

Începu să-și plimbe vîrful degetului pe brațul ei.

— Rămîi aici cît vrei. Mă pricep de minune să inventez justificări.

— Va să zică, nu mă zorești.

— Cîtuși de puțin...

Degetele coborîră pe pieptul Florei, mai fierbinți decît pielea ei și puțin cam aspre, ca ale unui lucrător — fapt pe care fata îl consideră ca o curiozitate a nobilimii franceze.

Își puse o clipă palma peste a lui Adam — în comparație cu a ei, părea de uriaș — apoi îi împinse degetele bronzate mai jos, în timp ce el o privea cu ochi calmi și senini, pînă la cîrlionții arămii dintre picioare.

— Privește! zise el liniștit. Ai făcut dragoste.

Și-și strecură degetele prin părul mătăsos, spre dîrele transparente de spermă de pe coapsa ei.

Ea tresări la atingerea mîinii fierbinți, care-i întindea pe piele lichidul lipicios, dar, în loc să se uite în jos, ridică privirea înspre Adam, șoptind:

— Un bărbat m-a silit să fac dragoste cu el.

Tînărul înălță mirat din sprîncene, apoi înțelese și zîmbi.

— Și tu te-ai împotrivit? întrebă, revenind cu mîna înapoi spre sexul ei.

— Am încercat...

Își plecă pleoapele, privindu-l printre gene, în timp ce trupul începea din nou să-i zvîcnească, inundat de fierbințeala cunoscută.

— Nu știu dacă să te cred sau nu, declară Adam, cu o undă de asprime. E clar că ai făcut dragoste cu un bărbat.

Degetele lui subțiri îi despărțiră cu blîndețe buzele sexului.

— Văd spermă peste tot.

— N-am avut încotro. Era mai puternic decît mine. M-a lipit de perete, mi-a ridicat fusta și m-a posedat cu de-a sila.

Glasul începu să-i tremure.

— Era foarte mare...

— Dar nu îndeajuns cît să se potrivească aici...

Cu mare grijă, își strecură trei degete în sexul ei, croindu-și drum încet, ca ea să-l simtă cu fiecare fibră.

— Atît de mare? întrebă cînd degetele se adînciră în vagin.

— Mai mare!

El își vîrî și al patrulea deget.

— Atît? murmură, mîngîind țesuturile primitoare din jurul degetelor lui.

— Cred că da, răspunse Flora abia șoptit, în timp ce zvîcnetul din vagin îi răsuna în tîmple, înfiorîndu-i toată ființa.

— Dar nu-ți amintești precis.

Sexul lui intrase în erecție și Adam făcea eforturi supraomenești să se stăpînească.

— L-am simțit atît... de... fierbinte...

— Ți-a plăcut? întrebă el pe tonul unui preot care spovedește o păcătoasă.

— N-aș putea să spun, murmură Flora, îmbujorată și iritată.

— Ți-e rușine?

Aceeași voce rece și distantă.

— Da... Da!...

— Pentru că ați făcut dragoste pe ascuns?

Ea încuviință din cap, strîngînd din pleoape pînă la durere.

— Dacă nu v-a văzut nimeni, n-ai de ce să-ți fie teamă.

— La un moment dat, a intrat cineva.(În glasul ei se citea aceeași groază ca atunci.)A fost îngrozitor!...

— Însă acum nu te mai vede nimeni. Și-ți promit că cel care te-a văzut nu va mai spune nimănui. Acum ce simți, lady Flora?

Degetele lui se mișcau cu mai multă ușurință, pentru că dorința o făcea să se deschidă spre el tot mai mult.

— E foarte... plăcut... domnule conte... șopti ea, scoțînd un suspin de extaz.

— Poți să deschizi ochii. Nu te vede nimeni.

— Dar mă vezi *tu*! replică ea, șovăind că o fată mare.

— Eu te găsesc încîntătoare. Și nu socotesc purtarea ta cîtuși de puțin scandaloasă. Deschide ochii, ca să vezi ce mult te doresc și eu. Privește-mă! porunci, pe un ton devenit dintr-o dată grav.

Ea își ridică pleoapele, dezvăluind ochii violeți și arzători.

— Privește aici! urmă el, ceva mai îmblînzit. Vrei să mă simți în trupul tău?

Și-și plimbă ușor palma pe sexul umflat, ascuns de pantalon.

Ea răsuflă adînc.

— N-ar trebui...

— Și, cu toate astea, vrei! completă Adam, cu blîndețe. Citesc pe chipul tău. Hai, întinde mîna... murmură el, trăgîndu-i palma înspre sexul lui. Atinge-mă.

— Nu pot... gemu Flora, împotrivindu-se, cu degetele tremurînd.

— Am să te ajut eu! se oferi Adam, retrăgîndu-și mîna din vaginul ei.

— Nu, te rog! izbucni Flora, nevrînd să renunțe la mîngîierea lui răscolitoare.

— Taci, iubito! o liniști Adam, atingîndu-i ușor sfîrcurile sînilor cu degete umede și reci. O să-ți placă mai mult acum, adăugă, silind-o să-și pună palma pe sexul lui. Mă vei simți și mai adînc.

— Ce vrei să fac? șopti Flora, fără să-și poată lua ochii de la dovada clară a dorinței lui.

El surîse, îngăduitor.

— Descheie-mi pantalonii, o îndrumă cu blîndețe, sprijinindu-se în coate.

— Chiar trebuie?

— Dacă vrei să mă simți în tine...

Ea se ridică în capul oaselor, ca și cum ar fi luat brusc o hotărîre și începu să se lupte cu nasturii ascunși în șlițul de stofă aspră al pantalonilor de călărie.

— Văd că nu te pricepi.

— Îmi pare rău, se scuză Flora, ațintind asupra lui o privire candidă și nevinovată. N-am făcut asta niciodată.

— Cu puțină practică, ai să te descurci, o asigură Adam. Uite! adăugă, schimbîndu-și poziția ca s-o ajute și dînd stofa la o parte. Acum apucă nasturele între degete... așa... și descheie-l.

Sigur, spumegă Flora, era expert la descheiatul pantalonilor. Roasă de gelozie, ca de fiecare dată cînd își aducea aminte

de reputația lui legendară cît privea femeile, și — poate — furioasă pe propria-i dorință, își retrase brusc mîna și întrebă cu glas schimbat, rece și indiferent:

— De ce trebuie să fac asta?

— Pentru că pe mine mă încîntă, șopti Adam, iar pe tine te înfierbîntă și mai tare. Acum cu ce-am mai greșit?

Calmul său imperturbabil o făcu să se aprindă și mai mult. De cîte ori jucase jocul acesta? De cîte ori reușise să se arate stăpîn pe sine în timp ce femeia de lîngă el ardea de dorință? Oare de ce era atît de atrasă de el, cînd nici un alt bărbat nu reușise să-i stîrnească simțurile în asemenea măsură?

— N-are importanță, răspunse mînioasă pe renumele lui și pe patima ei, ca și cum simplul cuvînt „nasture" ar fi declanșat o listă întreagă de delicte neștiute.

— Spune-mi.

El vorbise încet și blînd, fără urmă de supărare.

Ce glas dulce, își zise Flora, ca și cum ar fi avut nevoie s-o aline cineva! Oare ea ar fi fost în stare să-și înfrîneze sentimentele cu aceeași ușurință? Doar asta făcuse în trecut! Nu-și cîștigase astfel porecla de „Senina Venus"?

— Dacă vrei să știi, se hotărî în cele din urmă, mă deranjează gustul tău pentru orice fel de viciu și dezmăț.

— Ce te face să crezi așa ceva? Și, dacă tot vrei să discuți despre înclinații vicioase, nu-ți închipui că și mie-mi dă de gîndit că cedezi atît de ușor?

Se mira și el de ce spusese. În general, prefera femeile școlite într-ale lumii.

Descoperind că era pe picior de egalitate cu Adam, Flora rămase o clipă pe gînduri, apoi zîmbi:

— Ți se întîmplă des?

— Ce facem noi acum? întrebă el, măsurîndu-i goliciunea.

— Nu, să dezbați principii în plin desfrîu, domnule conte! replică ea, ridicînd din sprîncene. Nimeni nu se îndoiește de proasta dumitale reputație.

Surîdea fermecător.

— Înțeleg... șopti el. Nu, sigur că nu. E prima situație de acest fel, cînd intervine o discuție de principii. Vrei să ne comparăm gelozia și supărarea sau... poate să găsim o cale potrivită de-a le potoli?

— Nu discuți niciodată cu femeile?

— De fiecare dată, minți el fără să clipească. Dar tu stai de vorbă cu amanții tăi?

Flora rămase fără replică. Așa ceva nu i se mai întîmplase pînă acum. Nici un bărbat n-o interesase mai mult decît în calitate de partener de plăceri. Oare atracția pentru Adam Serre să fi fost mai mult decît fizică?

— Bineînțeles! declară cu seninătate, încercînd să-l imite în arta prefăcătoriei.

— Mai avem încă patruzeci de minute, anunță Adam, aruncînd o privire spre ceasul din buzunarul vestei. Despre ce-ai vrea să discutăm?

Flora avu senzația că vorbele lui îi atingeau trupul, răscolindu-i simțurile, trezindu-i dorința. Cum oare reușea să răspîndească în jur atîta senzualitate prin niște simple cuvinte? Cum putea da spuselor lui un sens cu totul diferit?

— Numai patruzeci de minute? repetă ea, cu glas tremurat.

— La nevoie, chiar și mai mult — murmură tînărul, începînd să-și desfacă cingătoarea.

Ea îl urmărea, nerăbdătoare, cum își descheie nasturii. Îl dorea cu patimă, nebunește, în ciuda trecutului plin de vicii, devenită dintr-o dată imună la scrupulele cărnii.

El se lăsă pe coate, spunînd:

— Acum poți să mă atingi.

Flora se supuse. Își încleștă degetele pe sexul lui tare și el icni, apoi scoase un geamăt de plăcere. Era enorm și foarte excitat, de parcă nu s-ar fi eliberat cu puțin timp înainte.

Sexul în erecție i se arcuia spre pîntece, peste poalele cămășii vîrîte neglijent în pantaloni. Vîrful umflat pulsa vizibil, iar vinișoarele albastre zvîcneau în același ritm cu bătăile inimii.

Privindu-i bărbăția atît de falnică, Flora începu să răsufle din ce în ce mai precipitat.

— Atinge-mă, murmură el. Ia-mă în mînă.

— Ești uriaș! șopti fata, neputîndu-și ascunde patima, umedă de dorință la vederea lui.

Îi apucă sexul cu amîndouă mîinile, plimbîndu-și palmele pe pielea moale și catifelată, apoi încercuindu-l cu degetele, îl apăsă ușor și coborî în jos, dezvelindu-i vîrful lucitor. Își aplecă fruntea și-l atinse cu buzele, făcîndu-l pe Adam să geamă ușor. Apoi îl atinse cu limba, și el scoase un suspin de extaz. Mîinile lui îi prinseră tîmplele, în timp ce simțurile îi erau răscolite de o plăcere fără seamăn.

Degetele lui i se pierdură în păr, desfăcîndu-i cocul, și o ploaie de agrafe căzură pe pătură și în fînul din jur. Brusc, o apucă de păr aproape cu violență, ca și cum ar fi vrut să știe ritmul mișcărilor capului chiar și fără să deschidă ochii. Cu mușchii gîtului încordați, respira tot mai iute și mai șuierător, pe măsură ce senzația se intensifica, mergînd pînă la delir.

În ultima clipă, îi îndepărtă capul și rămase fără suflare cîteva secunde, întrebîndu-se unde învățase Flora să sărute astfel.

— Acum e rîndul meu.

Cuvintele ei provocatoare îl luară prin surprindere și-i trebuiră cîteva momente să revină la realitate.

— Nu te lași rugată niciodată, nu-i așa?

Ea stătea în genunchi, cu palmele sprijinite pe coapse. Părul ciufulit îi cădea în dezordine pe umeri, buzele îi străluceau, ca cele ale unei curtezane.

— De obicei nu, răspunse, conștientă de efectul sărutărilor și știind că și el era la fel de pregătit ca și ea.

— Atunci, ești invitata mea, o pofti Adam cu insolență, ținîndu-și penisul drept. Am văzut că ești obișnuită cu astfel de treburi.

— Preferi să mai amînăm? întrebă ea, cu aceeași impertinență.

— Ia vino încoa!

— Înţeleg că mă rogi... N-aş vrea să încalc regulile etichetei...

— Îţi poruncesc.

— Aştept să fiu rugată.

— Atunci, te rog.

— Frumos.

— Vrei să fii atît de amabilă şi să mă primeşti înlăuntrul dumitale, lady Flora?

— Pe dumneata?

— Întocmai, murmură el, făcînd semn spre o anumită parte a anatomiei sale.

— Te rog.

Zîmbetul ei era plin de gloria triumfului.

Dar de-abia se aşezase peste el, lăsîndu-se pătrunsă, că Adam se şi rostogoli deasupra ei, luîndu-i în stăpînire trupul răzvrătit.

Făcură dragoste cu o patimă nimicitoare, arşi de dorinţă şi de foamea simţurilor, cînd posesivi, cînd supuşi, cînd abandonaţi, cînd năvalnici, schimbînd poziţiile una după alta, pînă ce amîndoi se prăbuşiră, sfîrşiţi, într-un orgasm cutremurător, care-i lăsă fără suflare.

În sfîrşit, înţelegeau taina de nepătruns a legăturii dintre ei.

Şi-şi zîmbeau tainic, ca doi conspiratori.

— Tare-aş trage un pui de somn, murmură abia auzit Flora, cu pleoapele îngreunate.

În aer plutea o mireasmă îmbătătoare de fîn, iar razele soarelui pătrundeau prin lucarna podului, scăldînd totul într-o lumină aurie şi strecurîndu-le în trup o plăcută moleşeală.

— Am să te port în braţe în camera ta, şopti Adam, dîndu-i deoparte o şuviţă de păr de pe fruntea umedă de transpiraţie.

— Nu, mă duc singură... peste cîteva minute... dar...

— Dar nu chiar în clipa asta, completă el, surîzînd înțelegător.

Flora Bonham era mai puțin obișnuită ca el cu viața de desfrîu și cu nopțile nedormite. În cele din urmă, Adam găsi prin fîn destule agrafe risipite, ca să-i încropească, de bine-de rău, o pieptănătură.

— Cît vei rămîne în Montana va trebui să-mi amintesc să-mi iau cu mine un pieptene, rîse tînărul, netezindu-i cîteva șuvițe rebele. Dacă mă apropii de tine la mai puțin de o milă, încep să mă port ca un adolescent nestăpînit.

— Lucru pentru care-ți sînt mai mult decît recunoscătoare... șopti Flora, cu un surîs atît de seducător, încît Adam își făcu repede socoteala dacă mai puteau rămîne acolo fără a risca să fie descoperiți.

Cîteva clipe mai tîrziu se îndrepta spre ieșire, cu ea în brațe.

— Am să capăt un tic, glumi în timp ce se îndreptau spre fermă. Să te îmbrac și să te fac prezentabilă. Din fericire, ca tată, mă pricep să îmbrac fetițele.

— Și fetele mai mari, îmi închipui! rîse ea, de data asta fără urmă de ranchiună.

— Numai una, o corectă Adam.

— Uneori ador ușurința cu care știi să te faci fermecător, surîse Flora.

— Iar eu te socotesc fermecătoare din toate punctele de vedere, replică el.

— Perfect! răspunse ea cu veselie. Atunci, nu-i cazul să mă simt vinovată că mă duci în brațe cînd sînt în stare să merg și singură. Deși... cred c-ar fi mai bine s-o pornesc pe jos, adăugă, apreciind distanța pînă la clădirea fermei. O să ne vadă toată lumea și, pe urmă, să te ții bîrfă...

— Mi se pare mie, sau nu ești prea convinsă? observă Adam, privind-o scrutător.

— Zău că mi-e rușine.

Sprîncenele lui stufoase se înălțară o fracțiune de secundă.

— Dar nu chiar *din cale-afară*.

Ea se înroşi.

— Dacă tu n-ai fi atît de greu de potolit, nu m-aş simţi atît de obosită.

— Iau toată vina asupra mea, acceptă el galant, preferînd să evite o discuţie despre diversele grade de satisfacţie sexuală. Două ore de somn îţi ajung?

— Ar fi o adevărată binecuvîntare, suspină ea.

— Atunci, am să amîn picnicul pe după-amiază.

— Eşti sigur? întrebă Flora, uşor neliniştită.

— Am să găsesc eu un pretext... pentru Lucie, rîse Adam. Ceva plauzibil pentru un copil de trei ani. Pe urmă, n-ar fi bine să te vadă Cloudy atît de istovită. Sînt convins că nu i-ar place.

— Ce să nu-i placă? vru să ştie fata, gata să-i sară ţandăra.

— Lipsa mea de ospitalitate. Drept care aş avea de suferit.

— Văd că-i ştii de frică! rîse Flora.

Adam rîse şi el, ca un băieţel prins asupra faptului.

— Să zicem că sînt impresionat de forţa pumnului ei. Pe de altă parte, femeia asta reprezintă un element important şi stabil în viaţa Luciei — ceea ce-nseamnă nespus de mult pentru mine. Acum fă bine şi prefă-te leşinată, fiindcă doamna O. e deja în prag, cu încă doi servitori.

— Dar din ce cauză am leşinat? şopti Flora, ca şi cum cei din uşa fermei ar fi putut s-o audă.

— De căldură.

— Adam, dar afară e destul de răcoare.

— Atunci, ai mîncat ceva ce nu ţi-a priit.

— Ca să arunc vina asupra bucătarului?

— Isuse Cristoase! bombăni el exasperat. De cînd sînt dator să dau explicaţii servitorilor?

— O atitudine tipic franţuzească...

— Ce vrei să spui? se încruntă el.

— Toată lumea ştie ce încrezuţi sînt nobilii francezi.

— Poate că au motive, răspunse el insinuant. Acum închide ochii, aproape c-am ajuns. De rest, mă ocup eu.

Ea coborî brusc pleoapele, încîntată de rolul de salvator al lui Adam.

— Şi-a scrîntit glezna în grajd şi-a leşinat, declară tînărul, urcînd treptele de la intrare.

— Vai de mine, sărăcuţa! Trebuie să cheme doctorul, exclamă îngrijorată doamna O'Brian, grăbindu-se să-i iasă în întîmpinare. Biata fată! Are glezna umflată, nu cumva şi-a rupt ceva?

— Nu-i nimic, doamnă O. Dacă-i nevoie, trimit eu după doctor. Doamnele din lumea bună leşină din te miri ce. Întotdeauna e nevoie de cineva care să le salveze...

Flora îl ciupi şi el îşi stăpîni cu greu un strigăt de durere.

— ... de la dezastru, sfîrşi, scrîşnind din dinţi.

— Nu şi drăguţa de lady Flora, protestă menajera, luînd apărarea oaspetelui ei preferat.

— Mai ales ea! mîrîi Adam, intrînd în casă.

— Dar să ştii că ai tupeu! îl mustră fata, cînd ajunseră în holul pustiu, privindu-l printre gene. Ca şi cum *eu* aş avea nevoie de ajutor.

— Cine duce în braţe pe cine? i-o întoarse tînărul, pornind în sus pe scări.

— Nu-i cazul să faci pe inocentul. Oricum, e vina ta că sînt aşa de obosită.

— Da, da! Mie-mi spui! pufni el, ajungînd la primul cat atît de repede, încît Flora rămase uluită de forţa lui fizică. Diseară, cînd ai să fii... să zicem, nerăbdătoare, am să-ţi aduc aminte a cui e vina.

— Îţi faci iluzii, domnule Serre — murmură ea cu candoare, ca o domnişoară cu maniere alese. Poate că pe mine nu mă interesează să te primesc diseară.

El nu răspunse, atent să-şi amintească unde era camera Florei.

— Am ajuns, spuse, recunoscînd dormitorul fetei, între nenumăratele încăperi prin care trecuseră cu o noapte în urmă. Şi nu-i vorba de iluzii, draga mea — adăugă, privind-o lung.

E pur și simplu o deducție logică. Nu rezişti mai mult de cîteva ore fără să faci dragoste.

— Ba rezist, domnule Serre. Eşti de o înfumurare fără margini.

— Nu chiar atît de fără margini ca apetitul tău sexual, domnişoară Bonham! glumi el, bine-dispus după o oră de plăceri alături de încîntătoarea lady Flora.

Ținînd-o cu un singur braț, apăsă clanța și deschise ușa cu piciorul, pătruzînd în încăperea inundată de razele soarelui.

— Apetitul meu sexual nu te priveşte pe tine, declară Flora, cu o dialectică feminină, care trecea cu vederea un fapt concret, și anume plăcerea reciprocă dăruită prin grația apetitului sexual al amîndurora. De altfel, pot trăi și fără tine, sfîrși ea cu răceală, iritată de orgoliul lui masculin.

— Foarte bine, replică Adam, apropiindu-se de pat. Diseară jucăm biliard. Sau poate vrei să ne cînți ceva la pian.

O culcă pe cuvertură, îi scoase cizmulițele, apoi o acoperi cu pătura, învelind-o cu grijă pînă sub bărbie. În cele din urmă o sărută ușor pe frunte și se ridică în picioare, zîmbind.

— Încă nu te-am auzit cîntînd la pian. Cunoşti ceva piese de Chopin?

— Nu.

— Păcat! exclamă el, îndreptîndu-se spre fereastră. Dar biliard ştii să joci? întrebă, trăgînd draperia galbenă de brocart.

— La perfecție.

El îi aruncă o privire scrutătoare.

— Pe bani?

— Evident.

— Atunci nu va fi o seară pierdută, rîse Adam.

Rămase în întuneric, profilat pe draperia de brocart, înalt și frumos ca păcatul, un metis cu piele bronzată, cu ochi negri și senzuali, cu trup vînjos, de războinic, cu un farmec irezistibil și un incredibil simț al plăcerii.

— Deși... *s-ar putea* să mă răzgîndesc... murmură Flora, cu pleoapele pe jumătate plecate, fără să-și poată desprinde ochii de silueta lui.

— Pun prinsoare c-ai s-o faci.

Vorbise cu glas şoptit, cu greu audibil pînă în celălalt capăt al încăperii.

Un timp nu se clinti din loc, privind-o cum doarme şi întrebîndu-se ce anume îl atrăgea la Flora atît de mult. Părul ei despletit se revărsa în şuviţe arămii şi strălucitoare pe perna de dantelă. Avea expresia unei Madone cu ochii închişi — deşi, mai curînd o Madonă senzuală, ca în picturile lui Bouguereau. Dormea cu buzele întredeschise, pline şi cărnoase ca cireşele sălbatice, iar genele negre aruncau umbre lungi pe obrazul îmbujorat. Sînii tari şi rotunzi, pe care-i mîngîiase şi-i sărutase cu puţin înainte, se ridicau şi coborau sub cuvertura albă de mătase. Privirea lui rătăci mai jos, spre adîncitura dintre coapse, spre acel lăcaş tainic al plăcerii, care-l ademenea precum cîntecul vrăjitoarei Circe[1]. Dar frumuseţea ei nu putea fi singura explicaţie a pasiunii trezite în el; încă din adolescenţă cunoscuse nenumărate femei atrăgătoare. Flora Bonham era mai mult decît o superbă creaţie a naturii. Emana atîta vitalitate şi avea o mare capacitate de-a sesiza realitatea în spatele convenienţelor sociale. De o inteligenţă sclipitoare, ştia să fie glumeaţă, provocatoare, curioasă, candidă, iar uneori de o sinceritate aproape brutală. În plus, era prima femeie cu care se potrivea perfect la pat: focoasă, inventivă, ispititoare... voluptuoasă ca o odaliscă.

Ca o licoare magică, reuşea să-l facă să-şi uite îndatoririle, să-şi piardă raţiunea, alungîndu-i din minte orice alte gînduri.

Un adevărat pericol pentru liniştea lui sufletească.

Cu toate acestea, devenise parte din el, curgîndu-i în vine ca un foc viu şi nepotolit.

---

1 *Circe* (mitol.) — celebră vrăjitoare, care i-a prefăcut pe toţi însoţitorii lui Ulisse în porci. Cucerit de farmecele ei, eroul grec va rămîne lîngă ea timp de un an încheiat. (n.t.)

Capitolul 5

Picnicul atinse o perfecţiune rar întîlnită în astfel de ocazii. Vremea era caldă şi însorită, astfel încît vulpea îşi scosese puii din vizuină să se joace şi, aproape un ceas întreg, excursioniştii le admirară giumbuşlucurile, mai ales Lucie, care nu contenea cu exclamaţiile de încîntare. Pînă şi doamna McLeod, căreia numai în lipsă i se spunea Cloudy, suspina, fericită, că era o zi dumnezeiască, şi privea înduioşată puii care se dădeau de-a rostogolul în josul colinei, ca nişte ghemuleţe de blană.

Doamna McLeod reuşise să urce dealul, călare pe Charlie, fără incidente, dar avusese nevoie de doi bărbaţi care s-o coboare din şa. Ajunsă cu bine pe pămînt, îşi scuturase fusta neagră de finet, întrebînd:

— Aţi adus şi scaunul meu?

Acum stătea tolănită într-un scaun pliant, ca un sultan atotputernic, tremurîndu-şi cele cîteva rînduri de guşi în timp ce indica celorlalţi ce să facă, asemenea unui general cu experienţă.

— Domnule conte — zise ea, vorbind cu accentul aspru scoţian, pe care nu-l puteau îmblînzi nici chiar şcolile din Edinburgh — v-aţi gîndit să luaţi un telescop? Am văzut o vietate, colo pe buza rîpei... Lucie, oferă domnului Bonham nişte bezele... Lady Flora, te rog ia loc pe pătură şi serveşte cîteva sandvişuri cu somon afumat.

Adam se grăbise să-i întindă telescopul şi un timp doamna McLeod fu atît de absorbită de peisaj încît ordinele încetară.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti el Florei, aşezîndu-se pe pătură şi aplecîndu-se să ia sticla de coniac, împachetată cu grijă în coşul cu merinde.

Auzindu-i tonul atît de intim, fata roşi brusc şi trase cu coada ochiului în jur, să vadă dacă ceilalţi îl observaseră. Dar Lucie şi George Bonham se munceau să asambleze bărcuţa de lemn pe care contele o sculptase cît timp fetiţa admirase puii, iar doamna McLeod era deocamdată la fel de ocupată să cerceteze peisajul.

— Nu se uită nimeni la noi, murmură el, scoţînd dopul sticlei. Ştii bine că sînt un om discret. Vrei să-ţi torn puţin? o întrebă, înclinînd gîtul sticlei spre paharul ei.

Flora scutură din cap, departe de-a avea acelaşi sînge rece ca Adam, care — din cît îl cunoştea — putea fi considerat oricum, dar nu discret.

— Te va ajuta să te relaxezi puţin, zîmbi el, oferindu-i din nou să bea. Eşti tare agitată.

— De prea multă fericire, răspunse ea, sorbind o înghiţitură.

Se simţea grozav de bine, perfect refăcută după somn, permanent conştientă de prezenţa lui Adam şi de grija cu care o înconjura. Aruncă o privire furişă spre Cloudy şi zise:

— Îmi aminteşte de guvernanta de care-ţi povesteam c-am băgat-o în mormînt. De asta sînt nervoasă.

— Cloudy n-ar face rău nici unei muşte.

— În ce sens?

După ea, guvernanta avea aerul unui sergent gras şi nemilos.

— Îmi trece cu vederea păcatele şi o iubeşte pe Lucie din toată inima.

— Şi crezi că-i destul?

— Prea destul. Ar fi de-ajuns şi numai s-o iubească pe Lucie.

Brusc, Flora înţelese că sub nepăsarea şi indiferenţa lui Adam se ascundea o rană adevărată.

— Eşti tare norocos că o ai pe Lucie, spuse ea.

— Adevărat. Merita preţul de-a fi însurat cu Isolde.

Flora nu-şi mai amintea de maică-sa, pe care o pierduse la o vîrstă foarte fragedă, aşa că nu ştia ce înseamnă să creşti alături de ambii părinţi. Dar lîngă o mamă rece şi distantă ca Isolde, nu era greu de înţeles ce viaţă dusese Lucie.

— Dacă nu s-ar mai întoarce niciodată, rîse Adam, *Viaţa ar fi minunată*, cum spune cîntecul.

— Unde ai cunoscut-o?

Chipul lui se împietri brusc şi muşchii feţei începură să-i joace, la amintirea unor clipe pe care le plătise atît de scump.

— Mă refer la doamna McLeod, se grăbi să adauge Flora, alarmată de expresia lui de adîncă amărăciune.

Fruntea lui Adam se destinse ca prin farmec şi zîmbetul îi reapăru ca la început.

— La Fort Benton. Stătea la capătul debarcaderului, după ce coborîse de pe ultimul vapor al anului, la nouă şi jumătate dimineaţa, pe optsprezece octombrie, acum patru ani.

— Cum de ţii minte atît de bine?

— Pentru că mi-a salvat viaţa, explică el cu gravitate. Îmi amintesc fiecare clipă.

Aşa şi era. În dimineaţa aceea, tocmai ieşise din cîrciuma lui Carson, unde-şi petrecuse noaptea bînd, jucînd cărţi şi schimbînd femeile una după alta. Îl durea capul îngrozitor şi era copleşit de disperarea de-a trăi alături de o soţie ca Isolde. Venise de foarte departe s-o aştepte pe doica trimisă din St.Louis, ca să se ocupe de copilul gata să se nască. Numai că femeia nu era la bord. Pînă în primăvară nu avea să mai circule nici un vas cu aburi pe Missouri şi gîndul că Isolde se va atinge de copilul lui îl umplea de groază. Nu că nevastă-sa s-ar fi dat în vînt să îngrijească bebeluşul, dar — oricum — lui Adam i se părea mai sigur să aducă o persoană pricepută

— de preferință una grasă și autoritară — care să se ocupe de creșterea copilului.

Tot ce făcuse Isolde în cele cîteva luni de cînd erau căsătoriți, fusese să se plîngă: ba de căldură, ba de frig, ba de vînt, ba de praf, ba că nu aveau destui servitori, ba că lui Adam îi plăcea să bea — obicei căpătat după ce se însurase — ba că avusese ghinionul să rămînă însărcinată. La drept vorbind, ghinionul era mai curînd al lui, socotind că ultima dorință a tatălui său fusese ca tînărul s-o ia de soție pe Isolde.

Nu că Adam n-ar fi vrut să-și asume răspunderea pentru copil, dar împrejurările în care fusese conceput rămăseseră întotdeauna o enigmă, astfel încît nutrea convingerea că Isolde recursese la o stratagemă ca să pună mîna pe el.

— Și de-atunci a rămas la fermă, remarcă Flora, văzînd că tăcerea lui se prelungea.

Trezit la plăcuta realitate de glasul Florei, Adam răspunse:

— Cloudy s-a dovedit a fi întocmai ce-mi doream. Cum omul care-o angajase nu venise s-o întîmpine, i-am propus să intre în slujba mea și astfel a devenit Cloudy *a noastră*.

— Mie-mi amintește de regină[1].

— Numai că-i cu mult mai planturoasă, rîse Adam. Întotdeauna trebuie s-o abordez cu multă diplomație, fiindcă-i mai grea decît mine cu cîteva zeci de kilograme.

— Tu și diplomatic! Credeam că înclini mai mult spre tiranie, se miră fata, cu un surîs fermecător, care-l făcu pe Adam să-i fiarbă sîngele în vine.

— Care văd că ție-ți place, murmură el, privind-o fără fereală.

— Nu-mi place.

Dar obrazul îi ardea și trupul începu să-i pulseze de dorință, ca și cum, cu o simplă privire, ar fi făcut-o să-l primească înlăuntrul ei.

---

1 Referire la regina Victoria a Angliei(1837-1901) (n.t.)

— Atunci, diseară va trebui să ne gîndim la ceva mai special, ceva care să-ţi *placă*.

Ea simţi cum i se întăresc sfîrcurile sînilor, iar vorba lui şoptită şi insinuantă făgăduia plăceri neştiute, amintindu-i totodată de jocul de-a dragostea în podul cu fîn.

— Te rog să taci...

— Tare-aş vrea să te culc în iarbă, chiar acolo pe mirişte. N-ai putea face nici cel mai mic zgomot, de teamă să nu te audă ceilalţi. Ar trebui să mă primeşti în tine fără să scoţi un sunet. N-ai avea curaj nici să respiri prea iute, ca să nu se întrebe toţi ce facem acolo, iar cînd te-ai elibera, ţi-aş astupa buzele cu gura mea, ca să-ţi înăbuş ţipătul. Pe urmă, cînd ne-am întoarce la picnic, ai simţi sperma mea lipicioasă pe picioare, iar eu aş şti că am rămas prezent pe pielea ta şi cînd îţi bei limonada, şi cînd îţi mănînci sandvişurile cu somon...

Se aplecă, astfel încît s-o ascundă vederii celorlalţi, deşi toţi erau atenţi la montarea bărcuţei, dar, dacă vreunul din ei ar fi întors din întîmplare capul, era mai bine să nu vadă că Flora se îmbujorase şi răsufla mai iute ca de obicei, în timp ce sfîrcurile sînilor împungeau prin pînza albă ca zăpada a bluzei.

— Dacă nu te superi, aş dori ca diseară să nu întîrziem prea mult la biliard, murmură el, atingîndu-i sînii cu vîrful degetului. Mi-ar plăcea mai curînd să-ţi arăt patul meu.

— Nu mă pot gîndi la nimic altceva decît la tine, şopti Flora, cu degetele încleştate în poală, ca să le astîmpere tremurul.

— Atunci, după primul joc, eu am să spun „noapte-bună"... şi-am să te aştept la mine în cameră.

În seara aceea, la cină, în timp ce se servea peştele, una dintre servitoare îi înmînă lui Adam un mesaj.

El citi repede biletul, apoi se scuză grăbit faţă de oaspeţi şi ieşi din încăpere.

După cîteva momente, se întoarse însoțit de un vizitator: un tînăr metis, înalt și zvelt, care-i semăna atît de mult, încît se vedea de departe că sînt rude.

— Am plăcerea să vă prezint pe fratele meu, zise Adam[V]. Lady Flora Bonham, lord Haldane — James du Gard.

— Iertați-mă că am sosit pe nepusă-masă — spuse tînărul, cu un ușor accent franțuzesc, în timp ce făcea o plecăciune — dar Adam a insistat să vin și eu.

Era îmbrăcat în acea combinație vestimentară de stofă și piele, specifică frontierei: pantaloni cu franjuri, mocasini, cămașă și vestă.

— Te rugăm să iei loc alături de noi, îl pofti George Bonham. Nu ținem de loc la etichetă. Din cîte se vede, ai stat în șa aproape toată ziua.

— Vine tocmai din Virginia City, explică Adam. Stai jos, Esh-ca-ca-mah-hoo — îl îndemnă, spunîndu-i pe numele Absarokee, care însemna „Lance Neînfricată".

Trase un scaun pentru fratele său, apoi chemă servitorul.

— Ce vrei să bei, vin sau coniac? Ori poate cafea, adăugă, gîndindu-se că James era obosit după călătorie.

— O cafea mi-ar prinde foarte bine.

— James spune că Meagher a primit autorizație oficială pentru miliția lui, din partea generalului Sherman. Dacă guvernatorul poate da autorizații guvernamentale negustorilor de prin partea locului, gărzile cetățenești se vor ocupa și de altceva decît de cîrciumi.

— Asta îi afectează pe cei din tribul tău? Chiar și-aici, la asemenea distanță? întrebă contele, știind că în preerie, depărtarea era un avantaj net.

— După recenta ucidere a lui Bozeman și de cînd indienii Lakota se țin de blestemății tocmai prin Musselshell, Meagher are toate motivele să-și trimită armata pretutindeni. Din nefericire, acum poate și finanța operațiunea.

— A făgăduit oamenilor lui, pe lîngă lefuri bune, și dreptul de-a prăda — adăugă James. Le-a dat voie să păstreze

„tot ce capturează de la indieni". Sînt chiar cuvintele lui Meagher.

— Cît de primejdioşi pot fi în valea voastră? întrebă Flora.

— Noi ne putem apăra, spuse liniştit Adam. Pe de altă parte, poate ne lasă în pace.

În ciuda tonului blînd, vorbele lui ascundeau o stranie ameninţare.

— James m-a asigurat că nimeni nu-mi poate contesta dreptul asupra pămîntului. Am încredere în el. E consilierul meu juridic.

— Mai bine mulţumeşte-i tatălui tău, carè a avut inspiraţia să-ţi garanteze titlul prin hotărîrea Congresului.

— Tata cunoştea valoarea pămîntului, surîse cu amărăciune Adam. Întotdeauna spunea că averea unei familii se măreşte prin căsătorie şi se păstrează prin garanţii fiscale solide.

— Păcat că Isolde a pus mîna pe podgoriile pe care el şi le dorea atît de mult! oftă fratele lui.

— Păcat că avea o sănătate atît de şubredă! murmură Adam. Şi păcat că tu nu-ţi terminaseşi studiile la Sorbona. Poate-ai fi dibuit o cale mai puţin spinoasă de-a obţine pămîntul acesta.

— Uiţi că tata ţinea mult la descendenţa ducală a Isoldei.

— Mai curînd *belle-mere*. Tată s-a căsătorit din dragoste. Ia spune, ce ştii de telegrama generalului Sherman? întrebă Adam, evitînd să discute despre viaţa lui particulară. E adevărat că se vorbeşte despre o reîmpărţire a pămînturilor? S-a fixat data noilor alegeri?

Pînă la sfîrşitul mesei, conversaţia se desfăşură pe teme strict politice. Două forturi — unul la izvoarele rîului Musselshell, celălalt la cotul cel mare al Yellowstone-ului — urmau să furnizeze oameni pentru gărzile civile ale lui Meagher. Guvernatorul Green Clay Smith se afla încă la Washington, apărînd teritoriul de binefacerile civilizaţiei, în vreme ce Thomas Meagher era pe cale de-a se arăta la înălţimea reputaţiei de fost general al brigăzii irlandeze în războiul civil.

Cînd fu adus desertul, Adam se scuză şi urcă să-i ureze Luciei „noapte-bună". Fetiţa se dusese în camera ei foarte devreme, obosită de excursia în munţi.

— Vă aflaţi de mult la fermă? se adresă James celor doi Bonham-i, prinzînd din zbor o privire complice între fermecătoarea Flora şi vărul lui, sugerînd o intimitate dincolo de relaţia gazdă-musafir.

— De trei zile, răspunse contele. Am venit aici, în nord, ca să cumpărăm cîţiva armăsari pur-sînge de la Adam.

— Tata e încîntat de achiziţie, zîmbi Flora. Ia povesteşte, tată, cum a alergat Aleppa azi-dimineaţă.

— Cînd v-am spus ce timp a scos, pun prinsoare că tu şi Adam aţi regretat că n-aţi fost acolo.

— Ce timp? întrebă James, remarcînd roşeaţa din obrazul Florei.

Cunoştea bine pasiunea lui Adam pentru femeile frumoase şi, în acelaşi timp, îşi amintea ce bîrfiseră Aurora Parkman şi alţi cîţiva din Virginia City pe seama absenţei celor doi tineri în seara balului.

— Al dracului să fiu dacă nu aleargă o milă într-un minut şi patruzeci şi şase de secunde! E cel mai grozav cal pe care l-am văzut, de cînd Argonaut a obţinut marele trofeu la Ascot, în '60.

— Prin urmare, îl luaţi în Anglia.

— Da.

— Mai rămîneţi mult pe aici?

— Nu ştiu sigur, răspunse contele, schiţînd un gest de refuz spre servitorul care adusese salata. Depinde cît îmi ia să aranjez mostrele.

— Şi cît va mai ţine ospitalitatea Absarokee, adăugă Flora, cu un surîs cuceritor. Tata studiază cultura indienilor, dar — în acelaşi timp — vrea să ia cu el mostre de faună şi floră, pentru colecţia de la Göttingen şi pentru profesorul Prichard de la Londra.

— Şi dumneavoastră îi sînteţi asistentă?

— Mai curînd invers, declară cu mîndrie contele. Flora e cea mai tînără persoană care a prezentat vreodată o lucrare la Societatea Regală.

— Felicitări, lady Flora! se înclină, politicos, James. Prin urmare, ați dori să faceți unele cercetări asupra noastră.

— Numai tata. Eu trebuie să fiu la Yucatan în toamna asta. Se organizează o expediție științifică spre Tikal.

„Ar fi trebuit să-mi închipui", își spuse James. „Adam are grijă să nu se distreze decît cu femei care nu-i pretind nici un fel de obligații."

— Mă uimiți, lady Flora. Cele mai multe englezoaice n-ar îndrăzni să se aventureze dincolo de Mayfair.

— Flora e altfel decît celelalte englezoaice, remarcă tatăl ei, cu vădită mîndrie. Călărește și trage cu puşca la fel de bine ca dumneavoastră și știe să-și impună punctul de vedere față de un șeic sau un cazac.

— Zău, tată, nu mă mai lăuda atît. Sînt o femeie obișnuită. Pur și simplu, îmi place să călătoresc.

James își spuse că „obișnuită" nu era chiar cuvîntul potrivit. Flora îi amintea mai curînd de picturi înfățișînd-o pe Venus. Aceeași senzualitate copleșitoare. Deasupra decolteului adînc, carnația ei marmoreeană strălucea ademenitor, în ochii violeți ardea o flacără ciudată, părul bogat, sclipind în lumina candelabrului, parcă cerea să fie mîngîiat, iar gura cu buze pline parcă aștepta să fie sărutată.

James se rugă în sinea lui ca fata să plece cît mai repede la Yucatan. În situația nou creată, era nevoie ca pe viitor Adam să fie deplin stăpîn pe gîndurile sale.

Același lucru i-l spuse și fratelui său, cînd rămăseseră împreună în bibliotecă, după partida de biliard. Amîndoi se

așezară în fața ferestrei ce dădea către munți. Stelele străluceau pe cerul negru, iar pe deasupra piscurilor se zărea luna, ca o seceră de argint.

— Cred că ești foarte îndrăgostit, remarcă James. Ai lăsat-o să cîștige.

Adam ridică din umeri.

— Nici n-a trebuit să fac prea mari eforturi. Joacă al naibii de bine. Ai văzut ultima lovitură? O singură dată am fost martorul uneia asemănătoare: cînd Duvall l-a învins pe François. Flora e o adevărată maestră.

— În toate cele, judecînd după privirea ta arzătoare din astă-seară.

— E uluitoare, zîmbi Adam.

— Cînd pleacă? întrebă James, cu o undă de asprime în glas.

— Peste o zi-două.

— Și-atunci vom putea discuta serios?

— Întotdeauna discut serios cu tine, Esh-ca-ca-mah-hoo — spuse Adam.

— Renunți să te duci la ea în noaptea asta?

— Dacă e nevoie... Vrei să nu mă duc?

— Trebuie să ne sfătuim cum să ne ferim de oamenii lui Meagher, sau cum să ne apărăm de ei. În plus, vom avea de furcă cu indienii Lakota, care vor veni curînd la noi, în căutare de aliați pentru războiul pe care-l poartă. Eu plec mîine dimineață, în zori, către tabăra de vară.

— Atunci ne vedem înainte de plecarea ta.

— După ce adoarme lady Flora.

Adam încuviință din cap.

— Acum du-te, că te așteaptă! îl îndemnă cu blîndețe James. Nu-i nevoie să mă conduci în camera mea.

Capitolul 6

Cînd Adam se ivi în prag, Flora îl aştepta îmbrăcată, cocoţată în mijlocul patului.

— N-am ştiut cît vei zăbovi cu James. M-am temut să nu intre vreun servitor sau vreo cameristă. Nici nu-ţi închipui cum îmi bate inima!

El închise uşa fără zgomot.

— Am dat poruncă să nu mă deranjeze nimeni în noaptea asta.

Flora suspină uşurată şi se lăsă pe spate, culcîndu-se între perne, într-o poziţie de abandon. Brusc, se rostogoli pe-o parte, într-o învolburare de mătase albastră.

— Te gîndeşti la toate, nu-i aşa, domnule Serre?

Surîsul ei părea să încălzească întreaga cameră.

— Mă străduiesc, rîse el, aruncînd o privire spre ceasul din lemn de abanos suflat cu bronz aurit, aflat pe consola şemineului. E încă devreme. Ce-ai vrea să facem?

— Mă laşi să aleg?

— Întotdeauna.

— Mai întîi, mi-ar plăcea să dansez cu tine.

— Aici?

Ea încuviinţă din cap. Ideea îi venise ceva mai devreme, la picnic, cînd cineva pomenise despre Tuileries. Atunci îşi dorise din tot sufletul să fie la Paris împreună cu Adam alături de familia şi prietenii lui. Un gînd primejdios şi care nu-i stătea în fire.

— Atunci va trebui să cînţi.

— Eu sau tu.

El se sprijini de uşă, ridicînd din sprîncene.

— Îmi ceri cam mult.

— Nu vrei?

— Am să încerc.

Zicînd acestea, răsuci cheia în broască.

Se apropie de ea, străbătînd uriaşul dormitor şi, la vederea lui, Flora se simţi cuprinsă de o ciudată tulburare. Era foarte elegant, în haină neagră şi vestă brodată, cu părul lung fluturînd pe umeri, răspîndind în jur tinereţe şi vigoare. Cînd se opri lîngă pat, întinzîndu-i mîna, fata văzu în ochii lui sclipirea cunoscută, în acelaşi timp tandră şi sălbatică.

— Mi-aţi făgăduit dansul acesta, lady Flora... spuse el încet.

Degetele li se atinseră, apoi Flora îşi puse mîna într-a lui şi amîndoi îşi zîmbiră tainic, ca nişte îndrăgostiţi care împărţiseră plăceri şi bucurii de neuitat. El o strînse în braţe, sub impulsul aceleiaşi porniri pătimaşe care-l făcuse să amîne conversaţia cu James: nevoia de-a o lipi de trupul său şi de a-i simţi carnea înfierbîntată. Flora îi înlănţui gîtul cu braţele, făcîndu-l prizonierul ei, ca şi cum ar fi ştiut că dincolo de pasiunea lor năvalnică şi de covîrşitoarea lui prezenţă, clipele lor de fericire erau numărate.

Adam rămase nemişcat, strivind-o de pieptul său, cu o ardoare urmată aproape imediat de un copleşitor sentiment de tristeţe.

— Să nu uiţi noaptea asta, şopti ea, cu ochii plini de lacrimi.

Senzația că deja îl pierduse era atît de puternică, încît tînărul îi mîngîie încet obrazul, amintindu-i că se găsea încă acolo.

Încuviință din cap, fără o vorbă, și-i sărută degetele cu tandrețe.

— Mai, 1867... murmură Flora, simțindu-i pe mînă răsuflarea fierbinte.

— N-am să uit că spiridușii[VI] au plîns pe umărul meu.

— James te ia cu el.

— Nu în noaptea asta.

— Dar în curînd.

Adam oftă, știind ce puțin timp le mai rămînea la dispoziție.

— Depinde... de ce se întîmplă la Virginia City.

— Ai putea fi rănit.

El clătină din cap.

— *Medicamentele*[1] mă apără de orice rău.

Glasul lui cald o învăluia, ca un spirit cu puteri alinătoare.

— Acum cîntă-mi! o îndemnă cu blîndețe. Să dansăm amîndoi în această noapte de mai.

Și începu să fredoneze împreună cu ea, cu voce înceată ca o mîngîiere. Cuvintele cîntecului erau sfîșietoare, vorbind despre jurăminte eterne. Adam o ținea strîns lipită de trupul lui și amîndoi se mișcau fără grabă prin încăperea luminată de candelabre, pășind fără zgomot pe covorul gros de pluș.

— Cînd ai fost la Tuileries? întrebă el, ca și cum i-ar fi ghicit gîndul.

— Anul trecut... pe timpul sezonului.

El clătină din cap. Pe vremea aceea își păzea herghelia, pentru că indienii Lakota începuseră să-și părăsească teritoriul, umblînd după furtișaguri.

— Și cu un an mai înainte, primăvara.

— Cînd? întrebă Adam, dorindu-și să fi fost și el atunci la Paris.

---

1 Medicamentele — denumire convențională pentru talismanul purtat la gît de indieni. (n.t.)

Ea zîmbi.

— În aprilie, cînd încep cursele de cai.

— Deci ai văzut cum Dongen a cîştigat trofeul, murmură încîntat tînărul.

— Era calul tău?

Se opri brusc, privindu-l drept în ochi, ca el să-i poată citi bucuria de pe chip.

— Întocmai, încuviinţă Adam, trăgînd-o mai aproape, cu un surîs fericit. Şi în seara aceea, în grădină, florile miroseau ameţitor.

— Îmi amintesc perfect, dar acum ştiu de ce.

— Acolo s-au întîlnit sufletele noastre... şopti el.

În noaptea aceea făcură dragoste cu o tandreţe nesfîrşită, de parcă mintea, trupul, emoţiile lor ar fi fost fragile ca porţelanul. Tristeţea care-i copleşise părea să le fi domolit foamea sălbatică de altădată, dîndu-le senzaţia că erau singuri într-o lume pe cale să se prăbuşească.

— Cum te simţi? îl întrebă Flora într-un tîrziu.

Adam rămăsese culcat peste trupul ei, sprijinindu-se în coate, cu privirea pierdută în întuneric. Ea atinse uşor unul din cerceii de scoică trandafirie care-i atîrnau în urechi.

— Favorizat de zei, *bia*.

— Sau de noroc.

El îşi lăsă capul într-o parte, cercetînd-o cu o expresie mirată.

— Nici urmă de misticism?

— De ce-i porţi atît de des? întrebă Flora, arătînd cerceii.

Spiritul ei pragmatic era mult prea dezvoltat pentru a crede în mituri.

— Mi i-a dat mama cînd m-am născut. Mă apără de rău. Sînt *medicamente* puternice.

Din nou îi copleşiră gîndurile negre. Vorbele lui le aduseră iarăşi aminte de miliţie şi de gărzile civile, de jafuri şi de forturile de apărare.

— O să fie masacru? întrebă înfricoşată Flora, neputînd să accepte ideea de război şi moarte, cînd strîngea în braţe trupul lui viu şi cald.

— Voi avea grijă să te însoţească o escortă. N-ai de ce să te temi.

— De altfel, tot ce vor gărzile e să ucidă indieni.

— Astea-s vorbe schimbate la beţie şi tîrguieli politice. Nu va dura mult — o linişti Adam.

— Mă tem să nu ţi se întîmple ceva.

— Nu mi se va întîmpla nimic. Acum taci şi sărută-mă.

În zori, Adam se duse în camera lui James. Închise încet uşa în urma lui, apoi îşi trecu repede mîinile prin păr şi se îndreptă către pat.

— Pari obosit, zise fratele său, ridicîndu-se în capul oaselor. Şi ciufulit ca dracu', adăugă, remarcîndu-i hainele îmbrăcate la iuţeală. Am urmărit cum răsare soarele, comentă el cu subînţeles, sprijinindu-se pe pernă, cu braţele sub cap.

— Iartă-mă, se scuză Adam, trîntindu-se în jilţul de lîngă pat. Flora a adormit de-abia acum.

— Pare o femeie deosebită. Şi tu te-ai schimbat, remarcă James, privindu-l printre gene. Atît de curînd după plecarea Isoldei! Sînt uimit.

— Nu mai mult ca mine, replică Adam, cu glas răguşit.

— Înţeleg c-ai cunoscut-o la balul judecătorului Parkman.

Adam se aşeză mai comod în jilţ, iscodindu-l cu privirea.

— Cine ţi-a spus?

— Aurora Parkman şi încă vreo cîţiva. Bîrfa e în floare. După cum ţi-e obiceiul, în seara aceea ai încălcat mai multe

reguli ale etichetei. Poate că nici n-ar mai fi trebuit să vă întoarceți în sala de bal, murmură James pe un ton semnificativ.

— Nu-s chiar atît de sigur că a fost ideea mea, surîse Adam, înduioșat de amintire. Se poate să fi fost a *ei.*

— Iar tu nu refuzi niciodată o femeie.

— Ba parcă m-am gîndit o clipă și la asta.

— Însă nu prea mult.

— Probabil că tocmai atunci se dezbrăca, ceea ce mă punea în imposibilitatea de-a spune nu.

— Dar dacă v-ar fi văzut cineva? De exemplu, tatăl ei?

Adam ridică din umeri.

— Uite că nu ne-a văzut nimeni. Și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nu-i momentul să te îndrăgostești. Situația e mult prea gravă.

Adam îl țintui cu o privire intensă.

— Atunci, liniștește-te. Nu sînt îndrăgostit.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă, rîse James. Nu-s obișnuit să te văd așa de atent cu o femeie. Dă-mi voie să mă îngrijorez cînd văd atît devotament.

— Ți-a cam slăbit vederea, replică Adam fără să se tulbure. Ia spune, Sherman se îndreaptă către nord? întrebă el, ca să pună punct oricărei discuții despre viața lui amoroasă. Avem de înfruntat și trupele federale, și voluntarii lui Meagher?

— La ambele întrebări răspunsul este „nu", zise James, înțelegînd că de-acum luase sfîrșit orice discuție privitoare la Flora Bonham. Totuși, adjutantul lui Sherman, maiorul Lewis, e în drum spre Virginia City, ca să vadă cu ochii lui în ce măsură indienii reprezintă un pericol.

— Cu alte cuvinte, vom petrece vara luptînd împotriva ambițiilor politice ale lui Meagher și sperînd într-o iarnă timpurie, care să-i silească pe soldați să se întoarcă acasă.

— Cam așa ceva. Din păcate, amîndouă forturile sînt extrem de aproape.

— Iar aurul din Yellowstone i-ar putea atrage pe soldați mai mult decît lupta împotriva indienilor, remarcă Adam. Cum

negocierile de anul trecut pentru pămînturile de-aici n-au fost ratificate, ar avea o scuză în plus ca să ne încalce domeniul.

— Nu uita şi interesul căilor ferate pentru cărbunele din Montana.

— Nici dorinţa fermierilor de a-şi paşte vitele la nord de Yellowstone. Blestematul de Storham şi banda lui deja fac presiuni la hotarele noastre — îl completă, pornit, Adam.

— Am să merg să iau celelalte arme pe care le-ai comandat la Fort Benton, însă numai după ce trec pe la tabăra de vară, ca să le spun de telegrama lui Sherman.

— Atunci ne întîlnim la Fort Benton... să zicem, peste patru zile.

— Crezi că vei supravieţui pînă atunci? îl întrebă ironic James, văzîndu-l cît era de istovit.

— În caz că nu, glumi Adam, vei moşteni cei mai buni cai ai mei.

James izbucni în rîs.

— Aşadar, o problemă de conştiinţă.

Adam se ridică greoi în picioare şi se întinse, oftînd din rărunchi.

— Acum mă duc să prind şi eu cîteva ore de somn. Ne vedem joi, la Fort Benton.

În zilele următoare, singurul gînd şi singura preocupare a contelui de Castellux se dovedi a fi Flora Bonham. Renunţă la o mulţime de activităţi din program, încredinţîndu-i grija ranch-ului lui Montoya. În afară de ospitalitatea datorată contelui de o gazdă primitoare şi îndatoririle de tată faţă de Lucie, Adam îşi petrecu aproape tot timpul făcînd dragoste cu Flora.

Zilele erau numărate — lucru pe care-l ştiau amîndoi, astfel încît se străduiau să rămînă cît mai mult timp împreună. Se

sărutau pe furiș pe la colțuri sau în spatele unor uși închise în grabă. Se întîlneau pe ascuns, cînd toți ceilalți erau prinși de treburile zilei, sau ca din întîmplare, prin grădini și boschete, ori în liniștea unor încăperi nelocuite. Nopțile îi readuceau unul lîngă altul deși, în fiecare nouă dimineață, se trezeau cu un sentiment tot mai intens de disperare... pentru că mai trecuse o zi.

Miercuri dimineață, înainte de-a se lumina de ziuă, Adam își răsuci capul pe pernă, văzînd că se deschide ușa balconului. În lumina palidă a lunii se profilă o siluetă, pătrunzînd în încăpere. Cînd necunoscutul dădu drumul draperiei, Adam murmură:

— *Xatsi sa.* (Nu fă zgomot.)

Cu infinită grijă, își trase brațul de sub capul Florei, depărtîndu-se de trupul ei cald. Fără a o scăpa din ochi, de teamă să n-o trezească, se dădu jos din pat. Făcu semn războinicului ascuns în întuneric să-l urmeze în cabinetul de toaletă și, închizînd ușa după el, i se adresă repede în Absarokee:

— Cît sînt de-aproape? Și din ce direcție vin?

Înțelgea că, dacă tribul lui îi trimisese un mesager, primejdia era iminentă.

— Ieri au trecut rîul Crane Nest dinspre sud-vest, răspunse Castor-Alb.

— Cîți sînt la număr? mai întrebă Adam, pornind spre șifonier.

Încăperea era luminată doar de o mică lampă, care, de la plecarea lui James, era lăsată să ardă în fiecare noapte.

— Cincizeci.

— Au arme? Merinde?

Deschise repede dulapul, de unde scoase o pereche de pantaloni din piele.

— Carabine „Sharp" şi „Winchester", precum şi o căruţă cu muniţii, care a lăsat urme adînci în iarbă.

— Chiar azi vom muta satul în valea de la miazăzi. Acolo nu-l vor descoperi, cu condiţia să ne ţinem departe de ei — vorbi tînărul, prinzîndu-şi cingătoarea. S-a dat alarma în tabără? adăugă, întinzînd mîna dreaptă după o vestă din piele de elan.

Castor-Alb încuviinţă din cap.

— Pînă ajungem noi, totul va fi pregătit pentru plecare. Cînd am pornit încoace, tocmai se demontau căsuţele.

Adam îşi agăţă la gît colierul de mărgele.

— Spune-i lui Montoya să pună şaua pe doi ponei. Ne întîlnim la grajd, peste cinci minute.

— Esh-ca-ca-mah-hoo zice că ţi-ai adus o femeie nouă, îndrăzni Castor-Alb, încreţindu-şi obrazul ars de soare într-un zîmbet. Şi că ţi-ai găsit naşul. O să-ţi dea voie să pleci?

— Nici n-am de gînd să-i cer îngăduinţa, răspunse Adam, luînd din dulap mocasinii împodobiţi cu mărgele.

— Foarte înţelept, îl aprobă indianul cel înalt. Vrei să încaleci calul tău de război?

— Da, murmură Adam, punîndu-şi încălţările moi, de piele.

Cîteva minute mai tîrziu, cu pumnalul legat de picior şi cu „Winchester"-ul aruncat pe umăr, se apropie de pat, ca să-şi ia rămas-bun. Flora dormea cu capul pe mînă, ca un copil, şi răsuflarea îi era adîncă şi liniştită. Tînărul se aplecă s-o sărute şi fata se mişcă prin somn, făcîndu-l să încremenească în loc, pînă ce respiraţia ei redeveni la fel de regulată ca înainte.

— Vise frumoase, *bia*! îi ură în şoaptă.

O privi cîteva clipe, năpădit de amintirea ultimelor zile, şi oftă din adîncul inimii.

— *Kamba-k'uewimà-tsiky*, murmură, spunîndu-i în Absarokee că trebuia să plece.

Şi-aşa întîrziase prea mult, cînd voluntarii lui Meagher îi hăituiau pe cei din tribul său. De altfel, încă de la început, amîndoi înţeleseseră că nu le era sortit să rămînă prea mult împreună.

Scurta lor întîlnire luase sfîrşit.

Se răsuci pe călcîie şi părăsi încăperea.

Intrînd în camera Luciei, o trezi mai întîi pe Cloudy. Guvernanta tresări speriată cînd Adam îi atinse umărul, dar, recunoscîndu-i costumul, se grăbi să se ridice în capul oaselor.

— Soldaţii trebuie să fie pe aproape.

— Îndeajuns încît să mut tabăra în altă parte. Castor-Alb a venit să-mi dea de ştire, aşa că vreau să-mi iau rămas-bun de la Lucie.

— Ştii cînd te întorci? întrebă femeia, aranjîndu-şi scufia cu un gest mecanic, şi vîrînd sub ea cîteva şuviţe răzvrătite, de culoarea nisipului.

Nu înceta să se preocupe de propria-i înfăţişare, nici măcar acum, cînd se găsea într-o cămaşă de noapte şifonată.

— Cît de curînd se va putea. Te rog să ai grijă de Lucie.

— Parcă era nevoie să mă rogi! pufni guvernanta. Doar sînt cu ea din ziua în care s-a născut. Mai degrabă, eu ar trebui să te îndemn să-ţi porţi de grijă, cu toţi blestemaţii ăştia care umblă teleleu, gata să împuşte orice aduce a indian. Ca şi păgînii din clanul Sassenach, care în '45 au masacrat familia străbunicii mele şi nu ştiu cîte altele din Highlands[1].

— Întotdeauna îmi port de grijă, doamnă McLeod, zîmbi Adam. Sîntem foarte bine înarmaţi.

— Unchiu'-meu, Roddie, spunea mereu că victoria aparţine acelora cu arme mai multe şi mai bune, şi el ştia bine

1 Highlands — partea muntoasă a Scoţiei. (n.t.)

ce vorbește, că doar a avut vameșii pe urme aproape toată viața. Dar văd că te tot muți, nerăbdător, de pe un mocasin pe altul. Hai, du-te, trezește-o pe Lucie și fugi la treburile tale. Încă ceva — își aminti ea să întrebe — domnul și domnișoara Bonham mai rămîn la noi? Lucie s-a atașat grozav de amîndoi.

Glasul ei trăda o neobișnuită notă de compasiune.

Adam șovăi o clipă, neștiind prea bine planurile celor doi oaspeți. Desigur, nu se putea întoarce în dormitor, rugînd-o pe Flora să nu plece. Nu era prea sigur nici de sensul întrebării.

— Dacă socotești că Luciei îi face plăcere, n-ai decît să-i inviți să mai stea cîteva zile. Întoarcerea mea depinde de ce vom întîlni în drum.

— Atunci, trage un glonț și pentru mine în „ceea ce vei întîlni în drum". Domnul să te aibă în pază.

— Mă surprinde că Dumnezeul metodiștilor e atît de sîngeros, rîse Adam.

— Presbiterian, nu metodist. Și află că, din cînd în cînd, nu se sfiește să-i trăsnească pe cei cu gînduri rele.

Cînd Adam o ridică din pat, luînd-o în brațe, Lucie îl privi somnoroasă printre gene și murmură, cu resemnare copilărească:

— Adu-mi înapoi leagănul pentru Dee-Dee.

Obișnuită cu plecările neașteptate ale tatălui ei, prezența lui la o asemenea oră nu-i făcea nici o impresie.

— Îți făgăduiesc. Iar tu, să n-o superi pe Cloudy cît lipsesc.

— Nici pe George, nici pe Flora. Pot să le servesc eu ceaiul în salon?

— Am să-i spun doamnei O. că în lipsa mea tu vei fi gazda, rîse el.

— Să te întorci repede, tati, doar mi-ai promis c-o să înotăm în rîu. Flora și George abia așteaptă să ne duci acolo.

Programul fetiței nu ținea cont nici de soldați, nici de intențiile lor distrugătoare.

„Cu atît mai bine pentru ea", își zise Adam.

— Am să mă întorc cît pot de repede. Acum sărută-mă, că trebuie să plec.

După ce trecu de hotarele fermei, discutînd în detaliu mutarea taberei într-un loc sigur, cîteva ceasuri mai tîrziu, cînd călăreau spre nord, Adam începu să și-o închipuie pe Flora scăldîndu-se în rîu — niște imagini atît de vii și de pregnante, încît, la un moment dat, își scutură capul ca să și le alunge din minte. Dar subconștientul nu se lăsă cu una-cu două și chipul Florei — în umbra sălciilor, ieșind goală din apa cristalină, surîzînd, cu brațele deschise înspre el — îi ocupa gîndurile din ce în ce mai mult.

Cu cîteva momente înainte de-a trece rîul către tabără, îl fulgeră bănuiala că Flora ar putea rămîne însărcinată — o idee nouă și neobișnuită, care i se înfipse în creier cu atît mai puternic cu cît venea așa de tîrziu.

De regulă, avusese numai femei cu experiență, la fel de puțin dornice de complicații ca și el. Dar, din cîte-și amintea, Flora nu-și luase nici un fel de precauții, iar el fusese prea înfierbîntat ca să-i mai stea gîndul la eventualele urmări.

Ceea ce i se întîmpla acum, cu violența unui șoc.

În timp ce poneiul tropăia prin vadul rîului, aruncînd stropi de jur-împrejur, Adam încercă să se obișnuiască cu ideea că Flora Bonham ar fi purtat în pîntece copilul lui. În afară de Isolde, nu se mai confruntase cu o astfel de situație, iar în cazul fostei lui soții, evenimentul însemnase înlănțuirea lui definitivă. Spre marea sa mirare, în ce-o privea pe Flora, perspectiva aproape... că-l umplea de încîntare!

Din tabără răsunară strigăte de întîmpinare, trezindu-l din visare. În timp ce poneii își croiau drum de-a curmezișul rîului, pe malul celălalt copiii și femeile îi chemau, făcînd semne cu mîna. Cîțiva flăcăiandri săriră în apă, ca să le iasă în cale, în timp ce cîinii făceau o hărmălaie asurzitoare.

— Bine-ai venit, Tsé-ditsirá-tsi, îi ură un tînăr războinic, strunindu-și calul și pornind spre tabără, alături de Adam. Sîntem gata să luptăm împreună cu tine.

— Numai dacă va fi nevoie, zîmbi Adam. Și-n cazul acesta, vom vedea ce poate Meagher față în față cu niște indieni bine înarmați și curajoși. Esh-ca-ca-mah-hoo e tot cu voi?

Și orice speculații privind-o pe Flora Bonham și copilul ei se topiră ca prin farmec, făcînd loc nevoii imediate de supraviețuire.

Capitolul 7

Adam îi lăsase lui George Bonham cîteva cuvinte aşternute în grabă. La micul dejun, înainte ca Lucie să coboare în sufragerie, contele îşi anunţă fiica:

— Adam a plecat azi-noapte spre tabăra de vară. Uite! adăugă, întinzîndu-i biletul peste masă. Ţi-a adresat şi ţie cîteva cuvinte de bun-rămas.

Trezindu-se şi văzînd că era singură, Flora înţelesese că James trimisese după Adam, dar literele negre înşirate pe hîrtia gălbuie îi dădură un şi mai acut sentiment al despărţirii.

«*Îmi cer iertare că am plecat pe neaşteptate, dar tribul meu are nevoie de mine. Dacă vă mai pot fi de folos în studiile dumneavoastră, nu ezitaţi să-mi cereţi ajutorul. Vă doresc numai bine, atît dumneavoastră, cît şi lady-ei Flora.*

Rămîneţi cu bine,

Adam.»

Flora nici nu se aşteptase la mai mult, dar tonul lui impersonal îi reamintea că duceau vieţi complet diferite.

Adam Serre plecase să-şi apere satul de un eventual atac, în timp ce ea şi tatăl ei nu se aflau decît în treacăt pe aceste meleaguri, studiind o lume aparte şi pe cale de dispariţie. Adam înţelesese că legătura lor luase sfîrşit şi nu-i mai rămînea nimic de spus, în afara obişnuitelor formule de politeţe.

— De la sosirea lui James, plecarea devenise numai o chestiune de timp, răspunse fata cu glas voit indiferent, înapoindu-i biletul. Ai auzit zvonurile care circulă în legătură cu raidurile miliţiei din Virginia City. Pe de altă parte, ai reuşit să-ţi cumperi şi calul pe care-l doreai. Putem porni spre casă oricînd doreşti.

Uluitor cum învăţase să-şi ascundă sentimentele — probabil ca urmare a educaţiei primite în înalta societate.

— Am să las caii aici pînă cînd voi putea să-i îmbarc pentru Anglia, se hotărî tatăl ei, turnîndu-şi încă o ceaşcă de cafea. În rest, totul e pregătit ca să ne continuăm călătoria. Adam ne-a aranjat o vizită în satul lui Patru-Şefi.

— Bagajele mele vor fi gata într-o oră, spuse Flora cu un calm năucitor.

Brusc, avu senzaţia că pluteşte în derivă — ceva cu totul nou pentru o femeie care se mîndrea cu viaţa ei activă.

În clipa aceea îşi făcu apariţia doamna McLeod, aducînd-o pe Lucie la micul dejun. Conducînd fetiţa către masă, se adresă celor doi oaspeţi cu o politeţe desăvîrşită:

— Lady Lucie ar fi nespus de încîntată dacă aţi accepta să vă prelungiţi şederea cît timp lipseşte tatăl ei.

Un răgaz! Flora se simţi copleşită de-o fericire fără seamăn. Reacţia ei era absolut spontană, neguvernată de nici o logică. Nu se gîndea nici măcar ce sens avea această amînare. Important era că putea rămîne. Spera din tot sufletul că va avea norocul să-l revadă pe Adam. Dar cum ştia că trebuie să-şi ascundă bucuria, îi zîmbi Luciei, apoi întoarse ochii către tatăl ei, spunînd:

— Ar fi grozav! Dumneata ce zici, tată?

— Nouă ne face plăcere să mai stăm puţin, Lucie! se adresă contele fetiţei, care aştepta răspunsul cu sufletul la gură. Numai că tatăl tău s-ar putea să lipsească ceva mai mult. În acest caz, va trebui să ne continuăm drumul, pentru că am hotărît să vizităm şi alte triburi.

— Tati m-a trezit azi-noapte, ca să-şi ia rămas bun de la mine şi mi-a zis că se va întoarce cît de curînd — declară Lucie, cu o convingere de nestrămutat. Niciodată nu lipseşte multă vreme. Şi mi-a mai spus — îşi aminti ea, bucuroasă — că atîta timp cît nu-i aici pot să fiu eu gazda, că pot să servesc ceaiul, c-o să stea de vorbă şi cu doamna O. Aşa că doamna O. ştie şi-o să ne distrăm de minune împreună!

Flora se gîndi că Adam îşi luase rămas-bun de la Lucie, dar nu şi de la ea. Şi, dintr-o dată, îşi dori să aibă parte măcar de un strop din afecţiunea tînărului pentru fiica lui.

— Ei, dacă tu eşti gazda — i se adresă, vesel, contele Luciei, întrerupînd şirul gîndurilor Florei — atunci n-avem încotro, trebuie să rămînem. Avem cumva la ceai şi prăjiturele cu căpşuni?

— Pentru tine, Georgie, am să-i spun bucătarului să coacă o tavă întreagă. După ce mîncăm, nu vrei să mergem să vedem cum aleargă caii?

— Mai întîi lecţiile, Lucie! îi aminti Cloudy.

Totuşi, între orele de dimineaţă şi cele de după-amiază îşi găsiră puţin timp să se ducă pe pista de alergări. Mai tîrziu, porniră călare către rîu, împreună cu Tom, admirînd colinele împădurite. Una dintre meandre încetinea cursul apei, formînd un ochi adînc, înconjurat de sălcii. Peisajul încîntător, cu ierburi înalte şi unduitoare aruncînd umbre peste apă, cu cîntec voios de păsărele, cu fluturi de toate culorile dansînd în lumina soarelui, avea farmecul tainic al paradisului.

— Hai să alergăm pînă la apă, strigă Lucie.

Sări jos din şa, cu dexteritatea unui călăreţ experimentat, şi-o luă la fugă printre ierburile înalte, scoţînd strigăte de plăcere.

Cei mari îi urmară exemplul şi, în timp ce fetiţa se bălăcea în apă, ei se întinseră pe mal, la soare. Era o scenă atît de paşnică şi frumoasă, încît, de-ar fi fost acolo şi Adam, pentru Flora acea după-amiază ar fi atins perfecţiunea.

În aceeaşi seară, Flora o duse pe Lucie la culcare şi, cum fetiţa nu voia să adoarmă, stătură amîndouă de vorbă cîtva timp. Îşi spuseră fel de fel de istorioare, poezii şi cîntecele. Lucie vorbea curgător franceza, engleza, graiul Absarokee şi dialectul irlandez al doamnei O„ astfel încît avea un repertoriu amestecat, pe care-l recita cu accent perfect, însuşit de urechea fină a copilăriei.

Trupuşorul moale şi cald al fetiţei ghemuite lîngă ea îi dădea Florei un sentiment de mulţumire cum nu mai cunoscuse niciodată. Faptul că Lucie era o copilă adorabilă, nu făcea decît să-i sporească această tainică fericire. Iar gîndul că o ţinea în braţe pe fiica lui Adam o umplea de o bucurie fără margini. Pentru prima oară în viaţă, Flora regretă că nu avea şi ea copii. Pînă atunci nu-şi dorise să fie mamă. Dar nici n-o strînsese la piept pe fetiţa lui Adam Serre, ca să înţeleagă ce înseamnă să-ţi fie dor cu adevărat. Încet-încet, începu s-o cuprindă tristeţea.

— De ce nu rămîi la noi? o întrebă Lucie, privind-o pe Flora cu ochii negri ai tatălui ei.

Cămăşuţa albă de noapte, parfumată cu levănţică, se zărea ca o pată de lumină în penumbra încăperii.

— Şi eu aş vrea, răspunse tînăra, cu aceeaşi sinceritate cu care fusese lansată invitaţia. Numai că, vezi tu, tata şi cu mine trebuie să ne continuăm studiile.

— Tati ar putea chema indienii la fermă şi n-ar mai fi nevoie să călătoriţi.

— Eu cred că tăticul tău are şi-aşa destule griji, ca să-l mai încurcăm şi noi cu ale noastre.

— Ba nu! Să știi că te-ar ajuta, fiindcă te place foarte mult. Sînt sigură de asta. Tati nu prea primește oaspeți, zice că n-are timp de ei. Dar cu tine rîde aproape tot timpul. E fericit că ești aici. Zău c-ar trebui să rămîi.

Ce invitație tentantă, în liniștea dormitorului, cu Lucie în brațe și cu spiritul lui Adam dîndu-i tîrcoale la căderea nopții!

— Poate-am să mai trec să vă vizitez! făgădui ea, nevrînd s-o întristeze pe fetiță.

— Trebuie să vii! insistă Lucie. Să vii și să rămîi multă, multă vreme. Chiar și Cloudy te place — adăugă, zîmbind candid — ori lui Cloudy rareori îi place cineva. Numai tati și cu mine, și încă vreo doi servitori „care-și cunosc lungul nasului", așa zice ea. Cloudy nu-i dă voie lui tati să vină la masă în cămașă și nici nu lasă slujitorii să stea la taclale cu noi. Are niște reguli ale ei, pe care le numește „de bună-cuviință", pălăvrăgi ea mai departe. Și mama avea regulile ei de bună-cuviință, și totuși Cloudy n-o plăcea deloc. Dar nici mama nu putea s-o sufere pe Cloudy, așa că erau chit. O dată l-am auzit pe tati spunîndu-i că, atît timp cît va trăi el, Cloudy va rămîne în casa noastră. Îmi închipui că asta înseamnă pînă în vecii vecilor.

Flora își ascunse un zîmbet, silindu-se să răspundă pe un ton cît mai nepăsător:

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Cloudy zice că tu ești o femeie independentă, nu se lăsă Lucie, și că-i grozav că ți-au citit lucrarea în Anglia, nu știu unde, și că toate femeile ar trebui să fie educate ca tine. Vrea să mă învețe și pe mine greacă și latină, și o mulțime de alte lucruri, care cică numai gentlemenii au ocazia să le învețe. Tati i-a spus să facă ce crede ea de cuviință. Ei i-a părut bine, și-i o profesoară nemaipomenită, pentru că eu știu deja să citesc și tati spune că cei mai mulți copii de patru ani nu cunosc nici literele.

— Ai mare noroc cu Cloudy. Şi tatăl meu m-a pus să învăţ o mulţime de lucruri pe care alte fete n-au avut şansa să le studieze. Şi eu am crescut la frontieră, deşi într-o ţară complet deosebită de a ta.

— Tati spune că, dacă vreau, anul ăsta îl pot însoţi în călătoriile lui. Lui Cloudy nu-i place să plece de acasă, dar eu sînt destul de mare ca să merg şi fără guvernantă. Tati are cai de curse în toată lumea. Poate-o să ne-ntîlnim la Paris.

— Ar fi grozav! Însă şi tu va trebui cîndva să-mi faci o vizită la Londra.

— O să venim! declară Lucie, cu convingerea copilului căruia nimeni nu i-a refuzat vreo dorinţă. Şi-o să-l vedem pe Aleppo alergînd pe hipodromul vostru.

Era trecut de miezul nopţii cînd micul grup de indieni Absarokee pătrunse în valea sălbatică dintre munţi. Călătoriseră încet, fiind nevoiţi să meargă prin vadul rîului, ca să nu lase urme. Cînd, într-un tîrziu, ieşiră pe mal, la cîteva mile în aval, doi - trei războinici rămaseră în urmă, să distrugă orice semn al trecerii lor pe uscat.

În ciuda orei înaintate, indienii se apucară îndată de treabă, începînd să-şi instaleze căsuţele. Nu după multă vreme, fiecare se putea adăposti de răcoarea nopţii. Aprinseră focuri să pregătească hrana, îşi culcară copiii, apoi începură să discute, mulţumiţi, despre călătoria care se desfăşurase fără incidente.

De curînd vînaseră cîţiva bizoni, astfel încît aveau provizii din belşug. Puteau rămîne fără grijă în această vale pînă cînd iarna îi va sili pe soldaţi să se întoarcă în oraş. Numai tinerii se arătau dornici să-i înfrunte pe albi. Însă de patru ani, de cînd coloniştii le invadaseră pămînturile, mînaţi de febra aurului, numai cei lipsiţi de judecată sau prea iuţi din fire socoteau lupta o soluţie.

Tribul lor nu era prea mare, abia numărînd patru mii de oameni, socotind împreună pe cei stabiliţi în munţi şi pe cei ce locuiau pe rîul Crow. Încă din 1825, conducătorii lor înţeleseseră că în faţa invaziei albilor trebuiau cu orice preţ să supravieţuiască. Drumul de astăzi era o nouă etapă în îndelunga călătorie a supravieţuirii.

Adam, James şi Castor-Alb se odihneau în jurul focului din căsuţa lui Adam.

Ceilalţi se duseseră la culcare. Cei trei tineri crescuseră împreună şi se considerau fraţi. Mîncară, fumară, discutară despre posibile direcţii în care s-ar fi îndreptat Meagher, îşi amintiră fel de fel de isprăvi din copilărie şi rîseră de poznele lor de atunci. Pe măsură ce trecea timpul, glasurile lor deveneau tot mai şoptite şi pe chip li se citea oboseala.

Dar călătoria se încheiase cu bine.

Tribul era în afară de orice primejdie.

Pentru moment, satisfacţia acestei împliniri reuşise să umbrească inevitabilele probleme ale viitorului.

Pielea de bizon care ţinea loc de uşă se dădu la o parte şi-şi făcu apariţia o femeie, aducînd o tavă de turte cu alune.

— Dacă tot nu dormiţi, m-am gîndit c-o să vă placă să ronţăiţi ceva, le zîmbi Crin-de-Primăvară.

— Ba eu chiar ar trebui să mă culc, spuse James, luînd turta de deasupra. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, asta am să şi fac.

— Vin şi eu, anunţă Castor-Alb. Nici nu mi-am dat seama că s-a făcut aşa tîrziu, adăugă, privind cu subînţeles spre Adam şi Crin-de-Primăvară.

Cei doi tineri rămaseră singuri.

— Prietenii mei nu-s foarte discreţi, surîse Adam.

— Poate că nici eu, spuse Crin-de-Primăvară, punînd tava deoparte.

— Nici n-ai fost vreodată, rîse tînărul. Dar te-am apărat întotdeauna. Am experienţă în treburi din astea.

Se tolăni mai comod în scaunul de răchită. Purta doar pantaloni din piele şi mocasini, iar armele şi le lăsase într-un colţ.

— Castor-Alb ne-a povestit că te-a părăsit soţia.

— Dar tu eşti soţia fratelui meu[VII]. Iar amintirea lui e încă vie.

— Ce-i cu femeia albă de la fermă?

— Nu va rămîne mult. Tu faci parte din familie. Mi-aş asuma o răspundere prea mare pentru mine.

— Dar tu deja ne porţi de grijă mie şi copiilor. Nu-ţi voi cere nimic. Însă ai nevoie de o femeie, Tsé-ditsirá-tsi. Înainte de a mă mărita cu fratele tău, te-ai mai culcat cu mine. Ştiu că te pot face fericit.

— Pe vremea aceea eram lipsit de griji, murmură Adam, amintindu-şi viaţa pe care o duceau înainte de-a începe goana după aur. Acum totul s-a schimbat.

În adolescenţă, Adam luase parte la hîrjoana dintre tinerii războinici şi frumoasele fete indiene, dar după căsătorie încetase să mai reprezinte un peţitor potrivit pentru o tînără domnişoară. De atunci, rezistase eroic multor oferte, nevrînd să aducă pe lume un copil pe care nu l-ar fi putut creşte aşa cum se cuvine. În cadrul multiplelor relaţii de rudenie dintre membrii tribului, copilul lui n-ar fi avut prea mult de suferit, dar el ca tată ar fi simţit o obligaţie pe care n-ar fi avut cum s-o îndeplinească. Acum nu-şi mai petrecea tot timpul cu tribul mamei sale, aşa cum se întîmplase în tinereţe.

— Dar eu nu-ţi cer să rămîi aici, Tsé-ditsirá-tsi. Lasă-mă doar să-ţi dărui plăcerea.

— Mai bine povesteşte-mi despre copiii fratelui meu. Fă-mi, te rog, *această* plăcere. Şi nu mă mai ispiti cu ceea ce nu pot avea.

— Cu ceea ce nu vrei să ai, încăpăţînatule. M-aş putea năpusti asupra ta. Sînt foarte puternică.

Adam izbucni în rîs.

— Astă seară, da — fiindcă eu sînt rupt de oboseală.

— Din cauza femeii albe. James zice că n-ai dormit de zile întregi, pentru că nu te-a lăsat ea.

— James spune vrute şi nevrute! oftă Adam, el însuşi mirat de atracţia simţită faţă de Flora Bonham, pentru care şi-ar fi dat şi viaţa, numai s-o poată strînge în braţe.

— Dar spune adevărul, Tsé-ditsirá-tsi. Cum o cheamă?

— Acum a plecat.

— Pentru totdeauna? întrebă indianca, văzînd cu ce privire rostise el cele două cuvinte. Şi tu cum vei trăi?

În căsuţa luminată de foc se aşternu tăcerea.

— Ca şi pîn-acum, Crin-de-Primăvară... răspunse el într-un tîrziu. Cu tribul şi cu fiica mea.

— Ai scăpat de contesă?

— Sper că da, se strîmbă Adam. Dar tu pui prea multe întrebări pentru un om care n-a dormit de-atîta vreme. Du-te şi te-ngrijeşte de copii, iar mîine, cînd voi fi odihnit, poţi să mă baţi la cap cît vrei.

— Aşa am să şi fac, Tsé-ditsirá-tsi, pînă cînd ai să-mi spui da.

— Asta-mi mai lipsea! glumi el. O femeie misionară.

— Insistenţa mea te va ajuta să rămîi în formă, zîmbi indianca. Mîine dimineaţă vin la tine cu copiii, pentru micul dejun.

El gemu, apoi începu să rîdă.

— Îl pregăteşti tu?

— Ca şi cum mi-aş lăsa copiii să pună gura pe ceva gătit de tine! Pe urmă, poate-l înveţi pe Pui-de-Urs să călărească.

— Mai ai şi alte cereri? întrebă el ironic.

— Să-mi piepteni părul, zîmbi angelic Crin-de Primăvară.

— Nici vorbă! protestă Adam. Găseşte-ţi pe altcineva.

— Credeam că mă laşi să-mi încerc norocul.

— Sînt încă destul de treaz, ca să gîndesc limpede.

— Pe fata aceea albă ai pieptănat-o?

Adam regretă că n-o făcuse. La indienii Absarokee era semn de mare afecţiune cînd un bărbat pieptăna părul iubitei lui.

— Nu, răspunse abia şoptit.

— Ai inima rănită, Tsé-ditsirá-tsi.

El clătină încet din cap.

— Nu-i nimic serios. A fost o pasiune trecătoare.

Dar imaginea Florei stărui în gîndul lui şi după plecarea tinerei Crin-de-Primăvară. În minte îi răsăreau ochii ei violeţi, gura senzuală şi surîsul care-i încînta sufletul. Se întrebă ce făcea domnişoara Bonham în acel ceas tîrziu de noapte. Deodată tresări şi, scuturîndu-se ca să-şi alunge amintirile chinuitoare, începu să numere în gînd cîte străji erau necesare ca să apere tabăra şi unde trebuiau postate. Nu avea voie să viseze la Flora Bonham. Răsuflă uşurat cînd întunericul din jur prinse să se risipească. Dînd la o parte blana cu care se învelise, ridică pielea de bizon şi ieşi afară, plimbîndu-şi privirea peste satul adormit. Stropii de rouă străluceau sub primele raze de soare, aerul mirosea a ienupăr, iar cerul era fără nici un nor, făgăduind o zi călduroasă. Toată lumea se găsea în siguranţă, valea îi ferea de orice posibile atacuri. În căsuţa alăturată răsună rîsul cristalin al unui copil şi Adam zîmbi în colţul gurii.

Realitatea consta în a-şi proteja tribul şi pămînturile. Acesta îi era singurul scop în viaţă, singura preocupare, singura datorie.

Nu avea vreme să viseze.

Capitolul 8

Flora şi tatăl ei mai rămaseră la fermă încă trei zile, după care plecară să se instaleze în satul lui Patru-Şefi. După ce se întîlniră cu restul expediţiei la gurile rîului White River, călătoriră spre est timp de două zile, traversînd cîmpiile cu ierburi înalte de pe malul Yellowstone-ului. Cu priceperea acumulată printr-o îndelungată practică, Flora şi secretarul tatălui ei — Douglas Holmes — începură să-şi transcrie într-un registru cu coperţi de piele însemnările asupra faunei şi florei din zonă. Alan McDonald, artistul expediţiei, încerca să imortalizeze pe pînză peisajul, în vreme ce Henry, valetul contelui, se ocupa de toate cele necesare grupului. Din cînd în cînd, poposeau pentru a adăuga la colecţie o nouă plantă sau pentru a-i oferi lui Alan prilejul de-a surprinde în detaliu vreo scenă mai deosebită. Atît Douglas cît şi Alan erau însoţitorii lor de ani de zile, astfel încît îşi cunoşteau perfect îndatoririle. Plantele erau împachetate cu grijă, pentru a fi păstrate cît mai bine, apoi puse în cutii compartimentate. Păsările şi animalele erau studiate, descrise şi desenate. Se făceau însemnări chiar

şi despre starea vremii în diferite momente ale zilei: temperatura, direcţia vînturilor, formaţiunile noroase. După atîţia ani de cînd colindau globul, fiecare ştia ce anume trebuia notat.

De cum ajunseră în satul lui Patru-Şefi, Flora începu să discute cu femeile, vrînd să afle cît mai multe despre ocupaţiile lor, treburile zilnice, eventualele distracţii. Se străduia să prindă cîte ceva din graiul lor, astfel încît să le poată pune măcar unele întrebări mai simple. Învăţa cu uşurinţă o limbă nouă, ca urmare a călătoriilor, şi-i făcea plăcere să vorbească în dialectul domol al indienilor Absarokee. Interesată de bucătăria lor, ajută femeile la gătit, deprinzînd chiar tehnica de sărare a pieilor. Cunoscu şi cîteva jocuri de-ale femeilor şi le admiră îndemînarea cu care realizau obiecte din piele, decorate cu mărgele. În familiile cu mai multe soţii, încercă să studieze îndatoririle fiecăreia, relaţiile între membrii familiei şi diversele formule de adresare.

Discută şi cu două războinice, care se bucurau de respectul tuturor, bravura lor fiind apreciată la fel ca a bărbaţilor. Cunoscu chiar şi un indian care alesese să ducă aceeaşi viaţă ca femeile, îmbrăcîndu-se ca ele şi participînd la activităţile lor — decizia sa fiind acceptată de trib fără rezerve. Flora stătu de vorbă şi cu cîteva femei vraci, la fel de venerate de indieni ca şi corespondentul lor masculin. Află că triburile Absarokee aveau chiar şi şefi femei. E drept că nu de faimă legendară, întrucît Pană-Roşie participase la sfatul tribului numai cu cîţiva ani în urmă.

În cursul săptămînilor petrecute în satul lui Patru-Şefi auzi o mulţime de istorioare despre Adam. Se ştia că amuleta lui era foarte puternică, ceea ce-l făcea învingător întotdeauna: puţini războinici se puteau mîndri cu atîtea victorii ca el. Tsé-ditsirá-tsi era norocos în incursiunile lui şi adăugase herghelиilor tribului nenumăraţi cai luaţi de la indienii Lakota, Picior-Negru şi Cheyenne. De asemenea, la sfatul tribului, dădea poveţe pline de înţelepciune şi ştia cum să se poarte cu

o femeie. Cînd pomeneau de el, toate indiencele se bucurau că soţia lui plecase cu alt bărbat.

— De-acum o să se culce iar cu noi, spuneau ele cu ochi scăpărători. Iar noaptea va cînta din fluier pentru iubitele lui, aşa cum făcea odinioară.

Flora nu se îndoia o clipă că aşa va fi.

Adam Serre nu putea rămîne prea mult timp alături de o singură femeie. Însă, de cîte ori venea vorba despre el, îi era greu să păstreze răceala şi distanţa necesare unui cercetător. Înainte de căsătorie, toate fetele se ţineau după Tsé-ditsirá-tsi, povesteau femeile, chicotind şi schimbînd între ele priviri atotştiutoare. Pe multe dintre ele le avusese la pat. Toate sperau că tînărul va lua parte la marea întrunire de vară a tribului, ca să-i spună vorbe dulci, să danseze cu el şi să încerce să-l seducă.

Libertatea sexuală a indienilor Absarokee punea în evidenţă o nebănuită egalitate a sexelor. Căsătoria era hotărîtă atît de bărbat, cît şi de femeie. La fel şi divorţul. Fiecare avea dreptul să-şi ia un amant sau o amantă. Copiii erau hrăniţi şi îngrijiţi de ambii părinţi, precum şi de celelalte rude. Iubirea conjugală se găsea la mare cinste, cele mai multe căsnicii fiind monogame şi definitive. Totuşi, nimeni nu socotea bigamia un păcat.

Pe măsură ce trecea timpul, Florei îi venea din ce în ce mai uşor să se gîndească la Adam ca la oricare alt bărbat. Numele lui nu-i mai evoca amintiri tulburătoare. Putea privi în urmă, spre zilele petrecute la ranch, cu o detaşare filozofică. Amîndoi trăiseră o pasiune furtunoasă, care se potolise cu aceeaşi iuţeală cu care izbucnise. Nici în viaţa lui, nici în a ei nu era loc pentru aşa ceva. N-avea rost să dea acelei aventuri mai multă importanţă decît merita. Şi el, şi ea erau oameni în toată firea şi-şi aveau preocupările lor. Viaţa nu se oprea aici.

Flora descoperi că rutina cercetării sistematice îi aducea o oarecare pace sufletească: interviurile, transcrierea notelor, povestirilor şi miturilor era ceva apropiat şi cunoscut, într-o lume plină de schimbare — un fel de cîntec din copilărie,

care-i evoca împrejurări din cele mai fericite. Pasionată să descopere dovezi ale istoriei unei culturi fără izvoare scrise, munca îi dădea un profund sentiment de împlinire.

Tatăl ei se ocupa de structura complexă a societăţilor militare, de pregătirea războinicilor, de obiceiurile vînătorii de bizoni şi ale incursiunilor de tot felul, de modul în care indienii Absarokee dresau cai de curse precum şi ponei, pentru vînătoare şi luptă. Săptămînile trecură pe nesimţite şi, într-o bună zi, pe la mijlocul lui iunie, satul lui Patru-Şefi îşi mută corturile mai spre nord, unde erau păşuni cu iarbă grasă.

Cum drumul îi purta la două zile mers călare de oraşul Helena, Flora şi tatăl ei profitară de prilej pentru a-şi reînnoi proviziile.

De cînd se stabiliseră în munţi, Adam şi James îşi împărţeau timpul între tabără şi ranch. Trei dintre cei mai buni armăsari de curse ai lui Adam erau pregătiţi pentru întrecerea de la Saratoga; începuse semănatul, trebuiau plantaţi alţi pomi în livadă, iar noile amenajări de la grajduri cereau o permanentă supraveghere. Totuşi, grupuri de războinici făceau zi şi noapte de strajă în jurul taberei din munţi şi la hotarele fermei lui Adam.

După ce oamenii lui Meagher plecară de la Moon Creek, astfel încît existau puţine şanse de-a fi întîlniţi în cale, Adam şi James porniră călare spre nord, la Fort Benton, ca să ia carabinele comandate acolo. Aleseră un drum mai ocolit, cît mai departe de tabăra din munţi, sosind la destinaţie cu două zile după ce un trimis al guvernatorului se instalase cu listele de recrutare într-una din cîrciumile oraşului.

În noaptea aceea jucară cărţi cu judecătorul Husmer şi cu şeriful în cîrciuma Bristol, discutînd, desigur, despre Meagher şi şansele lui de-a aduna o armată. De cînd cu noua împărţire a autorităţii administrative — măsură susţinută de Meagher

pentru a controla judecătorii federali care considerau nevalabile ultimile două sesiuni legislative — domnul Husmer fusese numit în funcție în zona Fort Benton. Cum leafa judecătorilor depindea de numărul cazurilor rezolvate, exilarea lor în ținuturi nu prea populate avusese drept consecință o scădere drastică a veniturilor. Husmer era furios. Toți republicanii din Montana erau furioși că încercarea lor de-a declara nule sesiunile legislative fusese dejucată. În timp ce majoritatea populației rămînea democrată, totuși administrația republicană numise în posturi-cheie oameni de-ai săi, ca să formeze o opoziție serioasă și puternică.

— Blestemat să fie, cu tot neamul lui cu tot! spumegă judecătorul, atît de mînios, încît nici nu observă că avea o carte bună. Decît să-și închipuie c-am să putrezesc aici, mai bine-ar avea grijă să-și dubleze paza în jurul casei.

Adam trase o damă de pică, adăugînd-o celorlalte dame pe care le ținea în mînă.

— Am auzit că Meagher plănuiește un drum încoace chiar săptămîna viitoare, spuse el liniștit.

— Parvenit nerușinat! sări domnul Husmer. Ar trebui să-l expediem din nou în Anglia, ca să-și primească o pedeapsă pe măsură. Nu văd care altul ar mai merita să fie spînzurat, tras pe roată și sfîșiat în patru.

— În ce zi a săptămînii viitoare? murmură șeriful, a cărui leafă era plătită de cîțiva oameni de afaceri din oraș, dușmani declarați ai guvernatorului.

— Sîmbătă sau duminică, răspunse James, ducînd paharul la buze.

— Berger mi-a spus c-au ajuns la trecătoarea dinspre miazănoapte, adăugă Adam ca din întîmplare.

— Avem destulă vreme ca să-i pregătim lui Meagher o primire pe cinste! se înflăcără judecătorul.

— Patru regine și trei de trei, anunță Adam, punîndu-și cărțile pe masă. Regret, dar iar am să vă iau banii.

— La naiba, n-ai de ce să-ţi pară rău! declară cu generozitate domnul Husmer, fluturîndu-şi nepăsător ţigara şi rîzînd înveselit. Pînă la urmă, seara asta a fost cît se poate de binevenită.

— Te gîndeşti că, în curînd, voluntarii din Montana ar putea rămîne fără conducător? întrebă încet James, pe cînd se întorcea la hotel împreună cu Adam, tîrziu în aceeaşi seară.

— E şi asta o posibilitate, răspunse Adam, fără să se tulbure. Am vrut să le las adversarilor lui Meagher un răgaz de o zi-două, ca să se organizeze. Oricum, n-ar fi trecut mult şi-ar fi aflat ei singuri. Guvernatorul călătoreşte cu surle şi fanfare.

— O armată fără comandant n-ar mai fi aşa primejdioasă pentru ai noştri.

— Aşa-mi ziceam şi eu.

— Ai intenţia să participi?

Adam clătină din cap.

— Pînă săptămîna viitoare vom fi departe de aceste locuri. Preferabil la vreo ocazie mondenă, unde se vor găsi destui care să poată depune mărturie că am fost acolo. Nu strică niciodată să fim prudenţi.

— De cînd ai devenit *tu* aşa prudent?

— De cînd am auzit că peste o săptămînă Meagher va fi la Fort Benton. Ce-ar fi să acceptăm invitaţia lui Harold Fisk la balul din Helena? Dacă nu mă înşel, cade tocmai sîmbătă.

— Minunat. Fisk e îndeajuns de pornit împotriva lui Meagher ca să ne ofere un alibi solid. Iar soţia lui are gusturi culinare desăvîrşite — adăugă James zîmbind. Însă mîine va trebui să ne îndreptăm spre tabără, ca să avem timp să lăsăm carabinele şi să ajungem sîmbătă la Helena.

— Plecăm de cum se luminează de ziuă, hotărî Adam.

Capitolul 9

Adam și James pătrunseră în elegantul bar cu lambriuri din lemn de castan al hotelului „Planters House"[1], cu gîtul ars de sete după o îndelungată călătorie, cu cizmele pline de praf. Mijind ochii, pentru a se obișnui cu semiîntunericul dinăuntru, se apropiară de tejgheaua cu placă de marmură și, rezemîndu-se în coate, cerură de băut. În timp ce studiau atent tabloul reprezentînd o femeie goală — nelipsit în orice bar cu pretenții — din spatele lor răsună un glas:

— Adam! Adam Serre!

Adam întoarse capul, scrutînd cu atenție penumbra încăperii.

— Aici, aici! îl chemă o voce cunoscută.

Tînărul recunoscu mai întîi glasul și-abia pe urmă îl văzu pe contele de Haldane. Luîndu-și băutura, se îndreptă spre el, urmat de James.

---

1 „Planters House" (engl.) — „Casa Plantatorilor". (n.t.)

— Sînteţi cam departe de Sun Creek, zîmbi Adam, cînd ajunse lîngă bancheta elegantă, îmbrăcată în catifea roşie, de lîngă perete.

— Ca şi tine. Ce vînt te-aduce la Helena?

— Exact asta voiam să vă întreb şi eu, îi luă vorba din gură Adam, aşezîndu-se pe un scaun tapiţat cu catifea şi împodobit cu franjuri. Noi sîntem doar în trecere.

— Iar noi ne-am abătut pe-aici ca să ne împrospătăm proviziile. „Satul celor patru şefi" şi-a dus turmele spre miazănoapte săptămîna trecută.

— Cum au mers cercetările? întrebă James.

— Foarte bine. Ce beţi? Coniac? Whisky? li se adresă George Bonham, făcînd semn ospătarului.

Cînd li se aduseră băuturile, cei trei bărbaţi continuară să-şi povestească ce făcuseră în săptămînile care trecuseră. În prima jumătate de oră, nimeni nu pomeni numele Florei, deşi gîndul lui Adam era numai la ea, mai ales că se afla în prezenţa lui George Bonham. Oare venise şi ea la Helena, se întrebă tînărul, sau rămăsese în tabără? Era la fel de frumoasă? îşi zise el, ca şi cum nu s-ar mai fi văzut de ani de zile. Se gîndise la el în tot acest timp?

Dar cînd contele îi invită la hotelul unde stătea, ca să vadă cîteva acuarele pictate de Alan, Adam nu ştiu ce să-i răspundă. Dacă era şi ea acolo? Nu putea fi sigur. În ciuda unei dorinţa nebune de-a o întîlni, raţiunea îi spunea să se ţină departe de lady Flora.

Şovăiala lui îi făcu pe ceilalţi să tacă.

— Poate mai tîrziu, spuse politicos contele. După ce vă instalaţi şi voi în camerele voastre.

James trase cu coada ochiului la Adam, conştient de lupta care se dădea în sufletul lui.

Cum tăcerea se prelungea, James deschise gura să vorbească, pregătindu-se să găsească o scuză plauzibilă.

— De ce nu acum? murmură Adam, privindu-și vărul prin aerul plin de fum de țigară.

Zîmbind, duse paharul la gură și-l goli pînă la fund.

Cînd intrară în eleganta cameră de hotel, Flora nu era acolo. Nicăieri nu se zărea vreun semn care să-i trădeze prezența. Adam își roti ochii prin încăperea decorată cu tapet de mătase și mobilier masiv. Peste tot, însă, plutea parfumul ei. Tînărul îl adulmecă, asemenea unui lup recunoscînd mirosul femelei, și se întrebă care din cele două uși din peretele dinspre răsărit dădea spre camera ei.

Oare va apare în prag? Îi va putea simți parfumul de aproape? Sau își petrecea după-amiaza alături de un alt bărbat?

Gîndul îl lovi cu puterea unui trăsnet și, abia cu mare efort, reuși să înțeleagă sensul frazelor ce i se adresau.

— Alan a făcut o treabă extraordinară. Priviți desenele lui, reprezentînd costumele Absarokee! spuse contele, invitîndu-i să se apropie de masa plină de caiete în scoarță de piele. Adam, nici nu știu cum să-ți mulțumesc că m-ai ajutat să ajung în satul lui Patru-Șefi. Bătrînul are o memorie extraordinară. Și-a amintit în amănunt starea de spirit și atmosfera din sat în zilele tinereții lui.

— Era destul de în vîrstă și prin anii '30, cînd l-a cunoscut tata, răspunse Adam. De altfel, și tata îmi povestea despre memoria lui fenomenală. Mă bucur că v-a putut fi de folos.

— A pomenit de tatăl tău, îi zise contele, dezlegînd șiretul unui caiet cu scoarțe de piele. Patru-Șefi spunea că ducele a fost foarte generos cu satul lui.

— Tata a trăit cu tribul mamei mele vreme de aproape doi ani înainte de-a pleca în Franța. Întotdeauna a considerat acele zile drept cele mai frumoase din viața sa.

— Nu mă îndoiesc, aprobă cu însuflețire contele, care-și găsise și el împlinirea departe de societatea londoneză. Acum

vreau să știu ce părere ai de desenele lui Alan. După mine, a reușit să surprindă perfect culorile și țesătura.

În timp ce stăteau toți trei în jurul mesei acoperite cu desene, ușa se deschise și se ivi Flora, la brațul nepotului guvernatorului Green Clay Smith — un american înalt și vînjos, care tocmai se îmbogățise de pe urma minei Lucky Blue Grass, aflată la nord de Helena. Tînărul îșî privea însoțitoarea, zîmbind plin de încîntare.

Îi șopti două-trei cuvinte și Flora izbucni într-un rîs vesel și cristalin. Apoi, la rîndul ei, începu să povestească ceva, cu mare însuflețire, întorcîndu-se spre el, astfel încît vorbele nu-i fură auzite de ceilalți. Rîse din nou, fără să-și dea seama că aveau musafiri.

Ellis Green îi atinse ușor bărbia cu degetul.

— Ține-o tot așa, lady Flora, și pînă la urmă am să-mi uit manierele de gentleman! glumi el, vorbind tărăgănat, cu accentul specific din Kentucky. Și răbdarea mea are o limită.

„Alții n-au deloc răbdare", își zise Adam, simțind cum i se urcă sîngele la cap.

Ar fi vrut s-o ia în brațe și să-i curme rîsul cu un sărut pătimaș și fierbinte.

Fără să-și ia mîna de pe brațul lui Ellis, Flora se roti în loc, într-o învolburare de mătăsuri și dantele. În aceeași clipă dădu cu ochii de Adam și încremeni în loc.

În încăpere se așternu o tăcere adîncă și grăitoare.

Simțind degetele Florei încleștate pe brațul său, Ellis ridică și el privirea, dîndu-și seama că George Bonham avea oaspeți.

Adam se mută de pe un picior pe altul, făcînd un efort supraomenesc să-și țină cumpătul.

James îi puse ușor mîna pe umăr, în semn de avertisment.

Mult mai puțin implicat sufletește, contele rupse tăcerea.

— Ellis, îți prezint niște prieteni, sosiți călare de la ranch-ul lor din Musselshell. Flora, îi recunoști, desigur, pe Adam și pe James.

— Bineînțeles, răspunse ea, reușind să-și recapete glasul.

Cu o mișcare înceată, se desprinse de brațul însoțitorului.

Ellis Green observă că cei doi vizitatori erau îmbrăcați în costume de călărie, cu hainele și cizmele pline de praf. Și, chiar de n-ar fi știut că Musselshell era pe pămîntul indienilor, tot ar fi ghicit după chipul lor.

„Niște metiși!" își zise el, obișnuit să distingă nuanțele pielii, ca orice om de la frontieră.

Adam nu avea ochi decît pentru Flora, care se apropie de el, într-un foșnet ușor de mătase.

Privirea arzătoare a indianului îl convinse pe Ellis că se afla în fața unui rival.

Era limpede că cei doi se cunoșteau. Pe de altă parte, își spuse Green, urmele lăsate de unghiile Florei pe brațul lui dovedeau clar că pe față o tulburase venirea lui Adam. Ellis se îndreptă spre cei trei bărbați, zîmbind larg, fiindcă bunele maniere erau o a doua natură pentru un tînăr crescut într-o familie de politicieni de carieră.

— Sînt Ellis Green. Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc, se prezentă el, întinzînd mîna.

— Adam Serre, vorbi liniștit Adam, strîngînd mîna lui Ellis și încercînd să-și ascundă antipatia.

— Dumneavoastră sînteți proprietarul văii rîului Aspen, din ținutul indienilor! exclamă Ellis, recunoscînd numele. Sînteți contele francez!

— Iar dumneavoastră, nepotul guvernatorului — murmură Adam.

Deși nu-l întîlnise niciodată pînă atunci pe Ellis, auzise și el — ca toată lumea — de mina Blue Grass.

— Îl așteptați pe unchiul dumneavoastră să se întoarcă în anul acesta de la Washington?

— E pe drum.

O fracțiune de secundă, Adam își ațintì privirea asupra lui James. Vestea era extrem de importantă, acum cînd Meagher urma să meargă la Fort Benton.

— Sînt convins că va fi întîmpinat cu multă căldură, zîmbi politicos Adam. Ce mai faci, lady Flora? se întoarse

el spre fiica domnului Bonham. Contele ne-a povestit că cercetările s-au desfășurat cît se poate de bine. Tocmai admiram acuarelele lui Afan.

Starea lui de spirit devenise cu totul alta.

În caz că lui Meagher i s-ar fi întîmplat ceva, sosirea guvernatorului pica la țanc. În plus, Smith înclina să fie în raporturi bune cu indienii — atitudine remarcabilă pentru un politician sau un funcționar de stat.

— Bine, mulțumesc, răspunse ea, iritată de tonul suav al lui Adam. Zilele petrecute în satul indienilor au fost nespus de fructuoase.

Adam avu dintr-o dată senzația că-și recăpătase controlul asupra propriilor sentimente. Nu-și putea explica această schimbare. Tot ce știa era că trăia un fel de bucurie eliberatoare.

— Sînt fericit că te-aud vorbind astfel, răspunse tînărul, apoi adăugă: Îți stă grozav de bine cu rochia asta de dantelă.

— Nici tu nu te-ai schimbat, murmură Flora, înfuriată de aluzia la dantelă și la clipele lor de intimitate din podul cu fîn.

— Te așteptai la altceva?

— Eu nu mă aștept la nimic din partea ta, Adam.

— Ce încurajator!

— Îmi face plăcere să te încurajez, surîse ea cu candoare, punîndu-și mîna peste degetele lui Ellis, încleștate pe măciulia bastonului.

— Iar mie-mi face plăcere să constat că nu ți-ai pierdut obiceiul de-a flirta, spuse tînărul cu voce schimbată și nepăsătoare, aproape rece.

— Rămîi mult timp în oraș?

— Destul de mult, răspunse el sec.

— Draga mea, te-a supărat domnul acesta? interveni Ellis, înțelegînd că discuția la care era martor încetase de-a mai fi un flirt.

— Probabil, replică Adam, pe un ton provocator.

— Nu, nu m-a supărat! sări Flora, cu glasul tremurînd de enervare.

— Așa sînt ei! explică, oftînd, contele, amintindu-și disputele celor doi tineri pe vremea cînd erau la ranch. Așa încît dați-mi voie să fiu arbitru.

— Și eu la fel! interveni James, strîngîndu-l de braț pe Adam.

— Iartă-mă, lady Flora! se scuză Adam, smulgîndu-se din mîna lui James. E numai vina mea.

Zîmbi cuceritor.

— Am trăit prea mult timp departe de lumea civilizată.

— Adevărat, încuviință încet James, uluit să-l vadă pierzîndu-și controlul.

— Te-am iertat! declară fata pe un ton candid și cu atît mai provocator.

— Flora! o dojeni tatăl ei.

— Îmi pare rău!

Se uită la Adam printre gene, cu o privire lipsită de expresie.

— Căldura e de vină, declară ea cu o intonație teatrală, întorcîndu-se spre George Bonham.

— Hm! pufni contele, uimit de reacția fiicei lui. De regulă, rezistă mai bine decît mine în expediții.

— Probabil că nu și-a pus corsetul, își dădu cu părerea Adam, cu ochii la ușa pe care intrase Flora. De asta nu se simte în largul ei.

— Nu cred că-i treaba dumitale, se vîrî în vorbă Ellis, pus pe harță.

— Nu-i cazul să faci pe cavalerul, Green! îl puse la punct Adam. A fost o simplă remarcă.

— Ți-aș fi recunoscător dac-ai păstra-o pentru dumneata.

— Ești cumva paznicul domnișoarei?

— Nu, dar nu mă dau în lături, dacă trebuie s-o apăr.

— Prostii! interveni George Bonham. Flora se poate apăra singură mai bine decît oricare dintre noi. Ai văzut cum trage cu pistolul?

— Nu, domnule, dar mie-mi face impresia că-i o fată fără pereche.

— Aici ai dreptate, murmură insinuant Adam.

— Poftim? izbucni Ellis, fulgerîndu-l din ochi printre pleoapele îngustate.

— *Eu* am văzut-o cum trage cu arma, replică Adam, fără să se tulbure. Într-adevăr, e fără pereche. În 1866, la ranch, a încercat noua mea carabină „Winchester" — adăugă el, întorcîndu-se spre conte. A golit încărcătorul în zece secunde, nimerind drept în mijlocul unei ținte de trei degete.

— Va să zică, dumneata ești cel care l-a alungat pe Ned Storham de pe pămînturile sale! descoperi Ellis.

Pe vremea aceea, încă nu se găseau prea multe arme „Winchester" pe cîmpiile din nord.

— De pe pămînturile *mele*, îl corectă Adam.

— Toată lumea are dreptul să-și pască vitele în ținutul indienilor.

— Te înșeli.

— Așa a fost întotdeauna.

— Nici vorbă. Am hîrtii doveditoare că pămîntul e al meu.

— N-o să mai fie cînd tratatul va fi ratificat.

— Numai că deocamdată nu e și, chiar de-ar fi, n-ar avea nici o putere, pentru că pămîntul îmi aparține mie.

— Ned Storham spune cu totul altceva.

— Nu are dreptate. De fapt, i-am explicat și lui.

— Dar el nu-i de acord cu dumneata.

— Atunci, n-are decît să încerce să calce pe el — încheie Adam, fără să ridice glasul.

La începutul primăverii, îl izgoniseră pe Ned Storham de pe pămînturile indienilor, în cursul unor încăierări sîngeroase. Vreo doisprezece oameni de-ai lui Storham fuseseră răniți, iar turmele împrăștiate și alungate la sud de Yellowstone. Întors în oraș, Ned făcuse mare gălăgie, dar nu mai avusese curaj să pună piciorul pe pășunile lui Adam.

— Ce dracu', doar e destul pămînt acolo pentru toată lumea! exclamă Ellis, cu tactul și jovialitatea unui politician.

— Așa zic și eu. Tocmai de-aia nu-i nevoie să vină pe domeniile mele! replică Adam, cu același surîs fermecător.

— Montana e mai mare decît toată Anglia, zise contele. Ai zice că-i loc pentru toți.

— Și chiar este, domnule, întări Ellis. Veniți și dumneavoastră la familia Fisk? Flora mi-a spus că încă nu v-ați hotărît. Molly oferă mesele cele mai îmbelșugate din tot ținutul la vest de Mississippi. Poate că e un motiv suficient să vă convingă.

— Flora decide, răspunse contele. Depinde cum se simte ea.

— Atunci, îi doresc însănătoșire grabnică, astfel încît să ne vedem diseară! surîse el galant. Acum, vă rog să mă scuzați — adăugă, înclinînd ușor din cap — însă am o întîlnire.

Își luă rămas-bun de la toți, fără a o slăbi din ochi pe Flora.

— Dacă veniți diseară la balul soților Fisk, pe mine și pe James ne găsiți la sala de joc, vorbi Adam cînd Ellis închise ușa după el. Harold joacă întotdeauna pe miza uriașe.

— Se pare că asta te tentează mai mult decît ospățul, glumi George Bonham. S-ar putea s-o intereseze și pe Flora. Îi plac jocurile încinse.

— Dacă se va simți ceva mai bine... îi reaminti Adam, cu o umbră de zîmbet.

— Adică, dacă va mai vorbi cu mine. De ani de zile n-am mai pedepsit-o, Adam. Iar tu zău c-o faci să-și iasă din fire! rîse contele. Nu știu cum dracu' reușești de fiecare dată.

— Vă asigur, domnule, că dacă ne vedem diseară, mă voi purta ca un înger! declară tînărul, ascultător ca un adolescent.

— Am eu grijă de asta, îl asigură și James, măsurîndu-l pe Adam cu o privire de guvernantă.

— La cît vrei să ridici miza? Cincizeci de guinee? întrebă contele.

— De ce nu cinci sute de dolari, plătibili în aur? Pe-acolo nu se pomenește de bani gheață.

— Văd că ești pornit rău.

Adam zîmbi și zise:

— Abia aștept să ne revedem diseară.

Capitolul 10

Imediat după plecarea celor doi tineri, contele bătu la uşa Florei. Primind răspuns, păşi în cameră, unde o găsi stînd la fereastră.

— M-ai iertat? o întrebă, apropiindu-se de ea.

Flora dădu drumul perdelei de mătase, care căzu la locul ei.

— Adam n-a urcat în camera lui. S-a dus cu James la cîrciuma „Ballantine".

Se întoarse către tatăl ei şi adăugă:

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare. A fost greşeala mea. M-am purtat ca un copil răsfăţat.

— Cu toţii avem nervii încordaţi, răspunse domnul Bonham, aşezîndu-se pe canapeaua de catifea trandafirie şi remarcînd expresia melancolică a fetei Te simţi ceva mai bine?

— Adam Serre mă face întotdeauna să-mi pierd controlul.

— Şi tu pe el. Nu cumva e gelozie? întrebă contele cu blîndeţe. Cred că s-a înfuriat cînd te-a văzut cu Ellis.

— N-avea nici un motiv, protestă Flora, instalîndu-se în jilț și aranjîndu-și poalele rochiei de mătase. Ellis e o simplă distracție.

— Adam n-are de unde să știe asta. Oricum, sare în ochi că tînărul Green speră să ocupe un loc important în viața ta.

— Zău așa, tată!

Aruncă o privire cercetătoare către domnul Bonham.

— Dumneata mă vezi pe mine nevastă de politician? N-ar trece o săptămînă și-aș strica relațiile exact cu cine nu trebuie. Pe urmă, gîndește-te ce plicticoasă ar fi viața alături de un bărbat ca Ellis Green, care consideră femeile niște creaturi blînde, parfumate și fără minte, bune numai să flirteze. Mi-a spus că i se părea un mare act de curaj din partea mea să locuiesc în satul lui Patru-Șefi numai cu dumneata, Alan și Douglas. De ce mi-ar trebui curaj ca să trăiesc într-un sat de indieni pașnici? Ce-ar fi zis dac-ar fi știut de șeful tuaregilor, care amenință c-o să mă răpească în timpul călătoriei prin Sahara?

— Sau de piratii chinezi, care n-au acceptat să ne dea drumul decît după ce le-ai dat perlele tale negre și le-ai arătat scrisoarea de liberă trecere, semnată de generalul Chen-Ping? completă tatăl ei. Prin urmare, glumi el, ești destul de curajoasă ca să mergi diseară la balul soților Fisk? Adam va fi și el acolo.

— Ar trebui să-mi fie teamă? întrebă Flora, cu un surîs amuzat.

— În orice caz, aș prefera să-ți fie teamă decît să te știu pusă pe harță! rîse George.

— Depinde ce va spune *el*. Eu una sînt de-o politețe desăvîrșită.

— După cîte-mi dau seama, iar voi fi nevoit să stau cu ochii pe tine — oftă domnul Bonham, resemnat dar fără urmă de supărare.

— Îți făgăduiesc c-am să mă port așa cum trebuie — declară Flora. Bineînțeles, dacă și *el* va face același lucru, se grăbi ea să adauge.

— Ți-am spus că diseară se va juca pe niște mize uriașe?

— De ce n-ai început cu asta? Am fi evitat toată discuția despre Adam. Știi bine că ador astfel de jocuri.

— Poate eram curios să aflu...

— Ce anume? întrebă ea cu blîndețe.

— Despre Adam Serre... și sentimentele tale.

Urmară cîteva clipe de tăcere.

— Mărturisesc că-mi place Adam... recunoscu fata într-un tîrziu. Dar nu-i de mirare. Toate femeile se dau în vînt după el.

— Și nu-ți convine concurența?

— Mai curînd, mă scoate din sărite indiferența lui. Sînt obișnuită ca bărbații să roiască în jurul meu.

— Dar tocmai acesta e motivul pentru care îi disprețuiești.

— Întocmai, zîmbi Flora. Ar trebui să fiu mai rezonabilă?

Domnul Bonham o învălui într-o privire afectuoasă.

— Nu și față de mine, remarcă el, mulțumit de sinceritatea răspunsului. Dacă-ți face plăcere, îți reamintesc că tot diseară sîntem invitați la cină.

— Mă îngrozește gîndul de-a sta lîngă Ellis cît timp vor fi servite opt feluri de mîncare.

— Atunci, să mergem direct la bal.

În ochii ei se aprinse o luminiță.

— Și să ne încercăm norocul.

— Cei doi flăcăi nu te-au văzut jucînd cărți, așa-i?

Ea se întinse alene, surîzînd seducător.

— Nu. Va fi o distracție pe cinste.

— Bei mai mult decît de obicei, observă James, tolănit pe canapeaua de catifea grena din camera de hotel.

Îmbrăcat elegant, aștepta să se facă ora de plecare la bal.

Adam continuă să-și toarne coniac în pahar, umplîndu-l pînă la buză.

— E o întrebare sau o afirmație? mormăi el, ridicînd paharul spre vărul său, cu prefăcută curtoazie.

— Ia-o cum vrei.

— N-o iau în nici un fel, murmură cu nepăsare Adam, trîntindu-se într-un fotoliu cu franjuri de mătase, pe atunci la mare modă. Doar nu ești dădaca mea. Nici n-am nevoie de una.

— Dac-ai s-o ții tot așa, i-o întoarse James, cu ochii la paharul plin, s-ar putea să ai nevoie.

— Pentru ce?

— Pentru binele tău.

— Sînt în stare să-mi port de grijă și singur, bombăni Adam, privindu-l cu răceală.

Apoi, ridicînd paharul, îl goli pînă la jumătate.

— Femeia asta te scoate din minți, zău așa!

Adam se prefăcu a nu înțelege.

— Cine?

— Cum cine? Lady Flora.

— Ai de gînd să-mi faci morală? murmură Adam, plimbîndu-și degetul pe paharul de cristal, fără să-și ia ochii de la James.

— Crezi că ai nevoie?

— *Știu* că n-am nevoie. Și, în orice caz, nu de la unul ca tine. Dacă-mi aduc bine aminte, iarna trecută nu te puteai hotărî cu care din două fete să te culci, pînă cînd a venit din Canada Rosalie Chantee, împreună cu taică-său, care era negustor, așa c-ai rămas pînă spre primăvară în prăvălia lui, cheltuind o avere cu fiică-sa. Ce spuneai adineauri?

— Spuneam că nu vei reuși să faci același lucru cu fata unui conte, replică James, fără să se tulbure. Prin urmare, ar trebui să te porți ceva mai civilizat decît în după-amiaza asta, în apartamentul lui George. La un moment dat, m-am temut că voi fi martor la un duel. Niciodată nu te-am auzit vorbind atît de grosolan cu o femeie.

— Ai terminat? îl întrebă cu insolență Adam, ridicînd din sprîncene.

— Înțeleg că n-ai de gînd să asculți.

— Te-am auzit, se îmblînzi Adam.

James era prietenul lui de-o viață. Nu-l lăsa inima să continue a-i vorbi pe un asemenea ton.

— Consideră că ți-ai făcut datoria.

— Credeai că și de data asta vei pune punct, cum s-a întîmplat de-atîtea ori, așa-i?

— Și chiar am pus punct.

— De cînd te-ai despărțit de Flora Bonham n-ai mai avut nici o femeie.

— Am fost prins cu treburi. Dar ce, îmi ții tu socoteala?

— Lady Flora pare să fi găsit pe cineva cu care-și umple timpul.

— Ellis Green? Nu-mi vine să cred.

În clipa cînd o zărise, îl copleșise vechea dorință, năvalnică și pătimașă. Același lucru îl citise și în ochii ei.

— Prin urmare, ce-ai de gînd, în afară de-a bea pînă cînd uiți de tine? Ți-a dat prin minte să-i vorbești deschis?

— Adică să-i scriu un bilet? rîse sarcastic Adam. Ceva de genul: «Nu vrei să te culci cu mine, lady Flora? Astă seară sînt disponibil.»

Și, dintr-o înghițitură, goli restul paharului.

— Isolde te-a deformat cu totul. Înainte nu obișnuiai să fii atît de precaut. De ce nu ești sincer? Mie unul nu mi se pare că Flora Bonham ar fi o neștiutoare într-ale lumii. Dimpotrivă, e obișnuită să fie curtată, are o minte strălucită, un spirit independent și, probabil, niște criterii solide în alegerea unui soț — altfel acum era femeie măritată. Iar tu nu ești nici măcar „disponibil". Crezi că nu înțelege?

— Te rog să nu-mi pomenești de Isolde, îl repezi Adam. De cinci ani încoace mi-a distrus viața, dacă nu cumva și viitorul. Pe de altă parte, se sili el să zîmbească, am impresia că te încrezi prea mult în judecata femeilor. Dacă-ți aduci aminte, în după-amiaza asta, Flora numai că n-a sărit la bătaie.

— Pentru că tu erai de-o obrăznicie uluitoare. Pînă și eu mi-am dat seama ce-ai vrut să spui cînd ai făcut aluzia la dantelă.

— *Merde*[1], astă seară ești pus pe sfaturi! mîrîi Adam. Dacă tot intenționezi să-mi modelezi caracterul, simt nevoia să mai beau ceva.

— Nu *prea* mult — îi atrase atenția James, zîmbind prietenos — altfel degeaba ai să încerci să-i fii pe plac.

— Am crezut că nu poți s-o suferi, îl provocă Adam, morocănos.

Se tolăni mai comod în jilț, sprijinindu-și paharul gol pe piept.

— Mi-am închipuit că te temi să nu-mi răpească prea mult timp, tocmai cînd tribul avea nevoie de mintea mea limpede.

— De la plecarea Florei rareori te-am văzut zîmbind. Curînd însă... — rîse vielean James — soldații se vor risipi pe la casele lor și te vei putea întoarce la treburile tale. Fiindcă veni vorba, cît e ceasul?

Adam își scoase ceasul din vesta albă de saten.

— La Fort Benton este ora nouă.

Buzele frumoase schițară o umbră de surîs.

— Sîntem în întîi iulie, zise el răspicat. Meagher trebuie să fi sosit în oraș chiar azi de dimineață. La ora asta cred că-i beat mort.

— Sau întîmpinat cum se cuvine de adversarii săi.

Adam își învîrti în mînă paharul gol, în timp ce zîmbetul îi lumina toată figura.

— Dacă mă gîndesc bine, poate că, la urma urmei, nici nu mai simt nevoia să beau alt pahar.

Vesel cum nu fusese de săptămîni întregi, Adam Serre urcă treptele uriașului conac al familiei Fisk, situat în vîrful unei coline. Își salută cordial gazda, mulțumi bancherului din Helena, care-l sfătuise să cumpere acțiuni la calea ferată —

1 *Merde* — înjurătură franțuzească. (n.t.)

acțiuni care-și dublaseră valoarea în ultima lună — lăudă rochia doamnei Molly Fisk și aranjamentele florale realizate de ea în holul de primire, se declară de acord cu amîndoi că întoarcerea guvernatorului era absolut necesară, în general arătîndu-se de o bună dispoziție molipsitoare.

Veselia nu-i pieri nici cînd o zări pe Flora dansînd în brațele lui Ellis Green. Străbătu întins sala de bal, îndreptîndu-se spre sala de joc și spunîndu-și că, în fond, domnișoara Bonham avea dreptul să danseze cu cine-i place.

— Ai văzut-o? întrebă James, încercînd să țină pasul cu el de-a lungul coridorului așternut cu covoare scumpe.

— Da. Poartă o rochie care valorează o groază de bani, din saten alb și dantelă, brodată cu lalele, declară răspicat Adam. Și împărăteasa Eugénie avea una la fel, anul trecut la Tuileries.

— Te-ai îmbătat? se cruci James, care nu-l auzise niciodată vorbind astfel.

— Dacă-ți aduci bine aminte, nici nu m-ai lăsat să beau. Din păcate, sînt al dracului de treaz. La naiba, n-are decît să danseze pînă mîine cu zîmbărețul ăla spilcuit de Ellis Green, dacă așa-i place — declară Adam, lăsînd să vorbească glasul rațiunii.

— Iar tu ce-ai de gînd să faci?

— Să joc cărți.

— Așadar, nici tu nu știi ce ai de gînd să faci.

Adam îl fulgeră cu privirea.

— Încerc să-mi mențin opțiunile în limitele bunei-cuviințe, mîrîi el.

În cursul serii, Flora dansă cu nenumărați alți bărbați în afară de Ellis. De cum sosise fusese asediată de curtezani, acceptînd cîteva dintre cele mai insistente invitații la vals. Însă, în tot acest timp, nu-și luase ochii de la ceas, iar cînd veni din nou rîndul lui Ellis, îi propuse să meargă împreună în sala de joc, să facă un poker.

— Poker? repetă el neîncrezător, privind-o năucit, de parcă Flora i-ar fi cerut să-i aducă luna de pe cer. Dar o lady nu joacă niciodată poker. Nu vrei mai bine un whist?

— Nu, refuză ea cu candoare. Prefer poker. Tata spune că jocurile de noroc sînt teribil de pasionante.

Ellis își drese glasul ca să-i răspundă. Pe frunte i se așternuse un nor.

— Pokerul s-ar putea să-ți pară *prea* captivant, draga mea. Mizele sînt foarte mari.

— Minunat! exclamă Flora. Să mergem înăuntru.

— Oare tatăl tău nu se supără? insistă Ellis.

— Am banii mei, așa că nu văd de ce să se supere, explică fata, începînd să-și piardă răbdarea.

— Înțeleg.

Toată lumea știa că Flora moștenise averea mamei ei. În plus, pe vremea războiului civil, yankeii cîștigaseră sume fabuloase din transporturile navale.

— Oricît ai fi de independentă, nu se lăsă Ellis, sînt convins că, dacă tatăl tău ar ști, n-ar fi de acord să riști atîția bani.

— Dar tocmai de asta am banii *mei*, ca să-i pot cheltui cum îmi place! explică ea, rostind rar fiecare cuvînt, ca și cum Ellis ar fi fost greu de cap.

Se opri brusc din dans.

— Vreau să joc cărți.

— Bine, lady Flora, dacă insiști... se resemnă el, cu un aer nemulțumit. Dar te previn că nu-i cuviincios. Nici Harold nu suportă să joace cu o femeie.

— Harold e un om atît de drăguț! gînguri Flora, neluînd în seamă încercările lui Ellis de a-i schimba gîndul și imună la concepțiile lui privind manierele unei lady. Hai să vedem dacă, într-adevăr, refuză să joace cu mine.

George Bonham se alăturase lui Adam încă de la începutul petrecerii, dar Flora își făcu apariția în sala de joc abia tîrziu, spre miezul nopții. Însoțită de Ellis Green, se îndreptă spre

masa de poker și, surîzînd fermecător spre ceilalți jucători, li se adresă cu glas dulce:

— V-ar deranja dacă particip și eu la jocul următor?

Harold Fisk, care disprețuia femeile amatoare de poker, sări imediat de la locul lui, ca să-i ofere un scaun. Ea îi zîmbi seducător și se așeză, într-o spumă de dantelă albă și lalele brodate, de culoare sîngerie. Atingîndu-și ușor bărbia cu evantaiul, întoarse spre el o privire disperată.

— Dar eu doream să joc cu dumneavoastră, domnule Fisk. Am auzit că sînteți extraordinar.

Adam își zise că Flora marcase un punct esențial. Înainte ca domnișoara Bonham să-și termine fraza, bancherul uitase și că era însurat.

— Ce jucați? se interesă ea cu un aer nevinovat, rotindu-și ochii violeți de jur-împrejurul mesei.

Își scoase evantaiul de dantelă și fildeș, așezîndu-l pe masă, apoi își aranjă cu grijă dantelele de pe umăr — un gest atît de intim și de senzual încît toți bărbații rămaseră cu ochii la ea. Umerii ei frumoși străluceau în lumina candelabrelor. Decolteul adînc îi dezvelea pe jumătate sînii tari și rotunzi, cu pielea albă și catifelată, încadrați de dantele, ca un dar de preț oferit privirii uimite a asistenței.

— Dumneavoastră ce preferați, my lady? sări Harold, rezistînd cu greu tentației de a-și furișa privirea spre sînii ei pe jumătate dezgoliți.

— Mm... se gîndi Flora, cu ochii la Ellis, care-și trăsese un scaun chiar lîngă ea. Tu ce propui?

— Știu eu? Poate un poker? Nici nu-i prea complicat.

— Toată lumea e de acord? întrebă Flora cu un glas atît de suav, încît toți bărbații de la masa de joc se aplecară spre ea, ca vrăjiți.

De fapt, aproape toți. Adam se lăsă pe spătarul scaunului, contemplînd scena cu o privire rece. Lord Haldane își spuse că ar fi fost mai bine pentru el să iasă din joc, acum că Flora

luase loc la masă. Încă de cînd era la școală, fiica sa își întrecuse cu mult tatăl la astfel de îndeletniciri.

Flora păstră un aer sobru pe timpul primelor trei jocuri. Pierdu ceva bani, făcîndu-se că nu observase miza sau că uitase să ridice carte de jos — în realitate, însă, apreciind valoarea celorlalți jucători și încercînd să le cunoască stilul. Din cînd în cînd, Ellis îi dădea sfaturi șoptite, iar ea îi mulțumea, jucînd exact cum fusese povățuită. La un moment dat, ceru un pahar de șampanie și mai mulți bărbați care chibițau adunați în jurul mesei se repeziră s-o servească.

Ea goli două cupe dintre multele care-i fuseseră oferite, apoi schiță un surîs ciudat, care putea fi pus și pe seama băuturii, și zise:

— Astă-seară simt că voi avea noroc. Cred că voi miza o sumă mai mare.

Cu un gest voit nepăsător, își așeză cărțile pe masă cu fața în jos, astfel încît Ellis nu avea cum să le mai vadă.

Miză de trei ori mai mult decît în jocurile precedente și-și roti ochii în jurul mesei, cu un aer nevinovat, părînd să nu ia în seamă privirile șocate ale celorlalți. Apoi se întoarse spre negustorii bogați din Helena, care formau asistența, și întrebă candid:

— E cumva prea mult?

— Sigur că nu, my lady! se grăbi s-o liniștească Harold. Numai că n-am vrea să pierzi așa o sumă.

— Pe tata nu-l interesează ce fac eu cu banii mei, nu-i așa, tată? se întoarse ea spre George Bonham, cu o privire limpede ca de copil.

— Cîtuși de puțin, draga mea! răspunse îngăduitor contele. Numai că mie nu-mi dă mîna să joc pe miza asta. Mă retrag.

La o sumă atît de uriașă, nici chiar o femeie frumoasă ca Flora nu putea avea vreo șansă în înfruntarea cu un om de afaceri fără scrupule și alți doi jucători, la fel de înrăiți.

— Eu merg mai departe, mormăi Harold Fisk. Numai că vreau să măresc miza de cinci ori.

Pentru un jucător ca el, merita să-şi asume riscul. Ţinea în mînă un ful de popi.

— Eu mizez de zece ori suma, spuse Adam, împingîndu-şi banii spre potul din mijlocul mesei.

— Mă tem că nu am la mine atîţia bani. Mi-aţi putea da o coală de hîrtie?

Ellis se aplecă spre ea şi începu să-i explice ceva la ureche, în timp ce Flora dădea impresia că-l ascultă cu mare atenţie. Deodată, se întoarse spre el şi-i şopti două-trei cuvinte, care-l lăsară fără replică.

În cîteva secunde, pe masă apăru o coală de scris, toc şi cerneală. Domnişoara Bonham aşternu în grabă două rînduri, apoi împături hîrtia şi spuse:

— Eu cer douăzeci de mii.

În mînă ţinea un careu de aşi. Nu putea fi bătută decît cu o chintă royală.

Cei din jurul mesei icniră de surpriză.

— Eu nu merg, declară repede Harold, dîndu-şi seama că nimeni n-ar fi jucat la cacialma pentru o astfel de miză.

— Douăzeci de mii... murmură Adam, cu ochii ţintă la banii din faţa lui, încercînd să-i evalueze.

Întinse mîna după uneltele de scris şi mîzgăli ceva în grabă, cu tocul scîrţîind pe hîrtie.

— Accept, plus cinci mii.

În jurul mesei se auzi un murmur consternat, toţi fiind de părere că domnişoara Bonham risca mai mult decît ar fi fost cazul. Ellis se aplecă din nou la urechea Florei, căutînd să evite dezastrul.

Nimeni nu auzi ce-şi spuneau, dar fata ridică din sprîncene, şopti ceva schiţînd un zîmbet şi făcu un semn nepăsător din mînă. Atunci Ellis se ridică brusc de pe scaun, cu o figură încruntată, şi se îndepărtă, croindu-şi drum printre cei adunaţi în jurul mesei.

— Ceartă între îndrăgostiţi? murmură Adam, cu un aer inocent.

— Cam așa ceva, răspunse Flora, fără a-i da mai multe amănunte. O mică neînțelegere, surîse ea.

Apoi adăugă cu candoare:

— Accept, plus încă zece mii.

Și, notîndu-și suma pe hîrtie, împinse banii în mijlocul mesei.

— Plătesc sec, răspunse liniștit Adam, punînd pe masă și chitanța lui. Să văd ce ai.

Flora își așeză cărțile pe masă, cu o mișcare înnebunitor de încetă. Pe catifeaua verde străluceau patru ași.

— N-am formație mai bună, zise sec Adam, strîngînd cărțile pachet.

Ea îi zîmbi cu un aer triumfător, care-l scotea din sărite.

— Domnule Serre, îți mulțumesc pentru o seară atît de plăcută.

— Iar eu îți mulțumesc c-ai participat la jocul nostru, răspunse el, cu o politețe rece, de salon.

Doamne, cît era de frumoasă, de gratioasă și aristocratică! Și cît de senzuală!

— Mi-a făcut plăcere! rîse Flora, trăgînd înspre ea maldărul de bani. Jocul de cărți mă amuză grozav.

— Sigur, printre altele... șopti tînărul.

Flora ațintì spre el o privire bănuitoare.

— Nu vrei să-mi spui și mie la ce te-ai referit adineauri, domnule Serre?

— Nu acum, răspunse el calm, rotindu-și privirea pe chipurile asistenței. Dar mă întreb dacă dorești să mai faci un joc, lady Flora, să zicem... pe cincizeci de mii ?

Ea se rezemă pe spătarul scaunului, fixîndu-l cu ochi cercetători.

— O sumă apreciabilă. Crezi că vei avea mai mult noroc?

El ridică din umeri, zîmbind.

— Sau vei avea tu mai puțin. Nu poți să cîștigi întotdeauna.

— Nu întotdeauna, însă de cele mai multe ori, da.

După experiența de adineauri, Adam nu îndrăzni s-o contrazică. Dar și el era un bun jucător.

— Ei, ce zici? o îndemnă din nou, tolănindu-se pe scaun și zîmbind provocator.

Fără a cere părerea sau confirmarea nimănui, Flora îi răspunse cu aceeași căutătură insolentă:

— De ce nu?

Adam își plimbă privirea asupra celorlalți jucători.

— Mai dorește cineva să joace?

Chipurile lor încruntate și tăcute erau suficient de elocvente. Adam se răsuci spre Flora.

— Se pare că sîntem singuri.

Deși înconjurați de atîta lume, glasul lui trăda o stranie intimitate, ca atunci cînd se întîlniseră pentru prima oară, la o ocazie mondenă similară.

— Așa e... încuviință ea.

Apoi, cercetîndu-i pe furiș pe cei adunați în jurul mesei, adăugă în șoaptă:

— La sensul figurat.

Adam se abținu cu greu să nu răspundă unei aluzii atît de transparente. Abia se stăpînea să n-o ia în brațe și să plece cu ea, făcîndu-și loc printre invitați.

— Ți-ai exersat talentele cu Ellis... murmură el, înăbușindu-și pornirea pătimașă și vorbind astfel încît cuvintele să-i fie auzite doar de Flora.

— N-am nevoie să exersez, declară ea cu indiferență, reacționînd prompt la impertinența lui Adam. Ce facem, domnule Serre? Jucăm sau discutăm părerile dumitale despre femei?

— De ce n-am juca noi doi? replică tînărul, pe un ton insinuant.

— Mă rogi dumneata, domnule Serre?

— Chiar trebuie?

— Depinde dacă sînt disponibilă...

— Vrei să spui că ai multe solicitări? mîrîi el, începînd să-și piardă calmul.

— Va trebui să mă uit în agendă, răspunse ea cu nonșalanță, începînd să-și desfacă nasturii de la mănușă. Dar, în

clipa de față, tot ce mă interesează este să-ți iau banii, adăugă volubilă. N-ar fi mai bine să ne aducă alte cărți?

— Anunță-mă cînd îți găsești timp și pentru mine... murmură Adam.

— Ești pe lista mea și află că am o memorie excelentă. Ei, jucăm sau continuăm să conversăm într-un loc aglomerat ca acesta?

— Îți stau la dispoziție, domnișoară.

Apoi, întorcîndu-se spre Harold:

— Ați putea aduce alte cărți pentru lady Flora?

Pînă cînd își făcu apariția slujitorul, ea termină de descheiat mănușile, făcîndu-le să alunece de-a lungul brațelor și scoțîndu-și degetele unul cîte unul, cu mișcări încete și senzuale. Toți bărbații din jur urmăreau cu sufletul la gură dezvelirea treptată a carnației marmoreene. Adam, care privea și el, se întrebă de cîte ori recursese Flora la această stratagemă ca să-și asigure un avantaj la cărți. Nici unul din bărbați nu mai era atent la joc.

— N-o să-ți fie frig? murmură el, cu o umbră de surîs.

Ea îl fulgeră cu privirea, dar îi răspunse cu un glas la fel de blînd:

— Mi-e mai ușor să împart cărțile fără mănuși.

Într-adevăr, cum nu jucau decît în doi, unul dintre ei trebuia să împartă cărțile.

Harold desfăcu pachetul nou adus și arătă fiecăruia cîte o carte.

Adam avea un valet, Flora un doi.

Urma să împartă cel cu cartea mai mică.

Flora începu să amestece cărțile atît de repede, încît figurile lor se contopeau într-un curcubeu multicolor. Cînd termină, i le întinse lui Adam. Fiecare jucător avea obligația de-a face cărțile și Flora se îndoia că el ar refuza, la o miză de cincizeci de mii de dolari.

O clipă, cărțile părură să dispară în mîinile lui mari, apoi tînărul le răsfiră într-un evantai strălucitor, adunîndu-le din nou în pachet, și continuă să le amestece. Totul în cinci secunde.

Flora le luă, așezîndu-le pe masă ca Adam să taie, apoi îi dădu primele cinci.

După o scurtă privire, tînărul le puse pe masă cu fața în jos.

— Sînt servit, spuse calm, împingînd banii în față.

— Și eu, zise Flora.

Asistența începu să murmure. Să fi mers amîndoi la cacialma? Cu cincizeci de mii de dolari pe masă?

— Accept miza, declară Flora, fără a acorda atenție șoaptelor, mulțumită de cărțile pe care le avea și nerăbdătoare să cîștige banii lui Adam.

Ținea în mînă un ful: trei popi cu doiași. Norocul și gustul victoriei apropiate o împinseră la o hotărîre nebunească.

— Te-ar interesa o a doua miză? șopti ea cu îndrăzneală, atintindu-și asupra lui ochii violeți.

— Bineînțeles, răspunse tînărul, cu un licăr senzual în privire.

Flora luă o coală de scris și, muind tocul în călimara de cristal, înșiră în grabă cîteva cuvinte, după care împături hîrtia și i-o dădu lui Adam.

Acesta o citi dintr-o ochire:

«Camera mea pentru douăzeci și patru de ore. Învingătorul stabilește condițiile.»

Gîndul de-a rămîne atîta timp cu voluptuoasa lady Flora îl înveseli brusc și, de n-ar fi fost la mijloc cincizeci de mii de dolari, ar fi cedat impulsurilor sale năvalnice. Impasibil, se întinse după toc și hîrtie, murmurînd:

— Accept, plus a doua miză.

Apoi scrise în grabă:

«Camera mea timp de patruzeci și opt de ore. Fără condiții.»

Și împinse biletul către Flora. Ea îl citi și simți cum începe să-i fiarbă sîngele în vine. Fără condiții... Două zile de

dragoste, fără nici un fel de opreliști... O perspectivă cît se poate de atrăgătoare.

— Întotdeauna accepți miza partenerului? întrebă ea, încercînd să nu-și trădeze sentimentele.

— Doar atunci cînd merită, replică Adam la fel de calm.

Ea își puse cărțile pe masă, una cîte una, într-o înșiruire de figuri și cifre multicolore.

— Cărțile pe față! anunță, sigură de victorie.

— Am două perechi.

— Îmi pare rău, domnule Serre, dar nu-i de-ajuns... zîmbi fata, în culmea încîntării. Îmi ești dator.

Și se întinse să-și ia banii.

Dar Adam își așeză, la rîndul lui, cărțile pe masă și asistența începu să murmure, uimită.

Flora ridică privirea.

Două perechi egale — un careu de doi — tronau pe catifeaua verde.

— Ai pierdut, șopti Adam, aplecîndu-se și punîndu-și mîinile peste ale ei.

Monezile frumos stivuite se rostogoliră în toate părțile.

— Camera 28, murmură abia auzit. În noaptea asta, la orice oră vrei.

— Nu pot! spuse ea, speriată.

El își înălță privirea, strîngîndu-i degetele ca într-un clește.

— Adică... bîigui Flora, ...nu în noaptea asta... Nu știu...

— Sînt convins că vei găsi o soluție, surîse el.

Dîndu-i drumul, se lăsă pe spătarul scaunului, adăugînd pe un ton obișnuit, de conversație:

— Mi-a făcut plăcere să joc cu cineva atît de priceput, lady Flora.

— Nu mai puțin, domnule Serre! răspunse ea cu glas neutru.

— Poate vom avea ocazia să ne reîntîlnim cît de curînd, urmă el, aluzia fiind cît se poate clară.

— Cît mai curînd *posibil*, domnule conte.

Nerăbdarea din vocea Florei nu se datora doar insistențelor lui.

— Sper să nu fie nevoie să te-aștept prea mult, șopti tînărul.

— Să văd ce pot face.

El se ridică, de parcă ar fi fost chemat cu treburi urgente, și făcu o plecăciune către Flora.

— Pînă cînd ne vom revedea, my lady... spuse, galant.

Era mai înalt decît toți cei prezenți și mai frumos decît zece dintre ei la un loc. Hainele negre, de seară, îi dădeau un aer întunecat și dominator. Înclinînd din cap spre ceilalți jucători, se adresă gazdei:

— Cîștigul îl voi ridica mai tîrziu.

Se îndepărtă printre oaspeții care se dădeau la o parte din fața lui, cu respectul cuvenit norocului ieșit din comun.

Dar și Flora făcea obiectul aceleiași veneratii. În cursul serii cîștigase o sută douăzeci de mii de dolari, iar dacă și-ar fi putut aranja programul în mod convenabil, perspectiva de-a se găsi timp de două zile încheiate alături de Adam Serre se anunța plină de făgăduințe.

Își adună banii cu mîini tremurînde, cu trupul arzînd deja de nerăbdare. Adam era născut să atragă femeile: nespus de priceput în a dărui plăcerea, avea și o virilitate pe măsura dorințelor sale fără limită.

În mod straniu, în mintea Florei începu să se contureze o imagine întîlnită într-o carte, cu mult timp în urmă: niște alergători care aduceau la Roma gheață pentru băuturile împăratului. Adam Serre era tot o astfel de raritate.

Un bărbat superb, potrivit pentru o împărăteasă.

Atît de frumos, încît ar fi tentat și o vestală.

Dar sub farmecul și manierele elegante mocnea o forță de neînchipuit.

Iar acest bărbat avea să fie al ei timp de patruzeci și opt de ore de delicii fără seamăn...

Aceeași dulce neliniște se strecura și în sufletul lui Adam, în timp ce străbătea coridorul lung, tapetat cu brocart stacojiu, pe ai cărui pereți erau agățate portrete de familie.

Flora era trofeul lui: răsplata pentru careul de doi.

Își luă rămas-bun de la doamna Fisk, pretextînd că a doua zi avea o întîlnire importantă.

— Dar i-ai promis Henriettei că astă seară vei dansa cu ea. Va fi cumplit de dezamăgită.

Cum ar fi putut refuza, cînd Henrietta — nepoata soților Fisk — se găsea chiar lîngă Molly?

— Iartă-mă, domnișoară Henrietta!se scuză el, politicos, zîmbind fără efort, grație unor ani îndelungați de experiență. M-am încins la joc și nu mi-am dat seama cînd a trecut timpul. Îmi acorzi plăcerea unui dans?

— Din toată inima, Adam.

Chipul ei se destinse într-un surîs, amintindu-i tînărului că avea de a face cu o fetișcană răsfățată, care căpătase „jucăria" mult-rîvnită.

Îi oferi brațul, ca de atîtea ori la nenumărate baluri, conducînd-o pe domnișoara Fisk printre ceilalți dansatori, sub privirile extaziate ale gazdei.

— Mi-a fost dor de tine în seara asta, începu fata. Dar mătușica a spus că unchiul Harold îi ademenește la joc tocmai pe cei mai frumoși bărbați. Sînt fericită c-ai plecat de-acolo!

Vorbea cu un aer de stăpînă, ceea ce avu darul de-a trezi vigilența lui Adam.

— Mizele mari atrag pe toată lumea, comentă el, prefăcîndu-se a nu fi înțeles aluziile fetei.

Cu o lună în urmă, nepoata lui Molly declarase sus și tare că-l iubește, astfel că Adam se arăta extrem de circumspect. Niciodată nu fusese atras de fecioarele cu surîs angelic și priviri amorezate. Se rugă la toți sfinții ca valsul să nu țină mult.

Cîteva momente mai tîrziu, Henrietta suspină, privindu-l cu ochi mari și galeși.

— Dansezi minunat, Adam.

Și-și lipi trupul de-al lui.

El făcu o piruetă, încercînd să se desprindă, temător de gura lumii, chiar dacă fetei părea să-i pese prea puțin. Henrietta era prea romantică și Adam se întrebase deseori dacă nu cumva Harold și Molly i-o aruncau în brațe cu un anumit scop, dată fiind starea lui civilă. Divorțul în Montana se obținea simplu și ușor.

— Și tu ești o dansatoare desăvîrșită, răspunse tînărul, pe un ton care spera să sune glumeț. Unde-ai învățat? La Chicago?

— Da, la pensionul am avut un maestru excelent, care cunoștea toate dansurile la modă. Dar *tu*?

„Într-un bordel parizian, la vîrsta de cinsprezece ani", gîndi cu nostalgie Adam.

Thérèse, cu un an mai mare decît el, era o țărăncuță adorabilă din Provența. Petrecuseră o săptămînă cunoscîndu-și trupurile, colindînd prin toate sălile de dans și exersînd pașii de flamenco, în acompaniament de chitare spaniole — foarte la modă la Paris, în acel an.

— Profesorul meu era din Veneția. Tata l-a angajat în cursul unui voiaj prin Italia. Un bătrînel plicticos și pisălog, povesti Adam, spunînd pe jumătate adevărul.

— Ce drăguț! Eu am fost în străinătate doar o singură dată, dar mama mi-a promis că mă va lua din nou: acum sînt destul de mare să pot fi prezentată la Curte. Doamna McKnight a făgăduit că mă va prezenta unei baroane, care se va ocupa de mine.

Adam furişă o privire către ceasul de perete încadrat de o ghirlandă de trandafiri albi. Aproape unu şi jumătate. Mai dura mult valsul ăsta?

— Îţi va plăcea la Curtea lui Napoleon[1]. E mai multă animaţie ca în palatul reginei Victoria[2]. Acolo vei întîlni şi alţi americani.

Împăratul primea la Curte pe noii îmbogăţiţi de felul părinţilor Henriettei, ceea ce-i făcea pe susţinătorii Vechiului Regim — adversari ai monarhului parvenit — să se refere cu dispreţ la Curtea lui, numind-o „decor de teatru".

— Vai, Adam, cum le ştii pe toate! se entuziasmă fata, scuturîndu-şi buclele castanii şi arătîndu-şi toţi dinţii într-un surîs seducător, în timp ce-l privea cu ochi arzători.

„Fără îndoială, în comparaţie cu o fecioară din Chicago!" îşi zise el sarcastic.

Totuşi, se abţinu de la comentariul usturător care-i venise în minte şi spuse liniştit:

— Sînt ceva mai în vîrstă decît tine, aşa c-am văzut mai multe.

— Ah, dar doamnele *se dau în vînt* după bărbaţii mai în vîrstă! gînguri ea. Mai ales dacă-s chipeşi şi au *experienţă*, adăugă, chicotind.

Ah, Dumnezeule! El nu se încurca niciodată cu fecioare.

— Mama ta n-ar fi de acord, se grăbi să protesteze.

— Dar mătuşa Molly te găseşte absolut *încîntător*.

---

1 Napoleon — referire la Napoleon al III-lea(Charles Louis Napoleon Bonaparte), nepot de frate al lui Napoleon I şi rege al Franţei între 1852-1870. (n.t.)

2 Regina Victoria(1837-1901) — regină a Marii Britanii şi Irlandei, precum şi împărăteasă a Indiei. Domnia ei a reprezentat apogeul puterii maritime şi coloniale a Marii Britanii, precum şi o perioadă de mare stabilitate internă şi avînt economico-cultural, fiind cunoscută sub numele de „epoca victoriană". (n.t.)

Nu numai pe el, ci și averea, din care o parte era depusă în banca soțului ei, reflectă cu cinism Adam.

— Mătușa ta și cu mine sîntem buni prieteni, explică tînărul, încercînd din nou să-și dezlipească pieptul de sînii ei opulenți.

— Dar *noi doi* n-am putea fi prieteni? întrebă ea, cercetîndu-l cu o privire candidă.

— Îmi pare rău, dar mîine-dimineață trebuie să plec din Helena — spuse Adam, evitînd să-i răspundă la întrebare și ținîndu-se departe de ea. N-am venit aici decît cu treburi.

— Te întorci la fermă?

— S-ar putea... zise el evaziv.

— Unchiul Harold avea de gînd să mă ducă să-ți văd casa, în timpul vacanței de vară. *Mor* de nerăbdare s-o văd. Mătușa Molly spune că-i atît de elegantă încît i-ar plăcea și unui rege, chiar dacă-i tocmai sus, în munți. *Te rog*, anunță-l pe unchiul cînd vei fi la fermă, ca să te vizităm. O să ne distrăm *grozav*!

Adam părăsise în grabă sala de joc pentru că voia să se întoarcă la hotel înainte de sosirea Florei. Nici nu se întrebase *dacă*, ci numai *cînd* va veni. Dar în situația nou-creată, dacă orchestra nu se mai oprea odată și dacă Henrietta n-avea de gînd să înceteze cu trăncăneala, el unul nu mai garanta că-și va păstra bunele maniere.

— Îi voi da de știre de îndată ce se va putea, răspunse echivoc, privind spre orchestră peste capul Henriettei.

Dumnezeule, nu mai putea dura o veșnicie!

În sfîrșit, valsul se încheie într-un tremolo de viori, ca și cum Adam ar fi transmis comanda prin telepatie.

Tînărul se înclină, sărutînd mîna partenerei.

— Vai, Adam, chiar trebuie să pleci? se tîngui ea, apucîndu-l de mînă.

— Mă așteaptă James, răspunse el politicos, căutînd-o din ochi pe gazdă, sau oricare altă doamnă mai în vîrstă, lîngă care s-o conducă pe Henrietta. Ah, uite-o pe Molly! exclamă, abia

stăpînindu-şi un suspin de uşurare. Dă-mi voie să te însoţesc pînă la mătuşa ta.

Două minute mai tîrziu, ieşea din casa soţilor Fisk — un frumos conac în stil italian. Coborî treptele două cîte două, cu sentimentul unui şcolar scăpat de la ore. În clipa cînd împinse poarta de fier forjat, scoase un suspin de uşurare.

— În sfîrşit, sînt liber!

— Doamne, cé mutră făceai pe ringul de dans! rîse James, păşind alături de el în josul străzii.

— Mai aveam puţin şi-aş fi poenit pe careva, aşa de lung a fost valsul ăla blestemat! Dar dacă tu vrei să mai rămîi, eu unul nu mă supăr.

— N-am venit la bal ca să agăţ femei.

— Nici eu. Isuse Cristoase, plicticoase mai sînt fetişcanele astea fără minte!

— Mie mi se pare că Molly ştie ce face. Nu uita că a trecut destulă vreme de cînd te-a părăsit Isolde.

— Molly îmi dădea tîrcoale încă de-acum două luni. Se pare că la frontieră nimeni nu protestează împotriva divorţurilor rapide.

— Vrei să *divorţezi* de Isolde?

— Nu mi-am făcut nici un fel de planuri. Tot ce doresc e s-o scot din viaţa mea. Şi te anunţ că nu-s deloc pornit pe însurătoare, indiferent ce crede Molly.

— Va să zică, nu te grăbeşti să te desparţi de fosta ta nevastă?

— Cel puţin am o scuză în faţa unor domnişoare insistente ca Henrietta. Puştoaica asta e de-a dreptul agresivă.

— Apropo de agresivitatea feminină, în ce consta a doua miză propusă de lady Flora?

Adam se răsuci spre vărul lui, rîzînd.

— N-ai înțeles. În cazul domnișoarei Bonham, „agresivitate" nu-i cel mai potrivit cuvînt. Mai curînd, „ispită".

— Cred că toți cei aflați astă-seară în sala de joc au fost de acord cu tine. Oricare din ei ar fi acceptat a doua mizã.

— Poate după mine. Lady Flora îmi aparține.

Curioasă declarație pentru un bărbat care nu pusese niciodată prea mare preț pe o femeie.

— Nu zău! exclamă James, ridicînd din sprîncene. Vorbești serios?

— Vreau să spun că-mi aparține numai mie timp de patruzeci și opt de ore. Aceasta a fost miza mea și-am cîștigat.

— Atunci, înseamnă că nu plecăm nîine.

Adam îi aruncă o privire piezișă, schițînd un zîmbet în colțul gurii.

— După toate probabilitățile, nu.

— Mi se pare mie, sau e primul zîmbet adevărat după nu știu cîte săptămîni?

— Nu-s singurul care reușește performanța asta, glumi Adam. Prevăd că-n următoarele două zile am să zîmbesc tot timpul. Fiindcă veni vorba, la noapte va trebui să te muți în altă cameră.

— Bine, dar hotelul este plin!

— Sînt convins că Harold te va găzdui în casa lui, îl liniști Adam, nu fără ironie.

— Scutește-mă! Crezi că eu n-am avut parte de pălăvrăgeala Henriettei? Mai curînd plec din oraș chiar în astă-seară. Să-i spun lui Crin-de-Primăvară că mai întîrzii două zile, ca să explici englezilor esența culturii Absarokee?

Adam îl privi țintă cîteva clipe.

— *Nu*, dacă ții la viața ta... replică el cu glas coborît.

— Știi că și-a cumpărat leacuri de dragoste, doar-doar te va face să te răzgîndești? rîse James.

— Dumnezeule! gemu Adam. Eu o consider ca pe o soră.

— Din păcate, ridică din umeri James. ea vede în tine cu totul altceva.

— Va trebui să se obișnuiască, declară Adam, pentru că eu n-am intenția să mă mai însor.

— Nu cumva ai devenit adversarul absolut al ideii de căsătorie? insistă James.

— Cinci ani de convietuire cu Isolde, oricît de rar a dat pe-acasă, au fost mai mult decît suficienți. S-a terminat cu însurătoarea! spuse el categoric. Nu-mi mai trebuie în vecii vecilor!

— Gîndește-te ce jale va fi pe Henrietta și pe nu știu cîte altele, care sperau să pună mîna pe tine, acum cînd Isolde a eliberat terenul!

— Ca să fiu sincer, mă gîndesc în primul rînd la bucuria mea de-a fi scăpat de-așa o pacoste. Află că sînt peste poate de fericit. Iar lîngă Flora, cu care mă voi distra vreme de două zile încheiate, fericirea va căpăta un sens cu totul nou.

Cei doi tineri străbătură aglomerația din centrul orașului, trecînd pe lîngă săli de dans și cîrciumi, din care răsuna muzică zgomotoasă. Strada șerpuind în paralel cu defileul rîului era plină de căutători de aur, care-și sărbătoreau ultimele descoperiri, bînd, jucînd și plătindu-și cu praf de aur plăcerile de-o noapte.

Își croiră drum prin mulțimea gălăgioasă, îndreptîndu-se spre hotel, a cărui fațadă cu colonade albe strălucea în lumina gălbuie a felinarelor. Adam intră pe ușa dublă, schițînd un salut către portar, apoi păși grăbit pe covorul înflorat din hol și începu să urce treptele trei cîte trei.

— Dar dacă nu vine? întrebă James, gîfîind ușor după efortul de-a sui scările.

— Va veni, îl asigură Adam, pornind pe coridorul luminat.

— Ești sigur?

Adam încuviință din cap și-și băgă mîna în buzunar, să scoată cheia.

— I-a fost dor de mine, șopti el, zîmbind.

— Și ție de ea.

Tînărul se întoarse brusc spre vărul său, privindu-l fix cîteva clipe.

— Crezi?

— Niciodată nu te-am văzut alergînd la o întîlnire.

Adam vîrî cheia în broască.

— E o femeie extraordinară, murmură el, deschizînd ușa.

— Îmi închipui.

— Cît poți pleca de repede? îl întrebă Adam, aruncînd cheia pe masă.

James făcu ochii mari, uluit de agitația vărului său, care devenise cu totul un alt om.

— Ești amorezat rău, băiete... comentă el.

— S-ar putea, recunoscu Adam bine-dispus. Dar numai pentru două zile, Esh-ca-ca-mah-hoo! adăugă tînărul, începînd să-și desfacă cravata. Numai pentru două zile.

Capitolul 11

Încăperea luminată de candelabre era cufundată în tăcere. James plecase de mult. Adam încă nu-şi scosese hainele de seară. Stătea lungit în fotoliul de brocart, cu ochii închişi, aşteptînd. Nu dormea. Nici vorbă! Dimpotrivă, pradă unei ciudate nelinişti, se gîndea la Flora. Chipul ei trezea la viaţă amintiri şi... dorinţă. Oare cît trecuse de cînd o atinsese ultima oară? Două săptămîni? Trei? Mai mult, îşi spuse, făcînd socoteala zilelor. Peste o lună... O viaţă de om. Îşi încleştă degetele pe braţele fotoliului, pînă cînd i se albiră încheieturile. Încet-încet, slăbi strînsoarea. Ea va veni curînd. Aruncă o privire spre ceasul de pe consola şemineului. Două şi jumătate.

Puţin după ora trei auzi o ciocănitură în uşă. Se ridică în picioare cu mişcări elastice, ca de pisică, şi se îndreptă spre uşă.

Ciocăniturile se repetară, iar cînd uşa se deschise, Flora se strecură grăbită înăuntru.

— Ai idee cîţi mai bîntuie pe coridor la ora asta? gîfîi ea, trîntind pe covor o valijoară de pînză. Al dracului de mulţi!

Răsuflă ușurată văzîndu-se ajunsă cu bine la destinație, apoi zîmbi spre Adam.

— Trebuia să te pun pe *tine* să-mi găsești un pretext să plec de-acolo!

Același surîs pe care-l evocase în gînd în nenumărate rînduri, după ce o lăsase dormind, cu multe săptămîni în urmă.

— Oricum, e limpede că, pînă la urmă, tot ai ticluit ceva — replică el, cu o umbră de surîs, luîndu-i pelerina de călătorie și valiza.

— Printr-o simplă întîmplare, nu datorită ție! i-o întoarse Flora, mai curînd amuzată decît supărată. Cînd m-am întors cu tata de la bal, l-am văzut pe James jos în hol.

— Pleacă spre tabără.

— Iar eu plec *cu el*. A acceptat de îndată planul meu, urzit în mare grabă. Tata n-a avut nimic împotrivă, astfel încît îl voi reîntîlni în satul lui Patru-Șefi, peste cîteva zile. James chiar a urcat în apartamentul nostru și m-a așteptat să-mi fac bagajul. E un băiat tare de treabă.

— Numai să nu fie *prea* de treabă...

Flora rîse, cu un licăr șăgalnic în ochii violeți.

— Îmi place că ești gelos.

— Îți faci iluzii, zîmbi Adam.

— Poate nu-i tîrziu să-l ajung din urmă pe James, declară ea cu candoare.

Într-o fracțiune de secundă, Adam împinse valiza cu piciorul și, luînd-o în brațe pe Flora, o lipi strîns de pieptul lui.

— Numai să încerci...

— Mmm... Ai intenția să-mi dovedești că-i mult mai bine să rămîn?

— Întocmai.

— Ești foarte sigur pe tine.

— Te-am purtat în gînd, fără încetare, de cînd am plecat de la ranch. Iar acum, te aștept de...

Aruncă o privire rapidă către ceas.

— ...o oră și șaptesprezece minute.

— Ți-ai petrecut timpul cu folos?

— Eu așa cred.

Surîsul lui era intim și seducător.

— De fiecare dată cînd ne-am găsit împreună pe neprevăzute, ai fost *extraordinar*. Mă înspăimîntă ideea unui plan bine pus la punct.

— Nici vorbă să fie pus la punct...

Se aplecă s-o sărute pe vîrful nasului.

— ...cînd avem înaintea noastră patruzeci și opt de ore.

— Patruzeci și opt de ore... șopti Flora. Ce dar ceresc! Niciodată n-am rămas împreună mai mult de o noapte. Sînt fericită c-am pierdut la cărți!

— Dar nu atît ca mine! murmură Adam, ațintindu-și asupra ei ochii negri și arzători.

O duse în brațe în dormitor, unde o așeză pe marginea patului, începînd să-i descheie bluza. La al treilea nasture, mătasea verzuie se dădu la o parte, dezgolindu-i sînii tari și rotunzi.

— James te-a văzut vreodată așa? Fără furou și corset?

În glasul lui se ghicea o undă de asprime.

— Iartă-mă, încercă ea să-l liniștească, sesizîndu-i tonul. Eram tare grăbită. Cînd mi-am scos rochia de bal, a durat atît de mult pînă să ies din toate jupoanele, încît pe urmă m-am îmbrăcat cît mai simplu.

— Prin bluza asta ți se văd sfîrcurile sînilor.

Îi lipi mătasea de piele, arătîndu-i conturul sînului.

— N-am vrut să fiu provocatoare, spuse împăciuitoare Flora.

Atingerea materialului pe sfîrcul sînului îi trimitea un fulger de foc pe șira spinării.

— Sînt convinsă...

Răsuflă adînc, conștientă de dorința care începea să zvîcnească înlăuntrul ei.

— ...că nimeni n-a observat.

— Poate... murmură Adam, încă ușor încruntat, încheindu-i bluza la loc. Acum, stai aici! Îți ceru, punîndu-i mîinile pe umeri. Iar după-ce eu mă voi așeza acolo — arătă din cap spre una din ferestre — vino lîngă mine.

Străbătu încăperea și se instală într-un fotoliu sculptat, privind-o cu atenție printre pleoapele îngustate.

Flora rămăsese pe marginea patului cu baldachin. Picioarele nu atingeau podeaua, iar mîinile se odihneau pe cuvertura de catifea. Simțea o vagă neliniște, neștiind cum să reacționeze la dojana lui Adam cînd mintea îi era încețoșată de dorință. Roșeața din obraji cobora pe gît, pînă în decolteul adînc, ca o flacără nepotolită.

Chiar și astfel îmbrăcată — într-o fustă și-o bluză simplă — emana o senzualitate irezistibilă. Adam se luptă să-și învingă gelozia fără rost. Trupul ei cu forme pline, parcă încătușat de haine, părea un simbol al fertilității. Dar cel mai condamnabil, se gîndi Adam, era faptul că ea roșea așa ușor (culoarea desfrîului și-a decăderii) și că era întotdeauna dornică de dragoste, indiscretă și încîntătoare — după cum știa din proprie experiență. La dracu'! Ce vină avea *ea* pentru gelozia și îndoielile lui? O putea acuza pentru feminitatea ei voluptuoasă? Sau ar fi fost mai bine să-și stăpînească simțurile și pornirea de-a o îmblînzi?

Trecu o secundă, două, trei — apoi el îi făcu semn să se apropie.

— Vino.

Flora se dădu jos de pe pat, supunîndu-se poruncii din mai multe motive: timpul cît fuseseră despărțiți, virilitatea lui ispititoare și propria-i dorință pătimașă. Dar, cu cît se apropia de el, cu atît Adam părea să se îndepărteze. La fiecare pas, își simțea sînii zvîcnind sub bluza de mătase.

— Se vede de departe că n-ai nimic pe dedesubt, mormăi el, vădit nemulțumit.

— Dar n-am făcut-o intenționat, protestă Flora, oprindu-se în loc și încercînd să-și dea seama cît de supărat era Adam.

— James trebuie să fi fost teribil de încîntat.

O afirmație gravă și încărcată de amenințări.

— Oricum, mie nu mi-a spus nimic în acest sens, replică Flora, străduindu-se să nu ridice glasul.

El păru să n-o fi auzit. Își scoase haina și, luînd din buzunar careul de ași, îl aruncă pe măsuța din apropiere. Lăsîndu-se pe spate în fotoliu, apucă cele patru cărți cu două degete, ridicîndu-le spre Flora.

— Ai mai jucat și altă dată astfel? Mizîndu-ți trupul la masa de poker? Din cîte te cunosc, ar putea fi o întrebare prostească.

— Niciodată nu ți-am înțeles pornirea asta posesivă.

Refuza să-i dea satisfacția adevărului. Adam nu era stăpîn pe trecutul ei. Nu trebuia să afle că fusese unicul beneficiar al unei astfel de prinsori.

El aruncă pe masă cărțile, oftînd:

— Iartă-mă că mi-am ieșit din fire.

Ridică din umeri, ca să-și ascundă stînjeneala.

— În prezența ta devin de-o violență neobișnuită.

Deodată zîmbi — un zîmbet seducător, irezistibil.

— Dar dacă tot stai acolo...

Se tolăni în fotoliul de catifea verde și, întinzîndu-și picioarele, o privi pe sub gene.

— ...de ce nu te dezbraci?

Ea ridică din sprîncene cu prefăcută asprime.

— Dacă promiți să nu te încrunți din nou.

— S-a făcut, rîse Adam. Așa-i mai bine?

— Infinit mai bine, încuviință Flora, cu un surîs ispititor. Iar acum, domnule conte, te rog să fii atent.

Și-și duse mîna la primul nasture al bluzei.

— Ca și cum un bărbat în toate mințile s-ar putea uita în altă parte! glumi el.

— Iau vorbele tale drept un compliment, zise Flora, descheind și al doilea nasture.

— Asta și era. Ți-am spus vreodată ce mult îmi plac femeile cu păr arămiu, sincere la vorbă și interesate de cultura Absarokee?

— Mă bucur! răspunse ea, desfăcîndu-și al treilea nasture. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru tine.

Dar, în clipa următoare, înțelese că a făcut o gafă. Adam se înnegură din nou. Flora îi zîmbi cochet și se grăbi să adauge:

— Mi-ai făgăduit să nu te mai încrunți.

El își schimbă poziția în fotoliu, fixînd-o cu o privire în același timp nonșalantă și impertinentă, și-și încrucișă picioarele.

— Ai perfectă dreptate. De-acum încolo voi fi fără reproș.

— Crezi că vei reuși?

Adam zîmbi la dublul sens al întrebării.

— În orice caz, mă voi sili din răsputeri. Poți să-mi dai și-un calificativ... la capătul celor patruzeci și opt de ore...

— Presupun că, de regulă, aprecierile sînt favorabile! replică Flora, fără să se tulbure, descheind și ultimul nasture. Cu atît mai bine pentru mine...

Își scoase bluza, dezgolindu-și umerii și brațele. Mătasea verzuie îi lunecă dintre degete, căzînd pe covor în falduri sclipitoare.

— Îți place ceea ce vezi? murmură ea.

Rămăsese goală pînă la brîu, cu sînii mari și provocatori, ca o zeiță a pămîntului generoasă cu toți bărbații. Dar astă seară era numai a lui — își spuse Adam, aproape cu violență — și mîine, și încă o zi, și încă o noapte. Își încleștă pumnii, înfrînîndu-și pornirea de a-i apuca în mîini sînii ademenitori.

— Atinge-ți sfîrcurile... o îndemnă cu glas blînd, din care răzbătea o undă de autoritate.

Auzindu-i porunca, Flora se înfioră pînă în măduva oaselor. Deja sînii i se întăriseră, iar trupul îi era ars de febră. Își cuprinse sînii în căușul palmelor și, în aceeași clipă,

simțurile îi fură invadate de o plăcere atît de intensă, încît strînse pleoapele pînă la durere.

— Uită-te la mine, îi ceru el cu glas răgușit. Acum!

Florei îi trebuiră cîteva clipe bune să revină la relitate.

Ochii ei arzători îi întîlniră pe ai lui Adam, care murmură:

— Bun venit! Dacă-ți aduci bine aminte, timp de patruzeci și opt de ore îmi aparții în exclusivitate. Pentru moment, vreau să-ți strîngi sfîrcurile între degete, ca să le văd crescînd și întărindu-se. Te deranjează? întrebă cu glas suav.

Bineînțeles, știa care va fi răspunsul. Observase sfîrcurile tari, ca niște mici pietre prețioase. Își dădea seama ce mult îl dorea și ea.

— Răspunde-mi! insistă el cu voce blîndă, dar fermă.

— Nu mă deranjează... șopti Flora, cu ochii la trupul lui și începînd treptat să-și piardă controlul. Spune-mi ce vrei de la mine...

— Strînge-le mai tare! o îndemnă Adam. Pînă cînd zvîcnetul lor va coborî între picioare.

Ea îl privi șocată, dar Adam îi zîmbi.

— Ca să-l pot simți și eu *acolo*, adăugă el cu blîndețe.

— N-ar trebui să fac asta, gîfîi ea.

— Amîndoi știm la fel de bine că ai s-o faci. Și tu vrei să mă simți în trupul tău...

Tăcu pentru cîteva clipe, ca să se convingă că Flora îl asculta.

— Și pe urmă... nici n-ai de ales.

Ea își atinse ușor sfîrcurile sînilor.

— Nu-i bine! clătină din cap Adam, lăsîndu-se pe spate în fotoliu. Amintește-ți că te-am cîștigat la poker pentru două zile. Te rog să faci precum ți-am spus.

Ea își apăsă sînii și mai tare, fulgerîndu-l cu o privire pe care nu i-o mai văzuse pînă atunci.

— Te urăsc.

— Nu cred.

— Aș putea să plec chiar în acest moment.

— Nu zău? ridică el din sprîncene.

— Nu mă poți sili să rămîn, urmă Flora, continuînd să-și țină sînii în căușul palmelor.

Adam nu scăpă prilejul.

— Bineînțeles că pot, răspunse el liniștit. Pot face cu tine tot ce vreau. Și acum, iubito, vino! o chemă el cu blîndețe. Știi bine ce pot eu să-ți ofer.

— Ești grosolan! se îmbufnă ea.

— Iar tu, scumpa mea lady Flora, ești cea mai focoasă femeie pe care-am cunoscut-o! replică Adam. Sper că n-ai uitat: ideea cu miza a fost a ta.

— M-aș putea răzgîndi.

Ochii ei violeți scăpărau de mînie și de un alt foc mistuitor.

— Prea tîrziu, răspunse el nepăsător. Ți-ai dat cuvîntul de onoare. Așa încît ești obligată să mi te supui.

Ea îl privi furioasă, dar Adam continua să zîmbească.

Sub ochii lui pătrunzători, Flora ceda în cele din urmă atît poruncii, cît și propriilor simțuri, și începu să-și mîngîie sfîrcurile sînilor.

— Bravo, ești o fată cuminte! o lăudă bărbatul, care părea să-i cunoască cele mai intime reacții.

În aceeași clipă, sfîrcurile începură să se mărească și să se întărească, trimițîndu-i un val de dorință în tot trupul. Flora își lipi coapsele una de alta, strîngîndu-și sînii în palme, ca și cînd ar fi vrut să-și stăpînească fiorul care-i umplea întreaga ființă, împotriva voinței ei.

— Te-ai umezit? întrebă Adam.

Ea tăcu o secundă, apoi zise cu glas seducător:

— Încă de cînd te-am văzut la masa de joc, domnule Serre.

— De ce nu mi-ai spus? rîse el înveselit.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama și singur.

Răsuflă adînc, încercînd să se stăpînească.

— Mi-am dat seama, mărturisi tînărul. Fierbinteala ta ajungea pînă la mine. Ca și acum, adăugă abia auzit. Arată-mi cît mă dorești. Poate voi reuși să te ajut.

Ea își ridică fusta. Ardea de dorul lui Adam, însă știa că nu-l va avea decît dacă se supunea capriciilor lui.

Bărbatul rămase cu ochii la cîrlionții aurii dintre picioare, strălucind de roua dorinței. Fără să se miște din loc, i se adresă cu indiferență, de parcă ar fi comandat cina:

— Atinge-te cu degetul. Vreau să văd dacă ești pregătită să mă primești.

Ținîndu-și cu o mînă poalele fustei negre, din care se iveau picioarele albe și pîntecul marmorean, Flora se supuse, atingînd cu degetul buzele sexului. Instinctiv, își legănă șoldurile, sînii prinseră a se legăna ca două fructe coapte și un șuvoi de foc i se prelinse în vine.

Adam rămase cu ochii la degetele ei, ca și cum gesturile Florei ar fi făcut parte dintr-un spectacol jucat în fața unui singur spectator. Iar „actrița" avea nevoie grabnică de aprobarea lui.

— Ia vino încoace! o chemă tînărul, cu glas adînc. Arată-mi degetele.

Flora ascultă și se apropie, cu ochii pe jumătate închiși, tot universul reducîndu-se la trupul ei mistuit de dorință și la porunca autoritară a bărbatului. Ajungînd lîngă scaun, întinse mîna înspre el, cu degetele umezite de lichidul sclipitor.

— E bine... murmură el, plimbîndu-și privirea pe picioarele ei, pe coapsele pline, pe cîrlionții umezi, pe rotunjimea șoldurilor, pe pîntecul tare și pe sînii rotunzi.

Apoi, cu ochii în ochii fetei, o întrebă, cu un zîmbet șters:

— Ai venit în camera mea ca să faci amor?

Vorbele lui o izbiră în moalele capului ca o măciucă, dar tonul fusese atît de intim și de senzual, încît Flora se clătină pe picioare, amintindu-și plăcerile trăite împreună.

— Răspunde-mi! o îndemnă el, la fel de ferm.

— Da... Nu... Adică...

Stătea în fața lui ca o școlăriță emoționată, ținîndu-și fusta cu mîna, sufIînd iute, cu tîmplele zvîcnind, fără alt gînd decît nevoia de-a se elibera.

— Da! izbucni ea, ferindu-se să-l privească. Am venit să... fac amor.

— Dar nu te-ai gîndit, o certă el cu asprime, ce s-ar fi întîmplat dacă pe drum întîlneai alt bărbat? Oricine și-ar fi dat seama că nu purtai nimic pe sub bluză.

— Am avut grijă să nu mă întîlnesc cu nimeni.

Îl dorea cu atîta disperare, încît îi vorbea cu glasul încărcat de respect.

— Ce-ai fi făcut dacă dădeai nas în nas cu alt bărbat? Te-ai fi culcat mai întîi cu el? întrebă Adam, simțind cum se trezeau la viață toți demonii din el.

— Nu. Nu te vreau decît pe tine.

— Dar James te-a văzut așa, o acuză tînărul.

— Numai cîteva clipe, se grăbi ea să răspundă. Ne-am despărțit în dreptul scărilor. Eu am coborît pe scara servitorilor.

— Nu-mi place să te privească alți bărbați.

— Înțelege, Adam! Îmi pare rău... murmură Flora abia auzit. Ar fi trebuit să-mi pun alte haine. Un corset, un furou, jupoane, o bluză mai groasă... Dar nu m-a văzut nimeni.

— Mare noroc! Pentru că nu știu ce bărbat ar rezista unei asemenea priveliști, zise el ironic, cu ochii la poalele ridicate ale fustei, care dezveleau sexul ei ispititor.

— Adam, te rog... N-ai dreptate.

— N-ai flirtat cu James? Uită-te la mine! îi porunci, mînat de o dorință năvalnică. Ești sigură că nu te-ai tăvălit cu nimeni în noaptea asta? Și Ellis Green?

Îi atinse sexul umed cu o mișcare bruscă.

— Nu l-ai lăsat și pe el să se bucure de tine înainte de-a merge la bal?

Flora gemu, ajunsă la capătul puterilor.

— N-am... făcut... dragoste cu... nimeni... — articulă ea cu glas tremurător — ...de cînd... ai plecat... de la fermă...

El ridică brusc capul, privind-o drept în ochi.

— Mai spune o dată.

— Nu m-am... culcat cu... nimeni... după... tine.

Adam trase aer în piept, contemplînd-o în tăcere și răsucind în minte cele auzite. La urma urmei, ce conta? se întrebă, uimit de sentimentele pe care i le stîrnea Flora. Dar care bărbat nu și-ar dori femeia asta pătimașă numai pentru sine? Era o izbucnire de orgoliu masculin, veche de cînd lumea.

— Vezi ce poți tu să faci din mine? murmură el. Mai ales cînd știu că atîta vreme n-ai avut bărbat.

Sexul lui în erecție se reliefa prin pantalonul de lînă fină.

— Adam, mor de dorință să se simt... gemu Flora. Au trecut treizeci și trei de zile.

El ridică din sprîncene, uimit că ea ținuse socoteala timpului.

— Prin urmare, arzi de nerăbdare...

— Așa e... șopti ea, și un firicel subțire de lichid i se prelinse pe coapsă.

— Atunci, *bia*, tot ce ai de făcut e să-ți scoți fusta, o sfătui Adam. Perioada ta de abstinență va lua sfîrșit.

Flora își descheie fusta, cu degetele tremurînde, în timp ce Adam își dădu jos de pe umeri bretelele albe de saten, începînd să-și desfacă nasturii de la pantaloni. Nu-și putea lua ochii la sînii ei, care jucau sub efortul fetei de a-și desprinde copcile de la spate. Într-un tîrziu, Flora își scoase fusta, trăgînd-o în jos, peste șolduri, și lăsînd-o să cadă pe covor, cu un foșnet abia auzit. Rămase dreaptă în fața lui, incredibil de ademenitoare, într-o așteptare mută.

— Acum, iubito, vino aici! Hai să ne aducem aminte unul de altul.

Încă îmbrăcat, se trînti în fotoliu, cu vesta de mătase brodată descheiată la piept, cu cămaşa albă desfăcută. Purta pantofi de piele şi pantaloni eleganţi, de croială franţuzească. Singurul obiect care amintea de un indian Absarokee erau cerceii de scoică sidefie întrezăriţi printre pletele lungi şi negre.

Flora se apropie de el, complet dezbrăcată, în picioarele goale, ca o curtezană abia pătrunzînd tainele meseriei: timidă, cotropită de dorinţă, incapabilă de vorbe meşteşugite, ameţită de vîlvătaia din trupul ei.

— Pune-ţi piciorul aici, o îndemnă Adam, arătînd spre perna de lîngă piciorul ei stîng.

O ajută să se aşeze aşa precum îi ceruse, apoi se tolăni din nou în fotoliu.

Acum o putea privi în voie. Îi vedea buzele sexului, umflate şi umede, şi carnea trandafirie dinăuntru, pulsînd ca o chemare. Întinse mîna s-o mîngîie şi ea gemu, inundată de o plăcere fără seamăn.

— Pari... foarte... dornică... murmură el, vîrîndu-şi degetele numai puţin, apoi retrăgîndu-le din nou.

— Doamne, Adam! gîfîi Flora, tremurînd la atingerea lui. De ce mă chinui?

— Doreşti ceva anume? întrebă el, fără grabă, continuînd să-i admire sexul umed şi strălucitor. Dă-mi voie să te simt...

Flora era copleşită de o senzaţie divină, făcînd să-i zvîcnească tîmplele de nerăbdare.

— Vrei să te aşezi deasupra mea? Crezi c-am să încap acolo? Pari foarte strîmtă.

— Adam, te rog... îl imploră ea, tremurînd de aşteptare.

— Întotdeauna ai fost nerăbdătoare, murmură Adam, coborîndu-i piciorul de pe pernă. Vino! o chemă, întinzîndu-i mîna. Hai să te ajut.

Îi sprijini trupul gol, în timp ce ea i se cățăra în brațe, încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurilor lui. Apoi îi prinse mijlocul în palme, lăsînd-o să-l conducă înlăuntrul sexului ei mustind de dorință. Îl inundă o plăcere fără egal pătrunzînd în vaginul încă strîmt, deși pregătit să-l primească.

— Ești foarte îngustă... murmură el, alunecînd încet spre adîncuri.

— A trecut atîta timp... suspină Flora, mișcîndu-și ușor șoldurile, ca să-l cuprindă în miezul ei fierbinte.

Adam mai înaintă puțin, atent să n-o rănească.

— Iar tu ești atît de mare... gîfîi Flora, venind în întîmpinarea lui.

— Îmi pare bine că ne-am întîlnit din nou, surîse el. Ai grijă! o preveni, ținînd-o nemișcată cîteva clipe, ca să-și tragă răsuflarea, și mîngîindu-i șoldurile, ca pentru a-i potoli febra trupului. Mai mult? șopti apoi, cînd tremurul ei încetă.

— Da, te rog...

Vorbise încet, aproape cu timiditate, de parcă i-ar fi oferit un desert mult așteptat, iar ea n-ar fi vrut să se arate lacomă.

El mai înaintă puțin.

— Din nou? întrebă cîteva clipe, văzînd că răsuflarea ei începea să se accelereze. Acum?

Flora încuviință din cap și el se împinse în carnea ei primitoare pînă cînd o auzi gemînd de plăcere — singurul sunet care străbătea tăcerea încăperii.

Cînd Flora își recăpătă stăpînirea de sine, Adam îi spuse liniștit:

— Ridică-ți sînii spre mine. Vreau să-i sărut.

Își aminti ce mult îi plăcea ei să-i alinte sînii, plimbîndu-și buzele pe pielea lor. Știa că era de ajuns să-i atingă sfîrcurile, ca s-o facă să se elibereze.

Flora înțelese la ce se gîndea Adam și care îi erau intențiile. Deja vaginul îi zvîcnea din ce în ce mai tare. În cîteva nopți,

pe cînd se afla la fermă, el îi sărutase sînii pînă cînd ea se descărcase de atîtea ori încît, sfîrşită, îl rugase să înceteze.

Îşi luă în palme sînii plini, cu sfîrcurile deja rotunde şi întărite, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndul arzător. Mîinile păreau neîncăpătoare pentru voluptuoasa lor povară, care i se revărsa, molatecă, printre degete.

— Mai întîi, dreptul! ceru Adam, fiindcă ea i-l oferise pe cel stîng.

Ştia care era mai sensibil şi mai erogen.

— Pe urmă, celălalt! adăugă, atingîndu-i uşor sfîrcul roşu şi strălucitor. Însă numai dacă-mi făgăduieşti să fii cuminte. Nu care cumva să ţipi, altfel mă vor reclama cei din camerele învecinate. Iar dacă mă trezesc cu directorul aici, te voi lăsa pe tine să discuţi cu el şi să găseşti o scuză. Nu cred că ţi-ar place aşa ceva.

Surîse, privind-o drept în ochi, şi murmură atît de încet, încît Flora trebui să facă eforturi să-l audă:

— Acum dreptul.

Ea îşi răsuci trupul, spre a-i face pe plac, încurajată de amintirea nopţilor tulburătoare de la ranch.

— Mai sus, porunci el. Ţine-l cu amîndouă mîinile.

Flora îşi apucă sînul cu amîndouă mîinile, ridicîndu-l spre buzele care-l aşteptau. Odată cu atingerea lor pe sfîrcul fierbinte, o senzaţie fără egal îi invadă tot trupul, pînă în locul unde îl simţea pe Adam adînc înlăuntrul ei. Îşi înăbuşi cu greu un ţipăt.

— Bravo! murmură Adam, înălţînd capul ca să-i laude stăpînirea de sine. N-ai trezit vecinii.

Începu să-şi plimbe vîrful limbii pe sfîrcul sînului, apoi îl apucă strîns cu buzele, sugîndu-l cu putere.

Flora simţi cum se deschide să-l primească, precum şi tremurul înfiorat al sînului pe care-l ţinea în palmă. Îl simţi şi pe Adam pătrunzînd-o mai adînc, de parcă tînărul ar fi

cunoscut formula magică prin care să-i desferece porţile. Maestru desăvîrşit în a dărui plăcerea, tînărul îi eliberă sînul chiar în clipa cînd ea ajunsese în pragul orgasmului şi contactul dintre sfîrcul umed şi aerul rece o trezi la realitate.

— Acum celălalt, ceru bărbatul, cu aceeaşi autoritate care-i stîrnea toate simţurile, lipsind-o de control asupra propriei fiinţe, ca şi cînd i-ar fi posedat deodată trupul, mintea şi sufletul. Ai stat atît de cuminte, încît meriţi o răsplată.

Vorbele lui i se înfipseră în creier ca însemnate cu fierul roşu. Nu exista decît un singur fel de-a o răsplăti.

— Mai aproape.

Îşi rezemă capul de spătarul scaunului, aşteptînd ca ea să-i ofere sînul care întotdeauna o făcea să se descarce.

— Parcă-s ceva mai mari decît îi ştiam... murmură Adam, punîndu-şi degetul pe sfîrcul tare şi rotund. Eşti sigură că nu i-a mai sărutat nimeni?

— Foarte sigură, răspunse ea, mişcîndu-şi uşor şoldurile.

— Să nu faci asta! o preveni bărbatul, apucînd-o de talie ca s-o imobilizeze. Stai liniştită. Şi dacă nu i-a sărutat nimeni, cum de sînt atît de mari?

Îi cuprinse în palmă sînul alb şi strălucitor.

— Nu cumva te-ai îngrăşat?

— Nu cred... şopti Flora, fără a se putea apăra de atingerea lui, gata din clipă în clipă să se elibereze, cu gîndul numai la zvîcnirile insuportabile ale sexului ei.

— Eşti pregătită să termini? întrebă el, încălzindu-i sînul cu răsuflarea.

Ea nu răspunse: avea mintea atît de tulburată, încît abia îi auzea cuvintele.

— Te-am întrebat ceva, insistă Adam, atingîndu-i din nou sfîrcul cu limba.

— Da... îngăimă Flora, tremurînd de efortul de a-şi aduna gîndurile.

— Să nu ţipi! o preveni el din nou, aproape cu asprime.

Aflată în pragul descărcării, ea se supuse tonului poruncitor şi spuse repede:

— Nu... Nu...

Apoi îşi lipi sînul de gura bărbatului.

El deschise buzele, apucîndu-i sfîrcul cu mişcări înnebunitor de încete. Se opri o clipă, după care începu să lingă sfîrcul tare, muşcîndu-l uşor şi desenînd cercuri în jurul lui cu vîrful limbii. Cînd strînse buzele, apăsîndu-l ceva mai tare, în trupul Florei se declanşă, năvalnic, primul spasm.

Adam ştia că nu exista nici o cale de-a mai împiedica dezlănţuirea. Începu să se împingă înlăuntrul ei cu mişcări ritmice şi rapide, ieşindu-i în întîmpinare, ca să i se alăture pe drumul către paradis. Cîteva secunde mai tîrziu, ea izbucni într-un orgasm năvalnic şi el o urmă îndată, revărsîndu-şi seva fierbinte în trupul ei primitor. Prinzîndu-i şoldurile în mîini, o trase spre el cu putere, dăruindu-i cîteva clipe de plăcere agonizantă.

Flora se agăţă de el, pradă convulsiilor violente care-i răvăşeau tot trupul într-un orgasm copleşitor şi atît de puternic, încît se prăbuşi, abia suflînd, în braţele bărbatului.

Adam o susţinu un timp, apoi o ridică, aşezînd-o pe genunchi. Şi el gîfîia, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, în timp ce pe chip i se aşternea un surîs de adîncă mulţumire. Alungîndu-i o şuviţă de pe frunte, îi admiră frumuseţea şi feminitatea, formele armonioase ce i se dăruiseră cu atîta generozitate.

Era o femeie extraordinară, senzuală şi seducătoare — singura răsplată pe care şi-o dorea. Ridică ochii spre acele ceasornicului. Urma să fie a lui timp de încă patruzeci şi şase de ore şi jumătate. Zărind cele patru cărţi de joc aruncate pe masă, surîse şi mai mult. Va trebui să le pună în ramă!

Luînd haina de pe masă, o înveli cu grijă, sprijinindu-i capul de pieptul lui, apoi se lăsă pe spate în jilţ şi închise ochii.

Capitolul 12

Flora își simțea trupul cuprins de o dulce moleșeală. Fiecare bătaie a inimii părea să răzbată la lumină prin toți porii. Trăia o stare de intensă mulțumire, ca și cum ar fi stat întinsă la soare, pe un cîmp, în plină vară. Deschise ochii încet, revenind la realitate din universul ei de lumină, cu parfum de trifoi și grozamă, și-și flutură genele, încă somnoroasă, apoi schiță un surîs fermecător.

Îl văzuse pe Adam. Mulțumirea și fericirea ei aveau un nume.

Deschise și el ochii, de parcă i-ar fi simțit privirea ațintită asupra lui, și-i zîmbi cu tandrețe.

— Cum îți este?

— Minunat...

— Arăți superb... murmură Adam, strîngînd-o la piept și aplecîndu-se s-o sărute pe frunte.

— Niciodată n-am fost atît de fericită, șopti Flora, tulburată de apropierea acelui trup cald și puternic. Așa o fi și-n paradis?

— Probabil... răspunse el, cu un surîs învăluitor. Sau, cel puțin, așa arată paradisul *nostru*.

— Tu ai mai cunoscut astfel de clipe?

— Nu.

— Nici eu.

Doar cîteva cuvinte erau de-ajuns cînd trăiseră împreună senzații unice pentru amîndoi. Dar, cum Adam prefera discuții mai substanțiale, dat fiind că nu aveau prea mult timp la dispoziție, i se adresă bine-dispus:

— E prima noastră dimineață împreună, fără copii și fără tați în preajmă. Te-ar interesa să admirăm răsăritul și-apoi să luăm micul dejun?

— Aș fi încîntată, murmură ea, înțelegînd de ce Adam schimbase brusc subiectul.

Se întinse alene în brațele lui.

— Și-atunci, vine răsăritul la noi sau ne ducem noi la el?

— Tu cum ai vrea? rîse Adam.

— Oi fi tu Adam Serre, dar nu le poți avea chiar pe *toate*! replică, veselă, Flora.

Totuși, pînă la urmă, tînărul reuși să „aducă" într-un fel răsăritul — sau, cel puțin, răsăritul *lor* — aranjînd canapeaua din sufragerie cu fața către fereastra ce dădea spre est. Găsi un halat pentru Flora și unul pentru el, apoi o aduse în brațe din dormitor, așezînd-o pe sofaua de catifea vișinie, și-i întinse meniul.

— Alege-ți ce vrei să mănînci pînă cînd mă îmbrac în ceva mai comod decît hainele de bal.

— Vrei ouă? întrebă Flora. Slănină? Șuncă? Porridge[1]? Pîine prăjită?

La fiecare articol, el răspundea invariabil „da". Flora se uită pe deasupra meniului, la trupul lui vînjos, gol pînă la brîu.

---

1 Porridge — fiertură de cereale, caracteristică micului dejun anglo-saxon. (n.t.)

— Cum reușești să nu te îngrași dacă mănînci așa de mult?

Adam se așează pe marginea canapelei, privind-o peste umăr, cu un zîmbet răutăcios.

— Am arderi puternice.

Ea se înroși pînă în vîrful urechilor.

— Dar de ce nu mîncăm mai întîi? adăugă el, insinuant. Ai nevoie să prinzi forță.

— Cu o experiență ca a ta, replică fata, îmi închipui că știi bine care sînt meritele unor mese consistente.

— Întocmai, încuviință el, scoțîndu-și pantalonii și azvîrlindu-i deoparte. Dar dacă ești pusă pe hartă, poate-ar trebui să-ți potolesc nervii *înainte* de micul dejun.

— Nu, mulțumesc! replică Flora, iritată de tonul lui sigur pe sine. Nu vreau să mă atingi.

— Bine, iubito, de ce spui una ca asta, cînd știi bine cît îți place să te mîngîi?

Se rezemă de spătarul canapelei, ca și cum ar fi purtat o discuție filozofică despre căderea Romei.

— N-am nevoie să-ți explic de ce! pufni Flora, înfuriindu-se brusc la vederea acelui trup frumos, bronzat și puternic. Dumnezeule, Adam, tu ești în permanență excitat?

— Cînd sînt cu tine, da.

— Ar trebui să mă simt flatată?

El ridică din umeri.

— Probabil. Dar mai bine-ar fi să facem amor. Oricum, e prea devreme ca să-i trezim pe cei de la bucătărie.

— Cum aș putea să nu accept o invitație atît de elegantă? murmură ea sarcastic, înălțînd din sprîncene.

— Fă cum vrei.

Își încrucișă brațele sub cap și închise ochii, rămînînd în așteptare.

Numără în gînd pînă la douăzeci, cînd auzi lîngă el un foșnet ușor. Flora își dezlega cordonul halatului. După fîșîitul mătăsii, Adam ghici că-l lăsase să cadă la pămînt. Apoi perna canapelei se adînci sub greutatea ei. Încetă brusc să mai

numere. Degetele Florei se încleştaseră pe sexul lui şi buzele ei calde îi atinseră vîrful umflat al penisului.

Adam deschise încet ochii.

O cascadă de păr roşcovan se revărsa în valuri pe pîntecele şi coapsele lui, iar pielea albă de la ceafă lucea palid în lumina tulbure a zorilor. Se aplecă şi-şi plimbă degetele pe spinarea graţioasă, pe şoldurile rotunde, apoi le strecură în sexul ei fierbinte, urmărindu-i mişcările ritmice ale trupului pregătit să-i primească mîngîierile.

Pentru prima oară în viaţă, Flora se întrebă dacă se putea muri din prea multă dragoste.

Valul de căldură care-o năpădise îi topise toate gîndurile, în afară de dorinţa sălbatică de a-l avea pe Adam Serre. De unde oare această foame a simţurilor pentru *el?* Intenţionase să nu-i mai dea nici o atenţie, să-l lase să stea acolo. Întotdeauna se mîndrise cu autocontrolul ei. La dracu', sigur că putea s-aştepte! Dar Adam reprezenta ispita, păcatul originar al Edenului, iar plăcerea pe care i-o oferea era atît de palpabilă, încît simpla ei priveliştе îi trimitea un fior pe şira spinării.

Flora, însă, nu putea să aştepte. Iar el ştia asta foarte bine.

După un timp, o dădu deoparte, pentru că voia s-o simtă sub trupul lui, cuminte şi supusă, s-o pătrundă pînă în miezul fiinţei sale, într-o pornire necontrolată de-a o poseda. Să rămînă înlăuntrul ei şi să se bucure de voluptatea cărnii. Ardea s-o facă să-l dorească la fel de disperat cum o dorea şi el.

La sfîrşit, cînd Flora scoase un ţipăt ascuţit şi izbucni în plîns, nemaiputînd suporta o plăcere atît de intensă, Adam trăi un profund sentiment al victoriei.

Chiar el, Adam Serre, cel care pînă la Flora Bonham doar se jucase de-a iubirea!

Rămaseră mult timp unul în braţele celuilalt, revenind încet- încet la realitate, sărutîndu-se, bucurîndu-se de clipele lor împreună şi admirînd răsăritul soarelui care scălda orizontul într-o văpaie de lumină.

Curînd o ciocănitură în uşă îi trezi din visare.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule! răsună un glas de femeie.

— Asta trebuie să fie isprava lui James, murmură Adam, ridicîndu-se cu un oftat. Şi-a închipuit că face o glumă bună! adăugă el, luîndu-şi halatul azvîrlit pe braţul canapelei. Imediat! strigă către camerista care aştepta la uşă. Vrei să te duci în dormitor? o întrebă pe Flora.

Ea clătină din cap.

— Nu cunosc pe nimeni la hotel în afară de tata şi, după cît se pare, nu e el. Atunci, de ce să mă ascund? Dă-mi, te rog, halatul.

Adam îi aruncă halatul de mătase verde şi-şi roti privirea prin încăpere, în căutarea unui loc potrivit pentru tava cu cafea. Dînd cu ochii de o măsuţă aflată chiar lîngă intrare, spuse deodată, fără nici o legătură cu locul şi împrejurarea în care se găseau:

— Într-o bună zi, am să te iau cu mine la Paris!

— Trebuie să-mi consult agenda! rîse Flora, vîrîndu-şi braţele în mînecile prea largi.

Înţelesese sensul vorbelor lui Adam. Şi ea trăia aceeaşi adîncă mulţumire, de parcă ar fi locuit împreună la hoteluri ani de zile, servind micul dejun de fiecare dată în alt oraş.

El se aplecă să-i lege cordonul, apoi îi suflecă mînecile de cîteva ori.

— Ai obrajii îmbujoraţi ca un copil, murmură tînărul, trecîndu-şi dosul palmei peste chipul ei strălucind de fericire.

— Datorită ţie... şopti Flora, simţind cum i se aprinde iar dorinţa, ca şi cum ar fi fost de-ajuns ca el s-o atingă şi trupul i se deschidea, oferindu-se plăcerii lui.

— Mă întorc îndată, spuse Adam, cu un zîmbet cald, de îndrăgostit.

Flora se aşeză în genunchi, cu braţele sprijinite de spătarul canapelei, şi-l privi cum se îndrepta spre uşă.

Lat în umeri, cu trupul zvelt unduind sub mătasea stacojie, păşea în picioarele goale, fără zgomot: un bărbat tînăr, numai frumuseţe şi putere.

În clipa cînd trase zăvorul, uşa se dădu de perete cu o forţă neaşteptată şi în încăpere năvăli o cameristă în veşminte ciudate, cu şorţul apretat legat peste rochia albastru-deschis şi ţinînd o pălărie cu pene în mîna înmănuşată.

— Sper că nu te superi, Adam, dar trebuia neapărat să te văd şi...

Se opri brusc, zărind-o pe Flora cuibărită pe canapea. Rotindu-şi în grabă privirea prin cameră, remarcă hainele lui Adam azvîrlite pe covor, mobila schimbată de la locul ei, părul ciufulit al Florei şi halatul legat neglijent.

— Cum ai putut? izbucni ea furioasă, ca şi cum ar fi avut toate drepturile din lume asupra lui Adam. Ştiai bine că te vreau şi că mătuşa mi-a promis c-o să te am!

Adam n-o lăsă să termine, ci începu s-o împingă cu blîndeţe către uşă.

— N-ai ce căuta aici, Henrietta. Mătuşa ta s-ar supăra grozav. Nici părinţii n-ar fi de acord. În ce mă priveşte, te înşeli amarnic. Între noi doi nu există nici cea mai mică legătură.

Îşi sfîrşi fraza cu glas coborît şi-o scoase afară, încet dar ferm.

— Te rog să te întorci acasă. În clipa *asta*! îi porunci, fără să ridice glasul. Cît se poate de repede.

Şi închise uşa, sprijinindu-se de ea.

— E cazul să te anunţ că eşti compromisă în ochii lumii, zise el cu tristeţe. Ca să-ţi salvezi reputaţia, nu-ţi mai rămîne decît un singur lucru: să te măriţi cu mine.

Flora rîse abia auzit.

— Uiţi că eşti deja însurat...

Răspunsul ei glumeţ îl impresionă neplăcut, ca o glumă proastă. Trebuia să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Amîndoi trăiau senzaţia că o clipă pămîntul se oprise în loc.

Oare de cîte ori fusese cerută în căsătorie? se întrebă Flora. Și de cîte ori refuzase, politicos, astfel de propuneri?

— Acesta e motivul pentru care te consideri compromisă? vorbi într-un tîrziu Adam, pe un ton sincer, în care se ghicea o umbră de regret.

— Sigur că nu, clătină din cap Flora. Helena nu e nici pe departe ca societatea londoneză și, chiar de-ar fi, s-a bîrfit atît de mult pe seama escapadelor mele, încît o aventură în plus sau în minus n-ar mai conta. Acum, vino lîngă mine. Am nevoie de cineva care să-mi șteargă din minte chipul roșu de furie al Henriettei.

— De *cineva*? repetă el, neputîndu-și stăpîni vechea pornire de gelozie pentru ceilalți bărbați din viața Florei.

— Numai de *tine*, iubitule — șopti ea. Îți jur că pentru mine nu există decît tu, în tot cerul și pămîntul.

Adam se apropie și, îngenunchind lîngă canapea, îi luă fața în mîini și-i atinse ușor buzele cu ale sale.

Apoi îi dezlipi buzele cu vîrful limbii și-o sărută pasionat, ca să-i simtă gustul.

— Zău că ți-ar plăcea la Paris... murmură el.

— Cu tine, da. șopti Flora.

Își sprijini coatele de umerii lui lați, mîngîindu-i părul cu mișcări încete.

— Dar pe ea tot nu poți s-o ai.

Adam își lăsă capul pe spate, ca s-o poată privi în ochi.

— Vorbesc de Henrietta.

— Doamne, Flora, dar nici nu vreau s-o am! se încruntă tînărul.

— E prea tînără pentru tine.

— E prea proastă, o corectă el.

— Cîtă vreme noi doi ne împăcăm așa de bine... gînguri ea.

— Îmi dai porunci? rîse el cu blîndețe.

— În privința asta, da. Nu vreau să ne mai întrerupă nimeni.

— Avem un program chiar atît de încărcat? murmură Adam, dezbrăcînd-o de halatul de mătase.

— Sper că da... şopti Flora, aplecîndu-se să-l sărute.

Sînii albi se sprijineau pe catifeaua sîngerie, gata să i se ofere.

Adam o sărută uşor, mîngîindu-i pielea netedă şi catifelată şi apăsînd-o încet cu palmele fierbinţi.

— Cred că... n-am să te las să te mai îmbraci... Ca să te pot atinge în orice clipă... Ca să te pot avea oricînd...

Ea închise ochii, primindu-i mîngîierile cu fiecare fibră. Simpla lui atingere o umplea de o dorinţă copleşitoare. El aplecă fruntea şi, simţindu-i şuviţele de păr pe sîni, Flora gemu încă înainte ca buzele lui să-i prindă sfîrcul. După noaptea ce trecuse, trupul ei era prea înfierbîntat ca să mai aibă răbdare. Îşi înfipse degetele în părul lui, silindu-l s-o privească în ochi şi murmură cu tremur în glas:

— Nu mai pot aştepta nici o clipă. Ai înţeles?

El dădu din cap.

— Domnişoara preferă cumva...

Rîdea, arătîndu-şi dinţii albi şi strălucitori pe chipul bronzat.

— ...o anumită poziţie?

— O las în seama imaginaţiei tale.

— Te-ai gîndit bine, o necăji el. Nu te mişca.

Sări peste spătarul canapelei cu o mişcare elastică şi rapidă, ca de felină, şi se îngropă în lăcaşul plăcerii. Dar Flora nu părea uimită de iuţeala săriturii. Cu ochii închişi se sprijinea pe perna de catifea vişinie, respirînd scurt şi gîfîit. El îi prinse sînii în palme, lipindu-şi pieptul musculos de spatele femeii. Înainta şi se retrăgea din trupul ei, cu mişcări energice şi regulate, pătrunzînd tot mai mult în carnea pregătită să-l primească.

Şi Flora se eliberă pentru a treia oară, într-un potop de senzaţii divine.

Nu mult după aceea, stăteau amîndoi la masă, servind micul dejun şi hrănindu-se unul pe altul în gură, printre glume şi zîmbete afectuoase. În acest timp, Henrietta îşi vărsa focul în dormitorul mătuşii ei. Molly Fisk — o femeie durdulie, de

vîrstă mijlocie, care dormea pînă la prînz ca să-şi păstreze ce-i mai rămăsese din frumuseţe — se ridicase în capul oaselor, între perne, străduindu-se să înţeleagă ce căuta nepoată-sa lîngă patul ei, cînd abia se crăpase de ziuă.

— Ah, dac-ai fi văzut-o! spumega Henrietta, umblînd de colo-colo pe covorul Aubusson, ca un infanterist în pas de marş. Mahmură şi pe jumătate despuiată... Tîrfa dracului!

— Henrietta, draga mea, ai grijă de covorul meu franţuzesc. Nu vezi că pe unde calci laşi urme? Pe urmă, o adevărată lady nu păşeşte în halul ăsta. Nu se cuvine! Hai, stai lîngă mine! o îndemnă, făcînd semn spre scăunelul de lîngă pat. Ia spune- mi pe îndelete ce s-a întîmplat.

— Îmi vine să-i scot ochii! declară furioasă Henrietta, apropiindu-se de patul uriaş, cu draperii albe de saten, legate cu şnur de mătase azurie. După toate alea, mai e şi bătrînă! pufni fata, trîntindu-se pe scăunel cu atîta violenţă, încît mătuşii i se strînse inima de teamă pentru delicata piesă de mobilier stil Ludovic al XV-lea. Are pe puţin douăzeci şi trei de ani şi toată lumea ştie că dacă pînă la vîrsta asta nu te-ai măritat, nu eşti decît o fată bătrînă. Nu pot să înţeleg ce-a găsit la ea!

— Dar de cine vorbeşti, scumpa mea?

— De lady Flora! se plînse Henrietta. Azi în zori era în camera lui Adam, în pielea goală — mă rog, aproape în pielea goală... Iar el purta doar un halat de mătase. Era aşa frumos, mătuşă! exclamă fata, cu adoraţie în glas.

— În camera lui Adam, la hotel? repetă Molly, cu o expresie scandalizată.

— Evident. Unde în altă parte?

Doamna Fisk cunoştea o sumedenie de alte locuri unde s-ar fi putut găsi Adam, de la bordeluri pînă la budoarele unor femei din lumea bună, dar astfel de informaţii nu erau pentru urechile unei fecioare de optsprezece ani.

— Te-a văzut cineva? întrebă ea, îngrijorată pentru reputaţia Henriettei.

Fata o privi nedumerită cîteva clipe şi Molly simţi cum îi îngheaţă sîngele în vine. Gîscă fără minte!

— Încearcă să-ţi aminteşti, o îndemnă ea. Te-ai întîlnit cu careva pe coridor? Ai fost recunoscută? Pe scări? În holul de la intrare?

— Nu cred...

Molly deja îşi frămînta creierii în căutarea unor posibile pretexte. La urma urmei, era duminică. Aruncă o privire spre hainele nepoatei. Măcar avusese inspiraţia să se îmbrace decent. Rochia albastră, de dimineaţă, şi pălărioara erau veşminte potrivite şi pentru biserică, şi pentru şcoala de duminică. Har Domnului, îşi zise doamna Fisk, s-ar fi putut crede că fata era în drum spre biserică. În plus, ea una avea destulă trecere în orăşel ca să evite prea multe discuţii pe această temă.

— Sper să ai dreptate! răsuflă uşurată Molly. De altfel, la ora asta, orice om cumsecade e încă în patul lui. Numai plebea se trezeşte aşa devreme. Cît despre Flora, ea e cu totul altfel decît celelalte şi, de multe ori, bărbaţii sînt atraşi tocmai de asemenea femei.

Rămase pe gînduri, amintindu-şi cum soţul ei găsea numai cuvinte de laudă pentru lady Flora.

— În ce-l priveşte pe Adam, e limpede ce-a găsit la domnişoara Bonham. E frumoasă, bogată şi lipsită de prejudecăţi. Clara mi-a spus că a refuzat o mulţime de peţitori, atît în State cît şi pe continent.

— Dar ea de unde ştie? întrebă posomorîtă Henrietta, agasată s-o audă pe mătuşă-sa enumerînd calităţile Florei. Nu te cred.

Sprîncenele încruntate o făceau să pară şi mai neatrăgătoare ca de obicei.

— Clara Lockwood are o verişoară căsătorită cu un baronet din Surrey. Soţul ei e o rudă mai îndepărtată a lordului Haldane. Iar dacă lady Flora e nemăritată la vîrsta de douăzeci şi şase de ani, află, draga mea, că-i vrerea ei. Ca şi ciudatul interes pe care-l manifestă faţă de viaţa indienilor.

Vezi tu, Henrietta, cu timpul vei înțelege că nu trebuie să te mire excentricitățile aristocraților bogați. Nobilii cu mari averi, precum contele Haldane, lady Flora și preferatul tău, contele de Castellux, sînt mai presus de legile ce guvernează restul muritorilor — oricît ne-ar displace uneori apucăturile lor mai puțin ortodoxe. Pricepi cum vine asta, Henrietta?

— Nu! Și tata are mulți bani, la fel și unchiul Harold — totuși, nici unul din ei nu-i mai presus de legi.

Cum să explici unei fetișcane nevinovate că tatăl și unchiul ei mînuiau legea după bunul lor plac, fără ca astfel să-i dezvălui prea multe despre lumea sordidă în care trăia?

— Ți-aduci aminte cînd taică-tău l-a invitat la cină pe Președinte?

— Sigur că da. Mama s-a spetit să redecoreze întreaga casă.

— Vezi tu, tata e prieten cu Președintele tocmai datorită faptului că-i un important om de afaceri. Ți-l închipui pe primul demnitar al statului cinînd cu croitoreasa ta?

— Vai, tușă Molly! De ce-ar vrea Președintele să cineze cu o croitoreasă?

— Întocmai. La fel și aristocrații dețin un loc aparte în societate, asemenea tatălui tău și Președintelui. Numai că ei, pe lîngă averi, mai au și avantajul sîngelui albastru. Asta nu se cumpără. Iată de ce formează o clasă aparte. Legea nu are putere asupra lor. Aristocrații fac totul după bunul lor plac, astfel încît, dacă Adam Serre și Flora Bonham și-au pus în cap să stea o lună în camera aia de hotel, din partea mea, să fie sănătoși! Cînd se vor hotărî să iasă iar în lume, ei bine, atunci vom vedea ce-i de făcut ca să-l atragem pe Adam.

— Cred că lady Flora nu va rămîne mult, spuse gînditoare Henrietta, apoi zîmbi, descrețindu-și fruntea.

— Am auzit că pleacă în Yucatan către sfîrșitul verii, zise Molly. În ținuturile alea tropicale bîntuie o groază de boli!

— Ar putea muri acolo! exclamă veselă Henrietta.

— Nu-i exclus, încuviință mătușa, mai puțin entuziasmată, însă cu același interes pentru soarta Florei.

Cum soția lui Adam plecase de acasă de cîteva luni — după cît se părea, de astă dată pentru totdeauna — Molly Fisk

văzuse în contele de Castellux pretendentul ideal la mîna Henriettei. Spre deosebire de majoritatea vlăstarelor nobile, trimise în Vestul american pînă cînd scandalurile stîrnite de ei în Europa aveau să se mai potolească, Adam Serre deținea o avere uriașă. Nu era doar fiul unui om înstărit, trăind dintr-o rentă și năzuind să ducă o viață modestă și patriarhală pe vreun domeniu din Anglia ori Franța. Era mezinul unui duce putred de bogat și, de curînd, fratele mai mic al unui duce putred de bogat.

— N-avem altă soluție decît să așteptăm plecarea Florei, urmă Molly, pe un ton calm și cumpătat. Ești frumoasă și ai optsprezece ani. Care bărbat ar refuza astfel de haruri?

— Grozav! Sîntem deja în iulie. Peste vreo lună Adam va fi al meu. Crezi că-i supărat pe mine, după ce-am dat buzna în camera lui?

O neobișnuită dovadă de discreție din partea unei copile care făcea numai precum o tăia capul.

— Am să-i cer eu scuze în numele tău. Sînt convinsă că Adam îți va înțelege entuziasmul tineresc.

— Zău, mătușico? Ești o scumpă! se bucură fata, începînd să bată din palme. Abia aștept să se sfîrșească vara!

Molly Fisk nu era o naivă. Știa bine că Adam Serre putea avea orice femeie pe care punea ochii, atît în State, cît și în Europa — dar mai știa și că el alesese să se stabilească în Montana. Puține femei ar fi acceptat să trăiască viața de la frontieră. Atunci de ce nu Henrietta, care ar fi adus drept zestre milioanele lui taică-său? Chiar așa, de ce nu ea? Planurile matrimoniale ale mătușii nu avuseseră nimic de suferit.

— Să nu sufli un cuvînt lui unchiu-tău despre ce-am vorbit acum, iar dacă te-a văzut cineva azi-dimineață, să nu recunoști nici în ruptul capului. Eu am să te susțin, adăugă Molly, decisă să păstreze povestea cu biserica doar pentru cazuri de forță majoră.

Nu avea rost s-o complice pe Henrietta cu alte variante. Nu era decît o copilă neștiutoare.

— Ai fost aici, cu mine, și-am servit micul dejun împreună. Vorbesc eu și cu servitorii. Bun! Acum totul e în regulă.

Capitolul 13

Datorită vremii calde de iulie, ferestrele apartamentului erau larg deschise. Din cînd în cînd, cîte o adiere făcea să fluture uşor perdeaua de dantelă. Din stradă răzbăteau zgomote înăbuşite.

Era în seara zilei de luni, aproape de miezul nopţii. Printre draperii se zărea cerul întunecat. Zarva străzii încă nu se potolise. În încăperea cufundată în tăcere nu răsuna decît tic-tacul ceasului. Adam stătea în faţa ferestrei deschise, împreună cu Flora, ţinîndu-i în braţe trupul gol, cu fruntea lipită de pieptul lui. Ea respira liniştit, cufundată într-un somn adînc.

Însă Adam nu reuşea să adoarmă. Îşi spunea că din cauza căldurii, ferindu-se să recunoască adevăratul motiv, şi anume puternica atracţie pentru Flora Bonham. Cele patruzeci şi opt de ore de intimitate erau pe sfîrşite. Privind-o, regretă în sinea lui că n-o întîlnise în urmă cu cîţiva ani, înainte s-o cunoască pe Isolde, care-i complicase viaţa în asemenea măsură.

Îndată, însă, se sili să gîndească rațional. Sigur, faptul că făcuse dragoste atîta timp cu Flora putea justifica în parte sentimentele față de ea. Emoțiile care-i dădeau tîrcoale erau o consecință a intensei lor legături trupești. Judecînd după experiențele trecute, pînă la iarnă urma să-i uite chiar și numele. Totuși, deși socotea că și această legătură avea să fie trecătoare, continua să-l roadă o tainică bănuială.

Flora se mișcă ușor prin somn, ghemuindu-se la pieptul lui, ca un pisoi. Adam nu-și putu stăpîni un surîs. Fata asta îl făcea fericit. Simpla ei prezență îi aducea zîmbetul pe buze.

Își aplecă fruntea ca s-o sărute, și, în aceeași clipă, în stradă răsunară mai multe împușcături, apoi strigăte speriate:

— A fost ucis Meagher! Meagher! A fost asasinat!

Strigătele se auzeau tot mai tare, pe măsură ce mesagerul se apropia în galop de „Casa Plantatorilor". Urmă o altă salvă de împușcături, care trezi tot orașul.

Flora deschise ochii. Cu brațele agățate de gîtul lui Adam, clipi somnoroasă și întrebă:

— Ce-i asta? Altă luptă?

— S-a anunțat că Meagher a fost asasinat, răspunse Adam cu glas neutru.

Apoi, luînd-o în brațe, se ridică în picioare.

— Cobor cîteva minute jos, în hol, îi explică, așezînd-o în pat. Vreau să aflu exact ce s-a întîmplat.

— De-acum, nu va mai umbla pe urmele tribului tău... murmură Flora, care încă nu se dezmeticise bine.

— Mă întorc îndată, o asigură el, aplecîndu-se s-o sărute.

Ea i se agăță de gît.

— Mmm... Nu pleca...

Îl trase spre ea, dornică să-l simtă alături.

— Rămîi... șopti, cu buzele lipite de ale lui.

O clipă, el ceda tentației, răspunzîndu-i cu un sărut lung și pătimaș, care-o făcu să se alinte, torcînd ca o pisică.

— Iubita mea nepotolită... murmură Adam zîmbind, după care se desprinse din îmbrățișare. În cinci minute sînt înapoi.

— De data asta, n-am să-ți mai dau voie să mă uiți... îl preveni ea cu voce joasă, întinzîndu-se pe pat într-o poziție nespus de senzuală.

— Fii sigură că-mi voi aminti, o liniști Adam. Așteaptă-mă aici.

Se îmbrăcă în grabă și ieși din cameră, nu înainte de a-i face semn cu mîna, trimițîndu-i o sărutare din vîrful degetelor.

Totuși, Flora se simțea cuprinsă de presimțiri sumbre.

Prin urmare, așa va fi viața ei peste cîteva ore, cînd se vor despărți: tristă, pustie, lipsită de orice bucurii. Cu toată căldura din cameră, un fior de gheață i se prelinse pe șira spinării. Făcu un efort să-și alunge gîndurile negre. Nu trebuia să sufere după un bărbat, oricît ar fi fost el de frumos și plin de calități. Ducea o viață prea plină ca să se tînguie, disperată, că a rupt o legătură.

Se ridică brusc din pat și se duse în sufragerie, ca și cum n-ar fi suportat să rămînă singură în lăcașul plăcerilor lor. Își spuse că era cazul să-și controleze emoțiile. Dar făcuseră dragoste și în sufragerie! Rotindu-și privirea de jur-împrejur, zări cămașa lui Adam, aruncată neglijent pe un scaun. Într-o pornire instinctivă, o trase repede peste trupul gol, de parcă o simplă pînză ar fi putut-o apăra de demonul pasiunii. Începu să umble de colo-colo, speriată de propria-i deznădejde, cu sufletul răscolit de sentimente contradictorii. Nici unul din bărbații întîlniți pînă atunci n-o tulburase atît de profund. Nici unul. Fiecare fusese o simplă distracție, lipsită de implicații afective. Dar acum... Continuă să se miște printre mobilele masive, pășind în sus și în jos prin cameră, pradă gîndurilor care nu-i dădeau pace.

Spre groaza ei, cîteva clipe mai tîrziu se întoarse Adam. Flora se opri în loc, cu ochii la el, și izbucni în plîns.

— Iartă-mă... îngăimă, rușinată, cu lacrimile șiroind pe obraji.

— Ce s-a întîmplat? exclamă el, apropiindu-se în grabă.

— Nimic... Totul e bine... suspină Flora, continuînd să plîngă cu sughițuri.

Parcă era un copil: îmbrăcată cu cămașa prea largă, cu picioarele goale, mișcîndu-și degetele pe covorul înflorat.

Adam o luă în brațe, strîngînd-o la piept.

— N-ar fi trebuit să plec! murmură el cu regret. Spune-mi, ce-ai pățit?

Blîndețea și îngrijorarea lui o făcură să izbucnească iar în plîns. Uluit, Adam îi ridică fața spre el, dar Flora bîigui numai cîteva cuvinte:

— N-am pățit nimic.

Și totuși, era limpede că ceva se petrecuse. Adam se îndreptă spre canapea și se așeză jos, cu Flora în brațe.

— Hai, spune-mi...

O sili să-l privească în ochi.

— Lasă-mă să-ți alung tristețea.

— Sînt... o... proastă! sughiță ea, căutînd să-și înghită lacrimile. Probabil... oboseala...

— A intrat cineva aici cît timp am fost plecat? o întrebă încet, ștergîndu-i obrazul ud cu dosul palmei.

Ea clătină din cap, luptîndu-se să se stăpînească.

— Te-ai lovit?

Flora își scutură capul din nou și pletele ei arămii îl atinseră ușor pe bărbie.

— Vrei să dormi? Trebuia să te las să dormi mai mult.

— Nu-i vina ta, murmură fata, reușind din nou să vorbească. Și nu vreau să dorm.

— Atunci, ce vrei să faci? întrebă el, încercînd s-o înveselească. Doar spune-mi și dorința ți se va împlini.

— Să merg la Paris, răspunse ea, încercînd să surîdă cu buzele încă tremurînd.

— Mă duc să pregătesc bagajele pentru plecare! șopti Adam, desenîndu-i conturul gurii cu vîrful degetului. Astă seară cinăm cu împăratul.

— Și-ai să mă iei la curse.

— Am să te iau la curse. Toți bărbații mă vor invidia.

— Am să locuiesc în casa ta.

— N-am să te las să pleci de lîngă mine, făgădui tînărul, strîngînd-o în braţe cu putere.

— Vom dansa la Tuileries.

— Sau la St.Cloud.

— Şi toate femeile mă vor invidia... şopti Flora.

— Vom rămîne acolo o veşnicie.

— O veşnicie... repetă ea abia auzit. Acum sărută-mă, altfel am să încep din nou să plîng.

Adam o sărută cu atîta gingăşie, de parcă ar fi ţinut la piept o păpuşă de porţelan. Îi şterse cu buzele lacrimile de pe obraz, îi sărută lobul urechii, genele mătăsoase şi gura fierbinte.

Încurajată de sărutările lui, Flora simţi cum îi renaşte încrederea.

— Eşti extraordinar! murmură ea, plimbîndu-şi degetele prin părul lui Adam şi regăsindu-şi zîmbetul.

— Asta pentru că întotdeauna la micul dejun mănînc cît şapte şi am grijă să dorm cît mai mult... o necăji el.

— Tu nu dormi niciodată.

— Ba mi se mai întîmplă uneori. De data asta am făcut excepţie — cred că nu-i nevoie să-ţi mai spun de ce.

— Pentru că n-am avut mult timp la dispoziţie...

El o privi lung, ca să-şi dea seama dacă se mai liniştise.

— Aşa e, oftă adînc, făcînd să fluture o şuviţă arămie. Acum că Meagher e mort, va trebui s-o pornesc spre nord.

— Cînd trebuie să pleci? întrebă Flora, silindu-se să rămînă calmă.

— Imediat după tine. Probabil că vestea a ajuns şi în tabără, totuşi s-ar putea ca soldaţii să-şi mai facă de cap un timp. Dacă totul merge bine şi soldaţii se întorc în curînd la casele lor, sper să pot participa la cursele de cai din Saratoga, luna viitoare.

— Lucie mi-a spus că de data asta vrea să vină cu tine, vorbi Flora, mai mult ca să-şi ascundă adevăratele gînduri.

— Mi-a spus şi mie. Ţine morţiş să-l vadă pe Magnus alergînd.

— Cu un astfel de cal, ai şanse mari să iei trofeul.

Se mira şi ea cum de putea zîmbi şi discuta atît de detaşat.

— Asta şi intenţionez.

— Dacă-i nevoie să pleci mai repede spre tabără...

— Nu! se grăbi el să protesteze.

— Eşti sigur? Nu vreau să mă simt vinovată pentru o prinsoare prostească.

— Dac-aş putea, aş rămîne şi mai mult... murmură el cu glas blînd şi abia auzit.

Flora îşi recăpătase optimismul.

— Oricum, mai avem la dispoziţie încă patru ore.

— Patru şi jumătate, rîse tînărul. Ce fel de cacao să comand în dimineaţa asta? Cu parfum de ambră?

— Încerci să mă seduci? şopti ea, privindu-l cu ochi scăpărători.

— Bineînţeles că nu, surîse Adam. Vreau numai să te încurajez. Brillat-Savarin spunea că o ceaşcă de cacao parfumată cu ambră are însuşirea de-a alina orice fel de suferinţe. De altfel, o şi numea „băutura nefericiţilor". Ori poate preferi ciocolata rusească[X]?

— Şi una, şi alta... răspunse Flora. Unde-mi serveşti micul dejun, aici sau în pat?

El o privi şi ochii i se aprinseră de dorinţă, ca şi cum n-ar fi atins-o niciodată pînă atunci. Se simţea ca un adolescent cu sînge fierbinte, aflat pentru prima oară lîngă o femeie.

— Cum preferi tu... murmură, amintindu-şi că îi făcuse pe plac de fiecare dată.

Într-o după-amiază îi dăduse în gură, cu linguriţa, spumă de ciocolată, în timp ce amîndoi stăteau la fereastră, iar ea îl îndemna s-o mîngîie şi s-o alinte. Altă dată îi oferise bezele şi migdale în ciocolată, în schimbul unor sărutări. Tortul doboş, servit la pat, îi dusese pe amîndoi cu gîndul la Budapesta, după care făcuseră baie împreună.

— Eşti tare bun cu mine... şopti Flora, cu voce drăgăstoasă şi tremurînd de aşteptare.

— De ce n-aş fi? Tu n-ai pereche în lume.

Ea zîmbi.

— Cel puţin pentru patru ore şi jumătate.

— Nu! clătină din cap Adam, conștient de schimbarea adusă de această femeie în viața sa. Pentru totdeauna.

În cele din urmă, Flora mai rămase o zi, neputîndu-se îndura să-l părăsească, la fel cum și lui Adam îi părea cumplită despărțirea. Într-un tîrziu, ea își luă inima în dinți, hotărîndu-se să plece.

— Iartă-mă, spuse Adam, ținînd-o în brațe, cu spatele la ușă, ca s-o mai rețină cîteva momente.

— E prea curînd... răspunse ea încet, înțelegîndu-i gîndul, ca și cum tînărul i-ar fi povestit în amănunt căsnicia lui.

— După căsătoria cu Isolde, murmură Adam, s-ar putea ca întotdeauna să mi se pară prea curînd.

Se întrebă, încruntat, dacă-și va vindeca vreodată sufletul rănit, uitînd motivul care-l împinsese la acest pas fatal.

Uitînd chinurile de zi cu zi.

Uitîndu-și ura și ranchiuna.

Niciodată nu va reuși să scape de spectrul Isoldei.

— Înțeleg, murmură Flora, cu luciditatea care-o ajutase să-și croiască un anume drum în viață. Îți mulțumesc pentru tot.

Îi desprinse ușor mîinile de pe mijlocul ei și făcu un pas înapoi.

Adam oftă în fața inevitabilului, apoi își regăsi surîsul.

— Mi-a făcut o nespusă plăcere. Îți mulțumesc pentru cele două zile de vis pe care mi le-ai dăruit. Și mie, și Luciei o să ne fie dor de tine.

Se dădu la o parte din dreptul ușii și trase zăvorul, deschizînd-o.

Flora se sili să zîmbească. Și ei îi va fi dor de amîndoi. Însă viața sa nu depinsese niciodată de un bărbat. Nu avea intenția să renunțe la libertate și independență, oricare i-ar fi fost sentimentele, oricît ar fi durut-o despărțirea.

— Rămîi cu bine, Adam... șopti ea.

Și, luîndu-și valiza, se strecură afară din cameră.

Capitolul 14

După moartea lui Meagher şi odată cu reîntoarcerea guvernatorului Green Clay Smith, garda civilă din Montana fu reorganizată. Toate gradele acordate de răposatul Meagher deveniră simple funcţii onorifice. La sfîrşitul lunii iulie, guvernatorul Smith emise un ordin de înrolare pentru voluntari. Totuşi, cînd generalul Terry, comandantul garnizoanei Dakota, sosi la Helena ca să discute cu guvernatorul, acesta îl asigură că în statul Montana nu se întîmplase nimic care să justifice represaliile împotriva indienilor. Mai mult decît atît, după părerea lui, trupele trebuiau lăsate la vatră.

Totul pornise de la ambiţii politice, la care se adăugase şi lăcomia voluntarilor. O victorie împotriva indienilor ar fi restabilit reputaţia de conducător militar a lui Meagher, aducîndu-i numele pe prima pagină a ziarelor din est. În acelaşi timp, soldaţii erau atraşi de perspectiva îmbogăţirii. Dar adversarii lui Meagher văzuseră cu ochi răi celebritatea sa, astfel încît în noaptea de întîi iulie îi curmaseră ambiţiile, azvîrlindu-l peste bord în fluviul Missouri.[XI]

Către sfîrşitul lui iulie devenise limpede că primejdia trecuse şi că tribul lui Adam nu mai risca să fie ţintă incursiunilor imprevizibile ale unor voluntari beţi. Indiferent la maşinaţiile politice şi financiare care începuseră odată cu revenirea guvernatorului Smith şi dizgraţia lui Meagher, Adam îşi aranjă treburile în sat şi la fermă, după care plecă la Saratoga. Grupul lui avu grijă să se ţină departe de indienii Lakota, care le erau potrivnici, preferînd să urmeze cursul rîului Powder, pînă la Cheyenne, punctul terminus al liniei ferate. Adam îşi luase însoţitori de nădejde, pentru protecţia Luciei, în caz că s-ar fi ivit dificultăţi pe drum. De la Cheyenne, caii fură suiţi într-un vagon special, închiriat dinainte, în vreme ce Adam şi suita sa, formată din rîndaşi, bucătari şi cameriste pentru Lucie, se instalară într-un vagon alăturat.

Ajunseră la Saratoga în prima săptămînă a lunii august, împreună cu alţi douăzeci de mii de vizitatori, veniţi în staţiune pentru sfîrşitul de sezon. Adam şi Lucie închiriaseră numai pentru ei micul hotel „Clarendon", la intersecţia străzilor Broadway şi William, petrecîndu-şi tot timpul pe Horse Haven — pista de antrenament — unde supravegheau pregătirea cailor pentru cursele din acea lună.

La Saratoga se ţineau cele mai spectaculoase întreceri din întreaga ţară, atrăgînd chiar şi vizitatori de pe îndepărtata coastă de vest, precum şi crescători de cai dornici să vadă competiţia dintre cei mai buni armăsari pur-sînge din America. Prima pistă, construită în 1863, fusese de curînd înlocuită cu alta mai mare, la care se adăugaseră în anul următor tribunele destinate uriaşului număr de spectatori. Zilnic asistau la curse circa zece mii de oameni. Pariurile începeau la ora nouă dimineaţa, iar prima alergare la unsprezece. Sumele variau între 350 şi 1000 de dolari, dar pariurile neoficiale puteau urca pînă la 200.000 de dolari pe zi. Milionarii care-şi aduceau caii la Saratoga în fiecare an, în august, pariau pe ei bani grei, ca şi mizele pe care jucau cărţi la cazinouri, noapte de noapte.

Pentru confortul acestor vizitatori de vază, care preferau să fie cazaţi individual, fuseseră ridicate vile somptuoase, de-o parte şi de alta a străzilor umbrite de copaci, într-un

amestec de stiluri dictat de fantezia constructorilor: castele franțuzești, cabane elvețiene, vile italiene, conace renascentiste olandeze, temple grecești, case victoriene cu turnuri, foișoare, firide și felurite alte decorațiuni, care le făceau să semene cu niște figurine de zahăr. Fiecare din aceste clădiri afișa cu ostentație luxul aproape obscen al proprietarului său.

Alături de „vilele" strălucitoare, înălțate de noii îmbogățiți cu averea strînsă în timpul războiului civil[1], se găseau case mai modeste, ale vechilor aristocrați, toate în stilul clasic din ultimele decenii: albe, liniștite și pline de demnitate în spatele gardurilor de fier forjat și a straturilor cu flori. Într-una din ele locuia Sarah, mătușa Florei, care venea în fiecare august încă de cînd Saratoga era un orășel mic și adormit, cunoscut numai pentru apele sale medicinale. Deși văduvă de un deceniu, arăta extrem de bine pentru o femeie de cincizeci de ani și se ocupa cu pasiune de creșterea cailor.

Sarah Gibbon îl știa pe Adam Serre de la hipodrom, unde îl întîlnise în 1863, cu ocazia primelor curse. Nu erau prieteni, ci simple cunoștințe, așa cum se întîmpla cu majoritatea crescătorilor de cai reuniți în fiecare vară la Saratoga.

Sarah remarcase că, de data aceasta, contele de Castellux își adusese și fetița, care-i moștenise culoarea pielii și ochii fără pereche. Însă soția lui lipsea. Se vorbea că mariajul său nu fusese dintre cele mai ortodoxe.

Cum arșița verii era aproape de nesuportat în cîmpie, satul lui Patru-Șefi se mutase în munți, la răcoare. Același lucru îl făcuseră și alte triburi, care se vizitau acum între ele, organizînd curse de cai, stînd de vorbă, jucînd jocuri de noroc și dansînd noaptea, sub cerul înstelat. Sosise vremea reluării

---

1 Războiul civil sau de secesiune(1861-1865), purtat între coaliția statelor din nord(aboliționiste) și cea a statelor din sud(susținătoare ale sclavagismului). (n.t.)

legăturilor între familii. Flora şi tatăl ei se ocupau de consemnarea diverselor evenimente din tabără, descriind jocuri, dansuri şi ritualuri de căsătorie, încercînd să descifreze complicata structură a familiilor Absarokee şi a relaţiilor de trib.

Flora muncea cu rîvnă, însă, oricît s-ar fi dedicat studiului şi cercetării, nu reuşea să şi-l scoată din minte pe Adam. Înţelegea că uneori legăturile afective au limite ce nu trebuie încălcate.

În mod normal, cînd totul lua sfîrşit, amintirile rămîneau ferecate într-un ungher.

Dar, de astă dată, logica nu-i mai servea la nimic.

Iar tatăl ei ghicise ce se întîmplă.

Într-o după-amiază, stăteau împreună la umbra unui pin, urmărind întrecerile zilnice, care se desfăşurau pe platoul de la picioarele lor.

— Ai putea merge şi tu la Saratoga, spuse încet contele, fără să-şi ia ochii de la caii care alergau.

Flora întoarse brusc capul spre el.

— Se vede chiar atît de limpede ce simt? întrebă ea, cercetîndu-l cu privirea.

— Numai pentru că eu te cunosc bine, răspunse contele, cu ochii în ochii ei. Henry mi-a povestit că pe drumul de la Helena pînă aici de-abia te-ai stăpînit să nu plîngi.

— Îţi mulţumesc că l-ai rugat să mă aştepte. Nu mi-am închipuit că în seara aceea, după balul soţilor Fisk, intenţiile mele se ghiceau aşa de limpede. De n-ar fi fost cu noi şi Alan, ţi-aş fi spus adevărul. Dar cu firea lui pioasă, m-am temut să nu facă apoplexie.

— Alan are o concepţie mult prea sobră despre viaţă, zîmbi George Bonham, dar e un artist de mare talent, astfel încît trebuie să-i trecem cu vederea pornirile puritane.

Cu educaţia clasei din care făcea parte şi ca urmaş al uneia din cele mai bogate familii din Yorkshire, contele ştia perfect ce înseamnă privilegiile aristocraţiei.

— Chiar şi fără să aud discuţia ta cu Adam la masa de poker, tot aş fi anticipat deznodămîntul. Prin urmare, nu m-a surprins deloc dorinţa ta subită de-a pleca împreună cu James.

— Aveam de gînd să angajez oameni care să mă escorteze înapoi, în tabără. Adam îmi putea da însoţitori de încredere.

— Iar eu am preferat să călătoreşti cu cineva trimis de mine.

— Eşti un tată minunat, murmură Flora, oftînd adînc. Pentru prima oară în viaţă mi-am pierdut controlul. E un sentiment foarte ciudat.

— Poate te-ai îndrăgostit. În astfel de situaţii, raţiunea nu ţi-e de prea mare folos.

Flora îl privi uşor alarmată.

— Crezi? Sau să fie oare simplă plictiseală? încercă ea să se încurajeze. Mă simt aşa de... straniu... parcă în derivă... Nu ştiu încotro s-apuc... Mi-l închipui pe Adam Serre în diferite ipostaze — prieten, cunoştinţă, iubit — dar nici una din ele nu oferă vreo perspectivă de viitor.

Suspină din nou.

— Iar drumul la Saratoga n-ar fi o soluţie.

— S-ar putea să descoperi că dragostea trebuie luată mai în serios decît îţi închipui.

— De ce, tată? Şi-aşa, pe lumea asta sînt prea multe reguli.

George Bonham îşi privi o clipă fiica, întrebîndu-se dacă nu cumva viaţa lor preponderent ştiinţifică o lipsise de farmecul existenţei.

— Nu ştiu... murmură el. Un singur lucru pot să-ţi spun: dragostea e o experienţă uluitoare, care merită trăită...

— E posibil ca Adam să fie de altă părere, zise Flora, plimbîndu-şi degetul prin covorul de ace de pin uscate. Cred că dragostea adevărată nu se numără printre preocupările sale.

— Crezi, dar nu eşti convinsă. Dacă Sarah tot are o casă atît de mare, de ce nu încerci să te lămureşti o dată pentru totdeauna?

— Oare dragostea să fie asemenea unei călătorii în căutarea izvoarelor Nilului, care merită făcută măcar pentru frumusețea drumului?

— Sau ca teoria lui Ludwig Ross despre existența unei civilizații în bazinul Mării Egee. Răspunsurile nu-s întotdeauna chiar la îndemînă.

— Dar dacă el nu vrea să mă vadă? insistă fata, chinuită de gîndul de-a alerga după Adam Serre, cînd de-o viață se mîndrea cu libertatea ei.

— În schimb, Sarah va fi încîntată de vizită, replică zîmbind George Bonham. Nu mai vorbesc de faptul că mulți tineri domni se vor bucura nespus să te întîlnească în Saratoga.

— Atîta drum pentru un bărbat...

Mai ales, sfîrși ea în gînd, pentru un bărbat atît de curtat, încît avea nevoie de un carnet ca să țină socoteala tuturor legăturilor sale amoroase.

— Nu-i mult, dacă pleci în căutarea dragostei.

— Tată, dumneata ești un romantic! exclamă, surprinsă, Flora.

— Cîndva am cunoscut și eu adevărata iubire, alături de maică-ta. Nu-ți doresc decît norocul să ai parte de aceeași fericire. De cînd ai venit de la Helena ești tare deprimată. Trebuie să recunoști.

— Bine, tată, dar e umilitor să străbați jumătate din țară pe urmele unui bărbat! Și-așa, Adam e foarte plin de el. Zău că nu pot!

— Te-ai gîndit vreo clipă că s-ar putea simți flatat?

— Dar dumneata te-ai gîndit vreo clipă că s-ar putea să-l găsesc înconjurat de admiratoare? Știi bine că atîția domni vin la Saratoga și închiriază vile pentru pretinse nepoate, verișoare sau secretare.[XII]

— Maică-ta nu s-a împiedicat de amănuntul ăsta. Chiar a doua zi după ce ne-am cunoscut, și-a făcut apariția în camera

mea de hotel, la Boston, cu valiza în mînă şi camerista lîngă ea. A dat-o afară pe femeia cu care mă găseam şi m-a anunţat că urma să ne căsătorim.

Flora zîmbi, imaginîndu-şi-o pe mama ei, o făptură miniaturală, izgonind-o pe amanta contelui afară din hotel.

— Şi dumneata ai acceptat?

Era prima oară cînd auzea detalii despre fuga părinţilor ei.

— N-am avut încotro. A refuzat să părăsească încăperea. M-a ameninţat că-şi cheamă tatăl şi fraţii. Iar eu eram nebun după ea, deşi logodnica mea mă aştepta în Anglia. Aşa că, vezi tu, ai o ereditate încărcată! încheie el, zîmbind.

— Şi ce i-ai spus logodnicei?

— I-am scris că mă însor şi că voi onora clauza financiară a contractului de căsătorie — ceea ce i-a domolit mînia ca prin farmec. De altfel, curînd şi-a găsit un alt bărbat.

— Iar dumneata ai pornit cu mama într-o călătorie în jurul lumii.

— Chiar în săptămîna următoare. Familia ei s-a arătat impresionată de titlul meu. Mie nu-mi trebuia averea părinţilor ei— fapt pentru care am crescut în ochii lor — şi-n plus, o iubeam. Totul s-a aranjat cum nu se poate mai bine.

— Va să zică, dumneata crezi că aş avea succes dac-aş da buzna în camera lui Adam, repetînd isprava mamei? rîse Flora.

— Tu eşti o fire mult mai rece decît maică-ta, aşa că nu m-aştept să-i respecţi întocmai scenariul. Dar, cel puţin, du-te la Saratoga şi linişteşte-ţi sufletul.

— N-aş fi zis niciodată despre mine că sînt o fire rece.

Într-adevăr, întotdeauna se considerase lipsită de prejudecăţi.

— Îmi pare rău că n-am apucat s-o cunosc mai mult pe mama... murmură ea, forţîndu-se să pătrundă dincolo de imaginile nebuloase cristalizate în mintea unui copil de şase ani.

— Maică-ta era o femeie tînără, nespus de frumoasă şi nespus de răsfăţată. A fost marea iubire a vieţii mele. Iar tu îmi aminteşti de ea în fiecare clipă — deşi nu eşti deloc o răzgîiată.

Vorbea cu adînca afecţiune a unui tată care dorea cu orice preţ să-şi ştie fiica fericită. Iar dacă pentru ea fericirea purta numele lui Adam Serre, ei bine, atunci contele era decis să facă totul pentru a-i vedea împreună.

— Şi-acum, draga mea, cred că în cinci zile ai putea fi la Cheyenne.

— De ce nu vii cu mine? îl întrebă Flora, fără să-şi dea seama că deja luase hotărîrea să plece.

— Trebuie să-i supraveghez pe Douglas şi Alan, răspunse contele. Ne întîlnim la sfîrşitul lui august. Ţi-l dau pe Henry ca să te însoţească.

— Nu ştiu... şopti Flora cu gîndul dus, împreunîndu-şi sprîncenele, ca şi cum ar fi analizat toate posibilităţile.

— Ba ştii, şi încă foarte bine! replică tatăl ei, începînd deja să schiţeze în minte scrisoarea către Sarah.

Aceasta avea două fete măritate, aşa că va găsi, fără îndoială, o soluţie pentru problema Florei. El unul nu se gîndea atît la căsătorie, cît să-şi vadă fiica din nou veselă şi zîmbitoare. Iar cheia întregii situaţii părea să se afle în mîinile lui Adam Serre.

— Închipuie-ţi numai ce ochi va face Adam cînd te va întîlni acolo! glumi contele.

— Asta chiar merită opt zile de drum, rîse Flora. Crezi că-şi va mai aminti de mine?

— Draga mea — o asigură George Bonham, bine-dispus — sînt convins că nu poţi fi uitată prea uşor.

Capitolul 15

Toate hotelurile erau pline ochi: „Union", „Congress Hall", „Clarendon" — pe care-l ocupa în exclusivitate Adam — şi multe altele, pînă la cele mai mărunte pensiuni, aflate la periferia cartierelor de elită. Activităţile mondene erau întotdeauna aceleaşi: micul dejun între şapte şi nouă, o plimbare pînă la unul din izvoarele cu apă minerală, un concert de dimineaţă, o masă frugală — care în marile hoteluri era servită simultan la circa o mie de persoane, de către un personal numărînd pînă la două sute cincizeci de ospătari — altă plimbare, ca să se aşeze mai bine mîncarea, ieşirea pe bulevard, odată cu „lumea bună", concertul de după-amiază — la alegere, întrucît fiecare hotel îşi angaja propria sa orchestră — şi, desigur, evenimentul cotidian cel mai de seamă: plimbarea cu trăsura pînă la lacurile din apropiere.

Programul zilnic consta numai din mîncare, băutură, somn, conversaţie, plimbare, lectură, călărie, dans — activităţi recreative necesitînd minimum cinci toalete, astfel încît femeile să-şi poată expune garderoba şi bijuteriile. Pentru

iubitorii de curse, hipodromul era deschis de la nouă pînă la patru după-masă. Curtezanele, frumos îmbrăcate şi însoţite de persoane mai în vîrstă(prin tradiţie, la Saratoga erau respectate regulile de bună-cuviinţă) îşi făceau apariţia în trăsuri luxoase, strălucitoare ca nişte flori multicolore. Unde ar fi putut cunoaşte bărbaţi mai bogaţi decît la curse?

Noaptea se organizau nenumărate baluri, în timp ce domnii pasionaţi de jocuri îşi încercau norocul în discrete cluburi particulare, unde femeilor nu le era permis să se arate.

Spre deosebire de Newport — cealaltă staţiune estivală pentru oamenii cu bani, care-şi găzduia vizitatorii în vile valorînd mai multe milioane de dolari — la Saratoga avea acces oricine îşi permitea să plătească preţul unei camere de hotel. Ca urmare, mari magnaţi de pe coasta de est, proprietari de ranch-uri din vest, directori de companii, politicieni şi aristocraţi pasionaţi de curse puteau fi văzuţi alături de americani de rînd pe terase, la izvoare, la masă în imensele sufragerii de hotel, în sălile de joc şi pe promenadă. Toată această mulţime pestriţă — tipică pentru America, unde fiecare individ cu iniţiativă şi curaj avea şanse egale de-a face avere — se întîlnea o dată pe an la Saratoga, oferind un spectacol inedit: democratizarea eleganţei.

Flora ajunse la mătuşa Sarah în plin sezon. Neliniştită de motivul vizitei şi obosită după opt zile de călătorie, îi era recunoscătoare tatălui ei pentru că insistase să fie însoţită de valetul casei.

Henry, originar din Cornwall şi înzestrat cu un remarcabil talent la limbi străine, precum şi o energie inepuizabilă, străbătuse America alături de ea, dovedindu-se de un real folos. De pildă, bagajul Florei sosise la Saratoga înaintea lor, ca şi ultimele două telegrame ale contelui, astfel încît Sarah îi aştepta cu braţele deschise şi un zîmbet cald, de bun-sosit.

— Scumpa mea, ce mult mă bucur c-ai venit! exclamă mătușa, îmbrățișîndu-și nepoata. Nu te-am văzut de un car de ani! Hai să ne așezăm, să-mi povestești ce-ai mai făcut! adăugă ea veselă, luînd-o pe Flora de mînă și conducînd-o în interiorul răcoros al locuinței din Franklin Square. Trebuie să-ți fie tare foame.

— Henry s-a îngrijit de mine, rîse Flora, așa cum s-a îngrijit de toate.

— De asta îl plătește taică-tău atît de bine. E o comoară la casa omului. Chiar și maică-ta ținea la el — și nu uita că ei nu-i plăcea să împartă afecțiunea soțului cu nimeni. Hai să mergem în grădină, acolo-i mai răcoare.

După ce se așezară și servitorul le aduse ceaiul, Sarah zise:

— Taică-tău mi-a trimis o telegramă, dar tu știi cît e de laconic. Ia spune, ce te-aduce la Saratoga așa, pe nepusă masă?

Întrebarea fusese diplomatică, întrucît cele trei misive expediate de George Bonham din Cheyenne erau cît se poate de explicite, deși contele omisese cu discreție numele proprii.

— Tata m-a convins să vin, suspină Flora. Și vreme de opt zile mi-am făcut fel de fel de gînduri. Tata crede că numai Adam Serre ar fi în măsură să mă consoleze.

— Ai nevoie de consolare? întrebă Sarah Gibbon, ferindu-se să comenteze că, dintre toți bărbații, Adam Serre părea cel mai puțin indicat să consoleze o femeie.

— Nici eu nu știu ce vreau. De mi-ai fi pus aceeași întrebare cu cîteva luni în urmă, probabil că răspunsul ar fi fost cu totul altul. Întotdeauna munca a fost preocuparea mea numărul unu și cea mai mare plăcere pe care o cunosc.

— Și-acum Adam Serre a încălcat domeniul liniștii tale sufletești, arătîndu-ți că există și altfel de plăceri.

Flora ridică din umeri și întinse mîna să ia o prăjitură.

— Dumneata mănînci cînd ești prost-dispusă? i se adresă ea mătușii, mușcînd din prăjitura glazurată. Har Domnului că Henry s-a îngrijit să am în permanență ceva dulciuri.

Surîse ușor compătimitor.

— Recunosc că, din cînd în cînd, o bomboană reuşeşte să-mi ridice moralul! o aprobă Sarah. Dar acum, că eşti aici, ce ai de gînd să faci? nu se lăsă ea, nerăbdătoare să afle versiunea Florei asupra evenimentelor relatate de cumnatul ei.

— Să-l pedepsesc pe Adam Serre pentru starea de spirit mizerabilă în care mă aflu, rîse fata, precum şi pentru cele cîteva kilograme pe care le-am pus pe mine în acest timp.

— Dar arăţi minunat, scumpa mea. Nu-i cazul să te răzbuni pentru înfăţişarea ta. Pe de altă parte, nu strică să-l faci să plătească pentru nepăsarea tipic masculină pe care bărbaţii o capătă încă din leagăn! zîmbi cu viclenie Sarah.

— Aşa zic şi eu, declară candidă Flora, deşi uneori conştiinţa mă îndeamnă să aleg alte mijloace. După opt zile de deducţii logice, judecată sănătoasă şi nenumărate scrupule de ordin filozofic, m-am convins că am venit cu un singur scop: acela de a-i tulbura tihna sufletească şi a-l seduce.

— Cu unul ca Adam Serre, nici nu-i greu. Seducţia e specialitatea lui.

— S-ar putea să nu-mi fie chiar atît de uşor. Cînd ne-am despărţit nu mi-a spus decît: „Iartă-mă".

— Probabil că aşa-i stă în fire. Ca şi ţie, de altfel! îi reaminti Sarah. Dacă nu mă înşel, ai dat papucii la o droaie de admiratori exact cu aceleaşi cuvinte.

— Şi-acum plătesc pentru păcatele de atunci, surîse Flora. Mă simt mai dezorientată ca oricînd şi-am venit ca să-mi dau seama dacă-mi lipseşte Adam numai pentru c-a plecat sau pentru că ţin la el cu adevărat.

— Şi cînd ai să te lămureşti, ce-ai să faci? murmură mătuşa Sarah.

— Abia atunci am să mă aflu în încurcătură, recunoscu Flora, care nu concepea să aibă o relaţie permanentă cu un bărbat. Tot ce vreau acum e să-l salut şi să văd cum reacţionează. Un fel de test al puterii mele de seducţie. Mă consideri răutăcioasă sau lipsită de scrupule?

— Draga mea, toate femeile de aici sînt venite cu același scop: seducția. Unele din dragoste, altele pentru profituri materiale, iar altele pur și simplu din plăcere. Fii convinsă că nu ești singura. Cît despre Adam Serre, zău că merita de mult o astfel de revanșă. Nici nu mai țin minte numărul iubitelor pe care le-a abandonat. Acum spune, pe *mine* mă consideri lipsită de scrupule?

Flora începu să rîdă.

— Dacă ne preocupă morala, înseamnă că avem destulă conștiință.

— Asta mă mai liniștește, zîmbi Sarah, mai ales că ne aflăm într-un oraș al iubirilor nelegiuite și al prefăcătoriei. Să păstrăm măcar aparențele. Dar gata cu pioșenia! declară ea, fiind un spirit practic, care contribuise din plin la succesul companiei soțului și la selecționarea unei herghelii din cele mai apreciate. Mai întîi de toate, ai nevoie de o garderobă adecvată. Diseară vii cu mine la bal, la Bellington.

— Nu cred că Adam va fi acolo. Mai curînd l-aș găsi pe hipodrom sau în sălile de joc.

— Am aflat din surse sigure că domnul Caldwell vine cu prietenii la balul Bellington-ilor. Ori Caldwell obișnuiește să joace cărți cu Adam în fiecare seară. Ți-ai adus vreo rochie mai deosebită, ceva care să ia ochii? Mîine dimineață chem croitoreasa, dar pînă atunci va trebui să ne descurcăm cu ce avem.

— Am una din voal și mătase, împodobită cu mărgele. Maestrul Worth a lucrat la ea o lună întreagă.

— Ce culoare?

— Violet.

— Perfect! murmură satisfăcută Sarah. Îmi închipui că-ți vei pune bijuterii din diamante.

— Bineînțeles! încuviință Flora, făcîndu-i cu ochiul.

După o zi profitabilă la curse și o cină servită mai devreme, împreună cu Lucie, Adam se dusese în cabinetul de

toaletă, ca să se îmbrace pentru bal, cu frac şi cravată albă. Lucie îl asista, aşezată pe un scăunel, lîngă oglindă. Dînd din picioruşele încălţate în pantofiori verzi, din piele, nu mai contenea cu întrebările.

— Unde te duci mai întîi?

— La clubul Morrissey din strada Matilda.

— Căsuţa aceea din cărămidă roşie?

— Exact.

— Ai să pierzi bani?

— Sper că nu.

— Mă iei şi pe mine acolo într-o zi?

— Numai în sala de mese, scumpa mea. Doamnele nu au voie în sala de joc.

— Ce prostie!

— Ai dreptate, zîmbi el.

— Ce contează dacă-ţi văd cărţile? Doar mi le arăţi de fiecare dată cînd joci poker cu mine.

— Într-adevăr, aşa zic şi eu.

— Dar dacă nu-s femei acolo, de ce te îmbraci aşa frumos?

El ridică din umeri.

— Aşa e regula.

— Nu pot să sufăr regulile.

Adam surîse în oglindă, aranjîndu-şi cravata albă. Fiica sa îi semăna leit: şi ea detesta constrîngerile de orice fel.

— E drept că sînt prea multe, recunoscu el. E mai bine acasă, în Musselshell.

— Însă caii noştri aleargă foarte bine, nu-i aşa, tati? A meritat să-i aduci pînă aici. Magnus a cîştigat toate întrecerile.

— Toate. Nimeni nu mai îndrăzneşte să parieze împotriva lui, rîse Adam. E o plăcere să-l priveşti, adăugă, întinzînd mîna să-şi ia fracul. La anul îl înscriem la Grand Prix[1].

---

1 Grand Prix (fr.) — Marele Premiu (n.t.)

— De data asta, ai să mă iei cu tine.

— Fii sigură c-am să te iau, o liniști Adam, netezindu-și haina pe umeri.

— Acum sînt destul de mare ca să n-am nevoie tot timpul de Cloudy.

— Ai dreptate, iubito! încuviință el, mîngîind părul negru și cîrlionțat al fetiței care însemna totul pentru el. O să-ți placă la Paris.

— O să fie și mami acolo?

— Nu știu, draga mea. Ei nu-i plac cursele așa cum ne plac nouă, răspunse Adam, evitînd să-i dezvăluie de ce erau puține șanse ca Isolde să-și facă apariția.

— Astă-seară te duci la unchiul Caldy?

— Vine el să mă ia.

— Îmi dai voie să nu merg la culcare pînă atunci? Întotdeauna îmi aduce dulciuri și mă face să rîd.

— Pe toți îi face să rîdă. Bine, îți dau voie.

— Ce bun ești, tati!

El o privi pe sub gene, zîmbind cu tandrețe.

— Nu zău!

— Mereu mă lași să fac ce vreau.

— Ar trebui să-ți spun mai des „nu"? rîse Adam.

Fetița îl cercetă cu ochii negri moșteniți de la tatăl ei.

— Îmi place să mă lași să fac ce vreau, zise ea cu candoare.

— Bănuiam eu, murmură Adam. Acum, dă-mi un pupic, pentru că dintr-o clipă în alta o să vină Caldwell și noi n-o să ne mai vedem decît mîine-dimineață.

Îngenunche lîngă scaunul pe care stătea Lucie și-o strînse în brațe. Ea îl sărută pe obraz și surîse, arătîndu-și dințișorii.

— La noapte ai să pupi și doamne? întrebă fetița cînd taică-său se ridică în picioare.

El șovăi o clipă, apoi răspunse:

— Nu știu.

— Rosie zice că săruți *o mulțime* de doamne, iar Flossie spune c-ar vrea s-o săruți și pe *ea*.

Ochii lui Adam se aprinseră o fracțiune de secundă.

— Cred c-ai înțeles greșit, vorbi el, alegîndu-și cu grijă cuvintele.

— Nțț! Ele mereu vorbesc așa. Tot timpul discută despre tine, oftează și rîd pe înfundate. Mă gîndesc că le place de tine, tati.

— De ce nu te duci să-l aștepți pe unchiul Caldy în salon? întrebă Adam, schimbînd brusc subiectul, ca să abată atenția fetiței în altă parte. Poți să cobori călare pe balustradă.

— Uraa! țipă Lucie, sărind de pe scaun cu vioiciunea-i caracteristică. Ești cel mai grozav tătic din lume! strigă ea, avîntîndu-se pe ușă afară.

Adam își zise că poate ar fi fost mai bine să le trimită pe Rosie și Flossie acasă, în Montana. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit — reflectă el, petrecîndu-și lanțul de aur al ceasului prin butoniera de la vestă — era să se încurce cu dădacele Luciei.

Capitolul 16

Balul de la hotelul „Union" era o adevărată reuşită. Aerul fierbinte al nopţii de august făcea să se lase părul încreţit cu grijă al doamnelor şi gulerele apretate ale domnilor. Cele mai multe femei aveau obrazul lucios de transpiraţie, suferind cumplit sub strînsoarea corsetului şi-a nenumăratelor rînduri de jupoane. Uşile terasei erau larg deschise, în speranţa unei slabe adieri, iar şampania la gheaţă curgea valuri-valuri, răspîndind în jur veselie şi bună-dispoziţie.

Sarah şi Flora sosiră mai tîrziu, ca să evite căldura serii. Le interesa nu atît dansul, cît grupul lui Caldwell, care avea să-şi facă apariţia abia după cîteva partide bune la cazino.

Sarah o prezentă pe Flora celor două gazde: colonelul Bellington şi nepoata sa, doamna Morton. Soţia colonelului se găsea într-o călătorie prin Europa — ca multe consoarte înstărite, care-şi pierduseră interesul pentru soţii lor. Domnul Bellington — unul din cei mai bogaţi oameni din America — aprecia în mod deosebit femeile frumoase, motiv pentru care o remarcă de la bun început pe Flora. De-abia după cîteva

dansuri şi cupe de şampanie izbuti domnişoara Bonham să se smulgă din braţele lui poftcioase.

— Zău că-i lipsit de maniere! murmură furioasă fata la urechea mătuşii. Îmi venea să-l plesnesc peste mîna cu care mă ţinea pe după mijloc.

— Are o origine foarte umilă, îi explică Sarah, şi ştie foarte bine ce minuni pot săvîrşi banii lui.

— Nu şi cu trupul meu, protestă Flora, mînioasă. Oare n-a îndrăznit nimeni să-l facă de rîs în public? Zău că mi-ar fi plăcut să-i zic vreo două!

— Din cîte ştiu eu, nu. În schimb, multe tinere au obţinut sume frumuşele, îngăduindu-i multe... familiarităţi.

— Har Domnului, n-am nevoie de banii lui. E un bădăran. Rămîn în grădină pînă-mi mai domolesc nervii. Nu-i nevoie să-mi ţii de urît.

Sarah întîlnise la bal o mulţime de prietene — toate sosite la Saratoga cam odată cu ea — şi cunoştea bine pe toţi invitaţii de vază.

— Nu întîrzii mult.

— Eşti sigură? întrebă mătuşa.

— Fii pe pace. Aici e linişte şi mult mai răcoare. Hai, du-te şi vezi ce voia să-ţi spună Elizabeth Stanton. Crăpa de nerăbdare să-ţi vorbească, aproape că-i plesniseră cusăturile rochiei.

— Nu putea deschide gura de faţă cu Charlotte Brewster.

— Mi-am închipuit, zîmbi Flora. Trebuie să fie ceva grozav de picant. Aştept să-mi povesteşti diseară.

Păşi pe terasa luminată din loc în loc de lămpi cu gaz, pînă zări o bancă de fier forjat, ascunsă într-un con de umbră. Muzica din sala de bal abia răzbătea pînă aici. Întunericul părea s-o izoleze de zgomotul şi zarva din casă. Chiar cuplurile care se plimbau prin grădină crau destul de departe ca să nu-i tulbure singurătatea.

În principiu, tatăl ei avusese dreptate s-o îndemne să vină după Adam. În plus, se putea bizui şi pe ajutorul mătuşii Sarah. Dar acum că se găsea la Saratoga, amestecată în această

mulțime gălăgioasă, nu mai simțea nici o pornire de-a interveni în viața lui Adam. Poate din cauza oboselii. Sau a căldurii. Poate nu era prea sigură pe ea printre atîtea chipuri încinse și transpirate. Ori poate că purtarea colonelului o umpluse de dezgust.

Nu-i stătea în fire să alerge după bărbați. Niciodată nu fusese pusă în stuația s-o facă.

Se rezemă de spătarul rece, de metal, și oftă adînc, fericită să se știe din nou stăpînă pe sentimentele sale. Viața nu însemna manipularea unor persoane sau evenimente. Va rămîne la mătușa ei cîteva zile, va merge să asiste la cîteva curse, apoi se va întoarce în Montana. Numai gîndul la răcoarea munților era suficient pentru a o convinge să plece departe de acest oraș canicular.

Oboseala celor opt zile de drum începea să-și spună cuvîntul. Ascunsă printre tufele de glicină, ascultă un timp sunetele îndepărtate ale muzicii, apoi, moleșită de cele cîteva cupe de șampanie, într-un tîrziu ațipi.

Nu după multă vreme, Sarah îl zări pe Caldwell în dreptul mesei cu bufet rece și se apropie de el. Se salutară cu căldură, ca doi vechi și buni prieteni.

— Știam eu c-am să te găsesc aici! îl necăji ea.

Caldwell trăgea întotdeauna la mîncare. De altfel, avea o poftă de viață pe măsura staturii lui gigantice.

— Cum era să scap așa o ocazie, Sarah? rîse el de se cutremurară pereții. Draga mea, astă-seară diamantele tale le-au întrecut pe ale mele. Ești pur și simplu sclipitoare.

Caldwell era cunoscut și sub porecla de „Pălărie-Albă", pentru că purta o pălărie cu boruri mari, precum și nasturi, ac de cravată și inele cu diamant, care străluceau de-ți luau ochii.

— Pentru că sînt într-o dispoziție admirabilă. Doi dintre caii mei au ieșit azi pe primul loc.

— Mie-mi spui, scumpo? Nu s-au clasat ai mei pe locul doi şi trei? Cred c-ar trebui să-ţi cumpăr minunăţia aia de cal murg şi să-l duc în herghelia mea.

— E prea cald pentru el în Texas, Caldwell. Acolo ai nevoie mai curînd de cai berberi.

— Zău că ai dreptate, dar dracu' să mă ia! Murgul ăla al tău e nemaipomenit.

Caldwell făcu apoi prezentările pentru acei din grupul său care n-o cunoşteau pe Sarah, după care discuţia alunecă, desigur, spre cursele din acea zi.

Cînd Caldwell se scuză, îndreptîndu-se spre platoul cu homar, Sarah se întoarse spre Adam ca din întîmplare şi zise:

— Ai cunoscut-o pe nepoata mea, Flora Bonham? Tocmai a sosit din Montana... deşi nu ştiu dacă într-un stat atît de mare aţi avut ocazia să vă întîlniţi.

O clipă, Adam rămase fără grai. Reacţia lui trebuie să fi fost vizibilă, căci Sarah îl privi cercetător.

— Ţi s-a făcut cumva rău de la căldură? întrebă ea, grijulie.

El o linişti, spunîndu-i că totul era în regulă, dar, cîteva secunde mai tîrziu, cînd Caldwell li se alătură din nou, îşi dădu seama că nu era în stare să continue discuţia pe tema curselor de cai. Dintr-o dată, nu-i mai păsa care cal cîştigase întrecerea şi în cît timp, nici dacă Leonard Jerome şi Travers aveau de gînd să-şi înscrie armăsarii la alergarea din ziua următoare.

Flora era *aici*?

Nu numai în Saratoga, dar chiar la acest bal?

— Unde-i acum? se trezi întrebînd, aproape uitînd de politeţe.

Îşi auzea propriul glas venind de foarte departe, ca şi cînd ar fi fost al altuia.

— Poftim? se întoarse Sarah Gibbon, perfect stăpînă pe sine şi încîntată că primise un răspuns satisfăcător la cea mai importantă întrebare.

— Nepoata dumitale... unde-i în clipa asta?

— Cum, dar o știi? se miră Caldwell, vorbind tărăgănat, cu accentul tipic texanilor.

— Ne-am întîlnit cîndva, explică Adam.

— Mie nu mi-a spus niciodată, sporovăi Sarah, dar îmi imaginez că în Montana a cunoscut o mulțime de lume. Ai auzit de un anume Ellis Green? se interesă ea, cu șiretenie.

— Da, încuviință cu răceală Adam. E și el în Saratoga?

— Habar n-am! declară Sarah. Dar, în îmbulzeala asta, parcă poți să știi? Nu vezi că abia-ți tragi sufletul?

— N-ai idee unde este? repetă Adam, rostind răspicat fiecare cuvînt.

— Ultima oară am văzut-o pe terasă... Acolo... Sau nu! În partea cealaltă... se corectă Sarah, schițînd un gest vag. Ah, niciodată nu reușesc să mă orientez!

Înainte de a-și sfîrși vorba, Adam se înclină și se îndepărtă cu pași mari.

— Vai, dar grăbit mai e! exclamă ea cu un aer nevinovat, surîzîndu-i lui Caldwell.

— Dacă nu mă-nșel, s-a dus s-o curteze pe nepoata ta, Sarah! rîse Caldwell. Cred că biata fată nici nu bănuiește ce-o așteaptă.

— Sînt convinsă! întări mătușa, încîntată de propria-i ispravă. Adam al nostru are sîngele fierbinte.

Adam cercetă rapid din ochi terasa, neștiind dacă o va zări pe Flora în compania lui Ellis și nici ce va face dacă îi va găsi împreună. Într-un tîrziu, o descoperi printre tufele de glicină și rămase împietrit, fără să-și poată lua privirea de la ea. Era mult mai frumoasă decît și-o amintea.

Pielea albă strălucea în contrast cu rochia violet, iar din părul arămiu, ridicat în creștetul capului, se desprindeau artistic cîteva șuvițe, încadrîndu-i chipul palid. Stătea pe jumătate

culcată, cu un picior ridicat pe banca de fier forjat și cu celălalt atîrnînd în gol. Își sprijinise capul pe brațul de metal în formă de scoică și-și ținea mîinile împreunate în poală. Corsajul împodobit cu mărgele licărea în ritmul respirației care-i ridica și-i cobora sînii. În lumina lunii, voalul transparent lăsa impresia că Flora nu mai purta nimic pe dedesubt, iar carnația ei marmoreană împrumuta strălucirea diamantelor.

Adam își spuse că n-ar fi trebuit să vină după ea. Încercase să se stăpînească tot timpul cît Sarah Gibbon îi explicase de ce se afla nepoata ei la Saratoga. Acum, cînd o găsise, nu știa ce să facă. La vederea trupului adormit, cu coapsele desfăcute sub voalul subțire, își încleștă și-și descleștă pumnii într-un gest instinctiv de apărare, apoi răsuflă adînc, încercînd să-și recapete stăpînirea de sine. Trase un scaun și se așeză lîngă Flora, ca o măsură de compromis față de impulsurile năvalnice care amenințau să treacă de barierele bunei-cuviințe. Nu era greu de închipuit că Sarah n-ar fi tolerat ca nepoata ei să facă dragoste în ochii lumii și nici să fie răpită.

Rămase cu privirea ațintită asupra Florei, ba mulțumind lui Dumnezeu că i-o scosese iar în cale, ba hotărîndu-se să se ridice și să plece. Îi veneau în minte alte ocazii cînd îi veghease somnul și cînd ea fusese îmbrăcată mult mai simplu, sau chiar lipsită de veșminte.

Își încleștă sălbatic degetele pe brațele scaunului.

— Bertie, nu! Ce-o să zică lumea? Dacă ne vede cineva? Nu, Bertie! răsună un țipăt, urmat de chicoteli, venind din colțul terasei. Nu!... Nu, Bertie...

Dar protestele deveneau din ce în ce mai puțin convinse, pînă ce se pierdură cu totul.

Flora tresări și deschise ochii. Îi trebuiră cîteva clipe ca să-și dea seama unde se afla. Lîngă ea, Adam o fixa cu o privire arzătoare.

— Ești aici... șopti fata, pe jumătate adormită, ca și cum ar fi vrut să se convingă că nu visează.

— Te-am căutat peste tot.

Glasul lui adînc și liniștit era exact așa cum și-l amintea. Înțelese că nu visase.

— Ai venit de mult?

El clătină din cap.

— De cîteva minute. M-am întîlnit cu mătușa ta, care mi-a spus că ești și tu la bal.

— După cît se pare, Sarah îi cunoaște pe toți cei aflați în Saratoga.

— E prietenă cu Caldwell, iar eu fac parte din grupul lui.

— Știu.

Tînărul înălță din sprîncene.

— Știe și Sarah. De fapt, am venit la Saratoga pentru tine.

— Așa cum te-am căutat și eu. Deși, zîmbi el cu amărăciune, nu prea am ce să-ți ofer.

— Foarte bine, surîse Flora. Nu-ți cer nimic.

— În schimb, eu ți-aș cere, șopti Adam. Ești nespus de frumoasă în astă seară. Aproape goală și atît de ispititoare...

— E cea mai frumoasă rochie a mea. Voiam să te seduc, dar...

— Dar? murmură el abia auzit.

— Pînă la urmă, m-am răzgîndit. Detest prefăcătoria și n-am de gînd să mă amestec în viața ta. Mi-ajunge să fim prieteni.

— Poate că pentru mine nu-i destul, protestă Adam.

Scutură ușor din cap, făcînd să sclipească cercelul din scoică trandafirie.

— Nu stau prea mult, spuse Flora, dîndu-și brusc seama că nu i se va putea împotrivi. Numai cîteva zile. Sînt convinsă că vom ști să ne purtăm ca doi oameni în toată firea, adăugă ea, cu un aer aproape sfidător.

— Dar cu dorința mea cum rămîne?

— Aici sînt zeci de femei, surîse Flora. Iar tu nu pari a fi un neștiutor într-ale vieții.

— Nici tu, și asta-i problema cea mai gravă.

Glasul îi deveni rece și tăios.

— E și Ellis în oraș?

— Nu cred. Oricum, eu abia am sosit azi după-amiază, răspunse Flora, încruntîndu-se ușor. Să știi că niciodată nu m-aș putea culca cu Ellis. Lui îi plac femeile docile.

— Nu prea-i stilul tău! rîse Adam.

— Cîtuși de puțin, zîmbi ea. Deci, rămînem prieteni? Hai, Adam, spune „da". Tare-aș vrea s-o văd și pe Lucie cît timp sînt în oraș.

El trase aer în piept, privind-o cîteva clipe cu ochi lipsiți de orice expresie, apoi zise:

— Am să-mi dau silința.

Zîmbi din nou.

— Iar Lucie va fi în culmea fericirii. Prezența ta va fi cea mai mare surpriză pe timpul șederii ei aici. Zice că ești ca o rază de soare pentru familia noastră.

La auzul cuvîntului „familie", Flora simți cum i se strînge inima. Și ea socotea că ranch-ul lui Adam era raiul pe pămînt. Se sili să zîmbească, așa cum se cuvenea unei domnișoare bine-crescute.

— Ce-au făcut caii tăi? Au cîștigat la curse? întrebă ea pe un ton neutru.

Adam încuviință din cap.

— Magnus cîștigă toate întrecerile la care îl înscriu. Vino mîine la hipodrom și-ai să te convingi. Lucie ar fi încîntată să te vadă.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— Și eu la fel.

— Mi-ar face plăcere, spuse Flora pe un ton monden, ca să-și testeze sîngele-rece.

— Trimit trăsura să te ia mîine dimineață la zece jumătate.

Brusc, se ridică în picioare.

— Acum mă întorc la cazino. Dacă mai rămîn mult lîngă tine, în rochia cea „irezistibilă"...

Surîse crispat.

— ...nu știu dac-am să mă pot abține...

„De-ar mai fi stat", își spuse Flora, urmărindu-i silueta elegantă, cu umeri lați și puternici, de o frumusețe la fel de sălbatică și neobișnuită ca și dezlănțuirea lui pătimașă, „i-aș fi îngăduit orice..."

Și în noaptea caldă și umedă, tot trupul i se scutură de un fior.

A doua zi îi fu mult mai ușor să se stăpînească, mai ales că o avea alături pe Lucie. Dimineața petrecută împreună la curse se dovedi absolut încîntătoare — o pildă de înțelegere și relație amornioasă între doi prieteni. Discutară despre cai, timpi de alergare, jochei și grajduri, prinși în vîltoarea activității permanente de pe hipodrom. Serviră prînzul împreună cu Caldwell și prietenii lui, într-o atmosferă de veselie și bună-dispoziție generală, iar Flora rîse cum nu mai rîsese de ani de zile, spre marea mulțumire a lui Adam.

Caii pur-sînge ai contelui de Castellux cîștigară toate cursele, astfel încît Adam și Flora se umplură de bani.

— Cu banii ăștia vreau să-mi cumpăr ceva frumos și inutil! declară ea, fericită.

— Mîine te duc la „Tiffany", îi spuse Adam.

— Cînd? întrebă Flora, toată numai zîmbet.

— Cînd vrei tu. Magazinul e deschis în permanență.

— Atunci, mîine dimineață.

— S-a făcut.

„Cît de ușor te poți îndrăgosti de un bărbat ca el!" își zise Flora.

„Cît de ușor e s-o poți face fericită!" se gîndi Adam.

Ziua trecu repede, cu excepția momentelor de tensiune din timpul curselor. Adam urmărea orice mișcare a calului și-a călărețului, atent la fiece detaliu, socotind timpii cu cronometrul în mînă. Din cînd în cînd, Lucie își dădea frîu liber curiozității, potopindu-i cu întrebările — conversație

din care nu lipsea nici păpușica ei, Dee-Dee. După cursele din acea după-amiază, o conduseră pe Flora înapoi la mătușa ei și, la insistențele fetiței, Adam acceptă în cele din urmă să rămînă la ceai.

— Doar nu te duci la cazino înainte de nouă seara, tati. Avem destul timp să bem ceai și să mîncăm niște prăjituri! protestă Lucie, văzînd că tatăl ei șovăia să primească invitația.

În fața unei asemenea logici nu mai rezista nici un argument.

Luară loc la umbra ulmilor din grădină, pe scaune albe din răchită, așezate în jurul mesei pe care strălucea un serviciu de ceai din argint.

— Nu vă place glazura de zahăr? întrebă Lucie, lingîndu-și degetele cu rîvnă.

— Mă dau în vînt după ea, răspunse Sarah. De asta și comand aceste prăjiturele pentru ceai. Flora mi-a spus ieri că sînt grozave.

— Mie-mi plac toate dulciurile, zîmbi nepoata.

— În primul rînd ciocolata! interveni Adam.

Privirile pe care le schimbară cei doi tineri o lăsară fără replică pe Sarah, care văzuse, totuși, destule la viața ei.

— De ce nu-ți bei ceaiul, domnule Serre? se grăbi să întrebe, simțind limpede că era în plus. Vrei cumva ceva mai tare?

Adam tăcu vreo cîteva secunde, apoi se întoarse către gazdă și răspunse pe un ton neutru:

— Brandy, dacă se poate.

— Tati nu bea niciodată ceai, deși mami îl certa întotdeauna și-i spunea că e... Cum era cuvîntul acela? Unul lung, care începe cu ne.

— Necivilizat, zise Adam.

— Fiecare cu gustul lui, Lucie dragă! se repezi Sarah, umplînd tăcerea penibilă ce se așternuse. Mulți bărbați găsesc că ceaiul e o băutură mult prea slabă. Chiar și soțul meu prefera în loc de ceai un păhărel de rom. Asta de cînd naviga

pe mare, către China, pe vasele comerciale. Îi plăcea romul sub orice formă: cald, rece, cu zahăr, cu lămîie, cu gălbenuş de ou, cu... Oricum, numai rom să fie.

Se opri brusc, dîndu-şi seama că bate cîmpii.

— Chem îndată servitoarea să-ţi aducă nişte brandy, zise ea, scuturînd nervoasă clopoţelul de pe masă.

Adam era cît pe-aci să-i spună că, de fapt, nu dorea brandy, dar înţelese că, refuzînd-o, ar fi pus-o şi mai mult în încurcătură.

Flora rămăsese uluită cum numai cîteva cuvinte reuşiseră să trezească la viaţă un noian de amintiri: Adam dîndu-i în gură cu linguriţa delicioasele deserturi cu ciocolată de la „Casa Plantatorilor".

— Ce-i aia vas comercial? întrebă Lucie, readucînd-o la realitate.

— Hai cu mine să-ţi arăt nişte desene, o îndemnă Sarah.

Nici ea nu ştia prea bine dacă dorea să se retragă de ruşine sau dintr-o pornire generoasă de a-i lăsa singuri pe cei doi îndrăgostiţi.

— Sînt nişte corăbii foarte mari, iar eu am în bibliotecă vreo cîteva desene cu cele care-i erau mai dragi soţului meu.

— N-am văzut niciodată o corabie mare, numai vasele cu abur de pe Mississippi. Dădaca mea, Cloudy, a venit în America pe un vas cu aburi — o lămuri fetiţa. Am să iau cu mine încă o prăjitură din asta, poate se termină pînă ne întoarcem.

Spirit aventurier, porni pe urmele gazdei, fără a mai arunca vreo privire în urmă.

— Văd că nu-i deloc timidă, surîse Flora, cu ochii la Lucie, care ţopăia în urma doamnei Gibbon.

— Nu uita că sînt şi eu de faţă, rîse Adam.

— Da, dar nu bei ceai.

— Motiv pentru care mătuşa ta e-n culmea disperării.

— Nu trebuia să mă priveşti aşa.

— Iartă-mă. De fapt, nici nu-mi pare rău — recunoscu el cu seninătate. Dacă regret ceva, regret cele cîteva fapte din viaţa mea care nu-mi îngăduie să mă apropii de tine.

— În acest caz, mă pui pe *mine* într-o situaţie neplăcută, pentru că sînt la fel de puţin capabilă să mă stăpînesc ca Lucie. Adică deloc. Încerc să am o comportare matură.

— Sînt impresionat de bunele tale intenţii. Cred c-am să încep şi eu să fac cu regularitate duşuri reci.

— Vai, ce drăguţ!

El o privi pe sub sprîncene, murmurînd:

— Să nu te joci cu mine.

— Ar trebui să-mi pară rău? îndrăzni ea să glumească, văzîndu-l atît de calm şi cumpătat.

Adam pufni în rîs.

— Nu cred că-i cazul.

— Ah, cîtă lipsă de modestie! exclamă ea, amuzată.

— Afurisito, te simţi în siguranţă pentru că sîntem în grădina mătuşii tale.

— Şi pentru c-o avem cu noi pe Lucie.

El rîse din nou, apoi o cercetă cu o privire bănuitoare.

— Lucie se duce devreme la culcare. Care-i camera ta?

Îşi plimbă ochii peste faţada clădirii cu două etaje.

— Doamne, Adam! Doar n-ai de gînd să vii în camera mea! Dacă află servitorii? Nici mătuşa nu va fi de acord, oricît e ea de îngăduitoare. Oraşul ăsta se hrăneşte cu bîrfe şi n-aş vrea s-o amestec pe Sarah în...

— În indiscreţiile tale? îi sugeră Adam, foarte liniştit.

— Tu eşti departe de-a fi un om discret, iubitule. Henry mi-a spus că Morrissey a pus prinsoare dacă slujnicele tale mai rămîn aici sau nu.

— Zău că-i un oraş blestemat! exclamă el uluit. Exact asta mi-a povestit şi mie Lucie, aseară.

— Ai început să-ţi mai pierzi din vigilenţă, domnul meu?

— Se pare că da, şopti Adam. Şi trebuie să te anunţ că cele două slujnice sînt deja în drum spre casă.

— Nu-mi aduc aminte să te fi întrebat despre legăturile tale amoroase! replică nepăsătoare Flora.

— N-am avut nici un fel de legături cu ele, mormăi tînărul. Cum dracu' a aflat Morrissey?

— Vrei să spui, cum a aflat așa curînd? Sarah zice că majoritatea servitorilor din oraș sînt pe lista lui de plată. Prin urmare, stai cît mai departe de dormitorul meu, altfel se vor pune prinsori cît timp rămîi la mine.

— Voi avea grijă să nu mă vadă nimeni.

— Vorbeam despre cu totul altceva.

— Voi fi *foarte* precaut.

— Adam!

— Uite ce e, iubito, eu nu-s obișnuit să-mi țin poftele în frîu. Sper ca dușurile reci să dea ceva rezultate.

Schiță un surîs dulce și copilăresc, absolut irezistibil.

— Altfel, va trebui să ucid toți servitorii întîlniți în cale, ca să nu dau naștere la bîrfe.

— Unul din noi tot va trebui să pună piciorul în prag.

— Hm! pufni el. Poate doamna care mi-a oferit douăzeci și patru de ore de sex drept miză suplimentară.

— Atunci a fost cu totul altceva.

— Adică?

— Nu... nu-mi... nu-mi limpezisem încă gîndurile.

— Și-acum ți le-ai limpezit!

— Mai mult sau mai puțin.

El ridică ușor din sprîncene.

— Asta zic și eu fermitate.

— Să știi că vorbesc serios, declară Flora, la fel de neconvinsă ca și Adam.

— Bun! acceptă el, privind-o printre pleoapele îngustate. Mă bucur că măcar unul din noi se ține tare pe poziție. Pentru că eu nu mă simt prea stăpîn pe mine.

— Poate-ar trebui să nu ne mai vedem? îndrăzni Flora.

— Nu! protestă Adam, care nici nu se gîndea să renunțe, în ciuda obstacolelor ce i se iveau în cale.

— Speram c-ai să spui asta, surîse Flora.

— Ești foarte derutantă... se retrase Adam.

— Îmi place să fiu cu tine, oricare ar fi condițiile.

— Înțeleg. Și eu simt la fel, drept pentru care zău c-aș bea niște brandy. O sticlă întreagă. Unde dracu'-i servitoarea aia?

Îndată își făcu apariția camerista trimisă de Sarah. Adam își recăpătase buna-dispoziție, deși vorbele sale deveneau tot mai aluzive, pe măsură ce scădea conținutul sticlei. Cînd Sarah și Lucie se întoarseră din bibliotecă, unde admiraseră mai multe desene, Flora simți că roșește la auzul frazelor lui cu dublu înțeles.

O jumătate de... sticlă mai tîrziu, după ce Adam și Lucie își luaseră rămas-bun, Sarah se adresă nepoatei ei, cu admirație neprefăcută:

— Draga mea, dacă vei reuși să-l pui cu botul pe labe pe Adam Serre, vei înfăptui nu numai un miracol, dar îți vei lua și tu adio de la vechiul tău stil de viață. E un bărbat nespus de atrăgător și... moare după tine.

— Nu uita că toate femeile, fie ducese, fie slujnice, oftează după el. Are o vastă experiență.

— Dar Lucie spune că taică-său a expediat slujnicele acasă. Pînă va găsi altele, se descurcă numai cu bucătăreasa. Pentru unul ca Adam e, totuși, un progres.

— Nu-i cazul să-i ții partea, mătușă. De la început mi-a declarat că nu-mi poate oferi nimic.

— La ce te-ai fi așteptat? Să nu zici c-ai fost surprinsă.

— Nu, răspunse Flora, plimbîndu-și degetul pe broderia servetului pe care-l ținea în poală. Însă îmi dau seama că vreau cu mult mai mult.

— Văd că-i ceva serios, se îngrijoră Sarah.

— O situație absolut ridicolă cînd e vorba de Adam Serre! se înfurie Flora, trîntind șervetul pe masă.

— Eu nu-l cunosc prea bine... zise precaută mătușa, care intuise, totuși, că Adam era interesat de Flora.

Pentru un bărbat înclinat spre aventuri trecătoare, contele de Castellux pierdea cam multă vreme în compania domnișoarei Bonham. Le întrebase pe amîndouă unde vor merge în

acea seară şi făgăduise să le întîlnească acolo. Adam Serre şi petrecerea dată de Charlotte Brewster în cinstea nepoatei sale — iată două motive pentru care merita să accepte invitaţia.

— Iar eu îl cunosc *prea* bine, oftă Flora. Tot ce urmăreşte e să-mi învingă rezistenţa. În parte joc, în parte atracţie reală — însă datorată nu iubirii, ci impulsurilor carnale.

— Vrei să spui că asta îl deosebeşte de ceilalţi bărbaţi? replică mătuşa. Scumpa mea, cei mai mulţi domni care curtează femeile la Saratoga sînt animaţi exact de aceleaşi intenţii. Nu fii prea aspră cu Adam. Pare foarte dornic să-ţi facă pe plac. Iar fetiţa lui pur şi simplu te adoră.

— Şi mie-mi este foarte dragă. Aşa-i că-i un copil tare drăgălaş? Teribil de curioasă, foarte înţelegătoare şi atît de precoce! Uneori aproape uit că are numai patru ani.

— Adam nu mai poate după ea! Atunci, cum poate fi socotit insensibil?

— Eu nu vorbesc de capacitatea lui de-a fi tandru şi afectuos, ci de *durata* pe care-şi manifestă interesul pentru o femeie.

— Nu cumva te gîndeşti să te stabileşti într-un anume loc, după ani şi ani de cînd colinzi pămîntul în lung şi-n lat? întrebă Sarah, lăsîndu-şi capul într-o parte şi cercetînd-o cu o privire pătrunzătoare.

— Ştiu şi eu că-i o prostie. Dar asta nu-i nimic pe lîngă reproşurile pe care mi le fac pentru că nu mi-l pot scoate din minte pe Adam Serre. Pe scurt, sînt furioasă pe mine însămi că m-am îndrăgostit de un desfrînat notoriu, şi încă.unul cu nevastă şi copil.

— E drept că-i însurat, însă numai cu numele, îi aminti Sarah.

— Tot aia e... suspină Flora. Nu uita, mătuşă, că am şi eu concepţiile mele despre dragoste. Cînd mă gîndesc cîte cereri în căsătorie am refuzat, mi se pare un fel de ironie a soartei. Toţi bărbaţii pe care i-am respins îmi jurau iubire veşnică, asemenea unor trubaduri moderni.

— După toate aparenţele, tu nu erai de nasul unui trubadur! remarcă sec mătuşa Sarah.

— Şi-atunci, mai potrivit ar fi un om cu reputaţia lui Adam? De fapt, potrivit pentru ce? Nici măcar nu pot rosti cuvîntul „soţ": e deja soţul alteia! declară fata, aproape cu disperare.

— Întotdeauna am fost de părere că dragostea n-are nimic de-a face cu raţiunea, spuse Sarah. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe taică-tău.

— Ştiu... răspunse Flora. Mi-a povestit cum mama a ţinut morţiş să-l ia de bărbat şi cît erau de îndrăgostiţi unul de celălalt. Tata m-a trimis încoace tocmai din cauza concepţiilor *lui* despre iubire.

Oftă din nou.

— Din păcate, Adam Serre n-are nici cea mai vagă idee despre dragostea adevărată.

— Ar putea învăţa... murmură mătuşa.

Deja se gîndise cum ar putea să afle predispoziţiile romantice ale lui Adam Serre şi intenţiona să treacă la atac chiar în aceeaşi seară.

— Iar acum, draga mea, de ce nu încerci să te odihneşti puţin, ca diseară să fii în formă? propuse ea. Doar nu vrei să-ţi apară cearcăne!

— Zău aşa, mătuşă, parc-aş fi un armăsar gata de-a fi dus la tîrg! protestă fata. Nu-i nevoie să mă îndemni la odihnă numai ca să iau ochii cumpărătorilor!

— Iartă-mă, draga mea! se scuză Sarah cu un zîmbet vesel. Ce vrei, obişnuinţa! Bella şi Becky făceau mereu cearcăne. Dar tu arăţi superb. Poate doreşti să citeşti puţin pînă vom începe să ne îmbrăcăm pentru dineu. Cît despre mine, am de răspuns la cîteva scrisori.

Făcu o grimasă.

— O adevărată corvoadă, dar dacă vreau să primesc corespondenţă, trebuie s-o rezolv şi eu pe-a mea. La Charlotte urmează să mergem abia la opt. Poţi să-ţi pui o rochie mai simplă, pentru că-i o petrecere de familie.

— Nu-s chiar atît de sigură că vreau să merg! se împotrivi Flora. Mă îngrozeşte gîndul de-a surîde în dreapta şi-n stînga toată seara, iar Adam va sosi, probabil,numai spre miezul nopţii. La ora nouă abia porneşte către cazino.

— Hai, iubito, fă-mi şi mie o plăcere! o rugă mătuşa. Şi aşa nu rămîi prea mult la Saratoga, iar eu vreau să te prezint unor vechi prieteni ai mamei tale. Ştii că maică-ta a ţinut să-ţi dea o educaţie originală. În noaptea cînd trăgea să moară, pe vasul ăla mizerabil, în strîmtoarea Malacca, a insistat să-şi scrie ultimele dorinţe şi n-a putut închide ochii pînă ce taică-tău şi cu mine n-am luat cunoştinţă de fiecare în parte. Amîndoi am semnat hîrtia. Ne-a pus să ne dăm cuvîntul că-i vom respecta vrerea, după care ne-a cerut să te aducem la ea. Te-a luat de mînuţă... ţi-a murmurat că te iubeşte... şi... s-a dus. A căzut în comă cîteva minute, ca şi cum, pînă în clipa aceea, ar fi rămas lucidă doar printr-un uriaş efort de voinţă. A fost o femeie care ştia ce vrea şi sînt convinsă că s-ar fi bucurat ca tu să-i semeni.

— Mi-aduc aminte cum atunci am crezut că doarme... şopti Flora. Părea atît de liniştită... cu ochii închişi şi părul răsfirat pe pernă...

— Taică-tău abia o îmbăiase şi-i spălase părul. Pe urmă îi pusese la gît medalionul cu chipul lui şi-al tău. Susannah spunea în glumă că vrea să arate bine chiar şi pe patul de moarte. Era foarte frumoasă... ca şi tine... adăugă încet Sarah. Taică-tău a suferit îngrozitor... Iar ea l-ar fi urmat pînă la capătul pămîntului.

— Tata nu mi-a spus că murise... decît după cîteva zile. Am crezut că era prea bolnavă ca să mă primească.

— Şi lui i-a venit greu să accepte realitatea. Susannah fusese o femeie de-o vitalitate extraordinară. Pînă în ultima clipă a insistat să-şi impună voinţa asupra a tot ce era în jur, ca şi cum astfel ar fi putut ţine la distanţă spectrul morţii pînă ce-şi aranja toate treburile.

— Îmi închipui că mama n-ar fi acceptat să mă vadă suspinînd după un bărbat.

— Întotdeauna spunea că ea n-are timp pentru regrete.

— Iar eu îmi plîng de milă cînd dispun de atîtea avantaje. Iartă-mă, Sarah, că m-am jeluit în faţa ta. Sînt fericită să te însoţesc la petrecerea Charlottei. Voi fi gata pentru ora opt.

— Perfect, draga mea! Încuviință mătușa, încîntată că-și putea duce planurile la îndeplinire. Toți vor fi bucuroși să te cunoască. Acum mă duc să termin odată cu scrisorile alea...

— Ei, Susannah, cred că acum ești mulțumită... murmură Sarah Gibbon cu ochii în tavan, oprindu-se din scris.

Tocmai așternea cîteva rînduri pentru Charlotte Brewster.

— Nu spuneai tu că cei slabi de înger nu cîștigă niciodată nimic? Hai, ajută-mă să încropesc biletul ăsta... adăugă ea în șoaptă, obișnuită ca, la nevoie, să ceară ajutor surorii ei.

În mesajul destinat Charlottei menționă în primul rînd că Adam Serre va fi și el prezent, fiindcă-și îngăduise să-l invite. Nu știa dacă tînărul va veni și la dineu. În continuare, își ruga prietena să așeze oaspeții la masă într-o anumită ordine, astfel încît Flora și tînărul lord Randall, nepotul Charlottei, aflat la Saratoga, să poată sta unul lîngă altul. Toată lumea știa că lordul — un bărbat nespus de atrăgător și plin de farmec, cum fusese și taică-său în tinerețe — se afla în căutarea unei soții cu zestre apreciabilă. Prezența lui alături de Flora îl va obliga pe Adam să ia o inițiativă.

„Măcar una neoficială", își zise Sarah, punîndu-și sigiliul pe scrisoare.

Cîteva minute mai tîrziu, unul din valeții ei se grăbea spre locuința Charlottei, aflată la depărtare de cîteva case. Sarah începu să se gîndească ce rochie să-i aleagă nepoatei ei pentru petrecere. Dorea să creeze o anume imagine a Florei, ori fata tocmai îi spusese, cu o seară în urmă, că nu mai avea nevoie de croitoreasă, întrucît renunțase la încercarea de a-l seduce pe Adam, urmînd să se întoarcă în Montana peste cîteva zile.

„Cîtă naivitate!" clătină din cap mătușa. „Să renunți la dragoste de dragul principiilor!"

Cum Adam Serre părea mai puțin înclinat spre speculații filozofice, se gîndi Sarah cu cinismul cîștigat din experiență, nu era rău să retușeze înfățișarea Florei, dînd frumuseții ei un aer de simplitate și puritate. Prin urmare, o rochie albă de

mătase sau de muselină. Fără diamante. Nimic sofisticat. Perlele se potriveau perfect. În sfîrșit, niște panglici de culoare deschisă prinse în păr, zîmbi mătușa, privind în stradă de la fereastra budoarului. Nu se mai distrase așa de bine de cînd își măritase cele două fete cu doi mari magnați de pe coasta de est.

Dacă va începe s-o îmbrace pe Flora la șase jumătate, avea destul timp să-i aranjeze înfățișarea pînă în cele mai mici detalii. Numai să fie și ea de acord! Era încăpățînată ca maică-sa, însă moștenise și înclinația acesteia de a-și face pretutindeni admiratori.

Flora se declară de acord cu propunerea de-a purta o rochie foarte simplă, mulțumindu-se cu argumentul că era o căldură înăbușitoare.

— Sigur că da, mătușă! încuviință ea. Te-ai gîndit foarte bine. Și, dacă nu-s prea îndrăzneață, aș prefera un singur jupon. Nu vreau să mă treacă toate transpirațiile, ca într-o armură. E prea cald ca să mai țin seama de niște conveniențe așa stupide.

— Ce fată înțelegătoare! exclamă Sarah, făcînd semn cameristei să ia rochia, ca s-o calce. Iar ca podoabe, cred că cel mai bine ar merge cerceii cu perle.

— Nu, fără cercei! Îți spun drept că pe căldura asta aș renunța și la ciorapii de mătase, dar îmi închipui ce figuri ar face toți ceilalți! se plînse Flora.

— Bine, atunci fără cercei. O idee cît se poate de înțeleaptă. Vei arăta mai tînără și mai proaspătă, încuviință Sarah. Eu una aș fi de acord să mergi fără ciorapi, dar îți dai seama că ar fi riscant. Ce prostie și cu regulile de etichetă pe o arșiță ca asta!

Desigur, mătușa avea cu totul alte motive pentru a o încuraja să nu poarte ciorapi. Planul ei era să-l stîrnească pe Adam în asemenea măsură, încît să-l facă să înțeleagă cît ținea la Flora. Domnișoara Bonham urma să fie fructul ispitei... pe care Adam să nu-l poată atinge.

Totuși, niște picioare fără ciorapi riscau să fie *prea* ispititoare, iar foamea simțurilor ar fi împiedicat o abordare lucidă a problemei. Ori, Sarah ținea neapărat ca în zilele următoare Adam să tînjească după Flora.

Capitolul 17

În seara aceea, la Morrissey, Adam nu reușea să-și adune gîndurile. Era atît de distrat încît, la un moment dat, unul din tovarășii de joc îl întrebă dacă băuse.

— Din păcate, nu! i-o reteză tînărul, pe un asemenea ton încît nimeni nu îndrăzni să se mai lege de el.

Puțin după ora zece, se uită la ceas și-și aruncă pe masă cărțile.

— Trebuie să plec, anunță în plin joc, deși tot el fixase o miză uriașă.

În jur se auziră murmure uimite.

— Mă întorc ceva mai tîrziu, adăugă, ridicîndu-se în picioare.

— Cînd adică? întrebă Caldwell, străduindu-se să rămînă calm. Să-ți păstrăm locul?

Adam șovăi o clipă.

— Nu, găsesc eu altul cînd mă înapoiez.

Și, fără altă explicație, părăsi sala de joc de la etajul doi al clubului Morrissey.

— Asta-i roşcovana aia din Montana... mormăi Caldwell, întorcînd cărţile lui Adam şi răsfirîndu-le pe masă. Trebuie să fie al naibii de focoasă, dacă Adam a putut să renunţe la aşa cărţi.

— Din Londra, nu din Montana, precizează cineva.

— Yorkshire, îl corectă un altul. De-acolo a făcut mai multe călătorii prin lume. Taică-său e contele ăla care-a descoperit o colecţie de bronz antic în cursul răscoalelor din China. S-a scris despre el în pagina întîi din *London Times*. A donat obiectele la British Museum.

— A fost şi ea acolo? întrebă curios Caldwell.

— Aşa scria în ziar. Cică a doborît chiar cîţiva bandiţi.

— Ei, drăcie! Sper să nu-i găurească scăfîrlia şi lui Adam. Astă seară nu pare înclinat să accepte un refuz, comentă Caldwell atît de încet, încît toţi se întoarseră spre el, descoperind cu uluire că putea vorbi şi în şoaptă.

Prietenii din sala de joc ar fi fost încă şi mai uimiţi să-l vadă pe contele de Castellux la o petrecere de familie, dată în cinstea unei tinere domnişoare pe care nici măcar n-o cunoştea.

Cînd sosi la casa Charlottei Brewster, cina era pe sfîrşite. Totuşi, fu poftit la masă, pentru a servi desertul. În tot acest timp, o ignoră cu încăpăţînare pe doamna din dreapta lui, căreia, conform etichetei, ar fi trebuit să-i facă puţină conversaţie. Cu excepţia unor răspunsuri monosilabice la încercările ei de-a iniţia un dialog, singura lui preocupare erau Flora şi bărbatul de lîngă ea, lordul Robert Randall.

Cînd servitorii veniră să strîngă masa, contele de Castellux începu să se foiască, neliniştit. Doamnele părăsiră sufrageria, iar bărbaţii rămaseră în continuare la un pahar de Porto. Adam discută amabil cu ceilalţi invitaţi, care nu conteneau să-i laude caii şi modul în care fuseseră antrenaţi, însă bău ceva mai mult decît s-ar fi cuvenit — lucru remarcat şi de

gazdă. Domnul Brewster primise indicații precise de la soție să-i aducă pe bărbați în salon după cel mult o oră — îndeosebi pe contele de Castellux. Habar nu avea de planurile Charlottei și nici nu ținea să le cunoască. Pur și simplu, nevastă-sa îi pusese în vedere să nu se dedulcească prea mult la vinul de Porto, dacă ținea la liniștea lui în căsnicie.

Un astfel de avertisment îl silise pe Ezekiel Brewster să stea cu ochii pe ceas și pe cantitatea de alcool îngurgitată de conte. I se mai întîmplase o dată să sufere urmările mîniei conjugale și nu ținea cîtuși de puțin să repete experiența.

Cu zece minute înainte de împlinirea răgazului de o oră, bărbații se îndreptară spre salon.

— Ați sosit la timp! exclamă Charlotte cu un zîmbet larg, cînd distinșii domni își făcură apariția în somptuoasa încăpere stil Adams, care supraviețuise — nu se știe cum — catastrofalei mode a redecorării, ce distrusese frumosul stil federal. Tocmai ne pregăteam să jucăm șarada.

Adam își stăpîni cu greu un geamăt. Intuia că seara îi va pune la încercare bunele maniere. Nici o șansă de-a ajunge pînă la Flora, aflată în mijlocul unui grup de femei.

Luă loc pe un jilț din apropierea ușii și începu să asiste, cu stoicism, la o serie nesfîrșită de pantomime inepte, în timp ce sorbea dezgustat dintr-o ceașcă de ceai. După vreo douăzeci de minute de presupuneri și bîjbîieli din partea asistenței, izbucni exasperat:

— „Visul unei nopți de vară"!

Ceva din tonul lui Adam o puse în alertă pe gazdă, care se grăbi să treacă la alt punct din program: un scurt recital de pian, executat de însăși nepoata ei. În vreme ce oaspeții se înghesuiau în jurul pianului, Adam își croi drum printre ei și, apucînd-o pe Flora de braț, o trase spre cel mai îndepărtat colț al încăperii, silind-o să se așeze pe o canapea.

— Asta-i o adevărată tortură! murmură el.

— Vrei să spui că te distrezi prea bine? îl întrebă ea, numai zîmbet.

— De-acum încolo m-aşteaptă numai recitaluri, se strîmbă contele. Mîine-poimîine va începe să cînte şi Lucie.

— Poate n-ar fi rău să-i alegi tu repertoriul. Oricum, îmi închipui că Lucie va face treabă mult mai bună decît nepoata Charlottei. Uită-te la ea, parc-ar fi de lemn.

— Care naiba e nepoata Charlottei?

— Cea de la pian, dragule. Hai să fim atenţi.

— Încă nu mi-am revenit după patruzeci de minute de şarade idioate! rîse Adam. Prefer să te privesc pe tine. Îţi stă grozav de bine... fără jupon.

— M-aş fi mirat să nu observi.

— Toţi bărbaţii de-aici au observat, *bia*.

Se tolăni comod pe canapea şi-şi întinse picioarele, încrucişate gleznă peste gleznă.

— Mai ales cînd ai plecat din sufragerie. Noul tău cavaler, lordul Randall, nu-şi putea lua ochii de la tine.

Acum că era lîngă ea, îşi regăsise zîmbetul şi buna-dispoziţie.

— Vrei să-l provoc la duel?

— Şi să mă faci de rîsul lumii? glumi Flora. Uiţi că eşti însurat?

— Dar sînt şi gelos, declară Adam, studiindu-l pe Randall pe sub sprîncene. Cineva trebuie să-l prevină să se ţină la distanţă.

— Sper că nu vorbeşti serios, altfel te-aş ruga să te abţii. Oricum, peste cîteva zile nu voi mai fi aici, adăugă ea.

— Se zice că de cînd taică-său a pierdut la joc toată averea familiei, individul umblă să-şi caute o nevastă bogată.

— Asta dacă pe mine m-ar atrage la un bărbat numai înfăţişarea şi surîsul! răspunse Flora cu asprime. De altfel, lîngă unul ca ăsta m-aş plictisi de moarte. Nu vorbeşte decît despre el. Ştiu la ce cluburi merge, cine-i face hainele, ce grozav joacă cricket, ce vînător neîntrecut este. Cred că dacă nu schimbam discuţia, mi-ar fi înşirat şi numele cucoanelor din aristocraţie cu care s-a culcat.

Adam începu să rîdă.

— Va să zică, n-a reușit să te vrăjească. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Pe mine m-a vrăjit un singur om: un metis însurat cu altă femeie... răspunse ea cu glas domol.

Zîmbetul lui Adam se topi fără urmă. O clipă, Flora se întrebă dacă nu cumva îl pierduse, din prea mare sinceritate.

El se uită de jur-împrejur, ca și cum s-ar fi găsit deodată într-o altă lume, apoi se întoarse către ea, murmurînd:

— Și eu mă mir ce se întîmplă cu mine: am venit într-o casă străină, numai în speranța de-a te vedea.

Vorbise încet, fixînd-o cu o privire gravă.

— Nu știu ce să fac.

— Nici eu... șopti Flora.

— Nu putem pleca de-aici. Ar izbucni un adevărat scandal.

— Așa e. Toți invitații sînt prieteni de-ai mamei mele sau de-ai mătușii Sarah.

El surîse vag, ca și cum ar fi făcut haz de necaz.

— E a doua oară cînd beau ceai în ultimele patruzeci și opt de ore. Un adevărat record. Oare asta să fie dragoste?

— Pentru mine, da.

Adam o țintui cu o privire sfredelitoare.

— Cînd ți-ai dat seama? întrebă el abia auzit.

— Ieri... Azi... Nu știu nici eu, Adam... Poate chiar în clipa de față... Nici mie nu-mi place ce se întîmplă... Încerc să mă împotrivesc... Zău că da!

— De ce? murmură Adam cu tandrețe.

— Cum de ce? Dumnezeule, Adam! exclamă ea în șoaptă. Dintr-o mie și unul de motive. Pentru că tu ești însurat. Pentru că eu sînt egoistă. Pentru că nu vreau să te împart cu nici o altă femeie. Pentru că tu nu știi ce înseamnă adevărata iubire! sfîrși, într-o izbucnire aproape furioasă.

Ceilalți oaspeți începură să le arunce căutături furișe. Glasul Florei răzbătuse pînă la ei, chiar dacă nu auziseră ce spune.

Adam le susţinu cu îndrăzneală privirea, pînă ce toţi întoarseră din nou capul spre pian — deşi cu mare părere de rău.

— Poate că totuşi ştiu... replică el, fixînd-o pe Flora cu ochi arzători. Am sacrificat un cîştig imens la cărţi ca să ajung aici înainte de sfîrşitul cinei. Iar tu îmi pari o făptură îngerească, deşi porţi o rochie lipsită de podoabe şi panglici prinse în păr. Şi mă abţin să te ating, deşi nu-mi doresc decît asta în fiecare clipă...

Apoi adăugă, cu glas tremurător:

— Sau poate nu-mi prieşte burlăcia, iar duşul rece nu serveşte la nimic. Tot ce vreau e să te am pe tine.

Ochii Florei se umplură de lacrimi. Era nespus de impresionată de lupta ce se dădea în sufletul lui Adam, de puterea de stăpînire şi dorinţa lui năvalnică, de faptul că venise pentru ea în astă-seară.

— Nu plînge, Flora! Te rog, nu plînge! o imploră el, ridicîndu-se brusc în picioare, cuprins de remuşcări.

Căută din privire o cale de scăpare pentru amîndoi dar, pentru a ajunge la uşă, trebuiau să străbată salonul plin de oaspeţi.

— Spune-mi ce vrei să fac... murmură el, apucîndu-i mîna într-ale lui. Cere-mi orice...

— Nu ştiu, şopti fata, tristă şi fericită în acelaşi timp.

— Mîine-dimineaţă trec să te văd, hotărî el. Mergem undeva să stăm de vorbă. Aici e prea multă lume. Pianul ăla mă calcă pe nervi şi abia mă stăpînesc să nu urlu.

Surîsul ei reuşi să-i redea optimismul. Nu se pricepea să aline lacrimile unei femei.

— Te duc să-ţi cheltuieşti banii la „Tiffany"! propuse vesel. Dar, mai întîi, vom lua micul dejun la Crum. Pentru mine, va deschide cafeneaua mai devreme. Nicăieri nu găseşti păstrăvi şi cartofi prăjiţi cum face el.

— Cu alte cuvinte, am terminat discuţiile serioase? zîmbi Flora.

— Sper că da, se încruntă Adam. Nu-mi place să te văd plîngînd. Şi acum, va trebui să-mi cer scuze... adăugă el, ca un puşti arzînd de nerăbdare să iasă la joacă.

— Numai să poţi pleca, se îndoi Flora, cu ochii la invitaţii adunaţi în jurul pianului. Sînt curioasă cum ai să te descurci.

— Fii atentă! rîse Adam. La asta sînt expert.

Dădu drumul degetelor ei, bătînd-o uşor peste mînă.

— Culcă-te devreme, *bia*. La ora opt vin să te iau.

Se ridică şi, făcîndu-i cu ochiul, se îndepărtă cu paşi mari. Ajuns lîngă jilţul în care se afla Charlotte, se aplecă, şoptindu-i cîteva cuvinte. Ea zîmbi, dînd din cap, iar cînd Adam se aplecă să-i sărute mîna, surîsul deveni de-a dreptul radios.

Toţi întoarseră capul după contele de Castellux, pînă ce uşa se închise în urma lui. În clipa următoare se iscă un cor de murmure, crscînd în intensitate, pînă ce ajunse să acopere sunetele jalnice ale unui studiu pentru pian de Bach. Toate privirile se îndreptau spre Flora, unele curioase, altele cercetătoare.

Domnişoara Bonham se înroşi pînă în vîrful urechilor — sau poate să fi fost îmbujorată de fericire. Adam nu-i declarase că o iubeşte, dar era limpede că dorea să-i facă pe plac. Rostise cuvîntul „burlac" cu stîngăcie şi proastă dispoziţie, dar îl rostise. Pentru ea, Adam Serre se socotea celibatar. Fusese declaraţia lui de dragoste.

În drum spre casă, Sarah începu să-şi tragă de limbă nepoata, dar tot ce reuşi să scoată de la ea era că-i făcuse plăcere să-l revadă pe Adam.

— Mi s-a părut că, la un moment dat, aţi avut un schimb de vorbe cam tăioase, insistă mătuşa.

— Nu chiar, răspunse evaziv fata, prea tulburată ca să-şi dezvăluie sentimentele şi cu atît mai puţin bănuiala că-l iubea pe Adam. Mi-a spus că în rochia asta arăt ca un înger.

Sarah surîse în întuneric. Prima etapă a bătăliei se încheiase victorios.

— Ce părere ai de Bobby Randall? întrebă ea, ca să-şi testeze eficienţa planului. Eu îl socotesc un băiat chipeş şi încîntător.

— Ba-i plicticos şi pisălog cît încape. Mîine dimineaţă Adam m-a invitat să luăm micul dejun în oraş.

— Frumos din partea lui, aprecie Sarah. Dimineaţa e mai răcoare — cum nu se poate mai bine pentru o plimbare.

„A fost o seară plină de succese", conchise ea, satisfăcută, adăugînd:

— Ce bine că ne-am întors acasă mai devreme, ca să ai timp să te odihneşti!

În schimb, lui Adam îi pierise orice urmă de somn. Se întorsese la clubul Morrissey, reluîndu-şi locul la masa de pocher, într-o dispoziţie de zile mari, în ciuda gravelor probleme din viaţa sa personală. Flora îi mărturisise că-l iubeşte. Era destul. Nici nu avea nevoie de mai mult. Începu să joace mai imprudent ca oricînd, continuînd, totuşi, să cîştige.

— La dracu, Adam, cum naiba reuşeşti să ai astfel de cărţi? Cred că ai cîştigat de vreo douăsprezece ori la rînd! mîrîi Caldwell. Nu-i de mirare că zîmbeşti tot timpul, deşi, de cînd te-ai întors, eşti de-o veselie nebună. Ţi-a mers bine cu iubita ta?

— Destul de bine, rîse Adam. Am stat de vorbă amîndoi.

— Şi-ţi închipui c-am să-nghit gogoaşa asta?

— Bine, Caldy, dar ţie nu ţi se-ntîmplă niciodată să stai de vorbă c-o femeie? replică Adam, privindu-l pe sub genele lui negre.

— Doar cu cele urîte, Serre, iar — dacă nu mă înşel — roşcovana aia căreia tot îi dai tîrcoale numai urîtă nu s-ar putea numi!

— Am ascultat un recital de pian, surîse angelic Adam.

Ceilalți îl priviră cu gura căscată.

— Vorbești serios? întrebă unul dintre ei, cu ochii mari de mirare.

— Ați face bine să vă mai ocupați și de cultura voastră generală! remarcă glumeț Adam, privindu-și prietenii așezați în jurul mesei cu pahare goale, într-un fum de țigară să-l tai cu cuțitul. Nu-i nevoie să vă petreceți tot timpul la clubul Morrissey.

— Sigur că nu, remarcă laconic unul dintre jucători. Mai e și hipodromul.

— M-apucă groaza cînd mă gîndesc c-ai să cîștigi și-acolo... mormăi Caldwell, împingîndu-și banii către potul de pe masă. Accept.

— Mîine caii mei se odihnesc, declară netulburat Adam. Ca și mine, de altfel. Accept și eu, plus de cinci ori pe atît.

Jocul continuă, la fel ca-n fiecare seară. Pe măsură ce sticlele se goleau, miza creștea. Puțin după ora unu noaptea, ușa se dădu de perete și în prag apăru un bărbat cu părul în dezordine, abia ținîndu-se pe picioare de beat ce era. Sprijinindu-se cu mîinile de tocul ușii, ca să-și recapete echilibrul, aruncă o privire tulbure spre jucătorii de la masa de pocher.

— Unde-i... piele-roșie ăla... blestemat? bolborosi el, clătinîndu-se ca purtat de vînt.

— Cauți pe unul *anume*? întrebă Adam politicos, fără a-l scăpa din ochi pe fratele mai mic al lui Ned Storham.

— Aha! exclamă teatral bețivanul, făcînd eforturi supraomenești să rămînă în picioare. Va să zică, tu ești!

— Din păcate! replică Adam. Du-te și te culcă, să te mai limpezești la minte, Frank.

— Nu v'eau să mă cu'c, v'eau să te omo' cu mîna mea! Adam oftă, plictisit, privindu-și o clipă cărțile.

— Altă dată, Frank. Acum joc pocher.

— Am să te îm... pușc! declară bețivul, bîjbîind după pistol.

Adam își puse cărțile pe masă și se ridică, fără un cuvînt.

— Vrei arma mea? îl întrebă Caldwell, cu ochii pe musafirul nepoftit.

Tînărul clătină din cap și, trăgînd deoparte scaunul, ocoli masa, apropiindu-se de Frank, care se chinuia în continuare să-și scoată pistolul din teacă.

— Faci o mare prostie, Frank. Nu vezi că ești beat mort? i se adresă Adam, pășind către el fără zgomot, pe covorul gros de pluș.

— Prostie pe dracu! bîigui Frank, lățindu-și fața într-un zîmbet, întrucît tocmai reușise să apuce arma în mînă. Afurisit să fiu dac-o să ne iei tu păsunea!

Și, smulgîndu-și pistolul din teacă, îl îndreptă spre pieptul lui Adam.

— Fratele tău o să se înfurie grozav dac-ai să fii ucis, Frank... murmură tînărul indian, cu ochii cînd la țeava ațintită șovăielnic către el, cînd la chipul schimonosit de ură al bețivului. Hai, lasă pistolul, să nu rănești pe cineva.

— Să nu rănesc? hohoti Frank. Am să te omor, indianule! Poți să-ncepi să-ți cînți prohodu'.

Făcu un pas înainte, dar, în aceeași clipă, degetele lui Adam apucară fulgerător țeava armei, smulgînd-o din mîna tremurătoare a atacantului. Îi aruncă pistolul lui Caldwell, apoi, luîndu-l de umeri pe bețivul care încă nu se dezmeticise, îl întoarse cu fața către ușă.

— Și acum, Frank, du-te înapoi la hotel! îl îndemnă cu blîndețe. Mîine o să te doară capul de n-ai să știi ce-i cu tine.

Îl împinse ușor afară, chemînd pe unul din oamenii lui Morrissey. Îndată își făcu apariția un fost luptător de circ.

— A băut mai mult decît trebuie, Finn. Fii bun și ai grijă să ajungă în patul lui, îl rugă Adam, numărîndu-i în palmă cinci monezi de aur.

— S-a făcut, domnule Serre. Am și pornit.

Incidentul reușise întrucîtva să-i umbrească buna-dispoziție. Frank Storham era un zănatec iute la mînie, cu care ar fi fost mai bine să nu aibă nimic de-a face. De cele mai multe ori umbla beat și, spre deosebire de fratele mai mare, care făcuse avere prin muncă cinstită, Frank nu se sfia să-și însușească ce nu-i aparținea, angajînd pistolari ca să-i rezolve răfuielile. Într-un cuvînt, moștenise de la Storham-i numai firea aprinsă, nu și judecata sănătoasă.

— E totul în regulă, Adam? întrebă Caldwell cînd tînărul se întoarse la masa de joc. Tot timpul te-am acoperit din spate, în caz că dobitocul ar fi reușit să apese pe trăgaci.

— Mulțumesc, Caldwell. După cum vezi, nu s-a întîmplat nimic, răspunse Adam, așezîndu-se și luînd în mînă cărțile lăsate pe masă.

— Unul din dușmanii tăi din Montana? se interesă alt jucător.

— Frate-său a pus ochii pe pămînturile mele.

— Ai destui oameni să te aperi? insistă Caldwell, obișnuit cu hărțuielile de la frontieră, care izbucneau frecvent și în Texas.

— Pînă acum, da. Am obosit. Mai fac un joc și mă retrag.

— Bine gîndit. În felul ăsta mai avem și noi prilejul să cîștigăm! rîse Caldwell.

Însă, plecînd de la club, Adam nu porni spre casă, ci se îndreptă spre Franklin Square. Oprindu-se în fața clădirii neo-clasice în care locuia Sarah Gibbon, rămase privind la fereastra luminată de la etajul doi.

Capitolul 18

Auzind o ciocănitură în uşă, Flora, care tocmai îşi peria părul, încremeni cu braţul în aer, cu ochii la propria-i spaimă, reflectată în oglinda cu ramă aurită.

„Nu se poate!" îşi zise, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. „N-ar îndrăzni aşa ceva."

Dar ciocănitura încă-i răsuna în minte: fermă, decisă, ca şi firea celui de dincolo de uşă. Aruncă o privire spre ceasul cu pietre preţioase de pe măsuţa de toaletă. Unu şi jumătate. Nu cumva i se păruse? Poate că vreun servitor verificase lămpile pe coridor şi izbise din greşeală în uşa ei.

Însă, chiar cînd încerca să se convingă că totul era în regulă, uşa din spate se deschise şi Flora văzu prin oglindă silueta cunoscută — înaltă, îmbrăcată în haine negre de seară — pătrunzînd în dormitor. Închizînd uşa cu grijă, se apropie de ea, zîmbind.

Flora scăpă peria din mînă şi rămase nemişcată, avînd impresia că cel mai mărunt zgomot răsuna pînă în cele mai îndepărtate colţuri ale casei. Sarah îi va auzi. Servitorii îi vor

descoperi. Toată lumea asculta paşii lui Adam străbătînd încăperea pînă la ea.

Ajuns în spatele Florei, tînărul îi atinse părul, plimbîndu-şi degetele prin buclele arămii şi strălucitoare, ca şi cum ar fi vrut să-i arate că-i aparţine, însemnînd-o cu o simplă mîngîiere.

Apoi mîna îi alunecă pe gîtul ei şi, prinzînd-o de bărbie, îi înălţă faţa spre el.

— N-am mai avut răbdare s-aştept... murmură, aplecîndu-se să-i sărute buzele pline. Nu ştiu să mă port ca un simplu prieten.

— Eşti beat... şopti Flora, simţind pe buze gust de brandy.

— Nu cred... răspunse Adam, apucînd-o de subţiori şi ridicînd-o de pe scăunelul cu pernă de saten. Dar aş fi vrut să fiu... adăugă, întorcînd-o cu faţa spre el şi strîngînd-o la piept cu putere.

Flora îi simţi mîinile fierbinţi prin cămaşa de noapte.

— Ca să ai o scuză pentru a veni aici.

Îşi ţinea palmele sprijinite pe reverele hainei lui, simţindu-l atît de aproape, atît de *al ei*, încît începu s-o învăluie o căldură nespus de plăcută, alungîndu-i orice teamă de-a fi găsiţi împreună.

— Da.

— Dar nu ai nici o scuză.

— Nici n-am încercat să-mi găsesc vreuna.

Flora îi primea bătăile inimii în palma deschisă.

— Poate că mă iubeşti.

El făcu o grimasă. Tăcură amîndoi.

Flora surîse, văzîndu-l cum se încăpăţînează să nu recunoască realitatea.

— Am putea rămîne doar prieteni.

Adam se încruntă brusc.

— Însă tu ai venit aici pentru cu totul altceva, nu-i aşa?

Din nou se aşternu tăcerea. Ea îi privea obrazul bronzat, încercînd să descifreze răspunsul, în penumbra încăperii.

— Am venit pentru că nu pot trăi fără tine, vorbi el într- un tîrziu.

— Știu, murmură Flora, atingîndu-i reverele hainei, sub care se ghicea trupul vînjos și puternic. Mi-a fost dor de tine.

Adam aruncă o ocheadă spre ceasul de pe măsuța de toaletă.

Flora simți un fior de gheață, amintindu-și genul de legături amoroase pe care le întreținea contele de Castellux: tandre, numeroase și scurte.

— Ai o altă întîlnire?

Supărată și geloasă, încercă să se desprindă din îmbrățișare.

— Văd că ai rămas aceeași fire aprigă, o necăji Adam, fără a-și slăbi strînsoarea.

— Nu fă pe stăpînul cu mine! îl repezi fata, fulgerîndu-l cu privirea. Am impresia că te-am reținut cam mult de la treburile tale.

— Sînt nevoit să mă întorc acasă înainte de-a se trezi Lucie.

— Dumnezeule! șopti Flora, îmbujorîndu-se de rușine. Cît mă simt de umilită!

— Ca și mine, fiindcă mă aflu aici... răspunse el liniștit, ...cînd știu prea bine că n-ar fi trebuit să vin.

Flora tremura de dorință, iar trupul lui fierbinte îi ardea palmele.

— Cît timp poți să rămîi? șopti ea, uitînd de orice rușine, pradă unui impuls irezistibil.

— Trei ore, poate patru. Depinde de tine, zîmbi Adam, și... de auzul servitorilor.

— Ar trebui să te dau afară.

— Și totuși n-ai s-o faci.

— Nu... încuviință ea încet.

— Foarte bine... aprobă Adam, cu o flacără pătimașă în priviri. Pentru că, oricum, nu voi pleca.

Întinse mîna și-i dezlegă panglica albastră de la decolteul adînc al cămășii de noapte.

În liniștea încăperii, ea nu schiță nici un gest, conștientă de zbaterea năvalnică a inimii și de atingerea degetelor lui. Adam îi dezveli încet umerii și căldura mîinii lui îi trimise un fior straniu în tot trupul, amintindu-i de clipele de plăcere petrecute împreună... oare acum cît timp?

Cu săptămîni în urmă.

Erau aproape zece săptămîni de cînd nu-i mai simțise mîngîierea.

Iar acum, cînd îl avea aproape — înalt, puternic și pătimaș — se întreba cum de reușise să reziste atîta vreme departe de el.

Palmele lui lunecară pe rotunjimea umerilor, dînd la o parte pînza subțire, apoi coborînd-o pînă la coate. Cămașa de noapte se prelinse pe trupul Florei, căzînd pe covor.

Adam o privi lung, fără un cuvînt, după care îi căută mîinile, prinzîndu-le într-ale lui și, ridicîndu-le la buze, îi sărută încheieturile degetelor.

— Tremuri... murmură el, săgetînd-o pe sub gene.

— Mi-e frig, șopti Flora, cu un zîmbet care-i dezmintea cuvintele.

— Ai nevoie de cineva care să te încălzească?

— Credeam că de asta ai și venit.

El tăcu, uluit de francheța răspunsului și de lipsa ei de sfială.

— Am văzut lumina aprinsă, răspunse el într-un tîrziu.

— De unde? Tocmai de la Morrissey?

— Vrei să mă pui la încercare? rîse Adam.

— Nu, șopti Flora.

Se uită spre pat, apoi din nou spre el.

— De ce nu tragi zăvorul?

Îndreptîndu-se spre ușă, Adam se minună cum reușea femeia asta să-l stîrnească și, în același timp, să-l deruteze.

Revenind la ea, o găsi așteptîndu-l în pat, lungită între perne, ca o curtezană cu experiență. Brusc îl năpădi o senzație de nemulțumire.

În loc să meargă lîngă ea, se trînti pe un scaun şi rămase tăcut, neştiind ce să facă şi întrebîndu-se ce căuta acolo. Flora era frumoasă şi ispititoare, ca o nimfă pictată de Boucher[1], voluptuoasă şi trandafirie. Numai că în locul figurii îngereşti, ea răspîndea o caldă feminitate.

— Am venit la Saratoga ca să te seduc, începu Flora, văzîndu-i chipul posomorît. Oare chiar va trebui s-o fac? întrebă aproape în şoaptă.

— Nu.

— Ai aerul cuiva silit să acţioneze împotriva voinţei lui.

— Iar tu te pricepi la bărbaţi ca nimeni alta.

— Eşti cumva gelos? Spune-mi, te rog, pentru că eu sînt.

El o privi pieziş, apoi din nou drept în ochi.

— Da, recunoscu încet. Şi nu pot scăpa de gelozie, oricît m-aş strădui. Vreau să te strîng în braţe, să te sărut, să fii doar a mea. Mă obsedează senzaţia divină care mă copleşeşte atunci cînd mi te dărui.

— Nu numai tu trăieşti acele clipe de extaz, îi aminti ea cu blîndeţe. Şi eu simt aceeaşi dorinţă nebună de-a te şti numai al meu. Nu te uita aşa la mine. Eşti singurul căruia i-am făcut o astfel de mărturisire.

— Iartă-mă... se scuză el morocănos. Te doresc atît de pătimaş, încît nu reuşesc să-mi mai păstrez gîndirea limpede.

— Aşa cum ţi se întîmplă de obicei...

El o privi scurt, printre genele lungi şi negre.

— Oriunde mă întorc, nu te văd decît pe tine: în vitrine, în oglindă, în vis... Nu ştiu dacă...

— Dacă vrei să iubeşti cu adevărat?

— Nu ştiu dacă sînt pregătit să accept asemenea schimbări radicale în viaţa mea.

Arăta nespus de frumos, cu ochii negri, cu părul revărsat pe umeri, cu trupul vînjos în haina elegantă de seară, cu acul

---

1 François Boucher(1703-1770) — pictor şi desenator francez. (n.t.)

de diamant prins de piepții cămășii apretate, cu pîntecele musculos abia ghicit pe sub vesta albă de saten și cu safirul uriaș care strălucea pe inelarul drept, în semiîntunericul din cameră.

— Eu nu-s atît de temătoare, spuse Flora, trăgîndu-se la marginea patului. Nu mă sperie iubirea.

O clipă, în ochii lui Adam se citi uimirea. Continuă s-o privească, în timp ce ea coborî din pat, apropiindu-se de scaunul pe care stătea el.

— Ți-e frică să nu fii prins în laț, așa e? murmură Flora, îngenunchind la picioarele lui. Nu vrei să suferi din dragoste.

— Nici eu nu știu ce vreau, recunoscu tînărul, conștient că prezența ei îl făcea să răsufle tot mai iute.

Flora își puse mîinile pe genunchii lui, depărtîndu-i picioarele.

— Există, totuși, o certitudine... murmură ea, mîngîindu-i coapsele fierbinți și știind că el ar fi putut-o opri în orice clipă. În prietenia asta a noastră....

Își strecură degetele spre șlițul lui, apucînd primul nasture.

— Cred că cel puțin cu asta sîntem de acord... șopti, cu ochii în ochii lui, descheindu-i nasturele.

Îi desfăcu pantalonii cu nonșalanța unei curtezane pricepute, în timp ce Adam își încleștase pumnii pe brațele jilțului, ca să se stăpînească.

Părul ei răspîndea un miros dulce și îmbătător. Umerii albi și sînii rotunzi se găseau atît de aproape, îmbiindu-l să-i atingă, cu voluptatea vechilor poeme de dragoste persane.

Pentru prima oară se întreba dacă era pregătit să întîlnească iubirea adevărată. Și dacă da, trebuia plătită cu prețul libertății?

Brusc, gîndurile i se învălmășiră. Mîna Florei îi mîngîie în treacăt sexul, după care începu să-i tragă cămașa afară din pantaloni. Adam își pierdu orice interes pentru speculațiile filozofice. Simțea palmele ei calde pe pîntece, dîndu-i poalele cămășii la o parte, apoi netezindu-i stofa fină a pantalonilor, peste sexul în erecție.

Deodată fata scoase un țipăt scurt.

— Porți armă!

Adam scoase pistolul din buzunar.

— Pentru servitori, rîse el, punîndu-l pe scaun.

— Spune-mi adevărul, insistă Flora.

— Mi l-a dat Caldwell la Morrissey, răspunse tînărul, cu glas lipsit de orice intonație.

— De ce? se încruntă fata, cu palmele sprijinite de coapsele lui Adam, fără să-și ia ochii din ochii lui.

El ridică din umeri.

— Caldy e un tip prudent.

— Dar de ce?

— Fără vreun motiv anume, iubito... surîse Adam, plimbîndu-și degetele pe sprîncenele ei. Îți vin grozav cerceii cu perle, schimbă el vorba, atingînd bijuteria delicată din urechea fetei. Asta-i tot, încheie cu glas abia șoptit.

Se aplecă spre Flora și, luîndu-i fața în palme, o sărută lung și pasionat, silind-o să uite că violența făcea parte din viața lui. Cînd se lăsă din nou pe spate, nici nu-și mai amintea de incidentul cu Frank Storham.

Așteptă pînă ce Flora îngenunche din nou în fața lui. Îi cunoștea acea privire împăienjenită de dorință. Cînd ea își plecă fruntea, el închise ochii.

Buzele Florei erau moi și calde, iar mîngîierile desăvîrșite. Simți în nări parfumul ei de trandafiri și iasomie. Uită că se găsea în Saratoga, pereții dormitorului se topiră ca un fum. Singurul lucru de care rămînea conștient erau sărutările ei divine și senzația negrăit de dulce pe care o trăia.

Flora îi admira, uluită, bărbăția — dovada că era dorită și, în același timp, o subtilă invitație la plăcere. Simți zvîcnetul cunoscut între picioare și tîmplele începură să-i pulseze. Asculta răsuflarea din ce în ce mai iute a lui Adam, pe măsură ce sărutările ei deveneau tot mai meșteșugite.

Îl vedea mișcîndu-și șoldurile, cînd ea se oprea cîteva clipe și-i auzea geamătul de plăcere cînd începea din nou să-l mîngîie și să-l sărute.

Degetele lui îi alunecară prin păr, prinzîndu-i tîmplele în palme, în timp ce ea îl ţinea sclav în lanţurile plăcerii.

Deodată, tînărul o sili să-şi înalţe fruntea.

— De ce? întrebă ea, scuturîndu-şi buclele arămii.

— Ajunge! o opri Adam, ridicînd-o în picioare, obsedat de un singur gînd.

O duse în braţe pînă la pat, culcînd-o între perne, şi se lăsă uşor peste trupul ei, pătrunzînd-o deodată, grăbit, aproape cu violenţă, pînă cînd ea gemu de plăcere, ţinîndu-şi răsuflarea, ca să reţină o clipă acea senzaţie divină.

Apoi Adam Serre se consacră îndeletnicirii la care se pricepea aşa de bine — fie îmbrăcat, fie dezbrăcat, fie bine-dispus, fie măcinat de griji, indiferent de locul sau împrejurarea în care se afla. Ştia să facă dragoste cu aceeaşi artă cu care atinge pianul un muzician sau mînuieşte lasso-ul un vînător. Ştia cum să se mişte, cît de repede, cît de profund. Ştia cum să sărute o femeie, pe gură sau pe pielea fierbinte de după ureche. Ştia cum să-i atingă sfîrcurile sînilor. Ştia cînd să-i ridice şoldurile ca să-l primească. Ştia cînd să se poarte cu blîndeţe şi cînd nu. Cunoştea echilibrul delicat dintre violenţă şi plăcere, dintre duritate şi tandreţe. Reuşea să aducă o femeie în pragul orgasmului numai prin puterea mîngîierilor şi a cuvintelor.

Pentru că avea experienţă! îi fulgeră prin minte Florei, pe măsură ce trupul i se înfiora de o senzaţie nemaiîntîlnită.

Aceasta îi era... profesia. Şi, dacă n-ar fi fost în pragul descărcării, Flora s-ar înfuriat pe priceperea şi îndemînarea lui.

Se eliberară împreună, năvalnic, mistuitor, ca o prăbuşire în adîncuri. Îndată după aceea, Adam se rostogoli alături, cuprins de o bruscă aducere-aminte. Rămase culcat pe spate, cu ochii închişi, luptîndu-se cu dorinţa iraţională de-a o avea pe Flora, cu piedicile şi urmările unei atare hotărîri.

Ea încă nu revenise la realitate. Treptat-treptat, vîlvătaia simţurilor se domoli, arzînd mocnit cîteva minute, apoi se stinse.

Flora se întoarse către Adam, care stătea tolănit lîngă ea, cu brațele sub cap, încercînd să-și recapete suflarea. Îmbrăcat, ca un bărbat intrat într-un bordel, prea grăbit ca să-și mai scoată hainele, își spuse fata.

— Vrei să pleci? îndrăzni ea, simțindu-l cu gîndul dus departe.

El continua să tacă și Flora se întrebă dacă, într-adevăr, ținea să audă răspunsul. Sprijinindu-se într-un cot, începu să-i privească, uimită, genele lungi și negre, ca de copil.

„Oare ce-ar face dacă l-aș atinge?" își zise ea fascinată, uitînd ca prin farmec de tăcerea lui înverșunată.

Atunci Adam deschise ochii, cu pupilele strălucind în penumbra încăperii, și surîse cald și învăluitor.

— Peste vreo mie de ani... murmură el.

— În cazul acesta — șopti Flora, conștientă de complicațiile existente în viața lui — cred că porți cam multe haine.

Îl ajută să se dezbrace, încet, cu gesturi tandre. Adam își azvîrli cît-colo pantofii și-și scoase pantalonii și haina. Dar cînd Flora i se cocoță în brațe, ca să-i descheie vesta, deveni brusc conștient de căldura ademenitoare a trupului ei.

— Îmi pare bine că în noaptea asta te-ai hotărît să apuci spre Franklin Square, surîse Flora, trecînd un nasture prin butonieră.

— N-am avut încotro, *bia*! murmură Adam, înălțînd ochii la cer, cu prefăcută disperare.

— Bănuiesc care-i cauza... glumi ea, atingîndu-i vîrful umflat și zvîcnind al sexului.

— După cum vezi, se încăpățînează să te vrea pe tine, zîmbi Adam.

— Pe mine? repetă Flora, desfăcîndu-i piepții cămășii.

— Nu-i destul de limpede? rîse el.

O ținea în brațe, lipită de trupul lui bronzat, pe jumătate dezbrăcat, cu vesta și cămașa descheiate, lăsînd să se vadă pieptul musculos.

— Eşti pregătită? şopti el, cunoscînd dinainte răspunsul.

Flora era toată umedă, lichidul dorinţei amestecîndu-se cu seva bărbatului, pe care acesta nu mai putuse s-o reţină. Cînd Adam îi atinse sînii, ea se lăsă, grea, în palmele lui, respirînd întretăiat, cu ochii închişi, şi-şi înălţă fruntea cu un geamăt.

Bărbatul îi mîngîie sînii plini, prinzîndu-i în căuşul palmei şi alintîndu-le sfîrcurile tari. Ea începu să se frece încet de sexul lui, răsuflînd din ce în ce mai iute.

— Ridică-te, murmură el, săltînd-o de pe genunchi. Vrei să termin din nou, de data asta în tine? întrebă, plimbîndu-şi degetele pe sexul ei ademenitor. Spune, vrei?

— Da... suspină Flora, dorindu-şi mai mult decît orice pe lume să-l simtă în trupul ei. Umple-mă toată de prezenţa ta...

— Să vedem ce putem face... şopti Adam, aşezînd-o călare peste el şi pătrunzînd-o puţin cîte puţin.

Punîndu-i palmele pe şolduri, o trase către sine, pînă cînd lunecă în lăcaşul fierbinte al dorinţei ei.

Se împinse mai adînc, făcînd-o să scoată un ţipăt ascuţit şi pătimaş, sfîşiind tăcerea casei cufundate în somn.

Ea se crispă dintr-o dată, cu urechile la pîndă, cu trupul pulsînd din toate fibrele.

Adam îi prinse obrajii în palme şi-o sărută lung şi pătimaş pe gură.

— Nu ne-a auzit nimeni, o linişti, acoperindu-i urechile cu palma. Nimeni.

Nici nu-i trecea prin minte să se oprească sau să renunţe la o noapte de dragoste — fie chiar şi cu preţul vieţii. Începu din nou s-o sărute, iar şi iar, încercînd să-i alunge spaima, în timp ce luneca tot mai profund în miezul dogoritor al trupului ei.

Nu i-ar fi păsat nici dacă uşa ar fi fost smulsă din ţîţîni şi ar fi dat buzna în dormitor toţi locatarii din Franklin Square. În vinele lui curgea foc, Flora tremura în pragul descătuşării şi amîndoi, broboniţi de sudoare, îşi aşteptau răsplata.

Deodată, o pătrunse violent şi simţi cum pîntecele ei se deschide ca o poartă, chemîndu-l s-o umple cu iubirea şi sămînţa lui. Flora se agăţă de el cu disperare, gîfîind.

Brusc, amîndoi încremeniră şi trupurile lor împreunate părură o clipă c-au ieşit din timp.

Apoi izbucni descărcarea eliberatoare, inundîndu-le simţurile cu o plăcere arzătoare şi sălbatică, aproape insuportabilă.

Cu un geamăt, Flora se prăbuşi pe umărul lui Adam, acoperindu-i obrazul, ochii, gura, cu valuri de păr arămiu.

El surîse, simţind o şuviţă moale pe buze.

Avea acelaşi vag gust de trandafir, ca şi femeia pe care o ţinea în braţe.

După ce se odihniseră, după ce se sărutaseră tandru, ca doi adolescenţi, după ce-şi murmuraseră cuvinte drăgăstoase, după ce-şi zîmbiseră, privindu-se cu bucuria inocentă a iubirii nou-descoperite, făcură din nou dragoste, de data asta cît se poate de simplu: cu trupul lui culcat peste al ei, cu palmele lui fierbinţi peste umerii ei rotunzi, cu mîinile ei împreunate pe spinarea bărbatului.

Se căutau şi se descopereau, pierzîndu-se şi regăsindu-se, printre sărutări blînde sau pătimaşe, pînă cînd ea nu mai putu răbda şi, ghicind, Adam se împinse înlăuntrul ei, făcînd-o să se elibereze într-un orgasm copleşitor şi ieşindu-i în întîmpinare cu descătuşarea lui năvalnică.

Încă tremurînd, Flora întinse mîna şi-i mîngîie obrazul, fără un cuvînt, fixîndu-l cu ochii mari şi miraţi. Adam era un bărbat fără pereche în lume. Cu trupul vînjos, profilîndu-se întunecat în razele gălbui de lună, părea primejdios ca un drog al plăcerii. Continuă să-l privească, încîntată şi mulţumită, pînă cînd el se trase la o parte, sărind din pat cu agilitatea unei sălbăticiuni.

— Unde te duci? întrebă ea fără vlagă.

La ora trei dimineața, glasul îi suna obosit și depărtat, ca și cum ar fi fost glasul altcuiva.

— Dezbrăcat cum sînt, nu mă pot duce prea departe... răspunse el peste umăr, pe un ton vesel și glumeț.

Cu pași ușori și elastici, se apropie de măsuța ei de toaletă și se aplecă, luînd peria căzută pe covor. Apoi se întoarse în pat, o sărută cu tandrețe și-i săltă trupul molatic, încă nedezmeticit din beția simțurilor, sprijinindu-l între coapsele lui.

Atingîndu-i umărul cu buzele, îi șopti cuvinte dulci în graiul Absarokee, făcînd să-i fluture șuvițele de la ureche cu răsuflarea lui fierbinte, apoi începu să-i perie părul.

Flora înțelese semnificația gestului, deși — în sinea ei — nu se putu stăpîni să nu se întrebe de cîte ori dăduse Adam asemenea dovezi de galanterie. Dar, în clipa următoare, descoperi că nici nu-i mai păsa.

Totuși, o curiozitate firească — sau poate faptul că în noaptea asta se simțea ocrotită de tandrețea lui — o făcu să-și învingă timiditatea.

— Ai mai periat părul vreunei femei în afară de mine?

Se răsuci puțin, ca să-i prindă privirea.

— Să știi că nu te oblig să-mi răspunzi.

Brusc, glasul îi deveni fierbinte și temător.

— Vreau să știu.

El zîmbi, surprins de tonul ei schimbat.

— Vrei să afli dacă sînt înamorat de tine? Și cît de mult?

— Ai putea folosi un alt cuvînt: „îndrăgostit"! îl dojeni cu blîndețe Flora, surîzînd femecător. Mă întrebam dacă să fac dragoste cu tine pînă-mi dau ultima suflare, sau să-ți scot ochii pentru că încerci să mă seduci.

— Să nu-ți dai ultima suflare, draga mea, fiindcă am mare nevoie de tine.

— Dar ce, sîntem logodiți? îl necăji ea. E cazul să-mi comand rochia de mireasă?

— N-am mai pieptănat nici o femeie, mărturisi el pe neașteptate.

— Niciodată?

Adam clătină din cap.

— Absolut nici una din zecile pe care le-ai avut?

„Sutele!" o corectă el în gînd, scuturîndu-şi din nou pletele negre.

Dar nu-i oferi nici o altă explicaţie — pentru că nu exista nici una şi pentru că motivul îi era necunoscut şi lui.

Acţionase din instinct, dar — ciudat! — nu se mai temea de consecinţe. Faptul îl umplea de uimire. Se aşteptase să se zbată în ghearele unei spaime fără nume.

În schimb, se aplecă iarăşi s-o sărute, arătîndu-i şi altfel decît prin cuvinte cît îi era de dragă.

Mai tîrziu, cînd nu mai putea rămîne fără riscul de-a fi descoperit, se întoarse către Flora, gata îmbrăcat de plecare. Privind-o cum stătea întinsă între perne, frumoasă şi ispititoare, scoase un suspin şi murmură:

— Noi doi... vom mai... sta de vorbă... despre... asta... Despre... noi. Nu vreau să ne... întîlnim doar pe ascuns, nici să... facem dragoste pe apucate.

— Nu-i nevoie să fii chiar atît de cavaler, Adam! şopti, zîmbind, Flora.

Nu mai cerea nimic, nu-i mai trebuia nimic. Satisfăcută, plină de amintirea nopţii ce trecuse, respira fericire prin toţi porii, ca parfumul unui trandafir strivit în palmă. Ştia că Adam o iubeşte. Atît era de ajuns.

— Poţi veni la mine cînd doreşti.

— Nu-mi place tonul pe care mă inviţi, zise el cu răceală.

— Iartă-mă, iubitule. Să nu mă înţelegi greşit. Vreau să spun că sînt dornică să te întîlnesc oricînd şi oriunde. Tu hotărăşti.

După cele cîteva săptămîni de despărţire şi după minunatele ceasuri petrecute împreună, Adam descoperi că n-o putea lăsa să plece în Tikal, sau în Timbuctu, nici chiar în Midlands, pentru sezonul de vînătoare. Mai mult decît atît: el, care niciodată nu concepuse o legătură de durată, nu suporta

gîndul că ar atinge-o un alt bărbat. Răsuflă adînc şi murmură, cu aerul unei decizii luate mai înainte, în clipele lor de extaz:

— Eu nu mă mulţumesc cu atît. Vreau ceva mai mult.

Zîmbi, amuzat de propria-i seriozitate, şi adăugă:

— Încep să cred că ţicneala asta e iubire, *bia.*

Se aplecă s-o sărute pe obraz şi şopti:

— Ne vedem la opt.

Ajunse în camera lui de hotel la ora cinci şi jumătate. Avea destulă vreme să se spele, să se îmbrace şi să-i facă o scurtă vizită Luciei, înainte de-a se duce s-o ia pe Flora pentru micul dejun.

— Mergem la hipodrom, tati? întrebă în gura mare fetiţa, năvălind în dormitorul lui şi sărind în patul neatins.

Era aproape şase dimineaţa.

— Să-i spun bucătăresei să-mi pregătească hainele?

— Azi mergem mai tîrziu, scumpa mea. Mai întîi, trebuie să mă întîlnesc cu cineva la micul dejun, răspunse Adam, deja îmbrăcat după baie, vîrîndu-şi banii în buzunar.

— Nu uita că i-ai promis Florei s-o duci la „Tiffany", la nouă. Şi, dacă tot mergi fără mine, cumpără-mi ceva frumos! sfîrşi Lucie, cu eterna rugăminte a copiilor.

— Ce vrei să-ţi cumpăr? se interesă Adam, luînd ceasul de pe birou şi strecurîndu-l în buzunarul vestei.

— O jucărie.

Răspunsul ei invariabil.

— Cum te împaci cu bucătăreasa? urmă Adam, petrecîndu-şi lanţul prin butonieră.

Se privi o clipă în oglindă. N-ar strica să mai prindă şi o noapte de somn. Avea pleoapele mai umflate ca de obicei.

— Ştie o mulţime de istorioare, despre tot felul de animale sălbatice, pentru că a crescut într-o cabană, împreună cu tăticul ei, care era vînător, şi mămica ei nu prea stătea pe-acasă

— ca şi mami a mea — şi de asta ştie atîtea poveşti. I le-a spus tăticul ei.

Pe Adam nu înceta să-l mire cîte cunoşteaLucie despre viaţa servitorilor. El crezuse că bucătăreasa venise de la Şt. Paul, odată cu doamna O'Brien. Amîndouă păreau de aceeaşi vîrstă şi aveau nepoţi.

— Cîndva să-mi povesteşti. şi mie. Îmi plac grozav istorisirile cu animale, zîmbi el, punîndu-şi inelul de aur, cu sigiliu, dăruit de tatăl său.

— Cică a crescut şi ea un animal: o bufniţă. Tati, ia-mi şi mie o bufniţă. Îţi făgăduiesc să-i port de grijă. Am s-o ţin să doarmă cu mine în cameră.

— Să ne mai gîndim, scumpa mea. Nu ştiu dacă unei bufniţe i-ar *plăcea* să doarmă în cameră cu tine.

— Atunci, o veveriţă. Bucătăreasa a avut două, şi-un pui de lup, şi-un piţigoi negru, care cînta în fiecare seară, la ora cinei. Nu-i aşa că-i nemaipomenit? pălăvrăgi fetiţa, entuziasmată.

— Bine, cînd ne-ntoarcem în Montana am să-ţi iau un animal. Poate ne-ajută bucătăreasa să-l creştem.

Îşi trecu degetele prin părul încă ud, dîndu-l după urechi, apoi se adresă Luciei:

— Nu vrei să-mi citeşti ceva pînă plec? De două zile nu mi-ai mai citit nimic. Mai tîrziu, mergem la un picnic cu Flora, aşa că spune-i bucătăresei să comande la restaurantul hotelului tot ce doreşti tu să mănînci. Noi doi ne întoarcem pe la prînz.

— Eu ştiu unde-i prînzul pe ceas, tati. E foarte uşor. Acum am să-ţi citesc povestea cu fetiţa care se duce la Paris, împreună cu păpuşa ei. Îmi plac grozav pozele.

Se cocoţă în braţele lui Adam, pe scaunul de la fereastră, iar el o ajută să întoarcă paginile. Lucie era liniştea şi bucuria vieţii lui, simpla ei prezenţă dădea un sens existenţei. Fetiţa cunoştea povestea pe de rost. La fel şi Adam, care i-o citise de nenumărate ori. Cînd se ivi bucătăreasa, ca s-o întrebe pe

Lucie ce dorea să mănînce la micul dejun, programul zilei era deja stabilit.

— S-ar putea să ne întoarcem curînd în Montana, o anunță Adam pe bucătăreasă, care aștepta cuviincioasă în prag, cu șorțul apretat legat la brîu. Depinde de mai multe lucruri. Dacă nu te deranjează să te ocupi de Lucie încă vreo cîteva zile, aș renunța să mai angajez o cameristă.

— Nu mă deranjează, domnule Serre, auzi vorbă! Lucie ascultă cu gura căscată tot ce-i povestesc despre taică-meu și despre animale. Dar dacă ziceți că ne întoarcem mai curînd, nu-mi pare rău. A început să-mi fie dor de Ben al meu.

— Asta-i soțul ei, tati! interveni Lucie, interpretînd greșit privirea absentă a lui Adam.

— Iartă-mă, doamnă Richards, se scuză Adam. N-am dormit prea mult azi-noapte. În prima clipă, nu mi-am dat seama despre cine-i vorba.

— Nu face nimic, domnule Serre. Aveți destule pe cap, ca să vă mai amintiți chiar toate numele. Hai, domnișoară Lucie, acum trebuie să te îmbraci. Dacă tăticul n-are nimic împotrivă, după micul dejun poate facem un drum pînă la magazinul de jucării.

— U-hu! chiui Lucie, sărind jos din brațele lui Adam. Poate găsim vreun animal cu blăniță. Mă lași, tati? țopăi ea, arzînd de nerăbdare. Dar nu uita să-mi aduci și tu ceva.

— De acord cu amîndouă, rîse Adam. Mulțumesc mult, doamnă Richards.

În timp ce aștepta să tragă trăsura în fața hotelului „Clarendon", Adam chibzui asupra următorului pas în relațiile cu Flora.

Desigur, principalul obstacol era căsătoria lui. Ar fi putut aranja un divorț în Montana, însă Isolde nu l-ar fi luat în seamă. Biserica catolică nu admitea divorțul, și nici legile franceze[XIV]. Iar din cîte o cunoștea pe Isolde, cu siguranță că ar fi continuat să se considere soția lui.

Avea nevoie de o anulare.

Instinctiv, trase aer în piept. O decizie atît de radicală implica un angajament față de Flora. În ciuda unei căsnicii nefericite, evitase să recurgă la această ultimă soluție, fie din inerție, fie dintr-un sentiment al datoriei familiale. Sau poate din motive egoiste: cum el și Isolde își aveau fiecare viața lui, nu fusese supus nici unei constrîngeri, iar statutul de bărbat căsătorit îl ferise de insistențe feminine.

Oare era cu adevărat pregătit pentru o asemenea decizie?

Chiar voia să se elibereze din lanțurile conjugale?

Nu cumva își regreta libertatea, sacrificată de dragul unei ipotetice fidelități din partea Florei? Se simțea în stare de atît devotament?

În aceeași clipă, trăsura se opri în fața intrării. Zîmbind către vizitiu, Adam sări înăuntru, zicînd:

— Bună dimineața, Monty. Bine că măcar unul din noi s-a odihnit bine azi-noapte.

— Unii mai folosesc patu' și ca să doarmă, domnule! remarcă omul de pe capră, vechi slujitor la fermă.

Deși de mulți ani în Vest, vorba sa mai păstra accentul din Georgia.

— Să știi că mi-ar surîde și mie ideea, răspunse Adam, tolănindu-se pe perna de piele a trăsurii. În dimineața asta mergem în Franklin Square numărul 10.

Dar după cîteva zeci de metri îi strigă deodată:

— Oprește!

— Ați uitat ceva? întrebă Monty, trăgînd pe dreapta.

— Am nevoie de un minut de gîndire, murmură Adam.

Să-i telefoneze lui James, ca să înceapă demersurile de anulare a căsătoriei? chibzui tînărul, cu privirea în gol, neputînd lua o hotărîre.

Dacă intenționa să aleagă această soluție, atunci James ar trebui să purceadă încă de pe acum la întocmirea formelor legale. Fără îndoială, negocierile cu Vaticanul aveau să dureze vreme îndelungată. Isolde se va opune. De asta era sigur. Cunoștea lăcomia și mercantilismul celor din familia ei. Îi vor trimite pe cap o armată de avocați.

Pe de altă parte, dacă formalitățile se vor întinde pe parcursul cîtorva ani, ce mai conta o zi în plus sau în minus? Nu era silit să se decidă chiar în dimineața asta.

Poate că euforia nopții petrecute cu Flora se va stinge încet-încet.

Poate că tocmai astăzi ea va reuși să-l scoată din sărite.

Spiritul independent al domnișoarei Bonham nu prevestea nimic bun la o soție.

Iar el își dorea o nevastă supusă și ascultătoare.

Dacă-și dorea altă nevastă. Oftă adînc, mijindu-și ochii către soare. Se hotărî să...se hotărască mai tîrziu.

— Hai, Monty, dă-i bătaie! îșI îndemnă el vizitiul. Du-mă în Franklin Square.

Îi veniră în minte imagini din căsnicia lui nefericită, domolindu-i zelul. Tolănit pe pernele trăsurii, privea în sus, spre frunzele verzi ale copacilor, strălucind în lumina aurie a dimineții. În gînd îi roiau zeci de întrebări fără răspuns. Trebuia sau nu trebuia să facă un pás atît de important? Alegea s-o piardă pe Flora sau s-o păstreze? O putea oare păstra și fără a lua nici o decizie? Înjură printre dinți, zicîndu-și că i-ar prinde bine un pahar-două de coniac.

Chiar cînd urmau să dea colțul spre Franklin Square, Adam se săltă brusc în capul oaselor.

— Du-mă mai întîi la telegraf, îi spuse grăbit vizitiului, parcă temîndu-se să nu se răzgîndească.

Monty trase de hățuri, oprind caii, apoi întoarse trăsura, nu prea sigur că auzise bine, atît de încet vorbise Adam.

Contele îi zîmbi.

— N-ai grijă, nu sînt beat, deși poate mai tîrziu voi regreta că n-am avut măcar această scuză. Ai auzit bine, Monty, mai întîi la telegraf și-apoi în Franklin Square. Dacă vrei, poți să mă și feliciți. Află că mă însor.

— E un fapt împlinit? întrebă Monty, prea cuviincios ca să-i aducă aminte lui Adam că avea deja o nevastă, chiar dacă nimeni de la fermă n-ar fi dorit s-o mai vadă înapoi acasă.

Dacă era vorba de însurătoare, atunci nu putea fi decît englezoaica aia roșcovană. După ce plecase de la ranch, servitorii făcuseră tot felul de prinsori cît de curînd se va întoarce în casa stăpînului.

— Împlinit în perspectivă, rîse Adam. Dacă lady Flora mă vrea de bărbat. Oricum, trebuie să-i dau de știre lui James.

— Să nu vă-nchipuiți că-i faceți o surpriză.

Monty era vizitiul lui Adam de peste un deceniu. Știa cum fusese silit tînărul conte să se însoare. Cunoștea părerea Isoldei despre valea Aspen și despre soțul ei, precum și toate concesiile făcute de Adam de-a lungul anilor.

— Eu zic c-o să vă împăcați bine cu lady Flora, comentă laconic slujitorul. Felicitări, domnule.

— Mulțumesc, Monty! Sînt nespus de fericit.

Zîmbi, arătîndu-și dinții albi, apoi înălță scurt din sprîncene, cu un aer amuzat.

— Cel puțin, așa cred...

Flora îl aștepta pe treptele casei unde locuia Sarah. Zărind trăsura, coborî repede în alee, surîzătoare și îmbujorată, într-o

rochie vaporoasă de muselină, ținîndu-și în mînă pălărioara de pai cu panglici colorate.

Adam sări jos din trăsură, o ajută pe Flora să urce, apoi se așeză pe bancheta din fața ei

— N-am vrut s-o trezesc pe Sarah, îi explică fata cînd caii se puseră în mișcare. De obicei, dimineața doarme mai tîrziu și...

— Și tu m-ai așteptat pe trepte, ca un copil nerăbdător, completă rîzînd Adam. Un copil frumos ca un înger. Nu vrei să-ți găsesc un stăpîn, glumi el, ca să te aduni de pe drumuri?

— De ce nu? răspunse ea, clipind din gene. Aș avea mult de lucru?

— Uneori, zîmbi Adam. Depinde...

— Depinde de ce? insistă Flora, ridicînd din sprîncene.

— De bunul meu plac, șopti el.

— Iar eu va trebui să-ți fac întotdeauna cheful? Mmm... Am să mă mai gîndesc.

— N-ai voie să te gîndești, răspunse tînărul și, fără să-i pese de bîrfe și scandal, o săltă în brațe, luînd-o pe genunchi. Și n-ai voie să-mi dai decît un răspuns: „Da!" șopti, strîngînd-o la piept.

— Nu cumva mă răpești împotriva voinței mele, domnule Serre? murmură Flora, părînd nespus de fragilă și vulnerabilă în rochia învoaltă, ca o spumă de dantele.

— Nu-i rea ideea, recunoscu sincer Adam, care nu intenționa s-o mai lase să plece de lîngă el. Acum, sărută-mă.

— O să ne-alunge din oraș, iubitule! îl preveni ea, uitîndu-se speriată în jur.

— Ești prea timidă, murmură tînărul, sărutînd-o ușor pe buze.

Dac-ar fi sărutat-o așa cum știa el să sărute, atunci chiar c-ar fi izbucnit un scandal.

— Oricum, vom pleca în curînd, așa că nu vor avea prilejul să ne alunge. Ne întoarcem la fermă.

— Cînd? întrebă Flora extaziată.

— Peste o zi-două. De îndată ce-mi pregătesc caii pentru drum.

— Doamne, cît sînt de fericită! șopti ea.

— Și ăsta-i numai începutul, o asigură el. Așteaptă să guști păstrăvii pregătiți de George.

George Crum[XIII] începuse să gătească pe cînd era călăuză în Adirondacks, în slujba unui francez, care-l învățase cîteva din tainele artei culinare. Lucrase un timp la Moon's Lake House, împreună cu cumnata sa, iar cînd devenise celebru pentru priceperea într-ale bucătăriei, deschisese un restaurant la poalele dealului, pe malul sudic al lacului Saratoga.

Jumătate mulatru, jumătate indian, făcea mari economii punîndu-și cele cinci neveste indience să servească în calitate de ospătărițe. Acestea îi erau nespus de devotate — ca și clienții restaurantului. La mesele lui nu găseai niciodată loc liber, iar magnații, politicienii și celebritățile își așteptau comanda la rînd cu ceilalți meseni. În ciuda aspectului rustic al localului, nimeni nu obiecta asupra prețurilor, aflate la nivelul celor mai scumpe restaurante din New York. Bunătățile servite aici meritau toți banii.

Flora și Adam fură întîmpinați în prag de către George și cele cinci neveste ale lui.

— I-am promis Florei s-o aduc să guste păstrăvi preparați de tine, i se adresă Adam, urcînd treptele de la intrare. Îți mulțumesc din suflet c-ai deschis mai devreme. Într-un oraș ca Saratoga, cu greu poți fi ferit de ochii lumii.

— Depinde cît vreți să fiți de feriți... răspunse George, încrețindu-și obrazul într-un zîmbet.

Purta părul negru lăsat pe umeri — dovadă a descendenței sale indiene.

— Doamna e a doua soție a dumneavoastră?

— Tocmai asta doresc să discut cu ea, așa că dă-ne masa de pe terasă, lîngă lac, și adu-mi mai întîi ceva ca s-o îndulcesc. Mi-e teamă să nu-mi scoată ochii.

— Aș putea să vă destăinui cîteva secrete, cum să vă descurcați cu mai multe neveste deodată...

— Vai de mine, George, mie-mi ajunge numai una. Nu-s la fel de diplomat ca tine! rîse Adam, luînd-o de mînă pe Flora. Te rog, adu-ne și șampanie. Sărbătorim ceva.

Se așezară la măsuța cu vedere către lac, ținîndu-se de mînă peste fața de masă albă ca zăpada și surîzîndu-și unul altuia tot timpul, de parcă numai ei doi ar fi cunoscut tainele universului și frumusețea magică a iubirii.

— Iartă-l pe George, zise Adam. El și cu mine sîntem vechi prieteni.

— Azi iert pe toată lumea. E cea mai fericită zi din viața mea.

— I-am telegrafiat lui James să înceapă formalitățile de anulare a căsătoriei. Cînd ne întoarcem în Montana, voi discuta cu tatăl tău. Nu vreau să ne mai despărțim niciodată.

Vorbea încet, cu glas egal, continuînd s-o țină de mînă. Dar în tonul lui și în strînsoarea degetelor se ghicea o umbră de îndoială.

— Mă iubești? întrebă Flora.

— Cred că da, răspunse el cu prudență. Adică... da! se corectă, oftînd. Nici eu nu știu prea bine. Niciodată n-am fost îndrăgostit, dar mi-e un dor nebun de tine cînd ești departe și doresc să-mi fii soție, ca să rămîi mereu în preajma mea. Pentru asta sînt gata să plătesc bani grei Vaticanului, Isoldei și familiei ei. De n-aș fi avut experiența unei căsnicii nenorocite, n-aș fi fost ros de atîtea îndoieli. Uneori mă întreb ce-ai reușit să faci din mine.

— Habar n-am! rîse Flora.

El schiță o grimasă.

— Poate c-ar trebui să discutăm.

Ea clătină din cap, scuturîndu-și buclele roșcovane, și zîmbi fără grijă, cu chipul luminat de o bucurie fără seamăn, senină și învăluitoare.

— E posibil să nu știu exact pentru ce te iubesc, dragul meu, dar am aflat, în sfîrșit, ce înseamnă dragostea: cel mai frumos lucru ce i se poate întîmpla cuiva... murmură cu tandrețe.

Brusc, ridică din sprîncene.

— Mai e nevoie de un motiv anume?

— Nu, atîta timp cît sîntem împreună.

Spre deosebire de Flora, Adam fusese supus multor constrîngeri, în primul rînd familia și datoria față de neamul său. Isolde îl făcuse să-și piardă încrederea în existența fericirii conjugale. Iar lupta pentru supraviețuire a indienilor din tribul său, confruntați cu abuzurile coloniștilor, îi dezvăluise o crudă realitate. Lăcomia invadatorilor trezise în el un puternic sentiment al posesiei.

— Sînt groaznic de gelos, mărturisi Adam cu sinceritate.

— Și eu, răspunse Flora cu glas grav. N-am cunoscut-o pe Isolde, dar o urăsc pentru anii pe care i-a trăit cu tine. La fel cum urăsc toate femeile pe care le-ai avut.

— Nu-i cazul să fii geloasă pe Isolde. Nu m-am mai atins de ea după...

Șovăi, neștiind pînă unde să meargă cu dezvăluirile.

— ...după ce ne-am căsătorit, sfîrși pe un ton neutru. Cît despre celelalte femei... cu ele am terminat de mult, așa cum a venit vremea să pun capăt și acestui simulacru de căsnicie.

— Dac-ai să poți...

— În general, cu bani suficienți reușești să grăbești o astfel de decizie. Însă și familia Isoldei e foarte influentă.

Oftă adînc.

— N-am cum să știu ce se va întîmpla.

— Dar nu trebuie neapărat să te însori cu mine... șopti Flora, înțelegînd situația complicată în care se afla Adam. Mie

mi-ajunge să fim împreună.... chiar și așa... ținîndu-te de mînă și știindu-te aproape...

— Dar eu vreau să fii soția mea.

Era prima oară cînd rostea aceste vorbe: prima oară cînd își dădea seama ce înseamnă cu adevărat o căsnicie.

— Mi-ar plăcea s-avem copii... surîse blînd. Dacă și tu ești de acord...

Fericirea Florei se topi ca prin farmec. Uitase cu desăvîrșire de problema *ei*.

— Poate că pînă la urmă n-ai să vrei să te însori cu mine... murmură, trăgîndu-și mîinile dintr-ale lui și împreunîndu-le în poală.

— De ce? întrebă el calm, fixînd-o cu o privire pătrunzătoare.

— Pentru că eu nu pot avea copii... îngăimă Flora, înghițindu-și lacrimile.

În ochii lui se aprinse un fulger, care se stinse tot atît de repede.

— Nu-i nimic... răspunse încet și, ridicîndu-se de pe scaun, ocoli masa, venind lîngă ea.

O luă în brațe și se așeză pe scaunul ei, săltînd-o pe genunchi.

— Nu-i nimic, repetă Adam, lipind-o de pieptul lui. Zău că nu.

— Aș vrea să pot purta în pîntece copilul tău... murmură Flora și o lacrimă i se prefînse pe obraz.

— Sst, să nu spui asta. Nu mă interesează dacă poți sau nu.

Îi șterse lacrima cu vîrful degetului.

— Eu nu te vreau decît pe tine.

Flora izbucni în plîns, începînd să-i povestească, printre sughițuri, cum fusese bolnavă în Egipt, cum după aceea i se dereglase ciclul și cum toți doctorii pe care-i consultase îi spuseseră că febra și infecția o făcuseră să rămînă stearpă.

— Pînă acum nu mi-a păsat... încheie ea, suspinînd.

— Te rog, *bia*, nu plînge! șopti Adam, legănînd-o în brațe ca pe un copil necăjit. Te iubesc. Am să te iubesc întotdeauna. Te-am iubit din prima clipă cînd te-am întîlnit la balul judecătorului Parkman.

Era prima oară cînd făcea declarații de dragoste unei femei. Brusc, înțelese ce mult se schimbase de cînd o cunoscuse pe Flora, cu cîteva luni în urmă, în Virginia City. Deși întotdeauna se ferise să folosească vorbe mari în jocul de-a iubirea, de astă dată descoperi că simțea o nespusă plăcere să le rostească.

— Poate că mai tîrziu nu vei gîndi așa! murmură ea îndurerată. Cîndva vei dori să ai mai mulți copii.

— O avem pe Lucie, răspunse el cu blîndețe. Una ca ea ajunge să ne dea de furcă la amîndoi, crede-mă!

— Lucie ține la mine, suspină Flora, cu obrazul ascuns la pieptul lui, și în suflet îi încolți o rază de speranță.

— Lucie te adoră. Cum te ador și eu. Hai iubito, șterge-ți lacrimile. Azi pentru noi e sărbătoare. De altfel, îți propun să facem o prinsoare. Cine ghicește cît vor costa formalitățile de anulare cîștigă... să zicem, zece mii.

Flora își înălță spre el obrazul ud de lacrimi.

— Știu că vrei să-mi alungi gîndurile negre, dar degeaba. Sînt tare tristă... oftă, tuguindu-și buzele ca o fetiță supărată.

— Să spunem că la Vatican rezolv cu douăzeci de mii, murmură gînditor Adam, neluîndu-i în seamă reproșul și ținînd cu orice preț să-i alunge tristețea. Pe urmă, douăzeci de mii pentru Isolde și alte douăzeci de mii pentru onoarea familiei.

Flora își ridică fruntea de la pieptul lui.

— Tu chiar nu știi pe ce lume trăiești? întrebă ea neîncrezătoare. Cu douăzeci de mii nu faci pe cineva nici măcar să-ți citească cererea de anulare. Cît despre Isolde, deși n-o cunosc, îmi închipui că se învîrte în cercuri foarte sus-puse. Cu douăzeci de mii abia dacă-și cumpără cinci-șase rochii de la „Worth". Am impresia c-ai stat prea mult în Montana.

— Adevărat, recunoscu Adam. Prin urmare, tu la ce sume te gîndeşti?

— Afurisitule! exclamă Flora, dîndu-şi seama că se lăsase păcălită.

— Vezi că te preocupă problema? rîse el. Hai iubito, ia dă-ţi tu cu părerea şi spune-mi cam cît crezi c-o să mă coste.

Flora, care se ocupase de toate cheltuielile pentru expediţii, cunoştea perfect preţurile în întreaga lume.

— Nu-mi place să fiu dusă de nas, protestă ea, încă uşor îmbufnată.

— Atunci nu-mi răspunde! declară Adam, care avea şi el experienţa unor scene cu Lucie.

— Te socoteşti tare isteţ, aşa-i? îl provocă Flora, căreia îi pierise orice urmă de tristeţe.

— Foarte bine, dacă nu vrei, nu-mi spune! zise sec Adam. Nu trebuie neapărat să punem prinsoare.

— N-am nevoie de banii tăi.

— Nici eu de-ai tăi. Pur şi simplu, mi s-a părut nostim.

— Ce-ar fi să punem prinsoare pe altceva? propuse Flora, pasionată după mize şi jocuri de noroc.

— Te-ai gîndit la ceva anume? întrebă el, cu un surîs plin de subînţelesuri.

— Nu-i ce crezi tu, uşuraticule! Micul dejun adus la pat timp de o lună.

— Dar tu habar n-ai să găteşti.

— Mă descurc, n-ai grijă.

— Nu-mi place să mănînc în pat. Rişti să se verse toate peste tine.

— Vai, dar cusurgiu mai eşti! Găseşte tu ceva.

— Chiar *orice*?

— Nu.

— Încă nici nu te-ai măritat şi-ai devenit virtuoasă. Poate-ar trebui să mai chibuzim asupra căsătoriei, glumi Adam.

Cel puțin, alături de Isolde, m-am bucurat de libertatea de-a avea și alte femei.

— În contractul meu clauza asta nu există, declară Flora, fulgerîndu-l cu privirea.

— Doar nu-ți închipui că mă poți opri, scumpete! o tachină Adam.

— Cu un glonț în frunte, da.

El făcu ochii mari, cu prefăcută uimire.

— Cu alte cuvinte, mă silești să-ți fiu fidel?

— Exact.

— Atunci îți cer și eu același lucru, spuse el liniștit, începînd să mai glumească.

— Cu plăcere, domnule conte. Și acum, să isprăvim cu pretențiile și amenințările, pentru că te iubesc mai mult decît orice pe lume. Hai, alege tu miza! rîse Flora, recăpătîndu-și buna-dispoziție. Oricum, tot eu cîștig!

— Amîndoi sîntem deja cîștigători... murmură Adam, încălzit de bucuria din ochii ei și cuprins de o profundă tandrețe.

— Eu am știut asta de la început. Atunci cînd...

— ...cînd am vorbit întîia oară despre Siberia. În seara aceea, aveam în gînd să nu m-ating de nici o femeie. Trecuse prea puțină vreme de la scandalul cu Isolde.

— Dar te-ai răzgîndit!

— Bineînțeles, *bia*, zîmbi el. De multe ori mi-am spus că ar fi trebuit să cumpăr de la judecător trăsura aia și s-o admir ca pe o piesă de muzeu.

— Și mie îmi trezește amintiri frumoase... surîse nostalgic Flora.

— Atunci, ne-am înțeles, superba mea seducătoare? murmură Adam, strîngînd-o la piept. Ne căsătorim de îndată ce mi se aprobă cererea de anulare. Chiar în clipa cînd primesc vestea. Mă voi îngriji să am mereu prin preajmă un preot, un predicator sau... un șaman[1].

---

1. Șaman — vrăjitor. (n.t.)

— Ne-am înțeles, rîse Flora. Tata va fi într-al nouălea cer. Aproape că m-a suit cu de-a sila în tren, trimițîndu-mă aici. Dar fiindcă veni vorba: știi bine că întotdeauna îmi place să cîștig pariuri, așa încît eu zic cincizeci de mii la Vatican, nu mai puțin de două sute de mii pentru Isolde și încă o sută de mii pentru familia ei de duci. Am calculat pînă la ultimul penny, dragul meu, așa că n-ai nici o șansă.

— James e foarte strîns la bani. Însă tu ești de-a dreptul risipitoare. Eu propun patruzeci de mii la Vatican și o sută de mii pentru Isolde, pe care James nu poate s-o sufere. Cît despre familie, să-și pună pofta-n cui. Cîndva tatăl Isoldei i-a poruncit lui James să-i țină haina, luîndu-l drept servitor. Obrăznicia aia o să-i coste scump.

— Dar ei știu că ești foarte grăbit și vor avea grijă să-ți fixeze un preț corespunzător.

— Puțin îmi pasă cît mă costă. Tot ce mă interesează e să te am pe tine! declară Adam, fericit să poată rosti asemenea cuvinte. Isolde m-a părăsit și voi avea grijă s-o scot definitiv din viața mea. Oricare ar fi prețul.

— Ce noroc pe mine să te întîlnesc în seara aceea la balul judecătorului Parkman! rîse veselă Flora.

— Iar eu am de gînd să-ți prelungesc acest noroc o veșnicie, murmură Adam, mușcînd-o ușor de ureche.

— Hei, Adam, aia poți s-o mănînci și mai tîrziu! tună George Crum, făcîndu-și apariția, urmat de cele cinci neveste, toți purtînd în mîini tăvi cu mîncăruri. Acum fă bine și gustă ce-am adus noi.

Adam își pofti gazdele să ia loc pe scaune, trăgînd alături încă o masă. Serviră împreună micul dejun, la aer curat, în decorul pașnic al lacului Saratoga. Pe platourile albe, de porțelan, se găseau păstrăvi proaspeți, fripți exact atît cît trebuie, biban fiert în vin și parfumat cu ierburi, cocoși de munte, becațe, prepelițe, gătite cu fel de fel de sosuri aromate.

În mijlocul mesei trona „specialitatea casei" — cartofii Saratoga: tăiați în felii transparente, sărați și prăjiți în ulei fierbinte. Platoul fu golit cît ai clipi. Această gustoasă rețetă figura deja în meniurile din întreaga lume. Pe o altă tavă se vedeau fructe de tot soiul: ananas, mandarine, rodii, piersici, caise și struguri. Iar ca băutură, valuri de șampanie.

O dimineață perfectă, într-o lume perfectă. Bucate alese, companie plăcută. Viitorul fericit al celor doi tineri părea asigurat.

Pentru „desert", se întoarseră la Saratoga, oprindu-se la „Tiffany", unde Flora își cumpără o broșă micuță, cu perle și smaralde — reproducere a unei bijuterii pictate de Rafael într-unul din tablourile sale. Adam insistă să-și ia un inel, șoptindu-i:

— Inelul de logodnă...

Ea clătină din cap, trăgînd cu coada ochiului la vînzător, de teamă ca nu cumva să fi fost auziți.

— Taci! Ce-ar zice Sarah dacă mîine am apărea la rubrica de bîrfe din *Herald*?

James Gordon Bennett, proprietarul ziarului *New York Herald*, își făcuse o plăcere deosebită din a aduce la cunoștința publicului indiscrețiile bogătașilor veniți la Saratoga. Zilnic, în paginile ziarului apărea un nou scandal.

— Atunci... inelul de prietenie. Cu perlă sau smarald, ca să se asorteze cu broșa, murmură Adam.

Și, înainte ca ea să-i răspundă, se adresă vînzătorului pe un ton cît se poate de firesc:

— Arată-ne, te rog, inelele cu smarald.

Fără a lua în seamă protestele ei tăcute, alese un smarald mare și oval, înconjurat cu diamante, pe care i-l puse în deget. O sărută de față cu vînzătorul, care, din prudență, își luase un aer nepăsător și indiferent, apoi zise:

— Îl iau pe acesta.

Toți salariații de la „Tiffany" știau că cei cu bani trăiau după cu totul alte reguli decît oamenii de rînd. Prin urmare, dacă domnul conte de Castellux — proprietarul celor mai buni cai din toată țara și, întîmplător, bărbat însurat — dorea să-și lege viața de o fată tînără și frumoasă, oferindu-i un inel de logodnă în valoare de treizeci de mii de dolari, nu se cuvenea ca un simplu funcționar să-i comenteze excentricitățile.

Și totuși, vînzătorul strecură știrea reporterului de la *Herald*, care-l plătea cu regularitate pentru astfel de informații din viața unor persoane bogate și celebre. În consecință, venitul lui de la „Tiffany" spori în aceazi cu douăzeci de dolari.

Lucie și bucătăreasa admirară îndelung inelul, deși fetiței îi continua să-i placă mai mult pușculița ei în formă de papagal, cu pene de aur și ochi de diamant, care dădea din aripi și deschidea ciocul ca să înghită monezile. Cînd se întoarseră acasă, după picnicul din acea după-amiază, Sarah cercetă bijuteria cu un interes deosebit pentru semnificația ei.

— Adam mi-a spus că-i un inel de logodnă, îi povesti Flora. Date fiind împrejurările, mie mi s-a părut puțin ciudat.

— Dar e minunat! Peste cît timp aveți de gînd să încheiați căsătoria? întrebă Sarah.

— De îndată ce obține anularea celeilalte.

— Ar putea dura cam mult.

— Pînă atunci, ne întoarcem împreună în Montana.

— Ești fericită?

Fusese o întrebare retorică, întrucît sclipirea din ochii fetei spunea limpede cît era de îndrăgostită.

— Nespus de fericită. Nici nu găsesc cuvinte...

Mătușa zîmbi larg, încîntată de rolul pe care-l jucase pentru a-i apropia pe cei doi tineri.

— Îți doresc tot binele din lume, scumpa mea. Tatăl tău va fi grozav de mulțumit. Ei, acum că ești cu Adam, sper că nu mai ai nevoie să-ți țin eu companie astă seară.

— Mergem să cinăm și apoi la teatru.

— Un progres față de recitalul de pian din noaptea trecută, rîse Sarah.

Capitolul 19

Edwin Booth urma să joace o scenă din „Hamlet", apoi o comedie de moravuri, recent lansată la Londra. Deşi nu prea mare, teatrul era la fel de somptuos ca cele mai celebre din Europa: scaune de catifea roşie, pereţi cu basoreliefuri, superbe candelabre de cristal, loje cu ornamente din bronz aurit şi, desigur, un public elegant şi plin de bijuterii sclipitoare.

Edwin Booth revenise pe scenă după o pauză de un an, ca urmare a arestării fratelui său — asasinul preşedintelui Lincoln. Din nou în formă, cunoscutul artist reuşi o interpretare emoţionantă a celebrului monolog al lui Hamlet.

Flora şi Adam urmăreau spectacolul dintr-o lojă centrală, bucurîndu-se de prima lor ieşire în lume împreună. Amîndoi atrăgeau nenumărate priviri curioase. Contele de Chastellux fusese întotdeauna în centrul atenţiei, însă acum umbla vorba că frumoasa doamnă care-l însoţea i-ar fi putut deveni soţie. Deşi ziarul *New York Herald* nu urma să apară decît a doua zi de dimineaţă, aflîndu-se sub tipar chiar în clipa aceea,

nimitoarea veste se răspîndise cu iuțeala fulgerului încă din cursul după-amiezei.

Reporterul de la *Herald* nu făcuse decît să pomenească, în treacăt, incidentul de la „Tiffany" față de cîțiva prieteni, care, la rîndul lor, fuseseră la fel de discreți cu alți amici, și așa mai departe...

În scurta pauză a spectacolului, cînd se aprinseră luminile, mai multe persoane din public își ațintiră binoclurile asupra celor doi tineri, studiindu-i fără jenă. Obișnuită să fie obiectul curiozității mondene, Flora își spuse că americanii măcar nu recurgeau la prefăcătorie. Cît despre Adam, el se învățase deja să nu mai ia în seamă preocuparea societății pentru înfățișarea și averea sa. Dar cînd cîțiva din public arătară înspre ei, vorbind în șoaptă cu vecinii, Flora se aplecă la urechea lui Adam, murmurînd:

— Nu cred să fie din cauza bijuteriilor. În sală e plin de diamante, ba văd chiar și bărbați purtînd astfel de pietre. Ce-or fi avînd toți de sînt cu ochii pe noi?

— Ori tu ești fascinantă, draga mea, ori poate Hamlet i-a plictisit de moarte! răspunse Adam, cercetînd din priviri stalurile și lojile. Abia aștept să înceapă...

Făcu o scurtă pauză.

— ...partea a doua.

Dar atenția i se îndreptă din nou spre loja în care creierul lui înregistrase o imagine de rău augur. O femeie blondă, cu părul prins într-o agrafă binecunoscută, din diamante uriașe, flirta aplecată peste umărul bărbatului din fața ei.

Acum rîdea, cu capul lăsat pe spate, iar diadema scumpă, cumpărată din banii lui, sclipea în lumina candelabrelor.

Isolde.

Adam simți un nod în stomac. Avea senzația că în viața sa pătrunsese iarăși duhul răului.

Imposibil să nu-l fi văzut cu Flora, cînd toate binoclurile erau îndreptate în direcția lor. Oare cînd sosise la Saratoga?

De ce venise? Se terminaseră celelalte distracții? Se plictisise de Cowles? *De ce* se întorsese?

Găsi un pretext ca să nu iasă în foaier pe timpul pauzei, de teamă să n-o întîlnească pe Isolde. Cunoscîndu-i limba ascuțită, n-ar fi vrut cu nici un chip ca cele două femei să se întîlnească față în față.

— Nu vrei să mă duc s-aduc niște șampanie? propuse el. În foaier abia poți să-ți tragi sufletul de lume.

Era adevărat. Își croi cu greu drum spre barul instalat între două ghivece cu palmieri enormi și ceru o sticlă de șampanie și două pahare.

Din clipa în care femeia blondă își făcu apariția în lojă, Flora nu mai avu nici o îndoială. Portretul lui Winterhalter o reprezentase cît se poate de fidel: delicată, cu pielea albă, cu obrazul ușor alungit, cu ochi de căprioară, cu un trup de nimfă, perfect scos în evidență de rochia învoaltă, după moda celui de al doilea Imperiu. Dar pictorul îi surprinsese și licărul de răutate din priviri.

— Am auzit că soțul meu ți-a făgăduit să te ia în căsătorie, vorbi cu răceală contesa de Chastellux, coborînd treptele acoperite cu covoare. Așa c-am venit să-ți spun să-ți scoți din cap ideea asta.

Luă loc în lojă, astfel încît s-o vadă toată lumea și zîmbi, ca și cum n-ar fi năruit toate speranțele Florei numai din cîteva cuvinte.

Apariția neașteptată a Isoldei, pe care o crezuse plecată în Europa, o descumpăni cîteva clipe pe domnișoara Bonham. Obișnuită, însă, cu prefăcătoria din mediul aristocratic, se stăpîni și răspunse cu un calm studiat:

— Fără îndoială, nu-ți pot spune că nu-i treaba dumitale, dar cred că de mulți ani ai încetat să însemni ceva în viața lui Adam.

— După ce că ești o tîrfă, mai ai și tupeu! murmură Isolde, cu un surîs crispat. Am aflat că la Mayfair îți dau tîrcoale toți bărbații. Adam a știut întotdeauna să-și aleagă femei bune la pat.

— Îmi închipui că vorbești din experiență. E și baronul aici, cu dumneata?

Obrazul ca de porțelan al Isoldei se coloră ușor. Cînd începu să vorbească, glasul ei își pierduse răceala și indiferența.

— Adam nu te va putea lua de nevastă, din simplul motiv că-i însurat cu mine. În Franța nu-i admis divorțul. Am considerat de datoria mea să te anunț.

Deși Flora nu-și făcea iluzii că Isolde s-ar fi arătat înțelegătoare, totuși refuzul ei categoric îi risipi orice speranță.

— Presupun că dumneata nu l-ai putut convinge pe baron să te ceară în căsătorie... remarcă sarcastic Flora. Adam va fi nespus de îndurerat să afle vestea.

— Cățea! șuieră Isolde, fulgerînd-o cu o privire tăioasă. Să nu-ți bagi nasul în viața mea particulară!

— Iar dumneata să nu te atingi de-a mea nici pe departe! Îți sugerez să-ți încerci talentele cu unii mai ușor de intimidat, replică Flora. Eu am ținut piept la beduini și la tîlhari chinezi înarmați pînă-n dinți, așa că nu mă sperie amenințările dumitale. Cu mine nu-ți merge. N-ai decît să-i terorizezi pe alții.

— Am să-ți fac viața iad... murmură Isolde, ridicîndu-se în picioare.

„Mi-ai și făcut-o", scrîșni în gînd Flora.

— Nici o șansă, zise cu glas tare. Ai sosit prea tîrziu.

— Eu cred că-i prea tîrziu pentru *tine*, zîmbi malițios Isolde. Întreabă-l pe Adam. El o să-ți explice.

După cîtva timp, se înapoie și Adam, străbătînd cu greu aglomerația din foaier și de pe scări, pînă la etajul doi.

Păşind pe coridorul ce ducea spre lojă, îi ajunse la urechi glasul Isoldei. Într-o fracţiune de secundă, chibzui ce avea de făcut, dar nici una din soluţii nu era legală sau civilizată. Dînd la o parte draperia de catifea, rămase în uşa lojei, cu un aer sumbru, ca un judecător pe cale să pronunţe o sentinţă definitivă.

Amîndouă femeile întoarseră capul: Flora cu un suspin de uşurare, Isolde cu expresia de răutate pe care i-o ştia atît de bine.

— Bună seara, iubitule! îl întîmpină nevastă-sa. Am venit să văd şi eu inelul de logodnă pe care i l-ai oferit acestei distinse domnişoare. Tot oraşul nu vorbeşte decît despre asta. Chiar n-ai ştiut? întrebă ea, privindu-l cu nevinovăţie.

Tînărul o săgetă cu o căutătură întunecată.

— Habar n-ai cît poate fi de generos! urmă Isolde, adresîndu-se Florei cu prefăcută bunăvoinţă.

— Ce cauţi aici? se răsti Adam, a cărui siluetă se profila, ameninţătoare, în cadrul uşii.

— Am dorit s-o cunosc pe noua ta iubită. Am auzit atîtea despre ea, încît buna-cuviinţă m-a îndemnat să vin şi s-o salut.

— Tu nu ştii ce înseamnă buna-cuviinţă, Isolde. Acum, te rog să pleci.

— Vai dragă, dar nici nu mă săruţi de bun-găsit? Abia aştept să respir aerul curat din Montana.

— După ce-ai plecat de-acasă, am schimbat toate încuietorile. N-are rost să mai dai banii pe tren.

— Aşadar, dumneaei va deveni noua castelană?

— Nu-i treaba ta.

Ea ridică din sprîncene.

— Ia te uită! Şi domnişoara mi-a spus acelaşi lucru.

— Atunci, te-am prevenit de două ori. Şi dacă n-ai de gînd să pleci, atunci vom pleca noi. N-am nici un chef să conversez cu tine.

— Dar fiica noastră?

— Ce-i cu ea? întrebă, săgetat de-o bănuială.

— M-am întors să stau un timp cu scumpa mea Lucie.

— Ce dracu' pui la cale? mîrîi Adam. De cînd s-a născut, nu cred c-ai petrecut mai mult de cinci minute singură cu ea.

— Mi-e tare dor de Lucie.

— Dacă baronul n-a contribuit de-ajuns la contul tău din bancă, îţi dau eu bucuros banii de care ai nevoie. Dar pe Lucie te rog s-o laşi în pace. Nu vreau să-i tulburi viaţa mai mult decît ai făcut-o pînă acum.

— Bine, dar cum rămîne cu sentimentul meu de mamă, cu dorinţa mea firească de a-mi îngriji fetiţa? protestă Isolde, luîndu-şi un aer nespus de îndurerat. Nu mă poţi împiedica să-mi văd copilul.

— Nu te-ai gîndit să te-apuci de actorie? întrebă ironic Adam. Cum eu nu mă pricep să joc teatru, adăugă el fără să ridice glasul, am să-ţi spun răspicat tot ce am de spus. Las-o în pace pe Lucie. Nu vreau să sufere din nou.

— După cîte văd eu, nu prea ai de gînd să fii rezonabil, conchise Isolde, ridicîndu-se în picioare într-o sclipire orbitoare de diamante.

— Dacă a fi rezonabil înseamnă să fac numai ce vrei tu, atunci nu! confirmă Adam, fără să se mişte din loc, cu ochii mereu la pîndă. Şi nici nu intenţionez să mai fiu vreodată.

— Nu te sfătuiesc să-ţi cumperi trusoul, se întoarse Isolde către Flora, înainte de-a păşi spre scări. Ei, scumpule, de data asta cred că eşti mulţumit: ţi-ai găsit una cu sînii mari! adăugă ea, surîzînd batjocoritor.

— Dumnezeule, Isolde! Ce dracu te-a apucat? mîrîi Adam.

— Cînd va rămîne însărcinată, o s-arate ca o vacă! încheie cu răceală nevastă-sa, trecînd pe lîngă el şi lăsînd în urmă o dîră de parfum.

— Îmi pare rău, zise oftînd Adam, îndreptîndu-se spre Flora şi punînd paharele şi şampania pe scaun. Aş fi vrut să te pot cruţa de scena asta.

— Am mai întîlnit eu astfel de doamne „distinse", replică sardonic domnişoara Bonham, compătimindu-l din tot sufletul, acum că-i cunoscuse soţia.

Isolde era cu mult mai rea decît și-o închipuise.

— Nu-ți fă griji, dragul meu. N-a reușit să mă răncască. Dar cum rămîne cu Lucie? întrebă ea în șoaptă. Ea e cea aflată în pericol.

Adam se așeză lîngă ea, întinzîndu-și picioarele, cu capul sprijinit de spătarul scaunului și cu ochii închiși.

— Mă îngrozește gîndul că s-ar apropia iar de Lucie, murmură tînărul. E ca și cum ar fi declarat că-i pe cale să intre în mănăstire.

Întoarse capul, privind-o lung pe Flora.

— Ar trebui să plecăm chiar mîine. Indiferent ce vrea Isolde, e mai bine să discutăm departe de Lucie. Numai cît mi-o imaginez în postura de mamă și-mi vine să scot pistolul.

— După zilele petrecute în înalta societate, Montana îmi va părea un paradis.

„Și după cele cîteva minute în prezența Isoldei", adăugă ea în gînd.

— Într-un sfert de oră sînt gata de plecare. Din moment ce-am venit aici numai ca să dau de tine, consider că mi-am îndeplinit misiunea.

— Mai sinceră de-atît nici că puteai să fii! rîse Adam.

— Știi bine că nu mă pricep la subterfugii.

— Har Domnului, mi-a fost de-ajuns Isolde. Vrei puțină șampanie?

Flora clătină din cap.

— Mai bine du-te să vezi ce face Lucie.

— De acord. Te conduc pînă acasă, iar mîine dimineață vin să te iau. Sînt de părere să plecăm cît mai devreme.

Luîndu-și rămas-bun de la Flora, Adam se întoarse la „Clarendon", unde o găsi pe Lucie dormind adînc. Îi explică bucătăresei că era nevoit să plece mai curînd decît crezuse și că nu trebuia s-o primească pe Isolde în cameră cu nici un

preț. Își chemă vizitiul și se duse la hipodrom, ca să dea poruncă rîndașilor să pregătească armăsarii pentru călătorie. Dacă nu reușeau să termine pînă a doua zi de dimineață, puteau porni spre casă ceva mai tîrziu.

Joseph îl asigură că totul va fi gata în zori, astfel încît Adam ceru să-i fie puse la dispoziție vagonul de călătorie și cel pentru cai, amîndouă pentru ora cinci și jumătate, urmînd a fi atașate trenului de Chicago, de la ora opt.

Trecu pe la clubul Morrissey, ca să-și ia rămas-bun de la prieteni, care îl așteptaseră în noaptea aceea la o partidă de pocher. Cu toții cunoșteau povestea de la „Tiffany", așa că-l întîmpinară cu urale, felicitîndu-l pentru apropiata căsătorie.

Cînd glumele și rîsetele se mai potoliră, Adam le istorisi ce i se întîmplase la teatru și-i anunță că trebuia să plece neîntîrziat.

— Foarte bine te-ai gîndit, remarcă domnul Caldwell, ducînd la buze țigara de foi. Mă tem c-o să te coste al dracului de mult să scapi de ea.

— Să știi că merită banii pînă la ultimul penny! declară Adam.

— Trebuia s-o faci mai de mult, își dădu cu părerea un bancher din Atlanta. Acum, că ți-ai găsit pe altcineva, te va sloarce ca pe o lămîie.

— Vorbești din proprie experiență, Grant? glumi un magnat al căilor ferate.

Toată lumea știa cît îl costase pe Grant Putnum ca să-și ia o soție tînără.

— Nu mă deranjează să cheltuiesc un milion sau două, dar Winnie e cumplit de lacomă pentru o fată originară din ținutul Natchez Trace. Am ajuns să-i întrețin toate rudele, care acum trăiesc în stil mare.

— Dar măcar știi că acasă te așteaptă o consolare, rîse Caldwell. Eu unul n-aș putea spune la fel despre nici una din cele patru neveste ale mele.

— Hei, băieți, aflați că mai sînt și cîte unii care-și iubesc prima nevastă! îi atenționă un congresman înstărit din New York.

— Noi nu ne-am legat de primele neveste, Taylor. Pur și simplu, ne gîndeam că-i al dracului de greu să-ți găsești una perfectă! hohoti Caldwell. Nu că n-aș fi căutat din răsputeri...

— Taică-meu a fost cel care mi-a ales prima soție. De data asta, mi-o aleg eu! declară Adam.

— Mi se pare mie, sau flăcăul ăsta e îndrăgostit? se veseli Caldwell. Nu uita să ne trimiți o invitație la nuntă, de îndată ce capeți confirmarea Vaticanului.

— Cunosc un avocat din Washington care te-ar putea ajuta, se oferi congresman-ul. Îl cheamă Tom Barton. A obținut anularea unei căsătorii vechi de doisprezece ani, din care rezultaseră șase copii. Zicea că, de cum s-a căzut de acord asupra prețului, totul a mers strună.

— Am să-l rog pe James să ia legătura cu el, deși am nevoie și de avocații din Paris, spuse Adam. Oricum, îți mulțumesc. Vreau să se termine totul cît mai repede.

— Dac-ai apucat să ieși în lume cu domnișoara, vorbi Caldwell, ar fi bine să-i dai bătaie cu formalitățile.

— Știu încuviință Adam. Și eu vreau să redevin stăpîn pe viața mea.

— E o frumusețe de fată. Să v-ajute Domnul să fiți sănătoși și fericiți, le ură congresman-ul. Dar, din cîte te cunosc, nu cred că mai ai nevoie de urările noastre.

— În orice caz, vă mulțumesc! surîse Adam. Vă vom trimite invitații la nuntă, așa că pregătiți-vă de o călătorie în Vest.

— Crezi că putem trece prin ținutul Powder River? Am auzit că Nor Roșu face tot felul de blestemății.

— Am oameni care să vă însoțească, îi liniști Adam. Dintotdeauna, indienii Lakota au fost dușmanii noștri.

Se feri să adauge că, doar cu un an în urmă, cei din neamul Lakota veniseră cu daruri la tribul Absarokee, în căutare de aliați. Nici unul din cei prezenți n-ar fi înțeles situația.

— Mereu uit că tu faci parte din...

— ...tribul Absarokee, completă Adam, văzînd că Grant Putnum nu găsea un cuvînt potrivit ca să se refere la originea lui indiană.

Pentru majoritatea americanilor din Est, indienii nu erau decît niște sălbatici,fără deosebire de trib sau persoană.

— Hei, Grant, bunică-mea era comanșă! interveni Caldwell. Așa s-a întîmplat cu primii coloniști, altfel n-ar mai fi întemeiat familii. Nu-i cazul să te porți cu mănuși numai pentru că Adam are pielea nițel mai închisă la culoare sau pentru că poartă cercei. E un om ca și noi — chiar dacă joacă pocher al dracului de bine și-mi pune în primejdie contul din bancă. Să nu te superi, Adam, dar mie o să-mi meargă mult mai bine la cărți după ce-ai să te sui în trenul de Montana.

— Iar eu o să răsuflu ușurat de îndată ce-o să fiu departe de Isolde, rîse Adam, ridicîndu-se de pe scaun. Și-acum, domnilor, noapte bună. Ne vedem la nuntă.

Adam porni pe strada Matilda, dînd colțul către „Clarendon" și socotind cît timp îi mai rămînea ca să împacheteze de plecare. Lăsase vorbă doamnei Richards să pregătească strictul necesar de haine și alimente pentru ea și pentru Lucie. El urma să-și facă bagajul singur. În vagonul de tren avea de toate, iar lucrurile rămase la hotel puteau fi trimise mai tîrziu.

Principala sa grijă era s-o știe pe Lucie cît mai departe de Isolde. Cunoscînd bine egoismul soției sale, înțelegea că orice ar fi pus ea la cale, nu putea fi în avantajul copilului.

Cufundat în gînduri, Adam nu remarcă bărbatul care-l urmărea prin mulțime. Cu toată ora tîrzie, strada era plină de lume, iar la hoteluri balurile erau în toi. În noaptea de vară

răsunau cîntece, rîsete și frînturi de conversație. Toți cu pași grăbiți pe Broadway. După „Grand Hotel", trecătorii se făceau tot mai rari. În depărtare se vedea hotelul „Clarendon". Ici-colo, printre crengile ulmilor, se zărea cîte o stea. În aer plutea mireasma florilor din grădini. Îndată avea să ajungă.

În acel moment, în liniștea nopții, răsună o detunătură. Adam se trînti la pămînt, rostogolindu-se cîțiva metri mai încolo, cu instinctul de supraviețuire deprins în luptele dintre triburi. Fulgerător, scoase pistolul pe care-l purta asupra sa de cînd cu amenințările proferate de Frank Storham și trase înspre copaci, în direcția din care venise împușcătura.

Își închipuia că atacatorul nu putea fi decît Frank, deși, pentru moment, nu putea desluși nimic în întuneric.

Izbucniră cîteva țipete și, în cîteva secunde, strada se goli, toți trecătorii alergînd în căutarea unui adăpost. Dispăruse pînă și portarul de la „Clarendon". Singura rază de lumină era cea a felinarului de la intrare.

— Aha, te-am nimerit, indianule! se auzi glasul satisfăcut al lui Frank. Ti-am zis eu c-am să te ucid cînd nici n-ai să gîndești!

Adam înțelese că poliția din Saratoga nu-i putea fi de nici un folos. Cît despre Frank, cu siguranță că va rămîne ascuns, văzînd că are de-a face cu un om înarmat. Dacă-l lăsa pe ticălos să fugă, cine știe cînd ar fi fost în stare să-l atace din nou: la gară sau în drum spre casă.

Exista o singură soluție. Să meargă după el.

Își încărcă din nou pistolul, calculînd distanța pînă la copacul de pe cealaltă parte a străzii — cam treizeci de metri de loc neacoperit, chiar în bătaia lunii... Odată ajuns în umbra copacului, nu mai avea de ce să-i fie teamă. Și pe urmă, fără îndoială, Frank era beat mort.

Cu pistolul pregătit, scrută încă o dată strada cufundată în întuneric. Nici o mișcare. Ridicîndu-se brusc în picioare,

sări peste gardul viu după care se ascunsese și alergă în zig-zag, cu viteză și îndemînare, aplecîndu-se cînd într-o parte, cînd într-alta, ca să evite o eventuală împușcătură în plin. Parcurse în goană ultimii cîțiva pași, la adăpostul unor tufe, și, în sfîrșit, dădu cu ochii de Frank.

Acesta scoase un urlet ca de fiară. În aceeași clipă, Adam se rostogoli în dreapta, apoi, săltîndu-se în genunchi, trase, se culcă la pămînt, iar se ridică și iar trase de trei ori la rînd în ținta devenită acum perfect vizibilă.

Silueta întunecată a lui Frank Storham se lăsă moale în jos, căzînd mai întîi în genunchi, apoi se prăvăli pe trotuar, unde rămase nemișcat.

Deși văzuse mulți oameni murind, de data asta Adam se simți cuprins de un ciudat fior. Indienii Absarokee erau în permanență atacați și hărțuiți de triburi care rîvneau să le ia pămînturile. Lupta făcea parte din existența lor cotidiană.

Ned Storham angajase o mică armată care să-i păzească pășunile, îngăduindu-i să pătrundă și pe domeniul indienilor. De îndată ce va afla cine-i ucisese fratele, Adam va avea nevoie el însuși de oameni care să-i apere proprietatea și viața. Atacul devenise iminent.

„Beți v descreierat!" blestemă el în gînd, cu ochii la băltoaca de sînge în care zăcea Frank.

Aici, la Saratoga, lipsit de sprijinul fratelui mai mare, nu fusese destul de iute de mînă ca să supraviețuiască singur. Iată cum, chiar mort, continua să fie periculos.

Vîrîndu-și pistolul în teaca de sub braț, Adam se strecură în întuneric, îndepărtîndu-se de „Clarendon". Nu putea zăbovi în Saratoga pînă la ancheta oficială în cazul uciderii lui Frank, mai ales că o știa pe Isolde pe urmele lui. Așadar se apropie de hotel dinspre miazănoapte, furișîndu-se în clădire pe ușa de serviciu.

Capitolul 20

Parfumul de camelii îl puse în gardă, numai că o clipă prea tîrziu. Apucase deja să intre. Sau, mai bine zis, Isolde se găsea deja înăuntru.

Oricum, n-ar fi putut evita s-o întîlnească, atîta timp cît Lucie dormea în camera ei.

Rămase cu mîna încremenită pe clanță, cu spatele lipit de ușa închisă, obosit, agasat, conștient că Isolde avea să-i facă zile amare.

— Cum ai intrat aici? întrebă el încet.

Așezată pe canapea, ea îl fixă cu privirea din cealaltă parte a încăperii.

— Portarul a fost foarte amabil auzind că sînt soția ta.

Strălucea de diamante și Adam își aduse aminte cu sila cum, după nunta lor, ziarele menționaseră toaleta și bijuteriile miresei, odată cu alte detalii ale ceremoniei.

— Unde-i doamna Richards?

Vorbea liniștit, ținîndu-și mîinile pe lîngă corp, ca și cînd s-ar fi pregătit pentru un duel cu pistolul.

— Cu fetița noastră, unde în altă parte? N-ai de ce să te miți la mine așa urît, nu le-am făcut nici un rău.

Cuvîntul „rău" îl umplu de neliniște.

— Cine mai e aici cu tine?

— Numai vizitiul și camerista.

— Unde-s amîndoi? insistă Adam, rotindu-și ochii prin încăpere.

— Le păzesc pe Lucie și pe doamna Richards.

În glasul ei se ghicea o undă de amenințare.

— E limpede că vrei ceva, Isolde... i se adresă Adam, pregătit să negocieze. Hai să ajungem la o înțelegere și pe urmă n-ai decît să pleci.

Voia s-o știe cît mai departe de hotelul lui și de Lucie. Ar fi plătit oricît, numai să-și ocrotească fiica.

— Îmi închipui că vrei bani. Niciodată n-ai dorit altceva de la mine. Spune-mi cît.

— Vai, iubitule, cît de cinic te-ai făcut! Pesemne tîrfulița aia are o influență proastă asupra ta.

— Uite ce e, Isolde — murmură tînărul, înfrînîndu-și pornirea de-a o strînge de gît, ca să termine cu ea o dată pentru totdeauna — putem să ne aruncăm insulte toată noaptea, numai că eu sînt al naibii de grăbit și ți-aș fi recunoscător dac-ai vorbi limpede și la obiect. Plec în Montana cu trenul de opt.

— Excelent. Mergem și noi cu tine.

— Nu.

Cuvîntul căzu greu, ca o lovitură de ciocan.

— Dragule, îl mustră ea cu prefăcută blîndețe, nu fii atît de grosolan. Doar n-ai de gînd să mă împiedici să mă întorc cu tine în Montana.

— Ba chiar așa, ripostă Adam, gîndindu-se că astfel își va feri fetița de prezența nefastă a mamei ei.

— Mi-e teamă că nu pot fi de acord, declară ea liniștită, scoțînd un pistol de sub faldurile rochiei.

O fracțiune de secundă, lui Adam nu-i veni să-și creadă ochilor. Două atentate în mai puțin de-o oră! Se pare că în noaptea asta duhurile rele umblau să-i fure sufletul. Răsuflă adînc și vorbi pe un ton care nu trăda nici urmă de emoție:

— Ce dracu' faci tot circul ăsta, Isolde? Știi bine că moartea mea n-o să-ți sporească averea. Nu figurezi în testamentul meu, cu excepția unei sume mai mult decît generoase, pe care ți-am fixat-o ca rentă viageră.

— În noaptea asta vreau să mă culc cu tine, zise Isolde, cu aceeași nepăsare cu care ar fi cerut solnița la masă.

— Ți-ai pierdut mințile?

Oricît s-ar fi mîndrit cu sîngele lui rece, de astă dată Adam rămase fără replică.

— Zău, dragă! exclamă Isolde. Doar te-ai distrat cu-atîtea cucoane. Știi bine că nu durează mult.

— Mută-ți gîndul, i-o tăie Adam, împotrivindu-se, ca și cum ar fi fost dus la ghilotină.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut acordul.

— Și crezi că pot face amor la comandă?

— La nevoie, da.

— Cu nici un preț! N-ai decît să mă împuști! o repezi el, apreciind că, la distanța aceea, arma ei n-ar fi putut decît să-l rănească, în vreme ce a lui ar fi ucis-o fără doar și poate.

— Mai bine-i pun pe servitorii mei s-o împuște pe doamna Richards... cugetă Isolde, cu vocea unei femei care-și alege o pălărie din cele expuse spre vînzare. Viața ei e mai puțin prețioasă.

Era foarte posibil. Cu Isolde nu se putea juca. O văzuse odată biciuind o servitoare cu cravașa de călărie și, de n-ar fi intervenit el, ar fi snopit-o în bătaie.

— Unde vrei să te regulez? Acolo, pe canapea? întrebă el cu răceală.

— N-am nimic împotrivă. Așteaptă să chem doi martori.

În clipa aceea Adam înțelese. Doi martori erau suficienți ca să ateste existența unor relații conjugale. Oare Isolde îi ghicise intenția de a anula căsătoria? Dar, în astfel de cazuri, nu contau relațiile conjugale și nici măcar copiii. Sau poate că rămăsese însărcinată și umbla să-i asigure copilului paternitate legală. Probabil că baronul refuzase să-l recunoască. Adam tindea să creadă că acesta era motivul.

Ironia soartei! Femeia pe care o iubea nu putea avea copii, iar soția pe care-o disprețuia îl voia ca tată al pruncului ei. Pentru a doua oară.

Cînd servitorii Isoldei pătrunseră în încăpere, ieșind din dormitorul Luciei, Adam rămase uluit de frumusețea tînărului vizitiu și se întrebă dacă nu cumva copilul era al lui. Cît despre cameristă, aceasta îl măsură pe soțul stăpînei cu o privire lacomă și și linse buzele, de parcă ar fi fost implicată personal în actul sexual ce avea să se petreacă.

Adam urmări cu o privire lipsită de expresie cum Isolde îi poruncește servitoarei să încuie ușa dinspre camera fetiței, ca nu cumva să scape doamna Richards. Se uită pe furiș la ceasul de pe consola șemineului, decis să plece cu trenul de opt. Împreună cu Lucie și cu bucătăreasa, dar *fără* nevastă-sa și suita ei. Acum nu mai era vorba de negociere, ci de supraviețuire.

— E totul gata? întrebă el batjocoritor, văzînd cum Isolde îi întinde cameristei pistolul, în timp ce tînărul vizitiu scotea un altul din buzunarul hainei. De mult nu mi-am mai exersat talentele în public. Din anii adolescenței, cînd și dezmățul în sine era o plăcere.

Prinzînd privirea lascivă a servitorului, Adam se convinse că era în joc o problemă de paternitate.

— Și-acum, Adam, fii bun și fă-ți meseria la care te pricepi atît de bine — îi porunci Isolde, azvîrlindu-și pantofii

de saten și lungindu-se pe canapea — ca să putem porni cu toții spre Montana.

— Uitasem cît ești de sensibilă și de romantică! murmură Adam, apropiindu-se de ea. Mărturisesc că mă stimulează.

— Ei, dragul meu, ia să vedem dacă zvonurile alea despre tine sînt adevărate! Îmi doresc din suflet să nu te dezamăgesc. Mai tipi și-acum cînd te eliberezi? întrebă ea, furișînd o privire piezișă către tînărul slujitor..

„Se pare că ea așa obișnuiește", își zise Adam, remarcînd că obrazul vizitiului se făcuse roșu ca focul.

Se așeză pe canapea, la picioarele Isoldei, și, scoțîndu-și pantofii, le zîmbi celor doi martori și spuse:

— Vă rog să fiți atenți. N-am chef să repet figura de două ori.

Apoi, întorcîndu-se spre femeia care-l chinuia de cinci ani de zile, adăugă:

— Tu închide ochii și gîndește-te la bani!

Se aplecă să-i ridice fustele și o luă de umeri, prefăcîndu-se c-o trage sub el, apoi, fulgerător, smulse pumnalul ascuns în cuta pantalonilor și-i propti ascuțișul în gîtul Isoldei, răsucind-o cu fața spre cei doi slujitori. Doi stropi de sînge se prelinseră pe pielea albă și catifelată.

— Și-acum să discutăm cum se cuvine! vorbi el, fără să se tulbure. Nu cu tine, Isolde, pentru că, dacă nu încetezi să te zbați, ai să sîngerezi pîn-ai să crăpi. În clipa asta nu răspund de gesturile mele.

Groaza din ochii ei îl umplu de satisfacție. În cinci ani de căsnicie nu ridicase niciodată mîna asupra soției, dar, de data asta, Isolde întrecuse măsura.

— Dați-mi armele! porunci el servitorilor, scoțîndu-și revolverul din teacă și ațintindu-l asupra vizitiului. Fără prostii! Vă asigur că nu voi pregeta să-mi ucid nevasta. Ba

chiar cred c-am s-o fac... adăugă el, gînditor. Dar dacă sînteţi înţelegători, măcar voi veţi scăpa cu pielea întreagă.

Nu intenţiona să-şi folosească pistolul decît dacă n-ar fi avut încotro. Pînă la plecare nu rămăsese prea mult timp, astfel încît nu-şi permitea o nouă complicaţie, cu zarva ce s-ar fi iscat în „Clarendon", la auzul unor focuri de armă.

Amîndoi „martorii" aruncară pistoalele. Nici unul din ei nu era atît de devotat contesei încît să-şi rişte viaţa de dragul ei. După ce-i dezarmă, Adam îi trimise să deschidă sertarul de la birou, unde-şi pusese banii cîştigaţi recent la pocher.

— Îi puteţi împărţi între voi, după care aţi face bine să plecaţi din Saratoga. Cred că v-ajunge ce-aţi găsit acolo.

Dură destul de mult pînă ce servitorii reuşiră să numere toţi banii, iar după ce-şi împărţiră cu grijă prada, amîndoi ieşiră, nemaiîncăpîndu-şi în piele de bucurie.

— Ar trebui să-ţi plăteşti mai bine slugile, Isolde, îi sugeră Adam, cînd rămaseră singuri. Numai aşa îi vei convinge să facă ceva şi pentru tine.

O eliberă din strînsoare, împingînd-o deoparte, obosit de uneltirile ei, de întîmplările din ultimele ore şi grăbit să se pregătească de plecare.

— Dacă ai nevoie de bani — îi spuse, trîntindu-se pe canapea — cere-mi şi-am să-ţi semnez o poliţă. Însă nu mai ieşi în calea mea.

— Să nu-ţi închipui că scapi aşa uşor de mine, Adam! îl preveni ea, cu un zîmbet ameninţător. Sîntem căsătoriţi şi-aşa rămînem, indiferent ce-ai face tu.

Atu-ul era în mîna ei: Franţa nu admitea divorţul.

— Logodna ta cu englezoaica aia o să dureze pînă în ziua de apoi!

Isolde se sprijini de braţul canapelei, calmă şi liniştită, de parcă ar fi fost vorba de o plăcută seară în doi.

— Poate-ar trebui să te ucid chiar în clipa asta, mîrîi Adam, dezgustat de lipsa ei de scrupule. Te-aș putea strînge de gît, vîrîndu-te într-un cufăr, ca să te azvîrl din tren. Nu întinde coarda. Dacă ai nevoie de bani, spune-mi. E ultima ofertă.

În glasul lui se ghicea o hotărîre de nestrămutat.

Isolde nu-l auzise niciodată vorbind pe acest ton. Spirit mercantil și bună cunoscătoare a firii bărbătești, murmură:

— Cincizeci de mii.

— Du-te mîine dimineață la Morrissey și-o să-ți dea banii...

Vorbise foarte încet, ținînd ochii închiși. Isolde se aplecă să-și încalțe pantofii de mătase, apoi se ridică, netezindu-și cutele rochiei, ca și cum pînă atunci ar fi stat la o discuție amicală.

— Știi bine că divorțul nu-i posibil, declară ea cu răceală. Nici măcar în cazul cînd aș avea bunăvoința să-mi dau consimțămîntul. Pe urmă, ce vor zice frații tăi?

— Puțin îmi pasă, altfel aș fi ajuns și eu ca ei: preocupat doar de politică și de favorurile împăratului.

— Napoleon a făcut din ei niște oameni extrem de bogați.

— Oricum sîntem bogați, prin moștenirea lăsată de tata. Poate-ar fi trebuit să-ți alegi alt frate.

— Nu-mi place să stau la Curte.

— Presupun că ai motive, comentă el sarcastic.

O privi, întrebîndu-se de unde adunase atîta răutate. Deși, cunoscîndu-i familia, faptul devenea de înțeles.

— N-am chef de astfel de discuții, încheie Adam, ridicîndu-se de pe canapea și îndepărtîndu-se de Isolde.

Parfumul de camelii începea să-i facă greață.

— Acum, pleacă!

— Nu mi-am închipuit niciodată c-am să te văd îndrăgostit, Adam... remarcă Isolde, neputîndu-se abține de la o ultimă înțepătură. Dar chiar asta ți s-a întîmplat. Parc-ai fi un puști. Însă n-am de ce să mă plîng, surîse ea cu dispreț. Amorul te-a făcut mai generos ca de obicei.

Adam întoarse capul spre fereastră, temîndu-se să nu-şi piardă controlul. Cînd auzi uşa închizîndu-se, răsuflă adînc, ca un om izbăvit de la o condamnare la moarte.

Nu descuie dormitorul Luciei decît după ce trăsese zăvorul în urma Isoldei, ca şi cum s-ar fi temut că spiritul ei s-ar putea furişa înapoi, să-i facă rău fetiţei.

Doamna Richards stătea la căpătîiul fetiţei, care, din fericire, nu se trezise.

— Au plecat, şopti el. Lucie a aflat cumva...?

— A dormit tot timpul, se grăbi să-i spună bucătăreasa. Slavă Domnului! Am fost convinsă că dumneavoastră veţi şti cum să scăpaţi de ei, domnule Serre. Dar zău că ăi doi slujitori au cam băgat spaima în mine. De-alde ăştia sînt în stare să fure şi dinţii din gura unui mort.

— Îţi mulţumesc c-ai avut grijă de Lucie. Îţi rămîn profund îndatorat.

— Vine şi *ea* în Montana? întrebă doamna Richards, pe un ton plin de dispreţ.

— Nu, răspunse categoric Adam.

— Minunat! exclamă bucătăreasa, ridicîndu-se de pe scaun. Şi-acum, mă duc să termin cu bagajele. Eram aproape gata, cînd a apărut *ea*! pufni, încruntată.

— Nu lua decît ce putem căra noi înşine. Restul va fi trimis mai tîrziu. Nu vreau să ştie toată lumea că plecăm.

— Am înţeles, domnule.

Capitolul 21

La ora opt, trenul se puse în mişcare şi Adam scoase un suspin de uşurare. Henry îl anunţase că nu se zărea nici urmă de Isolde şi că nici un cufăr străin nu fusese încărcat peste bagaje — fapt puţin probabil, totuşi demn de luat în seamă. Dimineaţa era însorită şi destul de răcoroasă. Caii şi rîndaşii suiseră în vagonul special, Lucie şi Flora jucau cărţi, iar doamna Richards îşi găsise de lucru la bucătărie. Existau toate şansele să ajungă în Vest fără alte incidente. Adam simţi cum îi revine buna-dispoziţie.

Cu toate acestea, odată ajunşi la capătul liniei, riscau să se ivească unele complicaţii. Era posibil ca Ned Storham să-i aştepte acolo. Cu siguranţă că pînă acum aflase despre uciderea fratelui său. De aceea, Adam îl vestise pe James să-i iasă în întîmpinare cu o escortă.

„Patru zile cu trenul şi apoi încă patru călare", se gîndi Adam, stînd pe platforma dintre vagonul de călători şi cel

pentru cai. La ranch vor fi în siguranță. Își putea apăra valea de orice atac.

— Tati, vino să joci cu noi! strigă Lucie prin ușa întredeschisă. Flora m-a învățat un joc nou.

— Îndată, răspunse Adam, privind încă o dată spre peisajul pașnic pe care-l traversau: liniștit și bucolic, un adevărat balsam pentru sufletul său greu încercat în noaptea precedentă.

Doamne, cît era de istovit! De zile întregi, abia dacă închisese ochii.

— Lucie are talentul tău la cărți, zîmbi Flora cînd Adam se apropie ca să intre în joc. Nu jucăm decît de zece minute și deja a prins toate regulile.

— Meritul profesoarei! replică Adam, așezîndu-se lîngă Flora, pe care o învălui cu o privire tandră. Dați-mi și mie cărți, să vedem dacă de-acum încolo veți mai reuși să cîștigați.

Jucară încă vreo jumătate de oră, în timp ce din bucătărie pătrundeau mirosuri îmbietoare. Atît Flora, cît și Adam surîdeau văzînd bucuria fetiței, fiecare conștient de prezența celuilalt.

Se priveau lung pe deasupra cărților, cu chipul luminat de fericire. Își vorbeau încet, pe un ton de dulce intimitate. În vagonul lui Adam se simțeau izolați și feriți de lumea din afară, de strălucirea lipsită de conținut a „înaltei societăți". Aici redeveneau o mică familie, ascultînd cu plăcere sporovăiala veselă a fetiței.

— Îmi pare bine că ne întoarcem la ranch, declară Adam, în timp ce Lucie îi arăta cărțile ei păpușii Dee-Dee.

Dar glasul lui spunea mai mult decît acele simple cuvinte.

— A fost frumos, așa-i? întrebă Flora, ghicindu-i gîndul.

— Eu n-am avut niciodată o familie *a mea*... murmură el, privind-o cu infinită tandrețe.

— Eu n-am avut niciodată o familie, șopti Flora.

Adam zîmbi, cu nespusă mulţumire.

— Ei bine, acum ai.

Seara, Lucie se duse la culcare, iar Henry şi doamna Richards se retraseră în cuşetele lor. În salonul căptuşit cu pluş nu răzbătea decît zgomotul cadenţat al roţilor de tren. Adam ridică ochii spre Flora, care stătea în jilţul din faţa lui, şi zise:

— Încă de la cină nu mi-am luat ochii de pe ceas. Ştii cît timp a trecut de cînd am făcut dragoste ultima oară?

Flora încuviinţă din cap, neputînd să vorbească, tulburată de prezenţa lui şi de dorinţa ei arzătoare. Se găseau singuri — şi totuşi nu — iar gîndul că-l avea atît de aproape o tortura. Adam era în picioarele goale şi purta pantaloni de pînză şi o cămaşă albă — îmbrăcăminte simplă şi comodă, de vară. Îşi legase părul la ceafă şi stătea tolănit în fotoliu, picior peste picior.

— Te deranjează că ceilalţi sînt dincolo? întrebă el, făcînd un semn în direcţia cuşetelor.

Ea clătină din cap, apoi murmură:

— Puţin...

— Nu va veni nimeni, o linişti el.

— Aşa ai dat poruncă? exclamă Flora, cu obrazul roşu de ruşine la gîndul că Adam spusese slugilor ce avea de gînd să facă în cursul nopţii.

— Nu, răspunse el fără alte explicaţii, apoi adăugă: — Niciodată nu te-am văzut îmbrăcată în nuanţa asta de albastru. Rochia îţi vine minunat.

— Mi-a cumpărat-o Sarah. Zicea că bărbaţilor le place albastrul.

Se îmbujoră şi mai tare.

— Să ştii că astă seară nu mi-am pus-o pentru ca... adică... nu voiam...

Se opri brusc, intimidată de privirea lui cercetătoare.

— Ce importanță are? murmură Adam.

Flora dădu din cap, apoi, înălțînd ochii spre el, vorbi cu glas tremurat:

— S-a terminat cu joaca, nu-i așa? Nu mai e o legătură trecătoare, de vacanță, care se sfîrșește odată cu venirea toamnei... În clipa asta nu sînt sigură dacă...

— Dacă ești pregătită să-ți legi viața de mine? întrebă el blînd.

— Adam, de cînd mă știu, eu am călătorit... șopti Flora. Niciodată n-am rămas mai mult timp într-un loc.

Vorbea jucîndu-se nervoasă cu dantela rochiei.

— Dacă mi se face dor de studiile mele? De expediții, de ținuturi noi?

— De ce n-am călători împreună? replică el, privind-o cu neliniște.

Isolde preferase întotdeauna să plece în voiaj de una singură.

Degetele Florei încremeniră pe tivul rochiei.

— Ai vrea să vii?

— Mi-ar plăcea grozav! Poate nu chiar imediat, pentru că sînt convins că voi avea de furcă cu Ned Storham, dar peste cîteva luni, cel mult un an, sper să termin cu povestea asta și-atunci poți să mă duci oriunde vrei.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Te iubesc atît de mult... Credeam c-ai să-mi ceri...

— Să renunți la tot? o întrerupse Adam, apoi clătină din cap. De ce ți-aș cere să te schimbi, cînd eu m-am îndrăgostit tocmai de o femeie puternică, independentă și inteligentă, care de-o viață întreagă se străduiește să-i înțeleagă și să-i apropie pe oameni? Să nu te schimbi. Dă-mi mie voie să pătrund în universul tău.

Flora sări în picioare și se cocoță pe genunchii lui, înlănțuindu-i gîtul cu brațele. Rîdea și plîngea, acoperindu-i obrazul cu sărutări și murmurîndu-i vorbe de dragoste în Absarokee, învățate de la femeile din satul lui Patru-Șefi.

Adam o strîngea la piept, cu ochii umezi de emoție. Cuvintele ei îi sunau familiar, unele trezindu-i amintiri de mult uitate — imagini din copilărie, chipul mamei lui — altele mai intime, mai tandre, mai provocatoare, dar toate păstrate în graiul poporului său, încă din negura vremurilor. Pentru prima oară înțelegea ce înseamnă dragostea adevărată, profundă și deplină, descoperită după căutările de-o viață.

În noaptea aceea totul li se păru nou: chiar și iubirea. Aveau senzația că sufletele și trupurile lor de-abia se cunoscuseră. Adînc tulburat, Adam scrise cuvîntul BINECUVÎNTARE cu degetul pe geamul aburit al vagonului, apoi, lăsîndu-se pe spate, cu brațele sub cap, murmură:

— Consideră că-i încrustat în diamante...

Flora își muie în gură vîrful degetului și-și scrise repede numele pe pieptul lui.

— De-acum ești în puterea mea, șopti ea, sărutîndu-l pe vîrful nasului. Și-așa sper să rămîi timp de încă o mie de ani.

— Pentru tine, da.

— Numai pentru mine?

O întrebare posesivă, tipic femeiască — cu totul neobișnuită pentru o fire ca a Florei.

— Numai pentru tine, zîmbi Adam. Și-acum, dă-mi voie să deschid fereastra. Mor de cald.

— O să ne-audă ceilalți, șopti ea, ca și cum cei doi slujitori n-ar fi avut altă grijă decît să tragă cu urechea.

— Toată lumea doarme, iar roțile trenului fac atîta zgomot că nu s-ar auzi nici chiar o împușcătură. Flora, te credeam o femeie în toată firea și lipsită de prejudecăți.

Văzîndu-i nehotărîrea din priviri, începu să rîdă.

— Dar dacă tu nu vrei, mă voi resemna să sufăr în tăcere.

— Ai dreptate... Trenul face destul zgomot...

— Am să cobor geamul doar pe jumătate.

— Cît?

— Atît cît e nevoie pentru recent descoperita ta pudoare.

Ea îi arse un ghiont.

El o trase de păr.

Și începu hîrjoana. Luptîndu-se cu Flora, Adam deschise larg fereastra, iar cînd ea începu să protesteze, îi astupă gura cu o sărutare, alungîndu-i din minte orice noțiune de bună-cuviință.

Aerul nopții năvăli înăuntru, peste patul răvășit și peste trupurile lor transpirate, aducînd cu sine mireasmă de trifoi și fin cosit și răcorindu-le frunțile înfierbîntate.

O noapte de vis, tandră și îmbătătoare, tulburătoare și pătimașă.

Întruchiparea perfecțiunii în iubire.

Către dimineață, Adam se cufundă într-un somn adînc, adormind instantaneu, de îndată ce închisese ochii. O clipă mai înainte vorbea cu Flora, iar cînd ea întorsese privirea, după ce ridicase o pernă căzută pe covor, el deja dormea.

Zăcea cu fața în jos, fără pernă, fără cuvertură, cu brațele ridicate deasupra capului, cu obrazul bronzat culcat pe așternutul alb ca zăpada, cu picioarele depărtate atîrnînd în afara patului.

— Ești al meu, murmură Flora, copleșită de un negrăit sentiment al posesiei.

Și aplecîndu-se, îl sărută ușor pe obraz.

El se mișcă prin somn, întinzînd mîna după ea.

Flora îi înlănțui degetele într-ale ei, șoptind:

— Sînt aici.

El schiță o umbră de surîs și o strînse de mînă.

Trenul înainta spre Vest. În următoarele două zile, cei doi tineri rămaseră sechestrați în universul lor, liniștiți și mulțumiți. Nu părăsiră vagonul nici o clipă, Adam temîndu-se să nu lase nici un semn al trecerii lor. Nu era sigur dacă nu cumva Frank venise la Saratoga cu oamenii lui. În caz că aceștia s-ar fi luat după el, trebuia să lase cît mai puține urme. Însă,

în aglomerata gară Chicago, în timp ce așteptau semnalul de plecare, Lucie zări în mulțime un vînzător de limonadă.

— Tati, vreau limonadă! Tati! țipă ea. Grăbește-te, uite că se îndepărtează!

Stăteau cu toții în salonaș, cu ferestrele larg deschise, din cauza căldurii toride de august, privind îmbulzeala de pe peron.

Ca să-i facă pe plac fetiței, Adam se ridică și strigă după vînzătorul de limonadă.

— Vreau un pahar mare, tati! Știi cît îmi place limonada.

Adam zîmbi, apoi plăti un pahar mare de limonadă, pe care i-l întinse fetiței.

— Are și gheață! E grozav!

Lucie începu să bea cu lăcomie. După alte cîteva comentarii laudative și nenumărate îndemnuri, Adam se lăsă convins să guste și el. Flora, însă, refuză invitația, arătînd spre paharul cu ceai la gheață, adus de doamna Richards.

Spre seară plecară din gară, lăsînd în urmă orașul, cu vastele-i periferii. Curînd ieșiră iar în cîmp, unde putură admira peisajul pînă la ora cinei.

Curînd după masă, Lucie începu să vomite. Adam se repezi la ea, cuprins de panică, străduindu-se zadarnic să nu-și piardă capul. Probabil că fetița mîncase ceva ce nu-i priise. Dar el știa că febrele de vară sînt periculoase și uneori chiar fatale, indiferent de vîrstă. O duse în brațe pînă în dormitor, unde o culcă pe pat, așezîndu-se alături și ținînd-o de mînă. Regreta din suflet că nu se găseau mai aproape de casă, de aerul curat al Montanei.

Pînă la valea lor mai rămîneau șase zile de drum.

Flora îndeplini rugămintea Luciei de a-i citi o poveste. Fetița vorbea încet și cu greutate. Nici urmă din energia ei obișnuită. Zăcea în pat, cu obrazul galben ca ceara, cu privirea plină de neliniște, lăsîndu-și mînuța moale în mîna tatălui.

— Mi-e sete, tati.. îngăimă ea.

Dar stomacul nu primea nici măcar apa. Vomită iarăși de cîteva ori și pînă la lăsarea nopții ajunse atît de lipsită de puteri

încît nu mai era în stare nici să-şi înalţe capul de pe pernă. Pulsul îi slăbise, trupul începea să se răcească, iar mîinile şi picioarele se zbăteau pradă unor convulsii puternice. Abia mai reuşea să deschidă ochii. Pielea i se uscase, semn de deshidratare rapidă.

Adam încremenise lîngă pat, îngrozit de vizibila agravare a stării copilului.

— Trebuie să oprim trenul! hotărî el deodată, simţind cum i se strînge stomacul de spaimă. Avem nevoie de un doctor.

— Îl trimit pe Henry să-i spună şefului de tren să cheme de urgenţă un doctor, îndată ce ajungem în primul oraş, zise Flora.

Ieşi din cameră alergînd şi traversă salonul, în căutarea slujitorului. Recunoscuse cu groază simptomele Luciei, dar nu îndrăznise să-şi rostească temerile cu voce tare. Nu se pricepea nici să diagnosticheze, nici să trateze o boală ca holera, iar Adam era deja înnebunit de grijă.

— Acuşi vine doctorul, îi murmură el Luciei, mîngîind-o cu blîndeţe pe frunte, înspăimîntat de pielea ei rece ca gheaţa. Tati e aici cu tine... Doctorul va şti ce să-ţi facă... Aproape c-am ajuns în oraş. Pe urmă...

Glasul îi deveni o şoaptă.

— ...mergem acasă...

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Henry se ivi în cadrul uşii, Adam ridică ochii, temător, şi întrebă scurt:

— Cît mai avem?

— Patruzeci de mile. Şeful de tren a telegrafiat ca doctorul să fie deja în gară. Încă o jumătate de oră... adăugă Henry, cuprins de milă.

Şi el recunoscuse holera, deseori întîlnită în călătoriile lor.

Adam dădu din cap şi se întoarse către fiica lui, preocupat doar de boala care-i punea viaţa în pericol. Fetiţa se schimba la faţă de la o clipă la alta. Învins, îşi plecă fruntea în piept şi începu să se roage la Ziditorul-Tuturor-Lucrurilor, implorînd

spiritele bune ale poporului său să-l audă chiar și aici, pe pămînturi străine.

— Te chem în ajutor, Ah-badt-dadt-deah, pe tine și puterea ta, ca să-mi salvezi singurul copil. Ea e raza mea de soare și bucuria vieții mele... Singura mea speranță de viitor... Ajută-mă... E-atît de mică...

Își amintea ce bucurie fără margini îl încercase cînd își strînsese la piept fiica pentru întîia oară. Cloudy i-o adusese la cîteva clipe după ce venise pe lume, spunînd:

— De-acum, domnule conte, e-a dumneavoastră. Va trebui să ne îngrijim s-o facem fericită, nu-i așa?

Lucie îl privise cu ochi mari, dintr-un maldăr de scutece și pături, cu o expresie atît de gînditoare, încît Adam o luase în brațe, șoptindu-i la ureche:

— Bine-ai venit în valea Aspen, Lucie Serre. Cloudy se înșeală amarnic. *Tu* ești cea care ne va face fericiți pe toți.

Din momentul acela, fetița devenise principala lui preocupare. Sub îndrumarea atentă a guvernantei, Adam învățase s-o scalde, s-o hrănească și să-i schimbe scutecele. Îi murmura cîntece de leagăn în Absarokee — aceleași auzite odinioară de la mama lui.

Fusese de față cînd fetița rostise primul cuvînt: „cal". Tot el o prinsese în brațe cînd îndrăznise să facă primul pas. La doi ani începuse să-i dea primele lecții de călărie. În fiecare dimineață ea venea să-l trezească, serveau masa împreună, o asculta la lecții... și-l făcea să rîdă.

Nu trebuia s-o piardă!

Toată lumea lui s-ar fi cufundat în întuneric.

Își desprinse cerceii și-i puse cu grijă la căpătîiul ei, pe pernă.

— Ajut-o să scape, Ah-badt-dadt-deah... murmură el. Ea-i toată viața mea.

Văzîndu-l cum își scoate talismanul care-i ocrotea viața numai ca să-și salveze copilul, ochii Florei se umplură de lacrimi. I se rupea inima de mila lui, ar fi vrut să-l strîngă în

brațe și să-i aline suferința. Totuși, rămase nemișcată în prag, fără să intervină, lăsîndu-l pe Adam în universul lui, împreună cu Lucie.

— Respiră, scumpa mea... șopti tînărul, aplecat asupra trupușorului încremenit. Respiră... Așa... Bravo...

Își încordă privirea, să fie sigur că Lucie răsuflă, ținîndu-și el însuși respirația, cu ochii la pieptul ei plăpînd. Apoi ridică încet cuvertura și murmură cu glas tremurător:

— Așa, fetița tatii... Respiră... Încă o dată... Și încă o dată...

Ca și cum simplul lui îndemn ar fi reușit să-i umple plămînii cu aer.

În gara Walker vagoanele lor fură trase pe o linie secundară. Doctorița era deja acolo: o femeie înaltă, voinică și ageră, care cercetă pielea uscată și ușor albăstrie a Luciei, pronunțînd fără șovăială temutul diagnostic: holeră.

— În această perioadă a anului face ravagii, declară ea. August și septembrie sînt lunile cele mai proaste, dar dacă veți respecta condițiile de igienă, veți fierbe apa și-i veți da lichide — urmă femeia, strecurîndu-le în suflet o umbră de speranță — presupun că într-o săptămînă vă veți putea continua drumul.

În timp ce vorbea, începu să se scotocească prin geantă după niște pudră de talc aromată.

— Știam eu c-o am la mine! exclamă, triumfătoare, scoțînd la iveală un flacon. Cîteva picături de opiu peste praful ăsta îi vor mai alina durerile, ca să poată ține doctoria în stomac. Dumneavoastră cum vă simțiți, domnule Serre? întrebă cu glas rece și profesional, privindu-l pe Adam cu mare atenție.

— Bine, răspunse tînărul. Mai ales acum, adăugă el, recăpătîndu-și optimismul. Sînteți sigură că medicamentul va...

— E o fetiță voinică, domnule Serre! îl întrerupse doctorița cu păr cărunt. Asta contează enorm. Peste cîteva zile se va simți mai bine. Însă ar cam trebui să vă odihniți și dumneavoastră.

— Lucie e singurul meu copil.

Femeia încuviință din cap.

— De cum reușiți să-i dați lichide, vă puteți permite două- trei ore de odihnă. Veți avea o săptămînă obositoare.

— Puteți rămîne cu noi pînă se înzdrăvenește Lucie? o întrebă Adam.

Nu-i ceruse să precizeze prețul — era prea politicos ca s-o facă — dar doctorița înțelese limpede ce voia să spună. Doamna Potts chibzui cîteva clipe. O simplă privire asupra elegantului vagon o lămuri că avea de-a face cu un om foarte bogat, nemaipunînd la socoteală celălalt vagon, în care se aflau caii. O cîntări din ochi și pe frumoasa englezoaică, ce se recomandase simplu, fără explicații: „lady Flora Bonham". Cu siguranță că oamenii aceștia dispuneau de mulți bani.

— Pot rămîne atîta vreme cînd n-au nevoie de mine ceilalți pacienți, răspunse ea. Dau și consultații la cabinet, domnule Serre. Eu răspund de întreaga comunitate.

— Înțeleg, zise Adam. Totuși, dacă izbutiți să vă faceți disponibilă, vă voi fi deosebit de recunoscător.

Ceva mai tîrziu, după ce Lucie reușise să-și ia doctoria, căzînd într-un somn adînc, Flora, Adam și doamna Potts luară loc în salon, discutînd despre evoluția generală a bolii.

— Mai întîi își va recăpăta culoarea normală, explică doctorița, și asta pînă mîine. Într-o zi-două, îi va reveni pofta de mîncare. Să nu-i dați decît alimente foarte ușoare. Domnule Serre, nu vreau să vă alarmez, dar din cîte se vede, în următoarele zile veți avea de îndurat și dumeavoastră aceleași chinuri. Am impresia că vă e greață, adăugă ea, studiindu-l cu o privire cercetătoare.

— Nu prea.

— Domnule Serre, cu boala asta nu-i de joacă. Dați-mi voie să vă iau pulsul.

Așteptă cîteva secunde, apoi zise:

— De ce nu angajați o infirmieră? Înainte de lăsarea serii veți cădea la pat. Nu-i cazul să vă țin în carantină, dar aveți mare grijă ca totul să fie cît mai curat.

— Trebuie să mă ocup de Lucie, n-am voie să mă îmbolnăvesc.

— Cum doriți, domnule Serre, zîmbi doctorița, dar vă asigur că fiica dumneavoastră va dormi liniștită pînă mîine dimineață. Dumneavoastră sînteți bine, lady Flora?

— Da, n-am nimic. Bănuiesc că limonada a fost de vină. Adam și Lucie au gustat o băutură răcoritoare cumpărată în gară la Chicago, povesti Flora.

— S-ar putea ca dumneavoastră să n-aveți probleme, o liniști doctorița, dar e necesară o igienă strictă. Dezinfectant, săpun și, desigur, apă fiartă.

— Voi fi cît se poate de atentă, făgădui Flora, cunoscînd prea bine importanța măsurilor de igienă în cazul unei boli ca holera.

Împreună cu tatăl ei, rămăsese alături de un regiment rusesc, care-și instalase tabăra lîngă Samarkand. În vara lui '65 holera făcea prăpăd, lăsînd în urmă sute de morți. Comandantul regimentului pusese sentinele să păzească apa, nelăsînd pe nimeni să se apropie. Bucătarii erau obligați să fiarbă apa pentru spălat și gătit. Nici un soldat din regimentul lui nu se îmbolnăvise de holeră, în vreme ce alte două regimente, instalate în apropiere, pierduseră jumătate din efectiv[XV].

Doctorița rămase cu Flora și cu Adam pînă cînd Henry se întoarse cu cele două infirmiere după care fusese trimis, amîndouă tinere și pricepute, cîștigînd de la început încrederea domnișoarei Bonham.

Adam insistă s-o vegheze pe Lucie pînă cînd avea să-şi recapete respiraţia normală, deşi începea şi el să arate tot mai rău. La miezul nopţii căzu la pat — întocmai cum prezisese doctoriţa.

Progresul bolii se dovedi la fel de rapid ca şi în cazul Luciei. Dimineaţa îl găsi într-o stare de prostraţie. Ameţit de opiu, chema cu disperare numele Luciei, iar cînd Flora îl luă de mînă, începînd să-i vorbească, el deschise ochii, şoptind gîfîit:

— Lucie trebuie să ajungă acasă.

— În cîteva zile vom fi cu toţii acasă, îl linişti Flora. Lucie se simte mult mai bine.

Într-adevăr, fetiţa nu mai vomitase din ajun şi pielea ei îşi pierduse nuanţa albăstruie.

— Trebuie să mă întorc la fermă înaintea lui Ned, murmură bolnavul.

— Ned Storham?

— Trebuie să mă întorc... înaintea lui Ned, zise din nou Adam, părînd că nu auzise întrebarea.

Brusc, privirea i se limpezi.

— Ce face Lucie? Doctoriţa e aici?

— Lucie e mult mai bine, spuse încet Flora, repetîndu-i mesajul a nu ştiu cîta oară. Doctoriţa stă la căpătîiul ei.

— Bine...

Cuprins de convulsii, Adam se strîmbă de durere şi gemu răguşit, după care închise ochii, toropit din nou de opiu.

În următoarele trei zile, amîndoi pacienţii urmară cu strictete medicaţia şi regimul de lichide, vegheaţi cu grijă ca nu cumva să-i întoarcă boala — lucru foarte posibil, din cîte spusese doctoriţa Potts. Dacă vindecarea nu era deplină, boala putea recidiva în răstimp de trei săptămîni. Doamna Potts venea să-i vadă cît putea de des, iar infirmierele se ocupau de prepararea hranei, îmbăierea pacienţilor şi schimbarea aşternuturilor. Curînd, Adam dădu primul semn că era pe cale

să se vindece: în dimineața celei de-a patra zile de cînd sosiseră la Walker deschise ochii și, privind-o pe femeia care-l spăla, strigă „Flora!" cu glas puternic, fără urmă din șoapta răgușită de pînă atunci.

Domnișoara Bonham alergă într-un suflet și Adam o rugă pe infirmieră să-i lase singuri cîteva clipe. Își desfăcu degetele încleștate pe cearșaful tras pînă sub bărbie și murmură:

— Cine dracu' mai era și asta?

— Infirmiera... Văd că ți-e mai bine, zîmbi Flora.

— Nu îndeajuns pentru a suporta așa un șoc, mormăi el. De-acum încolo, am să mă spăl eu singur. Unde sîntem? Ce face Lucie?

Amintindu-și de boala fiicei lui, încercă să se ridice în capul oaselor, dar cum era încă foarte slăbit, căzu la loc cu capul pe pernă.

— Trăiește? șopti el, epuizat de efortul mult prea mare pentru trupul său răvășit de boală. Te rog, spune-mi.

— Trăiește, dragul meu, și se simte foarte bine. Începînd de ieri, de-abia am reușit s-o ținem departe de camera ta. Zice că a stat destul în pat.

— Vreau s-o văd... murmură el cu glas arzător.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Lucie intră, alergînd, în dormitor, Adam își deschise brațele, zîmbind. Fetița își recăpătase bujorii din obraz și rîdea fericită, scuturîndu-și cîrlionții și ghemuindu-se la pieptul lui.

— Vai, tati, ce frică mi-a fost cît ai zăcut bolnav! se văită ea, lipindu-se de Adam.

— Știu, răspunse tînărul, îmbrățișîndu-i trupușorul plăpînd. Și mie mi-a fost frică atunci cînd ai zăcut tu.

Flora își înghiți lacrimile, văzînd cele două capete brunete obraz lîngă obraz și mînuțele fetiței agățate de gîtul

tatălui. Acum înțelegea în ce măsură depindea Lucie de dragostea lui Adam.

— Bucătăreasa mi-a spus că Flora ne-a îngrijit pe amîndoi, îl înștiință Lucie, zîmbind către domnișoara Bonham.

Odată cu sănătatea, își recăpătase și nesecata-i energie. Se așeză în pat lîngă taică-său, într-o poziție mai confortabilă, și începu să vorbească, veselă și cu ochi strălucitori.

— Tati, ar trebui să te însori cu ea, ca să fim tot timpul împreună. Nu-i așa c-ar fi grozav?

Surîsul lui tainic și fermecător îi era destinat Florei.

— Într-adevăr, ar fi perfect... încuviință el cu glas șoptit.

— Ai putea să di...vorțezi! își dădu cu părerea Lucie, legănîndu-și picioarele peste marginea patului. Și Montoya a di...vorțat, preciză fetița, în caz că taică-său nu i-ar fi urmărit cu atenție explicația. E însurat cu bucătăreasa. Tu de ce nu te însori, tati? întrebă ea senină, socotind că-i oferă o soluție perfect realizabilă.

— E o idee bună, scumpa mea. Va trebui să mă gîndesc la ce mi-ai spus.

— Mi-e foame! declară Lucie, sărind jos din pat și abandonînd deocamdată chestiunea divorțului în favoarea unor preocupări mai urgente.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Tati, tu nu vrei să mănînci? Bucătăreasa a făcut prăjitură cu ciocolată și doctorița zice că pot să gust și eu o bucățică, dar numai după ce-mi iau supa.

Adam își zise că, pentru moment, nu suporta nici gîndul unei prăjituri cu ciocolată. Deocamdată, tot ce-și dorea era un pahar cu apă.

— Poate mai tîrziu, zîmbi el, văzînd-o cum țopăie de colo-colo. Poftă bună!

— Arăți cu mult mai bine, îi spuse Flora cînd rămaseră singuri. Cum te simți?

— Aproape în formă pentru prăjitura cu ciocolată, rîse el, apoi adăugă: Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Ai trecut prin clipe îngrozitoare.

— Infirmierele au dus tot greul.

— Cîtă modestie! surîse Adam. Cînd ai închis ochii ultima dată?

Ea ridică din umeri.

— Nu-mi purta de grijă.

— Nu-s obișnuit să fiu ținut în puf. Ne-ai răsfățat pe amîndoi.

Flora se sprijini, zîmbind, de tocul ușii. Purta unul din șorțurile de bucătărie ale doamnei Richards.

— Oricine în locul meu ar fi făcut la fel.

„Nu-i adevărat!" se gîndi Adam. „Isolde ar fi fugit mîncînd pămîntul încă de la primul semn de boală. N-a stat cu Lucie nici cînd era sănătoasă. Copiii o plictisesc."

— Nu chiar, zise el cu voce tare. Îți sînt nespus de recunoscător. Am avut mare noroc că te-am găsit...

— Ne-am găsit unul pe altul, răspunse surîzînd Flora. Cu puțin ajutor din partea tatei și-a mătușii Sarah.

— O familie care știe ce vrea, glumi Adam.

— Pentru că avem încredere în viitor, îi explică Flora.

— Atunci, aș face bine să mă pun pe picioare, conchise Adam.

În ziua următoare, Adam începu deja să mănînce supe ușoare, lapte și cereale.

— Doctorița Potts a fost un înger, dar îmi închipui că de-acum există pacienți care au mai multă nevoie de ea... remarcă tînărul, privind lung spre castronelul cu fiertură. Astăzi, cînd trece pe la noi, vreau să-i mulțumesc. Am să-l trimit pe Henry în oraș să scoată bani din bancă.

Împinse deoparte castronul.

— Trebuie să fii bolnav ca să mănînci așa ceva. Mă întreb dacă în tîrgul ăsta se găsesc niscaiva cotlete, adăugă rîzînd.

La porunca lui, Henry plecă să aranjeze plecarea pentru a doua zi, vagoanele lor urmînd a fi atașate la trenul de dimineață. Din fericire, doctorița îi declară suficient de înzdrăveniți pentru călătorie, însă Flora era convinsă că Adam ar fi plecat oricum, indiferent de avizul medicului.

În zori, imediat după cinci, odată cu primele raze de soare, își continuară drumul spre casă.

Din păcate, erau cu două zile în urma Isoldei, care se îndrepta către Vest, cu Union Pacific. Contesa de Castellux avea nenumărate motive de-a se întoarce în Montana, dar printre ele nu se număra și divorțul.

Aceeași garnitură transporta și un sicriu cu trupul neînsuflețit al lui Frank Storham. Cît despre Ned, acesta pornise către sud, ca să preia rămășițele pămîntești ale fratelui său.

Ajunși în Cheyenne, James și contele de Haldane găsiră la Forsyth Hotel o telegramă pe numele lor, anunțîndu-i că, din motive de sănătate, Adam va sosi cu oarecare întîrziere. Prin urmare, exista riscul ca Ned să ajungă înaintea lui la punctul terminus al căii ferate.

James spera din tot sufletul să evite confruntarea.

Capitolul 22

Două zile mai tîrziu, Ned intră călare în Cheyenne, însoțit de un grup de oameni înarmați. În dimineața următoare, James și contele de Haldane serveau micul dejun, sfătuindu-se ce era de făcut.

— Aici nu-i locul potrivit pentru o luptă, vorbi James. Trebuie ca Flora și Lucie să fie duse undeva în siguranță. Pe urmă, ne vom ocupa de Ned Storham și șleahta lui. Mai bine terminam cu ei primăvara trecută — murmură el, punîndu-și încă o linguriță de zahăr în ceai — dar Adam s-a arătat mai îngăduitor.

— În plus, nici măcar nu știm cînd vor sosi, chibzui George Bonham. Nu ne-au spus decît că întîrzie.

— Blestemată situație!

— Deci nu ne rămîne decît să așteptăm! declară contele, ridicîndu-se brusc de la masă și apropiindu-se de fereastra cu vedere la stradă.

Cercetă cu privirea forfota din fața celui mai select hotel din Cheyenne și întrebă încet:

— Să cerem cumva ajutorul șerifului?

— Șeriful nu va mișca un deget.

Șocat de răspunsul categoric al lui James, contele întoarse capul.

— Ești sigur?

— Dacă s-ar lua de banda lui Ned Storham ar fi sinucidere curată și șeriful știe asta foarte bine. S-ar putea ca tribunalul să condamne pe unul sau doi din cei care-l vor ucide, dar pe el asta nu-l va mai încălzi cu nimic, din moment ce va fi mort. Iar judecătorii de prin părțile noastre sînt destul de... hai să zic, *flexibili* în aprecieri. Ce dracu', aici nu-i nevoie de jurați ca oamenii să se taie și să se spînzure între ei. Acum cîțiva ani, în Virginia City, gărzile au spînzurat nu mai puțin de treizeci și doi de inși[XVI]. Nimeni nu s-a împotrivit și nimeni n-a făcut nimic ca să-i aducă în fața justiției.

— Cîți de-ai noștri avem în Cheyenne?

Grosul indienilor Absarokee se aflau departe, pe colinele din nordul orașului. Cei care-i însoțiseră pînă aici erau slujitori la fermă și nu se putea conta prea mult pe ei.

— Ar fi destui, dac-am cunoaște ora cînd sosește Adam. Nu putem da năvală la fiecare tren care intră în gară. N-am reușit decît s-atragem atenția lui Ned că Adam n-a ajuns încă la Cheyenne. Prefer să-și închipuie că e deja acasă.

— L-ai pus pe Curly să pîndească în gară?

James încuviință din cap.

— Să sperăm că va fi în stare să ne anunțe din timp.

Dar sîmbătă primiră la hotel o altă telegramă — 30 LL 8 — semnată CiCi.

— Adam nu vine la Cheyenne, zîmbi James, întinzîndu-i contelui depeşa. Ne întîlnim cu el pe data de 30, la ora opt dimineaţa, în Lucas Landing, ultima gară la est de Walker.

— Eşti sigur că-i trimisă de Adam? întrebă George Bonham, căruia laconicul mesaj i se părea de rău augur.

— CiCi e semnătura pe care i-o ştiu numai eu. Har Domnului, a fost prudent... Mai ales că pistolarii lui Ned Storham ţin gara sub strictă supraveghere...

James nu mai specifică şi faptul că semnătura reprezenta iniţialele titlului lui Adam — conte de Chastellux — şi, în acelaşi timp, modul în care îl abordase o frumoasă doamnă la un bal din Paris (*ci, ci* — aici, aici). Desigur, femeia reuşise să-i atragă atenţia, iar porecla se păstrase.

— Crezi că vom putea pleca neobservaţi? întrebă George Bonham.

Deşi amîndoi se feriseră să părăsească hotelul, nu era exclus ca Ned să fi aflat deja de prezenţa lor.

— Oamenii noştri vor ieşi din oraş unul cîte unul, în decursul următoarelor douăzeci şi patru de ore. Cînd vine Joseph, am să-l trimit să le comunice mesajul. Noi doi vom pleca tîrziu, la noapte, şi mîine seară ne vom întîlni cu toţii la Lucas Landing.

Dar Joseph se întoarse şi el cu ultimele noutăţi. Curly anunţase că din tren tocmai coborîse o doamnă foarte elegantă. Contesa de Chastellux descinsese pe peron, în plin soare arzător de august, plină de praf şi prost-dispusă, ţinînd în mînă o umbreluţă de mătase. Dar nu apucase să facă decît vreo doi-trei paşi, cînd îi tăiase calea o figură cunoscută: Ned Storham. Amîndoi se suiseră într-o trăsură şi acum se găseau la hotelul „Palace".

James înjură printre dinţi.

— Nu te aşteptai să vină? întrebă contele.

Ştia din experienţă că femei ca Isolde nu renunţau niciodată la bani şi la titlu fără să lupte pînă la ultima suflare.

— Adam mi-a telefonat că a plătit-o ca să-l lase în pace. Pentru totdeauna. Se pare c-a fost şi ea în Saratoga. Nu cunosc prea multe amănunte.

— Trebuie să fi fost foarte interesant pentru Flora, surîse George Bonham.

— Mai mult decît interesant, din cîte o ştiu eu pe Isolde, gemu James.

— Prezenţa ei aduce cumva vreo schimbare în planurile noastre?

— Nu, dar de fiecare dată cînd se arată, Adam e silit să cheltuiască cu nemiluita. Sper, totuşi, că a găsit o cale de-a trata cu ea, pentru că eu unul nu garantez c-am să-mi ţin firea.

Ziua de 30 august se arăta caldă şi însorită încă de la opt dimineaţa, cînd James şi contele de Haldane, însoţiţi de o mică escortă, aşteptau ca cele două vagoane ale lui Adam să fie detaşate şi trase pe o linie secundară.

Cei dinăuntru nu făcură nici o mişcare pînă cînd trenul nu se pierdu în zare. Abia atunci uşile vagonului cu cai se deschiseră şi fură aduse rampele, pentru ca animalele să iasă afară.

Adam sări jos, purtînd-o pe Lucie în braţe, în timp ce Henry o ajuta pe Flora să coboare. Adam privi în direcţia lui James, zîmbind spre lentila telescopului. Apoi toţi încălecară, Adam continuînd să-şi ţină fiica în braţe, îndreptîndu-se spre dîmbul pe care aşteptau James şi George Bonham.

Oamenii lor rămăseseră ceva mai departe, ca cei din tren să nu ştie că Adam fusese întîmpinat de o escortă. În călătoria către nord, trebuiau să se folosească pînă şi de cel mai mic avantaj. Erau cu numai trei ore înaintea lui Ned Storham. Dar, cum printre ei se găseau o femeie şi un copil, răgazul risca să fie insuficient: pe urmele lor venea o ceată de urmăritori capabili să călărească mult mai iute.

Mai rămînea de aflat ce căuta Isolde.

Prezența ei putea să le încurce toate socotelile.

Adam îl salută zîmbind pe James, apoi pe tatăl Florei, mulțumindu-le că veniseră să-i însoțească pînă acasă. Domnișoara Bonham își exprimă și ea recunoștința, apoi își sărută tatăl, murmurînd:

— A fost grozav la Saratoga!

Cît despre Lucie, ea declară fără ocolișuri:

— Georgie, noi o să di...vorțăm și-o să ne însurăm cu Flora.

Auzind anunțul prematur al fetiței, Adam își întrerupse brusc conversația cu James și se întoarse către conte.

— Iertați-mă, domnule, aveam de gînd să vă cer mîna Florei în mod oficial... dar... dată fiind situația... eu...

— Nu-i nevoie să te scuzi, îl opri domnul Bonham. Și eu am fost complice în povestea asta. Eu am trimis-o pe Flora în Saratoga. Sper că, pînă la urmă, totul s-a aranjat.

Nu suflă un cuvînt despre Isolde. La fel și James, care pîndi un moment prielnic și deschise discuția.

— Isolde a sosit sîmbătă la Cheyenne, spuse el liniștit, cu ochii la Lucie, care sporovăia veselă cu tatăl Florei.

Adam întoarse brusc capul spre el, negru la față de mînie.

— Ești sigur?

— A văzut-o Curly.

— N-am de ce să mă mir, scrîșni Adam. E însărcinată și umblă după un tată pentru bastardul ei.

— Adică tu.

— Credeam c-am convins-o să renunțe, dar am fost un naiv. Ah, vipera! I-am spus clar să n-o mai prind în calea mea.

— A plecat de la gară împreună cu Ned Storham.

— Asta l-ar putea face să întîrzie, chibzui Adam cu un surîs întunecat. Isolde călătorește cu cîte zece cufere.

— Mă întreb dacă Ned are nevoie de ea.

Adam ridică ușor din umeri.

— N-aș vrea să-l subestimez. Pînă acum, a recurs mai degrabă la omoruri. Însă împreună reprezintă un pericol demn de luat în seamă. Depinde ce-i oferă Isolde — sau ce pretinde că-i oferă.

James clătină din cap.

— Mă îndoiesc că Ned va mușca din momeală. Stilul lui e mai curînd atacul prin surprindere.

— Poate că Isolde îl va face să se răzgîndească.

Într-adevăr, încă de sîmbătă, Isolde nu contenea să insiste pe lîngă Ned Storham, însă acesta nu avea încredere în femei. Nu pentru că s-ar fi îndoit de buna-credință a contesei, ci tocmai pentru că nu știa ce zace în mintea ei.

Propunerea Isoldei era cu totul neobișnuită chiar și pentru un om aspru și sălbatic de la frontieră.

— Contesă, pe mine nu m-a interesat niciodată însurătoarea! continua el să se împotrivească asalturilor repetate ale Isoldei. Nu vreau să-mi pun lațul de gît.

— Ned, de cîte ori să-ți spun că-i o simplă formalitate? izbucni, exasperată, contesa.

Inteligența lui Ned era pe măsura trupului său solid și mătăhălos: nu se lăsa clintită de nici un argument.

— Dacă Adam moare, fiica mea îi moștenește toată averea! explică ea din nou, încleștîndu-și degetele pe mînerul umbrelei și abia stăpînindu-se să nu-l plesnească.

De cîte ori îi repetase același lucru?

— Bineînțeles, tribunalul îmi va încredința mie custodia fetiței. La urma urmei, sînt mama ei. Indiferent ce-ar scrie în testamentul lui Adam, cu siguranță că voi găsi în Montana un judecător care să-mi dea cîștig de cauză. Firește, contra unei

sume bunicele. Mie nu-mi trebuie pămînturile lui Adam, dar ţie îţi sticlesc ochii după ele. Eu umblu numai după banii lui.

Aşadar, dacă Adam ar suferi un accident oarecare, iar eu, ca văduvă, m-aş mărita cu tine, nimeni n-ar protesta dacă ţi-aş ceda proprietatea. Cu ajutorul tribunalului, voi reuşi să-mi întreţin copilul minor şi amîndoi ne vom atinge scopul. După cîtva timp putem să divorţăm, lucru lesne de împlinit aici în Montana. Gîndeşte-te, Ned, nu-i mai bine aşa decît să-l ataci pe Adam şi pe indienii lui, riscînd să fii rănit sau omorît? Fii convins că el ţi-a ucis fratele, chiar dacă nu există nici un fel de dovezi. De-acum încolo vine rîndul tău.

— Frank a fost un dobitoc.

Deşi Isolde era întru totul de acord cu această afirmaţie, totuşi nu se cădea să-şi exprime o astfel de părere. Oricine cuteza să-l atace pe Adam neînsoţit era sortit unei morţi sigure.

— Poate că nu-şi cunoştea prea bine adversarul, zise ea cu diplomaţie.

— Întocmai. Ţi-am mai spus: un dobitoc. Şi, după toate alea, bea de stingea.

Pentru prima oară, Isolde se afla la un pas de-a pune mîna pe averea lui Adam şi era decisă să profite din plin de situaţie, silindu-l pe Ned Storham s-o asculte pînă la capăt. Reuşise să descopere că Adam îl ucisese pe Frank, pornise îndată spre Cheyenne şi, pe deasupra, se adresa unui individ care habar n-avea de ce tertipuri e în stare o femeie. Mare noroc că prostia curgea vîrtos în vinele întregului neam Storham!

Poate că Ned să fi fost naiv în privinţa doamnelor strălucind de diamante din aristocraţie, în schimb se pricepea de minune să înşface orice lucru pe care punea ochii. Şi unul din motivele pentru care pleca urechea la spusele contesei era faptul că i se oferea o cale nouă de-a deveni stăpîn pe valea Aspen. Nu era convins că planul va da rezultate şi nici n-ar fi pus mîna-n foc că Isolde nu va încerca într-o bună zi să-l tragă pe sfoară. Ştia să cîntărească omul după uitătură — fie bărbat,

fie femeie. Ori contesa se ferea să-l privească drept în față — lucru pe care-l remarcase din capul locului.

Însă își avea pistolarii lui și, dacă urzelile contesei ar fi dat greș, putea oricînd să-și impună voința prin forța armelor, cum intenționase la început. Dacă Adam ar fi fost ucis, s-ar fi lăsat cu vărsare de sînge. Oricum, nimeni nu voia ca pășunile să rămînă în stăpînirea indienilor. Toți rîvneau minunația aceea de pămînt. Cu un an în urmă, guvernul pornise tratative pentru ținutul aflat la nord de Yellowstone, dar, pînă la urmă, negocierile eșuaseră. Curînd terenurile vor intra în posesia albilor. Era doar o simplă chestiune de timp.

Probabil că va fi inițiată o anchetă serioasă asupra morții contelui. În fond, Serre era numai pe jumătate indian.

— Uite ce zic eu, se sili să zîmbească Ned. Hai cu noi spre nord și mai discutăm pe drum.

— Mulțumesc, domnule Storham. Aș fi încîntată! exclamă Isolde, răspunzîndu-i la zîmbet, ceva mai școlită în arta prefăcătoriei. Abia aștept să... discutăm.

Amîndoi aveau un scop comun și sîngeros. Dar, ca toți ticăloșii, fiecare urmărea și un interes ascuns, pe care se străduia să-l treacă sub tăcere.

Pentru moment, simțul practic îi îndemna să fie aliați.

Alianța Isoldei cu Ned Storham îi dădu prilejul lui Adam să călătorească în liniște.

În tabăra Absarokee din munți, grupul lor se mări considerabil. Li se alăturară încă douăzeci de războinici, împreună cu care străbătură ținutul Powder River, ajungînd în satul lui Patru-Șefi în seara celei de-a patra zile.

Aici se adunaseră numeroase familii de indieni, pentru ultima vizită înainte de venirea frigului și începerea sezonului de vînătoare. Satul se întindea pînă departe, spre răsărit și

spre apus, iar din corturi şi căsuţe se vedeau ieşind fuioare de fum, înălţîndu-se spre cerul purpuriu al asfinţitului.

James şi Adam, precum şi cei doi Bonham-i, căzură de acord că satul oferea nu numai protecţie faţă de intenţiile criminale ale lui Ned Storham, dar şi locul ideal unde Lucie să-şi poată petrece convalescenţa. Cu toate că depăşise punctul critic, totuşi fetiţa obosea mai repede ca înainte şi nu-şi recăpătase în întregime pofta de mîncare. O săptămînă-două la soare şi aer curat aveau să facă minuni.

Acest răgaz era binevenit şi pentru Adam. Deşi nimeni nu îndrăznea să-i atragă atenţia că ar fi trebuit să se odihnească, se vedea limpede că slăbise şi era tras la faţă. Iar cu nişte adversari ca Ned Storham şi Isolde, avea nevoie de toată forţa şi rezistenţa dinainte.

Pătrunseră în sat, întîmpinaţi din toate părţile cu strigăte de bun-sosit, într-o atmosferă generală de veselie şi bună-dispoziţie. Alan şi Douglas îi aşteptau în pragul căsuţei contelui, încîntaţi să-i vadă teferi şi nevătămaţi.

Henry, care începuse să coboare bagajele de pe calul Florei, se opri şovăind, neştiind unde avea ea să locuiască.

— Hai să luăm cina cu toţii împreună, propuse fata. Pînă atunci eu voi sta de vorbă cu tata, să vedem ce veşti au ajuns pînă aici.

Ceilalţi încuviinţară această soluţie diplomatică, iar James şi Adam se retraseră pînă la cină.

— Ia spune — începu contele de Haldane, luîndu-şi fiica de mînă şi conducînd-o la umbra unor lăstari — îţi pare bine c-ai fost la Saratoga?

— Tată, ai avut o idee minunată! exclamă ea, aşezîndu-se pe iarbă. Sînt cum nu se poate mai fericită.

— Va să zică, nu regreţi că m-am amestecat în viaţa ta. Tot timpul mi-am făcut reproşuri că te-am împins să iei o hotărîre împotriva voinţei tale.

— În comparaţie cu Sarah, eşti un simplu amator. Ar fi mers pînă în pînzele albe ca să-l vadă pe Adam în puterea mea.

— Se pare c-a reușit.

— Evident! Și cred că i-a plăcut grozav să mă ajute.

— Mi-am închipuit eu, surîse contele.

Dar privirea îi deveni deodată gravă.

— Cum vei reuși să fii soția lui Adam? Iartă-mă că te întreb, dar el are deja o nevastă.

— James se ocupă de anularea căsătoriei.

Chipul tatălui ei se lumină ca prin farmec.

— Zău? Atunci viitorul tău nu mai e chiar atît de nesigur.

Convieţuirile în afara căsătoriei erau destul de frecvente acolo unde divorțul nu era admis, dar dacă Flora putea evita o asemenea situație ambiguă, atunci cu atît mai bine.

— Vrem să ne căsătorim imediat ce se aprobă cererea de anulare.

— Am să-l rog pe Prendergast să intervină. Are mare influență la Vatican. Prin urmare, totul e în regulă! exclamă el satisfăcut, principala sa grijă fiind fericirea Florei.

— Cum nu se poate mai bine, tată. Vom rămîne cîteva zile aici, după care vom merge la fermă.

— Ai renunțat la Tikal?

— Doar pentru moment.

— Îți pare rău?

— Nu-i ceva definitiv, iar cînd voi pleca, Adam mi-a promis să mă însoțească. Mi-ar face o mare bucurie.

— Lucie te place foarte mult. Un argument extrem de puternic.

— Și tu o placi, tată, surîse Flora. Pînă la urmă tot vei avea o nepoțică, adăugă ea abia auzit.

— Nu m-a deranjat niciodată că tu nu poți să faci copii. Pentru mine a fost de-ajuns să cresc una ca tine.

— Rămîi un timp cu noi în Montana?

Contele zîmbi.

— Dacă mă rugați... Satul lui Patru-Șefi oferă un imens material documentar. Așadar, am două motive ca să stau.

— Minunat! Ce fericiți vom fi împreună în valea Aspen! exclamă Flora. Ca într-un roman al doamnei Burnett.

Contele își zise că, după toate aparențele, Adam nu-i pomenise nimic despre moartea lui Frank Storham, nici despre sosirea Isoldei. Aveau destulă vreme să se confrunte cu cruda realitate. Bine că drumul pînă aici fusese lipsit de surprize neplăcute!

— Abia aștept! zîmbi el cu tandrețe.

Cît timp Flora și tatăl ei își povesteau întîmplările din ultimele săptămîni, James și Adam puseră la cale un plan de luptă împotriva lui Ned Storham. Amîndoi erau de părere că Flora și Lucie se aflau mult mai în siguranță în sat decît la fermă — cel puțin pînă la rezolvarea conflictului cu Ned.

De asemenea, și unul, și celălalt considerau că-i mai bine să dea de Ned înainte ca acesta să-și poată aduna prea mulți pistolari.

— Probabil că s-a dus în Virginia City sau în Helena, ca să-și caute oameni, presupuse Adam. După ce s-au împrăștiat soldații lui Meagher...

Ridică din umeri.

— ...o droaie de mîncători-de-indieni au rămas fără slujbă, completă sarcastic James.

— Plecăm peste trei zile, hotărî Adam. Pînă atunci, Lucie va fi complet restabilită. Doctorița Potts ne-a prevenit că boala ar putea recidiva. În plus, rîse el, cred că-mi va lua ceva timp s-o conving pe Flora să nu mă însoțească!

Pe cînd Adam și James se sfătuiau cu privire la data plecării, Isolde se găsea în cea de-a treia zi de drum către Helena, sub un soare nemilos. Deși făcuseră descori popas,

pentru a-şi mai odihni caii, oboseala călătoriei începea să-şi spună cuvîntul asupra constituţiei ei delicate. Contesa călărea femeieşte, cu amîndouă picioarele de aceeaşi parte a şeii, iar veşmintele ei de serj nu lăsau să treacă nici cea mai mică adiere. Toate aceste condiţii neprielnice nu puteau decît să slăbească rezistenţa unei înalte doamne, care considerase întotdeauna activitatea fizică drept o obligaţie a plebei.

În aceeaşi noapte o apucară durerile, care se prelungiră şi a doua zi. În dimineaţa următoare, schimbîndu-şi lenjeria, văzu că sîngerează. Ned Storham nu se împotrivise dorinţei ei de a-şi lua un cufăraş cu haine, astfel încît să se poată schimba zilnic. Restul bagajelor aveau să fie trimise mai tîrziu.

Petele de sînge nu erau un motiv de neliniste. Dimpotrivă, în sinea ei se bucura. Dacă reuşea să scape de plodul vizitiului, ar fi fost scutită de neplăcerea a încă şapte luni de sarcină, plus grija de a-şi expedia progenitura la vreo doică de la ţară. Nici prin gînd nu-i trecea să crească odrasla unei slugi.

Îmbrăcîndu-se la umbra unui crîng de arini, Isolde îşi îngădui să zîmbească. Se părea că toate lucrurile erau pe cale să se aranjeze de la sine. De cînd îl primise în patul ei, tînărul vizitiu începuse să-şi cam ia nasul la purtare, aşa că în curînd ar fi trebuit să se descotorosească de el. Noroc că Adam o scutise de osteneală!

Iar dacă pierdea sarcina, ajungînd la Helena va fi în măsură să-şi pretindă locul în familia lui Adam, fără alte complicaţii.

Desigur, numai pentru moment.

Mai tîrziu, după „accidentul" soţului ei, nu-i va rămîne decît grija de a-i cheltui banii în Europa. Pe Lucie o va trimite la un pension, poate în Anglia. La o distanţă convenabilă.

În seara aceea, în căsuţa lui Adam se servi o cină festivă, pregătită de cîteva din nenumăratele sale rude. Principalul

subiect de discuție era începerea vînătorii de bizoni. Flora reuși să înțeleagă limba în mare parte, ajutată și de Adam, care-i slujea de interpret ori de cîte ori întîlnea vreo expresie necunoscută. În cursul verii, atît contele cît și asistenții lui, Alan și Douglas, ajunseseră să vorbească fluent Absarokee, astfel că Flora dispunea de sprijin competent atunci cînd se lupta să găsească un cuvînt potrivit.

Dintre meseni făceau parte și cîteva femei: verișoare, mătuși, soții ale unor invitați. Cu ochi de femeie îndrăgostită și geloasă, Flora observă cum Adam schimba priviri și zîmbete cu o tînără indiancă. Părea să fi fost ceva între ei, ba chiar glumeau și povesteau despre anii de adolescență petrecuți împreună.

Femeia se numea Crin-de-Primăvară. Era văduvă, iar Adam se arăta foarte atent față de copiii ei.

Flora se sili să-și ascundă gelozia pînă la sfîrșitul cinei. Pe Adam îl așteptau probleme serioase, nu era momentul să-l sîcîie cu fleacuri, purtîndu-se ca un copil. Ned Storham reprezenta o primejdie iminentă. În plus, ca să scape o dată pentru totdeauna de Isolde, tînărul era silit să-și pună la bătaie nervii și averea. Flora trebuia să-și înfrîneze orice pornire nelalocul ei. Adam o iubea. Ce mai conta că această Crin-de-Primăvară părea să-l cunoască atît de bine? Flora nu avea nici un drept asupra trecutului său. Iată că era în stare să gîndească limpede, să fie rezonabilă. Lucidă. Nepărtinitoare.

Dar, din cînd în cînd, zîmbetul ei era forțat. Deși se lupta să rămînă calmă și indiferentă, strîngea din dinți ori de cîte ori Crin-de-Primăvară se apropia prea mult de Adam, ori îi zîmbea prea afectuos, pomenindu-i de întîmplări trecute, știute numai de ei doi. Adam o săruta ușor pe obraz, iar ea se îndepărta, privindu-l peste umăr cu un surîs seducător.

Bineînțeles că indianca plecă ultima. Fără îndoială, i-ar fi plăcut să rămînă cu Adam, își zise furioasă Flora.

Şi, nemaiputîndu-se abţine, îi spuse şi lui, fără ocolişuri, tot ce adunase în suflet timp de o seară întreagă.

El aruncă o privire spre Lucie, care dormea într-un colţ, învelită în blănuri, apoi o apucă pe Flora strîns de mînă şi-o trase afară după el. Uşa căsuţei rămăsese larg deschisă, din cauza căldurii. Şi celelalte corturi erau deschise, pentru a lăsa să pătrundă boarea răcoroasă a serii. Adam ieşi din sat, îndreptîndu-se spre rîu, ca să poată sta de vorbă fără martori.

— Crin-de-Primăvară te iubeşte, nu-i aşa? şuieră Flora, încercînd să-şi smulgă mîna dintr-a lui şi uitînd că-şi impusese să se comporte ca o femeie în toată firea.

— Sîntem prieteni buni, murmură el, cu ochii la corturile din apropiere.

Era încă devreme. Nu se culcaseră decît copiii.

Flora observă că Adam nu-i ceruse nici un fel de explicaţii. La dracu', înţelesese bine ce voia să-i spună.

— Îmi închipui că ai o sumedenie de prietene pe-aici! spumegă ea. Şi toate abia aşteaptă să vii în sat ca să-ţi poată suci capul. Ori poate Crin-de-Primăvară e preferata ta?

— Chiar este, răspunse Adam şi, renunţînd la sfadă, o îmbrăţişă pe Flora cu tandreţe.

— E soţia fratelui meu, explică el şi porni printre copaci, purtînd-o în braţe pe domnişoara Bonham.

— Numai că ea ar vrea să-ţi fie ceva mai mult de-atît, crede-mă! protestă Flora, încercînd din nou să se elibereze. Am văzut cum ţi-a zîmbit înainte de plecare.

— Eu, însă, sînt în stare s-o refuz.

Se îndepărtaseră de corturi şi Adam putea vorbi acum cu voce tare.

— Va să zică, ţi-a făcut şi propuneri! sări Flora. Dă-mi drumul, ai auzit? La dracu'! Dă-mi drumul chiar în clipa asta.

— Îmi pare rău, dar trebuie să lămurim nişte lucruri. În primul rînd, gelozia ta fără rost. De cînd te-am întîlnit pe tine nu m-am atins de nici o femeie.

— Pe dracu'! Şi-atunci, de ce-ai sărutat-o pe Crin-de-Primăvară?

— Din politeţe.

— Sînt convinsă că-ţi apreciază bunele maniere, se răsti Flora. Şi, mă rog, cît de politicos ai de gînd să te arăţi cu toate celelalte femei care-ţi dau tîrcoale? Ar fi mai bine să plecăm la ranch chiar mîine dimineaţă. Măcar acolo n-am să văd privirile languroase pe care ţi le-aruncă.

Rîul sclipea în lumina lunii şi ierburile de pe mal foşneau, unduind sub adierea nopţii. Fără un cuvînt, Adam se opri pe o moviliţă, cu ochii ţintă la panglica strălucitoare curgînd domol înspre apus.

— N-ar trebui să ne certăm pentru astfel de lucruri, murmură el. Uite, faţa lunii s-a ascuns în ceaţă. Se apropie furtuna.

Se aşeză pe iarba înmiresmată, cu Flora pe genunchi.

— Te iubesc, şopti el, fără să-i dea drumul din braţe. N-am iubit pe nimeni pînă acum, decît pe Lucie. Le-am spus tuturor celor din sat c-am să mă însor. Dacă femeile se uită la mine, n-am ce să le fac. Eu, însă, nu răspund invitaţiei din ochii lor.

În gura lui totul suna atît de simplu şi fără complicaţii!

— Nu sînt obişnuită să iubesc în felul ăsta, Adam... murmură Flora, mişcată de sinceritatea lui. Niciodată n-am ştiut ce-i gelozia. Nici mie nu-mi place că mă port ca femeile alea fandosite pe care le-am disprețuit întotdeauna, oftă ea. Iartă-mă.

Zîmbi, cu dinţii sclipind în razele de lună.

— Cel puţin, m-am abţinut să-ţi fac o scenă în timpul mesei.

— Îţi apreciez sîngele rece. M-ai scutit de nişte replici usturătoare. Un bărbat trebuie să ştie să-şi ţină în frîu nevasta.

— Ferească Dumnezeu să-ţi ies vreodată din cuvînt! îl ironiză domnişoara Bonham.

— Hai să facem pace! rîse Adam. Era vorba de părerea unui bărbat. Sigur că femeile văd lucrurile cu totul altfel.

Deşi... adăugă el surîzînd insinuant, amîndoi ştim cine e stăpînul... Nu-i aşa?

— Ba da, răspunse ea suav.

— Cel mai puternic, urmă Adam, rostogolindu-se în iarbă şi ţinînd-o sub trupul său.

— Cel mai isteţ, replică Flora, atingîndu-i buzele cu ale sale.

— Cel mai puternic *şi* cel mai isteţ! declară Adam, sprijinindu-se într-un cot şi ridicîndu-i încet poalele rochiei. Mmm, că ispititoare mai eşti!...

Mîna lui alunecă în sus, printre coapse, atingîndu-i sexul cu vîrful degetelor.

Flora îşi ridică uşor şoldurile, îndemnîndu-l să vadă că era gata să-l primească.

— Chiar mă întrebam, murmură ea, dacă am găsit cuvîntul cel mai potrivit... Şi dacă am arătat destul respect pentru... vigoarea ta bărbătească... încît să te conving să... facem dragoste.

Întinse mîna, mîngîindu-i sexul prin pantalonul strîmt, de piele, apoi brusc îşi lipi palma de el, apăsîndu-l uşor.

Adam gemu adînc şi închise ochii.

— Era o simplă întrebare... murmură Flora, continuînd să-l mîngîie, fericită să-l simtă tremurînd sub mîna ei.

Într-un tîrziu, el îi îndepărtă palma, apoi deschise pleoapele, privind-o drept în ochi:

— M-ai convins.

— Vezi? întrebă ea, surîzînd ca o copilă inocentă.

El începu să rîdă.

— De data asta ai cîştigat. Dar am o bănuială că mai tîrziu se schimbă jocul...

O fixă cu luare-aminte şi adăugă:

— Atunci cînd vei fi... preocupată să te eliberezi.

— Nu eşti deloc galant.

— Nu, dar în schimb sînt disponibil.

— Nu te vreau.

— Ia să vedem... insistă Adam, strecurîndu-şi degetele în sexul ei.

Aşa cum se aşteptase, Flora reacţionă instantaneu.

— Mmmm... suspină ea, începînd să răsufle din ce în ce mai iute. Poate că... ajungem la... o înţelegere...

— Te-ascult, şopti Adam, încîntat de jocul lor de-a dragostea sub cerul spuzit de stele. Ce-mi oferi?

„Orice", îşi zise Flora, „numai să-l simt în trupul meu."

— La asta am să mă gîndesc mîine, rosti ea cu glas tare. Acum, desfă-ţi pantalonii.

Adam îi acoperi mîna cu a lui.

— Nu... refuză el cu blîndeţe. Văd că nu eşti hotărîtă să cooperezi.

Urmară cîteva clipe de tăcere, apoi Flora murmură abia auzit:

— N-am să-ţi mai fac zile fripte cu Crin-de-Primăvară.

— O concesie impresionantă! rîse Adam. Iar eu am să te las să iei tu toate hotărîrile! adăugă, ca un soi de răsplată.

— Vai, ce drăguţ!

— Aşa gîndeam şi eu.

— Acum, nu vrei să ne ocupăm şi de altceva?

— Tocmai mă pregăteam să te întreb acelaşi lucru.

— Dacă ne vede careva?

Într-adevăr, oricine s-ar fi plimbat pe malul rîului ar fi dat cu ochii de ei.

— Preferi să renunţăm? o încercă Adam, cunoscînd dinainte răspunsul.

— Eşti prea sigur de tine.

„Pentru că am mai multă experienţă", comentă el în gînd, apoi murmură: Am să te-acopăr eu.

— Aşa da... şopti Flora, tînjind să-l simtă strivindu-i trupul cu al lui, să-l primească înlăuntrul ei, să-şi plimbe

degetele pe spatele lui musculos, pînă cînd dorința lui năvalnică o va face să tremure de așteptare. Grăbește-te... gîfîi ea.

— Avem o noapte întreagă înaintea noastră. De ce să ne grăbim?

— Pentru că... te rog eu... articulă ea cu greu, arzînd de dorul lui.

— Mmm, zîmbi Adam. Parc-am mai auzit așa ceva... Înseamnă că ai să fii pretențioasă?

— Întotdeauna...

El o privi printre pleoapele întredeschise.

— Îmi place s-aud asta.

— Știam c-o să-ți placă.

— Acum înțeleg de ce-mi ești atît de dragă.

În lumina lunii, pe chipul lui se citea o nesfîrșită tandrețe.

— Există încă o mie de motive... murmură tînărul.

— Sau zece mii... șopti Flora. Sînt în puterea ta... adăugă, cu buzele lipite de ale lui. Îți aparțin cu totul... Fără putință de salvare...

— Eu sînt salvarea ta, îi șuflă la ureche Adam, începînd să-și descheie pantalonii.

Cuprinsă de o patimă mistuitoare, Flora își scoase fusta și bluza, cu atîta grabă încît își sfîșie lenjeria.

— Ne luăm cumva la întrecere? glumi el, azvîrlind veșmintele în iarbă.

Ea răsuflă adînc, ca să-și stăpînească bătăile inimii.

— S-ar putea... răspunse cu glas tremurător. Ai ceva împotrivă?

— Bine, draga mea — zîmbi Adam — dar ăsta-i visul fiecărui bărbat!

— Atunci, ce mai aștepți? replică ea, cu un aer voit obraznic.

Adam pufni în rîs.

— După cît de pare, doamna dorește să treacă direct la fapte.

— Adam! gîfîi ea, între geamăt și chemare.

În clipa cînd o pătrunse, se și eliberă. Exact din prima clipă. Ca și cum pasiunea ar fi înăbușit orice pornire rațională, lăsînd să se dezlănțuie foamea simțurilor. Ca și cum simpla lui prezență ar fi declanșat explozia orgasmică. Uluită și ea de felul în care se descătușase, Flora descoperi ce vulnerabilă o făcuse iubirea pentru Adam. Continua să-l simtă înlăuntrul ei, umplînd-o cu bărbăția lui și, într-o fracțiune de secundă, uită de orice considerații filozofice, abandonîndu-se unei noi și intense plăceri.

Își ridică ușor șoldurile, ca să-l primească mai adînc, apoi își undui încet trupul, așteptînd o confirmare a dorinței lui.

Adam îi răspunse, înaintînd cu blîndețe în sexul ei fierbinte și căutînd s-o aducă în pragul unei noi descărcări.

Flora se eliberă a doua oară, la fel de repede, uimindu-l pe Adam prin graba și febrilitatea cu care-i ieșea în întîmpinare.

Abia a treia oară terminară împreună. Epuizată de o plăcere aproape ucigătoare, Flora rămase nemișcată, uitînd unde se afla, pradă răscolitoarelor senzații care-i înfiorau tot trupul. Într-un tîrziu, deschise ochii, clipind des în lumina lunii, și se întoarse către Adam, care stătea culcat alături.

— Te iubesc prea mult. În fiecare clipă tînjesc de dorul tău. Ard de nerăbdare să-ți primesc sărutarea, mîngîierea, să te simt înlăuntrul meu...

Îl privea cu ochi mari și strălucitori, conștientă de patima cu care vorbea.

— Uneori gîndul acesta mă îngrozește.

— Așa e dragostea, iubito... murmură Adam, liniștind-o ca după un vis urît.

Îi atinse ușor obrazul cu degetele, înțelegîndu-i dorința și sentimentele dezlănțuite — aceleași care-l făcuseră și pe el să-și înfrîngă spaima de căsătorie.

— Spune-mi c-ai să mă iubești toată viața... îl imploră Flora.

Niciodată n-o încercase o asemenea neliniște. Era pentru prima dată cînd se simțea în siguranță în brațele unui bărbat.

— Trebuie să fie oboseala... murmură fata, în căutarea unei explicații pentru teama ei nejustificata.

— Am să te iubesc toată viața... șopti Adam, ghicind ce luptă se dădea în sufletul Florei.

Și el trăise clipe asemănătoare, nu de mult, la Saratoga.

— Iubirea mea e mare cît cerul și pămîntul, vorbi el cu glas blînd ca adierea nopții de vară. Ea se înalță dincolo de vîrfurile copacilor, dincolo de creștetul munților... Azi, mîine și întotdeauna...

— Mulțumesc... suspină Flora. Ești sigur? Ah, Doamne! exclamă înăbușit. Mă simt atît de ciudat!

— Dragostea e ca o ființă vie — murmură Adam — însuflețind și dînd culoare întregii lumi. Ea parfumează florile și face cerul mai albastru. Prin ea, fericirea capătă un nume.

— Dragostea pune capăt căutării și neliniștii de-o viață... adăugă Flora.

— ...aducînd lumina și liniștea în existența de zi cu zi. Noi doi ne-am găsit unul pe altul și de-acum vom împărți împreună dureri și bucurii. N-ai de ce să-ți fie teamă.

Apoi adăugă, rîzînd:

— Abia aștept să-ți văd gustul în materie de mobilier.

Ea îi răspunse la surîs.

— De cînd mă știu, am trăit printre bagaje și pachete, iar Henry cumpăra în drum toate cele necesare. Asta înseamnă că, dacă mă hotărăsc să prind rădăcini într-un singur loc, va trebui să-mi schimb radical obiceiurile.

— Sînt convins că vei reuși. Doar ai izbutit să te descurci și cu tîlharii chinezi...

— Cu alte cuvinte, sentimentul meu de derută e numai temporar?

— Fără îndoială că ești încă obosită după călătoria către Vest, o liniști Adam, înțelegîndu-i temerile. Vrei să dormi puțin? Aici sau în căsuță.

— Nu, șopti ea cu glas fierbinte și plin de înțelesuri.

— Chiar nu vrei? insistă în glumă Adam.

— Nu cumva *tu* ești istovit? îl necăji Flora, plimbîndu-și palma pe umerii lui lați și pe pieptul musculos. Atunci... dacă n-ai obosit, adică... dacă nu-ți cer prea mult...deși, dacă mă gîndesc... poate-i prea curînd...

— Privește! îi tăie vorba Adam, îndemnînd-o să se uite în jos.

— Oh! exclamă ea, uimită.

— La dispoziția ta, iubito.

Ea zîmbi cu tandrețe, în lumina razelor de lună.

— Mulțumesc...

Către dimineață, după o noapte de neuitat, Adam se rostogoli pe iarbă și, căutînd în haine, îi întinse Florei o punguță împodobită cu mărgele.

— Voiam să ți-o dau îndată după plecarea oaspeților.

— Și, cînd-colo, eu te-am făcut să-ți uiți gîndul!

— Nu mă plîng, *bia*! zîmbi el.

Flora dezlegă șnurul și răsturnă punguța în palmă. Ținea în mînă o broșă strălucitoare, avînd încrustat în diamante cuvîntul BINECUVÎNTARE.

— E minunată... șopti Flora, amintindu-și de prima lor noapte în tren.

— Tu ești binecuvîntarea mea, spuse încet Adam. Voiam să știi asta.

— Îmi vine să plîng... suspină fata, simțind un nod în gît. Eu, care plîng rareori...

— Nu-mi pare rău dacă plîngi...

Întotdeauna îl mirase firea ei puternică și stăpînită. Acum o luă în brațe, legănînd-o așa cum făcea cu Lucie cînd era necăjită.

— Nici eu nu știu ce se întîmplă cu mine, se scuză Flora, plîngînd cu sughițuri, cu capul îngropat la pieptul lui. Nici măcar n-aș putea spune de ce plîng...

Începu să-și șteargă lacrimile.

— Te iubesc atît de mult...

— Atunci, sîntem chit. Și eu te iubesc din tot sufletul. Ia zi, îți place? întrebă Adam, arătînd spre broșă, în dorința de a-i alunga tristețea.

— E superbă... murmură Flora, ștergîndu-și cu vîrful limbii o lacrimă alunecată în colțul gurii. Iar pe tine te ador... Dar cum ai...?

— Nu eu, ci James! explică Adam, sărutînd-o pe frunte. A comandat-o la Cheyenne, în timp ce ne aștepta pe noi. Eu doar i-am telegrafiat ce să facă.

— Crezi că sîntem cumva prea norocoși? întrebă ea, sensibilă la cea mai mică nuanță.

Îl iubea atît de mult încît nu-și putea înfrîna temerile.

O îngrozea gîndul că, poate, ei doi erau prea fericiți și într-o zi vor trebui să plătească.

— Nu. Sîntem doar norocoși cu adevărat, o liniști Adam, strîngînd-o la piept cu putere.

Avea intenția fermă să păstreze acest noroc și pe viitor.

Capitolul 23

A doua zi de dimineață, Flora se trezi cu o ușoară greață, ca și cum ar fi mîncat ceva ce nu i-ar fi priit. La micul dejun, încercă să-și învingă acea senzație neplăcută, concentrîndu-se asupra întrebărilor Luciei, ca să nu-l alarmeze pe Adam. Știa că el s-ar fi gîndit la holeră, ori Flora era convinsă că indispoziția ei nu avea nimic de-a face cu simptomele remarcate în tren.

Cînd Adam plecă să-și supravegheze caii care aveau să alerge mai tîrziu, în cursul aceleiași zile, ea rămase cu Lucie înăuntru, la răcoare, învățînd noi fraze și cuvinte în Absarokee, pe care contele și le notase cu o seară în urmă.

Curînd, lecțiile fură întrerupte de sosirea tinerei Crin-de-Primăvară, împreună cu copiii ei.

— Abia așteptau să se joace cu Lucie, explică indianca, oprindu-se în prag. Îmi dai voie să intru?

— Te rog, poftește! o invită Flora, ale cărei temeri se risipiseră în urma discuției din noaptea trecută, cînd promisese să se arate îndatoritoare față de cumnata lui Adam.

Copiii dădură buzna afară, iar Crin-de-Primăvară păși înăuntru, întinzîndu-i Florei o tavă cu prăjituri din nuci, fructe de pădure și sirop.

— Un dar de pace, zise ea, zîmbind.

— Mi-ai citit gîndul chiar atît de limpede? întrebă Flora, și o ușoară roșeață îi coloră obrajii. Iartă-mă, se scuză ea, primind dulciurile din mîna indiencei. Adam mi-a spus ce mult însemnați pentru el tu și copiii.

Luă o prăjitură și o băgă în gură.

— Numai pe tine te iubește, vorbi tînăra zveltă și cu părul negru. Toată lumea și-a dat seama. Mă bucur c-a găsit pe cineva care să-l facă fericit. Nevastă-sa i-a distrus viața, iar acum că s-a întors, cine știe ce mai pune la cale?

La auzul veștii, Flora fu cît pe ce să se înece cu prăjitura. *Isolde în Montana?* Gîndurile ei începură s-o ia razna. Simți cum i se strînge stomacul și tot micul dejun îi vine înapoi în gît. Își duse repede palma la gură, murmurînd „scuză-mă o clipă", și se năpusti afară.

Cîteva clipe mai tîrziu, Crin-de-Primăvară o găsi îngenuncheată sub un prun, albă la față, cu fruntea brobonită de sudoare, gata să-și dea și sufletul afară.

Indianca îi întinse o batistă udă, după care o conduse înapoi spre căsuță, insistînd s-o culce pe pat.

— Mi-e ceva mai bine... șopti Flora, lungindu-se pe patul acoperit cu piei de bivol.

Însă vestea că soția lui Adam se întorsese în Montana nu-mai bine nu se putea numi.

— Cînd mi-ai spus că Isolde s-a înapoiat... bîigui ea, înghițindu-și cu greu nodul din gît, am... am rămas năucită.

Greața o năpădea din nou valuri-valuri.

— Te-ai simțit rău cu stomacul azi-dimineață? întrebă Crin-de-Primăvară, fără a se arăta prea impresionată de prezența Isoldei.

De multă vreme socotea că soția lui Adam nu-i vrednică de atenție, astfel încît o preocupa mai mult starea de sănătate a Florei.

— Oarecum.

— Ai dormit mai mult? Te încearcă un fel de oboseală?

— Sînt istovită, e adevărat, dar drumul de la Saratoga, cu Adam și Lucie încă în convalescență, a fost epuizant... răspunse Flora, respirînd adînc. Dacă reușesc să mă odihnesc cîteva zile, sînt convinsă că-mi voi reveni.

— Nu cumva ți-au crescut sînii?

Cursul conversației se schimbase brusc. Întrebarea indiencei fusese strict personală. Flora nu reușea să-și ascundă uimirea.

— Ce tot spui acolo?

— Iartă-mă că mă amestec, se scuză politicoasă Crin-de-Primăvară, dar ai exact paloarea unei femei însărcinate. M-ai făcut curioasă. Adam ar fi fericit să afle. Iubește la nebunie copiii.

— Nu se poate! se împotrivi Flora.

Dar, în aceeași clipă, o năpădi alt val de greață și ea se săltă repede într-un cot, ca să-și învingă senzația de vomă.

— Dă-mi voie să-ți aduc o ceașcă de ceai. Îți va prinde bine.

— Cred că te înșeli! șopti Flora, respirînd rar și adînc, de parcă astfel și-ar fi putut domoli spasmele din stomac.

— Te rog să încerci. De fiecare dată cînd am rămas gravidă, în primele trei luni nu reușeam să pun nimic în gură, decît dacă mai întîi beam o ceașcă de ceai.

— Voiam să spun că nu se poate să fiu însărcinată... murmură Flora, sprijinindu-se în coate și închizînd ochii. Sper că nu m-am îmbolnăvit și eu de holeră.

Se simțea îngrozitor.

— Eu n-am văzut în viața mea holeră, remarcă indianca, în schimb am văzut de multe ori suferințe ca a ta. Iar dacă-ți faci atîtea griji pentru Isolde, Adam o va trimite înapoi de

unde a venit. L-am auzit spunîndu-i.lui James că, în cel mult o lună, va scăpa de ea.

Numele de „Isolde" îi stîrni un nou spasm în stomac, aducîndu-i pe buze un geamăt de durere.

— Nu te mişca, zise repede Crin-de-Primăvară. Mă duc să-ţi aduc ceaiul şi-ai să vezi ce bine-ai să te simţi pe urmă.

Înţelesese şi ea ce rău îi făcea domnişoarei Bonham orice aluzie la soţia legitimă a lui Adam.

Flora rămase culcată, luptînd să-şi stăpînească greaţa, iar Crin- de-Primăvară dădu fuga să aducă de-acasă o punguţă cu ierburi. Cînd se întoarse, puse nişte apă la fiert şi pregăti ceaiul pentru amîndouă, umblînd de colo-colo, cu multă familiaritate, prin căsuţa lui Adam.

— Mie-mi place ceaiul mai slab şi foarte dulce, declară indianca, punîndu-şi zahăr din belşug. Ia vezi, cum ţi se pare? întrebă ea, ajutînd-o pe Flora să se ridice în capul oaselor şi ducîndu-i ceaşca la buze.

Ca prin farmec, în cîteva minute Flora îşi reveni complet. Greaţa încetă, lăsînd-o să se gîndească şi la lucruri mai plăcute. Rămase cu ochii la copiii care se jucau în poiana înverzită de pe malul rîului.

— Aşa-i că-i mult mai bine acum? surîse mulţumită Crin-de-Primăvară.

— Infinit mai bine, încuviinţă Flora, cu un suspin de recunoştinţă. Îţi mulţumesc din toată inima.

— Să-i spui şi lui Adam. O să fie în culmea fericirii.

— Mă tem că, totuşi, te-ai înşelat... zise cu blîndeţe Flora. Ştii, eu nu pot avea copii, din cauza unei boli de care am suferit cu mulţi ani în urmă. Toţi doctorii pe care i-am consultat mi-au spus acelaşi lucru.

— Iar eu te asigur că n-au avut dreptate.

Părea atît de convinsă încît, pentru prima oară în viaţă, Flora îndrăzni să se gîndească şi la această posibilitate. Dar imediat îşi alungă speranţele deşarte. Orice-ar fi zis

Crin-de-Primăvară, era cu neputință ca doisprezece doctori să-i fi dat un verdict greșit.

— Aș dori din suflet să fie așa, numai că...

Tăcu, plecîndu-și capul în piept.

— Ei, bine măcar că ceaiul ți-a mai alinat stomacul! vorbi politicoasă Crin-de-Primăvară, nevrînd s-o contrazică.

Nu va trece mult și soția lui Adam se va convinge singură. N-avea nici un rost să mai insiste astăzi.

— Cînd ai să-ți revii cu totul, te voi duce să cunoști și alte rude ale lui Adam. Toți sînt nerăbdători să te întîlnească. Se bucură grozav că Adam te are lîngă el și că și-a regăsit zîmbetul după atîta vreme.

„Mă are sau... *ne* are", își zise Flora, simțind că-i încolțește în suflet o tainică speranță.

Totuși, se feri să-i pomenească lui Adam despre indispoziția din cursul dimineții, știind că el își va face fel de fel de gînduri. Pe de altă parte, se străduia să-și alunge din minte visul irealizabil că ar putea avea un copil. Cînd Adam se întoarse, Flora se mărgini să-i povestească despre vizita cumnatei lui, Crin-de-Primăvară, apoi îl întrebă direct despre Isolde.

— Nu-i cazul să-mi ascunzi veștile neplăcute, spuse ea. Aș prefea să știu exact ce se întîmplă.

— Ce rost are să ne stricăm scurta vacanță petrecută aici? replică Adam, tolănindu-se pe un scaun de răchită. James mi-a dat de știre dar, pentru moment, nu-i nimic de făcut.

Își atinse cercelul de sidef, într-o pornire instinctivă de-a alunga spiritele rele.

— Dacă vrei s-o vezi afară din viața ta, mă tem că numai talismanul nu va fi de-ajuns... surîse Flora, fascinată de credința lui.

Acum, că Lucie se însănătoşise, Adam îşi luase înapoi cerceii. Arăta ca un adevărat războinic: în pantaloni din piele de elan şi mocasini, gol pînă la brîu sub arşiţa soarelui de vară.

— Avem tot timpul să ne facem griji, răspunse el liniştit. Deocamdată, am un chef nebun să înot. Pe o asemenea căldură, apa rîului mi se pare nespus de îmbietoare. Hai s-o luăm şi pe Lucie.

Petrecură o zi tihnită, în familie, scăldîndu-se în rîu, stînd la soare, apoi călărind pe dealuri, tîrziu spre după-amiază, cînd se mai domolise zăpuşeala. Seara, după ce Lucie se duse la culcare, ei doi se aşezară pe iarbă, sub bolta înstelată, ascultînd ritmurile tobelor care acompaniau dansatorii, răzbătînd pînă în singurătatea lor de pe malul rîului.

Făcură dragoste fără grabă, cuprinşi parcă de o vrajă neştiută, sub cerul spuzit de stele, ca o catifea imensă pe care era încrustat în pietre preţioase cuvîntul BINECUVÎNTARE, într-o noapte de august din vara iubirii lor. Apoi rămaseră îmbrăţişaţi pînă cînd luna se pierdu la orizont, alungată de prima geană de lumină a zorilor.

A doua zi de dimineaţă, Flora începu din nou să vomite. Adam îi ţinu capul şi-i şterse fruntea transpirată, ducînd-o în braţe înapoi în pat.

— Bănuiam eu, zise el, învelind-o cu grijă. Era lesne de închipuit că în curînd holera te va da gata şi pe tine. Din fericire avem medicamentul dat de doctoriţa Potts. Iar eu mă voi lupta să te pun din nou pe picioare.

Prin urmare, îşi spuse Adam, confruntarea cu Ned Storham va trebui amînată. Aşadar, era nevoie să trimită iscoade, pentru a afla din timp dacă Ned se îndrepta spre Musselshell.

— N-am holeră, îngăimă Flora, cu stomacul încă răscolit de convulsii. Am vomitat şi ieri, dar Crin-de-Primăvară mi-a

dat să beau ceai, care mi-a făcut tare bine. Pe urmă nu mi-a mai fost rău toată ziua. Dacă m-aș fi îmbolnăvit de holeră, dragul meu, nu m-aș mai fi putut scula din pat. Nu vrei să-mi pregătești tu un ceai mai slab?

Îndată Adam îi aduse o ceașcă aburindă și rămase gînditor, privind-o cum bea, sprijinită într-un cot. Fără un cuvînt, o cercetă cu luare-aminte, încercînd să descopere cauza stării ei.

— Ceaiul ăsta e cu adevărat miraculos, murmură Flora, punînd jos ceașca și încercînd să se așeze în capul oaselor. Crin-de-Primăvară spune că-i foarte important să pui cît mai mult zahăr. După două dimineți, m-am convins de eficacitatea lui.

— Tu ce crezi că se întîmplă cu tine? întrebă el încet, cu ochii la Lucie, amintindu-și greșurile Isoldei.

Flora ridică din umeri.

— Habar n-am. Tot ce știu e că n-am holeră. Uite, pielea mea nu și-a pierdut culoarea, nu-i uscată, sînt în stare să vorbesc și nu vomit decît în cursul dimineții. Crin-de-Primăvară s-a grăbit să tragă o concluzie, dar eu nu pot fi de acord.

— Ce concluzie? întrebă Adam, fixînd-o cu o privire arzătoare.

— Cea obișnuită pentru greșuri ca cele de care sufăr eu. Ea nu știa de boala care m-a lăsat stearpă. Dar cînd i-am povestit, a înțeles.

— Ce anume, că nu poți să faci copii? murmură el cu glas stăpînit.

— Da. Te superi că i-am spus? Într-un fel, mă simt vinovată față de tine, pentru că nu pot purta în pîntece copiii tăi. Poate că, totuși, ar fi trebuit să tac.

El clătină din cap.

— Ai făcut bine. N-are rost să te ascunzi. Ea ți-a dat dreptate?

— La început nu, dar cînd i-am explicat, a priceput.

— Se pare că ți-ai mai revenit. Nu mai ești așa de palidă. Cum te simți?

— Minunat. Ești un doctor fără pereche. Cred că am să te păstrez tot timpul lîngă mine.

— Chiar dac-ai vrea, tot n-ai putea scăpa de mine, *bia*! zîmbi el cu tandrețe. Rămîn cu tine pentru totdeauna.

Spre după-amiază, Flora se culcă lîngă Lucie, să tragă amîndouă un pui de somn, iar Adam plecă s-o caute pe Crin-de-Primăvară.

O găsi într-un grup de mame supraveghindu-și copiii care se jucau. Cînd îi spuse că voia să stea de vorbă cu ea, celelalte femei începură să chicotească, privindu-l admirativ și murmurîndu-și una alteia cuvîntul *babaru-sabish*(superb).

— Toate-și închipuie că ești din nou disponibil, dacă ți-a plecat soția... glumi Crin-de-Primăvară, îndepărtîndu-se împreună cu Adam. Nu le-am spus că s-a întors Isolde.

— Nu va rămîne multă vreme! replică Adam. Deși nu vom reuși s-o expediem înapoi la fel de repede precum aveam de gînd. Flora nu se simte bine.

— A vomitat din nou azi-dimineață.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Vrei să ne plimbăm sau vii la mine acasă?

— Prefer să nu mă plimb.

Crin-de-Primăvară ghici că Adam n-ar fi venit după ea de n-ar fi avut motive serioase. În cortul ei puteau discuta feriți de priviri curioase.

— Îi e mai bine acum? se interesă indianca, ocolind un grup de copii care se jucau.

Adam încuviință din cap.

— I-am făcut un ceai după rețeta ta. Flora mi-a spus că tu bănuiești cauza acestei tulburări.

— Ea nu m-a crezut.

Ajungînd în fața cortului ei, Crin-de-Primăvară îl pofti înăuntru.

În cort era răcoare. Adam se așeză comod, pe jos.

— Spune-mi și mie ce părere ai, o rugă el.

— Femeia ta e însărcinată.

— Cum poți fi atît de sigură? Flora mi-a povestit c-a suferit cîndva de-o boală care-o lipsește de bucuria de-a fi mamă.

— Asta i-au zis doctorii. Tu ai încredere în doctori?

Adam rămase nemișcat, neîndrăznind să spere într-un asemenea miracol.

— În unii da, în alții nu... vorbi el în cele din urmă. Doctorița care ne-a vindecat de holeră era foarte pricepută.

— Dar nici un doctor n-a văzut-o pe Flora așa cum e acum. Uită-te la semne. N-are sînii mai mari și mai sensibili? Nu se plînge tot timpul de oboseală? Nu suferă de grețuri în fiecare dimineață?

Surîse tainic.

— Nu-i mai dornică de dragoste ca oricînd?

Auzind ultima întrebare, în ochii lui se aprinse o scînteie de o clipă.

— Flora n-ar fi de acord să-ți spun, îndrăzni el. Dar, într-adevăr, a devenit mai focoasă.

— Nu-i nevoie să mă crezi pe cuvînt, Tsé-ditsirá-tsi. Mai ai răbdare cîteva săptămîni și vei vedea.

— Sper să ai dreptate, vorbi el cu glas abia șoptit.

— Cînd ai născut mai mulți copii, atunci știi! explică indianca. Dar femeia ta e tînără și voinică. O să-ți facă o droaie de urmași.

Chipul aspru al lui Adam se destinse într-un zîmbet.

— Încă nu-mi vine să cred, murmură el, străduindu-se să se obișnuiască cu ideea. A trecut prea puțin timp — nici măcar o lună.

— Dar pruncul vostru e zdravăn și sănătos. Vrea să știți și voi asta.

— Flora nu s-a ferit niciodată să nu rămînă însărcinată, își aminti Adam. Spunea că nici n-are nevoie. Ar putea fi cumva holeră sau altă boală?

Firea lui practică îl obliga să caute răspunsuri mai concrete.

— Nu uita că n-are greșuri decît dimineața.

— Mda... murmură el, nehotărît. Totuși a cunoscut și alți bărbați, dar n-a fost niciodată gravidă.

Clătină din cap.

— Dacă *poate* face copii, de ce nu i s-a întîmplat și mai înainte? Doar are douăzeci și șase de ani.

Crin-de-Primăvară înălță din umeri și zîmbi, înduioșată de naivitatea lui.

— Tare neștiutor mai ești, Tsé-ditsirá-tsi! Ți-aduci aminte de nevasta lui Elan-Alb? Și ea a fost stearpă vreme de trei ani, iar după ce l-au adoptat pe fiul fratelui lui a căzut grea. Pe urmă, Fată-Frumoasă, care plîngea de jale că nu putea avea copii și care a rămas însărcinată chiar în vara cînd i-am învins pe indienii Lakota, la Muntele Ursului. Cunosc o sumedenie de femei care au născut după ani întregi de căsătorie. Vrei și alte exemple?

Adam o privi, zîmbind.

— Să înțeleg că ești aproape sigură? glumi el.

— Știu ce înseamnă nuanța verzuie din obrazul Florei, declară Crin-de-Primăvară.

— Spune-mi încă o dată că nu te înșeli...

Se opri, văzînd privirea ei încărcată de reproș.

— Gîndul acesta mă copleșește de o fericire fără seamăn, se grăbi să explice Adam, cu ochii strălucind de fericire și speranță.

Oftă adînc, amintindu-și că asupra lui plana un mare pericol: Ned Storham. Dar, după ce va încheia socotelile cu el, va avea destul timp să savureze bucuria de-a fi tată.

— Curînd va trebui să plec, se destăinui Adam, revenind cu regret la cruda realitate. Se pare că Storham şi Isolde s-au aliat împotriva mea. Vrei tu să ai grijă de Flora şi, poate, de Lucie, dacă Flora nu se simte bine? Eşti singura în care mă pot încrede.

— Îţi făgăduiesc, Tsé-ditsirá-tsi. Nu-ţi fă griji pentru cei dragi, lasă-i în seama mea. Dar oare Flora te va lăsa să pleci?

O săptămînă mai tîrziu, Adam deschise discuţia.

Îşi amînase plecarea cît mai mult posibil, dar a doua zi de dimineaţă trebuia cu orice preţ să părăsească tabăra. Aflase că Ned Storham colinda ţinutul în lung şi-n lat, adunînd oameni gata să-şi rişte viaţa pentru un pumn de aur. La mijlocul lunii următoare, se înţeleseseră să se întîlnească toţi în Helena.

După încă o săptămînă de greţuri, Flora se convinse că rămăsese însărcinată. Deşi încă nu-şi dădea seama cum şi de ce, deja proteja ca o tigroaică mica viaţă zămislită în trupul ei. Din acelaşi motiv, se opunea din răsputeri plecării lui Adam.

— Doresc ca fiul nostru să aibă un tată, declară ea, neîndoplecată. Trimite-i pe ceilalţi.

— Nu pot cere prietenilor să lupte pentru mine, răspunse Adam, străduindu-se să-şi păstreze calmul.

N-ar fi vrut să se certe cu Flora chiar înainte de despărţire.

— Un bărbat trebuie să aibă curajul de a-şi apăra pămîntul şi familia.

— Tocmeşte-ţi şi tu oameni, cum a făcut Storham! nu se lăsă Flora, cu ochii scăpărînd de mînie.

Adam avea experienţa unui luptător: ştia prea bine ce riscuri implică mercenarii.

— Dar cu legea cum rămîne? Cu siguranţă că legea nu permite să-ţi fie luat pămîntul cu japca.

Pământul continua să fie luat de cei cu mai multe arme și mai mare influență.

— Nici un judecător nu va reuși să-l împiedice pe Ned Storham să intre pe proprietatea mea.

— Dar nu se poate să pleci! Crezi că accept să te pierd tocmai acum? izbucni ea. Nu-ți pasă de copilul nostru? Nu-ți pasă de mine! Ar fi trebuit să-mi închipui! De asta ai dus-o pe Lucie la Crin-de-Primăvară în astă-seară. Știai că urmează să ' leci.

— Nu are cine să lupte în locul meu, murmură Adam. Nimeni nu-l va plesni peste nînă pe Ned Storham, spunîndu-i să se ducă acasă. Nici un privilegiu aristocratic nu mă apără. Nu pot conta decît pe mine. Îți promit să nu-mi risc viața inutil.

— La dracu'! replică ea furioasă. Asta nu înseamnă nimic cînd ai de-a face cu o șleahtă de derbedei în solda unui ticălos care împușcă pe oricine-i stă în cale. De ce-a trebuit să-l ucizi pe frate-său?

Adam se întrebă de unde aflase Flora toate acestea, cînd el se ferise să-i sufle vreun cuvînt. Pesemne mirarea i se citea limpede pe față, pentru că fata adăugă:

— Pe tata l-a luat gura pe dinainte și mi-a spus. La naiba, nu trebuia să-l omori pe Frank Storham.

— Prima dată m-am abținut, dar, de l-aș fi cruțat și a doua oară, nici unul dintre noi n-ar mai fi fost în siguranță.

— Așa că, pur și simplu ai tras în el! îl certă Flora, pe care grija maternă o făcuse irascibilă.

— Tu nu poți să înțelegi, vorbi Adam, abia stăpînindu-și mînia. Aici nu-i Mayfair sau Pall Mall[1], ci un ținut unde nu supraviețuiesc decît cei în stare să se apere. Dacă ești slab, ceilalți îți iau totul. Ai idee cîți am văzut eu spînzurați cu sînge rece? Nu trăim într-o societate civilizată, cu legi și

---

1 Mayfair, Pall Mall — cartiere aristocratice din Londra. (n.t.)

avocaţi care să-ţi susţină cauza la tribunal, evitînd un măcel. Ned Storham şi-a pus în gînd să mă ucidă, pricepi? întrebă el, domolindu-şi glasul. Şi chiar o va face, dacă eu nu reuşesc să i-o iau înainte. Iartă-mă, ştiu că eşti îngrijorată. Şi mie mi-ar plăcea să-ţi liniştesc temerile şi să nu fiu silit să lupt tot timpul cu cei care-au pus ochii pe pămînturile mele. Şi eu aş vrea să mor de bătrîneţe, în patul meu, cu tine veghindu-mă la căpătîi. Dar pentru asta, vorbi el răspicat, trebuie să termin mai întîi cu Ned Storham şi... cu încă cineva... Poate mîine, poate peste o lună sau peste un an. Pămîntul meu are mare valoare: e cel mai bun din ţinutul de la graniţă. Şi sînt ferm hotărît să-l păstrez.

— Detest să te aud vorbind astfel! Detest legile tale de războinic! declară Flora, gata să izbucnească în plîns. Nu vreau să mori.

— Nici eu, replică el liniştit. Mă voi întoarce la tine şi la Lucie. Şi la ... copilaşul nostru, adăugă zîmbind.

— Îmi promiţi? întrebă temătoare Flora.

Îşi epuizase toate argumentele, resemnîndu-se în faţa inevitabilului. Adam nu putea scăpa de Ned fără violenţă.

— Îţi promit, murmură el, aplecîndu-se şi luînd-o în braţe.

— Cînd? insistă ea, cu obrazul ascuns la pieptul lui Adam.

— Nu ştiu.

„Cînd îl voi trimite pe Ned în iad şi pe Isolde în Europa", completă el în gînd.

— Cît de curînd, răspunse cu glas tare. Acum, sărută-mă şi vorbeşte-mi despre pruncul nostru. Vreau să discutăm şi despre lucruri mai plăcute. Ce-ţi doreşti, un băieţel sau o fetiţă? întrebă apoi, strîngînd-o la piept. Crezi că Cloudy ne va lăsa şi pe noi din cînd în cînd să luăm copilul în braţe? Sau Lucie? Şi ţie-ţi pare tot atît de bine c-o s-avem un copilaş? murmură el, mîngîindu-i părul.

— Nici nu găsesc cuvinte să-ţi spun cît sînt de fericită. Iar dacă tu n-ai mai pleca...

— Nu voi lipsi mult... o asigură tînărul.

— Adevărat? şopti Flora, ca un copil speriat, care aşteaptă alinare.

— Pe cuvîntul meu de onoare.

Dar abia trecuse o jumătate de zi de la plecarea lui Adam şi Flora începu să se întrebe în ce fel i-ar putea fi de ajutor. Înţelegea de ce trebuie să-l înfrunte pe Ned Storham şi ştia că prezenţa unei femei n-ar fi făcut decît să-l încurce. Totuşi, de ce nu s-ar sluji de priceperea ei la mînuitul armelor?

Oare nu avea datoria să-l sprijine, de dragul copilului lor şi al Luciei? Nu cumva exista o cale de a-i fi de folos? De ce n-ar face şi ea ceva ca să asigure un viitor tihnit pentru amîndoi?

Porni spre căsuţa tatălui ei, unde contele şi cei doi asistenţi tocmai împachetau cîteva costume Absarokee pentru muzeul din Göttingen.

— Mă bate gîndul să mă duc după Adam şi James... spuse ea cu glas voit nepăsător. Vrei să vii şi dumneata?

Domnul Bonham o privi şi, văzîndu-i expresia hotărîtă, puse deoparte coşul pe care-l ţinea în mînă.

— Înţeleg ce simţi, dar Adam ar fi foarte supărat. Tot ce doreşte este să te ştie în siguranţă.

— Dar grija mea pentru el nu contează? i-o întoarse Flora, abia ascunzîndu-şi iritarea.

— Sigur că da, draga mea, răspunse împăciuitor contele. Voiam să spun că Adam ar prefera să te ştie în sat.

— Ei bine, eu nu vreau să rămîn. Mă însoţeşti şi dumneata?

Henry, care tocmai împăturea o vestă împodobită cu mărgele, înălţă ochii către conte. Alan şi Douglas îl cercetau şi ei cu priviri nedumerite.

— Fără îndoială că voi merge împreună cu tine, răspunse George Bonham, zicîndu-şi în sinea lui că, de s-ar fi temut de primejdii şi necunoscut, ar fi continuat să trăiască în Yorkshire.

Şi el suporta cu greu gîndul că era silit să stea cu braţele încrucişate.

— Dar ce se va întîmpla cu Lucie? se îngrijoră contele. Nu se va speria dacă ne va vedea plecînd?

— De ce să n-o întrebăm chiar pe ea? replică Flora, redevenind stăpînă pe sine.

Îmbrăcată în costum indian, Lucie nici nu se deosebea de prietenii şi verii ei. Ca orice copil, abia se îndură să-şi lase joaca, pentru o discuţie de cîteva minute.

Flora îngenunche lîngă ea şi zise:

— Ai ceva împotrivă dacă plec pe urmele tatălui tău şi-ale lui James?

Lucie aruncă o privire spre copiii care se jucau, apoi se uită din nou la Flora.

— Te duci singură? întrebă fetiţa, ştiind bine ce însemna o confruntare armată între două tabere adverse. Tati nu merge niciodată singur la război.

— Nu. Mă însoţesc George, Alan, Douglas şi Henry. Nu voi fi singură, iar Crin-de-Primăvară va avea grijă de tine cît timp lipsesc.

— Vin acu'! strigă Lucie spre ceilalţi copii, după care se întoarse din nou spre Flora. Pot să mă duc iar la joacă? îşi ceru ea voie. Ne jucăm de-a cursele de cai şi eu cîştig.

Cu Lucie rezolvaseră.

Fetiţa fusese crescută în mijlocul unei numeroase familii de indieni Absarokee. Era sigură că tatăl ei o iubeşte şi că guvernanta putea s-o apere de toate relele. Şi încă foarte bine, surîse Flora. Lucie se simţea în siguranţă în universul ei copilăresc.

Capitolul 24

Adam și James intrară singuri în Helena, cu gînd s-o convingă pe Isolde să părăsească orașul. După cum aflară de îndată, contesa locuia în casa familiei Fisk. O măsură de precauție cît se poate de înțeleaptă, își spuse Adam. Oricum, Isolde știuse întotdeauna să-și apere interesele.

Asta însemna că era silit să trateze cu ea într-o manieră mai civilizată decît intenționase. Primul impuls fusese acela de-a o lega, aruncînd-o într-o diligență cu destinația Salt Lake City, de unde urma să fie expediată în est. Cunoscîndu-i încăpățînarea, nu se îndoia că ea s-ar fi întors cu prima cursă, așa că ținea să limpezească lucrurile o dată pentru totdeauna.

Pe viață și pe moarte.

Cei doi călători traseră la „Casa Plantatorilor", unde făcură baie și-și schimbară hainele. Pe urmă, Adam plecă să-și întîlnească nevasta în casa Fisk, în timp ce James porni să afle noutăți despre planurile lui Ned Storham.

Amîndoi purtau arme.

Era aproape ora prînzului şi soarele ardea puternic, mai ales pe coasta dealului, unde se ridicau locuinţele familiilor înstărite. Adam se opri în faţa uşii, cu o figură încruntată. I-ar fi fost mult mai simplu să discute cu Isolde între patru ochi.

Exact motivul care o determinase pe contesă să rămînă în gazdă la soţii Fisk.

Molly îi ieşi în întîmpinare, într-o rochie vaporoasă, de culoare bleumarin, străbătînd imensul salon aproape în fugă.

— Ce plăcere să te primim din nou în casa noastră! Chiar ieri îi spuneam lui Harold ce minunat ar fi să treci iar prin oraş! ciripi ea, cerînd din priviri confirmarea vizitatoarei şi a nepoatei.

Henrietta se înroşi ca racul şi bîlbîi cîteva cuvinte de bun-sosit.

— Mă bucur că te văd, Adam! zise calm Isolde.

— Hai, dragule, intră, intră! îl pofti Molly, cu o mînă pe braţul lui. Pot să-ţi ofer nişte ceai?

Remarcîndu-i grimasa de dezgust, se corectă:

— Atunci, poate un scotch cu apă? Sau e prea devreme?

— Unul dublu, te rog.

— Cu gheaţă, nu-i aşa? se grăbi ea să adauge. Ia loc şi îndată ţi se va aduce băutura.

După ce şopti în pripă cîteva cuvinte slujnicei, se întoarse iarăşi către cei doi soţi.

— Şi-acum, povestiţi-mi ce mai e prin Saratoga. Am auzit că armăsarii tăi ţi-au adus o grămadă de bani, se adresă ea lui Adam, căruia servitoarea tocmai îi adusese paharul cu scotch.

De fapt, dorea să audă cît mai multe despre lady Flora. Isolde îi vorbise deja de existenţa unei legături serioase în viaţa soţului ei. Desigur, însă, nu strica să audă ambele versiuni.

— Am mers să-l punem la încercare pe Magnus şi încă vreo cîţiva cai tineri, care s-au comportat excelent, răspunse Adam, întrebîndu-se cît timp va reuşi să se abţină sau dacă-i mai păsa cumva de bunele maniere.

— Harold zice că la anul ne vom duce şi noi. Tatăl Henriettei e nelipsit în fiecare vară. Cică-i un loc extrem de potrivit pentru a încheia afaceri. Îmi pare nespus de rău de Frank Storham. L-au îngropat chiar ieri. Nu c-aş fi avut vreo simpatie pentru el — se grăbi să precizeze Molly. Întotdeauna obişnuia să-şi bea şi minţile. Dar... ce vrei, acum e mort... se bîlbîi ea. Asta te face să-ţi aduci aminte ce trecătoare este viaţa.

— Mi-a spus şi mie James de moartea lui, interveni Adam. Storham-ii ăştia au căutat întotdeauna necazul cu lumînarea. Cît despre Frank, el era gata să tragă în oricine, dacă avea chef.

Vorbea fără intonaţie, cu chipul ca de piatră.

— Ned zice că tu l-ai omorît, surîse cu candoare Isolde, privindu-l pe deasupra ceştii cu ceai.

— Ned n-are decît să spună ce-i place, replică Adam, dar cum el n-a pus piciorul în Saratoga, i-ar fi cam greu să-şi susţină acuzaţia.

Acum, cînd descoperise adevărata dragoste, se mira şi el cum de suportase atîta vreme răutăţile Isoldei. Femeia asta era cu desăvîrşire lipsită de inimă. Adam nu-şi făcea nici un fel de iluzii privind prietenia ei cu Storham. Amîndoi se potriveau de minune: lacomi şi fără scrupule.

— Cine să-l creadă pe unul ca Ned Storham? sări şi Henrietta. E un bădăran şi un scandalagiu. Mătuşa refuză să-l primească în casă.

— Vai ce drăguţ! gînguri Isolde. Uite cum îţi ia apărarea fetiţa asta! Cumva o nouă cucerire? întrebă cu glas înveninat.

— Mă tem că Henrietta are dreptate, interveni Molly, ca să curme înţepăturile Isoldei. Eu i-am spus lui Harold să nu-l primească în casă, deşi Ned are un cont imens la noi în bancă. E un tip groaznic de vulgar.

Henrietta îi zîmbi Isoldei cu un aer de triumf.

— Probabil că aveţi dreptate, nu se lăsă contesa, dar prin locurile astea există mulţi ca el. Ia spune, Henrietta, tu nu

mergi la vreo Curte? întrebă ea, înfigînd cu precizie pumnalul în rană. Știu că tare-i greu să-ți găsești un protector.

Intenția ei fusese să sublinieze parvenitismul Henriettei și propria ei descendență ducală.

— Voi merge la Curtea din Londra, preciză răspicat Henrietta, cîtuși de puțin intimidată de aluziile Isoldei.

Era foarte mîndră de banii tatălui ei și, de cînd se știa, trăise în belșug și bogăție.

— Nu am decît optsprezece ani.

Adam își stăpîni un zîmbet. Replica Henriettei fusese magistrală. Probabil că, din punctul ei de vedere, la douăzeci și opt de ani, Isolde îi apărea drept o femeie în vîrstă — își zise el, amintindu-și comentariile fetei despre bărbații „în etate".

— Ce frumoasă pare lumea la optsprezece ani! zise Molly cu diplomație, puțin descumpănită de atmosfera de ostilitate care plutea în jurul ei.

Uitase ce părere proastă avea despre menajul soților Serre.

— Îmi închipui că nimeni nu uită zilele fără griji ale tinereții. Pe atunci încă nu te cunoscusem, i se adresă Isolde lui Adam, pironindu-l cu o privire de gheață.

— În cel de-al optsprezecelea an de viață m-am aflat aproape tot timpul departe de Paris, zise neutru Adam, decis să nu-i răspundă cu aceeași monedă.

— Ceea ce explică interesanta ta lipsă de educație, interveni Isolde cu un surîs nevinovat.

— Și care anume parte o găsești interesantă, doamnă? întrebă cu răceală Adam.

Pierzîndu-și brusc răbdarea, goli paharul de scotch, îl puse pe masă și se ridică în picioare, adresîndu-se gazdei:

— V-aș ruga să ne scuzați. Soția mea și cu mine avem de discutat cîteva lucruri, iar timpul meu e limitat.

Molly sări ca arsă de pe scaun, aruncînd o privire nepoatei, care pricepuse și ea aluzia.

— Desigur... Înțeleg... Vino, Henrietta...

Peste cîteva clipe, Adam rămăsese singur cu soția lui pentru a doua oară în ultima lună.

Abia își mai stăpînea mînia. Își ținea pumnii încleștați, spatele arcuit, iar ochii îi scăpărau, parcă trimițînd fulgere.

— Ai de gînd să mă împuști? întrebă Isolde, privindu-l cu ură și renunțînd la orice pretenție de bună-creștere.

— Nu-i rea ideea, replică el. De fapt, mai mulți prieteni m-au sfătuit s-o fac.

— Cu siguranță James, ticălosul ăla! Știu bine, însă, că n-ai să mă ucizi. Ai conștiință.

— Unul din noi doi tot trebuie să aibă.

— Morala-i bună pentru burghezi.

— Familia Serre e mai nobilă decît a ta, Isolde, și, totuși, n-a renunțat niciodată la morală. Dar n-am venit aici să discutăm principii filozofice. Am vrut să-ți spun să pleci din Montana o dată pentru totdeauna.

— Adam, încă sînt soția ta și am niște drepturi. Nu poți scăpa așa ușor. Pe urmă, n-am bătut atîta drum prin ținutul ăsta mizerabil, prin arșiță și praf, ca să mă întorc de unde am venit. Se vede treaba că n-ai mai călcat de mult pe acasă. Doamna McLeod e la fel de năzuroasă cum o știu.

— Cloudy nu ți-a înțeles niciodată firea caritabilă, o ironiză Adam. Mă mir că te-a lăsat să stai și-n ușă.

— I-am explicat că nu rămîn la ranch.

— Va să zică, de asta a fost atît de îngăduitoare. Numai că tu nu vei rămîne nici în Helena. Îți cer să te întorci în Europa.

— Vai, ce autoritar ai devenit! Mă tem că n-am să-ți fac pe plac. Am alte planuri.

— Ned Storham nu-ți poate fi de nici un folos.

— Întîmplător, nu-s de acord cu tine.

— Peste cîteva zile va fi mort.

— El sau tu.

— Nu-ți fă iluzii.

— Ba să știi că-mi fac.

Adam oftă, iritat de discuția sterilă, fără nici o legătură cu scopul vizitei sale.

— Cum vrei! zise el, ridicînd din umeri. Eu n-am venit nici să negociez, nici să mă cert.

Tăcu o clipă, vrînd să se convingă că ea îl asculta cu atenție și că va pricepe exact ce-avea să-i spună.

— Dacă mîine-dimineață nu te urci singură în diligența pentru Salt Lake City, să știi că te sui eu cu de-a sila.

Isolde îl măsură cu o privire indiferentă.

— Dacă-ți închipui că mă sperii...

— Asta pentru că pînă în prezent m-am arătat prea blînd. Acum, însă, îți vorbesc cît se poate de serios. Ai face o greșeală să nu-mi iei în seamă avertismentul.

— N-ai de gînd să-mi mai oferi bani ca să te las să stai cu noua ta amantă?

— Nu.

Gata cu rugămințile, cu tratativele, cu plățile. Era decis să nu mai uite că viața lui trecea zadarnic, în timp ce alții trăiau fericiți și fără griji. Printr-o întîmplare norocoasă — o vizită protocolară în casa judecătorului Parkman — i se ivise prilejul de-a obține ceea ce aveau toți ceilalți: o familie, dragoste, liniște, înțelegere, precum și mai mulți copii — dacă așa era voia Domnului!

— Nu, repetă el categoric, ducîndu-și mîna la revolver. Nici măcar un penny.

— O cam iei în tragic! îl ironiză Isolde, păstrîndu-și aerul mîndru.

Stătea cu mîinile așezate în poală, cu capul ușor înclinat într-o parte, ca și cum l-ar fi ascultat cu luare-aminte, cu vîrfurile pantofilor perfect aliniate sub poalele rochiei trandafirii.

— Dacă mîine nu ești în diligență, tragedia se va abate asupra ta, Isolde. Să nu zici că nu te-am prevenit.

— Vai, dragă, ce amenințări brutale! Ar trebui să tremur de spaimă în fața ta?

El rîse scurt, arătîndu-şi dinţii albi şi strălucitori.

— Ne-am înţeles, deci. Drum bun, Isolde.

Şi ieşi din salon.

— Vom vedea noi al cui drum va fi mai bun, murmură ea, urmărindu-l cum închide uşa şi aplecîndu-se să-şi ia ceaşca de ceai.

Adam o găsi pe Molly frîngîndu-şi mîinile şi plimbîndu-se de colo-colo prin holul de la intrare. Văzîndu-l, răsuflă atît de uşurată, încît el nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

— N-aş fi făcut un gest necugetat în casa ta, Molly! o linişti Adam. Deşi, să ştii că m-ar tenta al dracului de mult, dat fiind că nevastă-mea îmi urează să mă vadă mort în cîteva zile.

— E-n cîrdăşie cu Ned Storham, îi destăinui fără rezerve Molly. Nu-mi convine deloc că stă la mine în casă, Adam. Sper că eşti convins de asta. Dar e soţia ta. N-am putut s-o refuz.

— Înţeleg perfect, Molly. Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Mă întreb însă, zîmbi el, ce planuri ai pentru diseară.

— Tu ce propui? surîse doamna Fisk.

Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru neîmblînzitul conte de Castellux şi, de-ar fi fost cu douăzeci de ani mai tînără, şi-ar fi uitat cu dragă inimă jurămîntul marital, pentru o noapte sau două împreună cu el.

— Dacă ai alege să te duci călare pe dealurile dinspre apus, ca să admiri asfinţitul înainte de cină, sînt sigur că Isolde va prefera să stea acasă. Ia-o şi pe Henrietta.

— Cam cît vrei să lipsim?

— O oră e de-ajuns.

— Am auzit că, pînă la urmă, te-ai îndrăgostit cu adevărat... murmură ea cu blîndeţe.

— Măcar de data asta gura lumii nu se înşeală, zîmbi Adam. Înţelegi acum de ce încerc să pun puţină ordine în

viața mea. La Saratoga am plătit-o pe Isolde ca să plece din țară. Am rămas încremenit cînd am aflat că-i în Montana.

— Probabil pentru că era gravidă, interveni Molly.

— A declarat tuturor că e copilul meu? Bineînțeles că minte. Crezi c-ar trebui să dau o dezmințire la ziar? murmură el sarcastic.

— Nu-i nevoie, dragul meu! îl potoli Molly. A pierdut sarcina.

— Ți-a spus ea? insistă Adam, bănuitor ca întotdeauna cînd era vorba de Isolde.

— Nu sîntem în relații chiar atît de strînse. Dar, spre deosebire de nevastă-ta, care consideră slujitorii drept niște animale, eu stau de vorbă cu ei și știu tot ce se petrece în casa mea. În urmă cu cîteva zile, cînd a sosit în Helena, Isolde sîngera puternic. Acum, însă, se pare că și-a revenit.

— N-ar putea fi altceva... Adică...

— Nu, îi tăie vorba Molly. Sînt absolut sigură. Vrei să-ți dau și amănunte? rîse ea.

— Nu, se grăbi el să răspundă. Doamne, Molly, de-ai ști ce veste mi-ai dat! adăugă el, surîzînd.

— Ești liber? întrebă ea, arcuindu-și sprîncenele. Un nou...

Dar nu reuși să-și ducă fraza pînă la capăt, pentru că Adam o luă în brațe, sărutînd-o apăsat pe gură.

— Mulțumesc, doamnă Fisk! zise el rîzînd și sprijinindu-și gazda, care se clătina pe picioare de emoție. Îți voi fi veșnic recunoscător! declară, chicotind mulțumit.

— Mi-am închipuit eu că te va interesa, replică veselă Molly, și că vei fi încîntat de veste. Contesa are darul de-a scoate din sărite pe oricine.

— Mie-mi spui! exclamă Adam, înălțînd ochii spre ceruri. Ce-ai spune dacă te-aș invita la masă, ca să sărbătorim plecarea Isoldei? Ora două, „Casa Plantatorilor". De acord?

— Cred că va trebui să-mi schimb planurile privitoare la Henrietta, glumi doamna Fisk.

— Poți s-o aduci și pe ea.

— Va să zică, ai ghicit!

— Doar nu-ţi închipui că aveai vreo şansă să-ţi pui planul în aplicare! o dojeni el cu blîndeţe.

Molly ridică din umeri.

— Harold mi-a spus că sînt nebună.

— Avea dreptate, rîse Adam. Dar ce părere ai de Ellis Green? sugeră el. Flăcăul ăsta-i plin de bani.

— Poate-ar trebui să-l chem cîndva la masă... chibzui Molly, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Dar nu în astă-seară.

— Nu. În astă-seară vom cina numai între noi. Harold preferă să servească masa în familie.

— Perfect! murmură Adam, zîmbind. Atunci, la două! îi aminti el, sărutîndu-i mîna şi luîndu-şi rămas-bun.

Dar Harold aflase de sosirea lui Adam încă înainte de-a ajunge acasă. În cursul dimineţii, îl întîlnise pe James, care-i dăduse de ştire că tînărul conte de Castellux era în oraş.

La prînz, îi găsi pe amîndoi cercetînd o trăsură de închiriat.

— Aveţi nevoie de-o trăsură? întrebă Harold, apropiindu-se de ei.

— Cam aşa ceva, zîmbi Adam. Am stat de vorbă cu Molly acum cîteva ceasuri.

— Îmi închipui c-ai dat cu ochii şi de musafira noastră, mîrîi încruntat Harold.

— Condoleanţele mele c-a trebuit s-o suportaţi în casă.

— N-aş putea spune că-i o făptură agreabilă. De fapt, n-a fost niciodată.

— E posibil să-şi scurteze vizita, spuse James.

— Eu nu m-amestec, şopti grăbit Harold, uitîndu-se de jur-împrejur. De altfel, chiar pe voi vă căutam. Am aflat cîte ceva despre Ned Storham. Veştile nu-s chiar dintre cele mai bune, anunţă el, ştergîndu-şi cu batista fruntea transpirată.

Deși se găseau la umbră, obrazul bancherului era congestionat.

— Știți bine că pe-aici fiecare își face singur dreptate, începu Harold cu prudență. Dar am crezut de cuviință să vă spun că Ned Storham a pornit spre Musselshell.

Tăcu o clipă, uitîndu-se din nou în dreapta și în stînga.

— Nimeni din noi nu se va amesteca, nici nu-i va duce dorul.

— Îți mulțumesc că mi-ai dat de știre, Harold! spuse Adam, care aflase deja despre intențiile lui Ned, de la iscoadele lui din Virginia City.

Oricum, îl liniștea faptul că avea mîină liberă, nu pentru că nu s-ar fi apărat și singur, dar nu strica să se știe sprijinit de cei mai influenți oameni din oraș.

— Mie mi se pare că dreptul tău asupra pămîntului e cît se poate de întemeiat, declară Harold cu convingere. Blestematul nostru de guvernator n-a fost în stare să treacă prin Congres nici măcar o singură lege.

— Tata avea prieteni buni la Washington, explică Adam, și voia ca mama să trăiască liniștită, iar tribul ei să fie protejat.

— Da-da. Ei, nu-mi rămîne decît să vă urez noroc. În șleahta lui Ned s-au adunat numai netrebnici. Dacă-i iei tare, vor fugi ca iepurii.

— Așa-mi ziceam și eu, întări Adam.

— Avem arme destule și din cele mai bune, adăugă James.

— Bravo... V-ați gîndit bine... se grăbi să spună Harold, dînd semne de neliniște.

Ned Storham avea depuse în bancă sume uriașe și nu se cuvenea ca domnul Fisk să țină cu dușmanii lui. Mai existau destui care nu priveau cu ochi buni sîngele amestecat al lui Adam, deși nimeni n-ar fi îndrăznit să i-o spună în față. Contele de Castellux era o persoană de vază.

— Știi bine că judecătorul Parkman e de partea ta, în caz că vei avea necazuri cu moștenitorii lui Storham.

— Așa mi-a spus și el, zîmbi Adam. Mi-a trimis cîteva rînduri la hotel. Îți mulțumesc încă o dată, Harold.

Îi întinse mîna, într-un elan de sinceră recunoștință, știind că, pentru el, bancherul își riscase relațiile cu cei mai buni clienți.

— Atunci, vă las cu bine. Cînd se va termina povestea asta, veniți la noi la masă, împreună cu lady Flora.

— Cu mare plăcere, răspunse Adam. Poate-i vom da ocazia să ne scuture de toți banii.

— Numai pe tine! chicoti bancherul. Eu sînt cam bătrîn pentru mizele pe care joacă ea.

Flora și tatăl ei ajunseră în Helena tîrziu, spre după-amiază. Plecînd din tabăra de pe rîul Yellowstone, merseseră întins, oprindu-se o singură dată, la căderea serii, pentru a se odihni cîteva ceasuri. Îi însoțeau Henry, Alan și Douglas — o adevărată escortă. Cu toții pătrunseră în oraș, transpirați și plini de praf, sub soarele neîndurător al începutului de toamnă.

Pe stradă, Flora atrăgea toate privirile. De regulă, picioarele femeilor erau ascunse sub falduri voluminoase, așa că o tînără în pantaloni, înarmată și călărind ca un bărbat, nu putea să nu stîrnească suspiciune și curiozitate.

Borul larg al pălăriei de cow-boy îi umbrea fața, fără a reuși, însă, să-i ascundă frumusețea, nici părul arămiu și bogat, legat la ceafă cu o panglică neagră și subțire. Chiar de n-ar fi fost îmbrăcată bărbătește, oricum toți ar fi întors capul după ea.

Unii o recunoscuseră. Helena era un orășel destul de mic. Alții, care se opriseră s-o admire, se întrebau cine era. Numele ei trecea din gură în gură, printre întrebări și răspunsuri, comentarii și bîrfe, pe măsură ce grupul înainta pe strada mare, îndreptîndu-se spre șopronul cu cai și trăsuri de închiriat.

— E lady Flora... Iar cel de lîngă ea e taică-său... Un conte englez... Amîndoi călătoresc prin toată lumea...

— Se pare că i-a făcut curte Ellis Green...

— Într-o noapte, la Harold Fisk, i-a luat contelui din valea Aspen nu mai puțin de două sute de mii... Joacă pocher mai grozav ca un bărbat...

— Nu prea arată a bărbat...

— Asta a fost și părerea contelui... Cel puțin, așa umblă zvonul...

Între Banca Minerilor și biroul de avocatură al lui Cordell Harper se găsea prăvălia modistei Letitia Granville, a cărei vitrină largă dădea înspre stradă. Cum Cordell stătea de vorbă cu secretarul său chiar în prag, Letitia și cele două cliente ale ei se grăbiră să privească afară.

— Doamne, că frumoasă mai e! Una ca ea poate avea orice bărbat dorește, chiar fără titlul și averea lui taică-său...

Era un mare compliment, dat fiind că fusese rostit de Cordell Harper, omul cel mai avar din oraș.

— Hei, lady Flora! strigă el. Ce mai faci?

Flora întoarse zîmbind capul, ca să-i răspundă la salut. Una dintre clientele Letitiei încremeni pe loc, îngustîndu-și pleoapele ca o reptilă. O clipă mai tîrziu, contesa de Castellux își dezlegă panglicile pălăriei pe care o probase și, scoțînd-o, i-o întinse modistei durdulii, care se agita în jurul ei.

— Trece-o în contul soțului meu și trimite-mi-o la familia Fisk.

Își puse din nou toca de catifea mov, aranjîndu-i penele în grabă și, aruncînd o privire rapidă în oglindă, se ridică brusc și ieși din prăvălie, fără un cuvînt.

— Ce zici de asta? murmură Letitia către cealaltă clientă, făcînd semn înspre Isolde, care se îndepărta cu pași mari. Aia din stradă e amanta soțului ei...

— Eu l-am văzut pe conte dansînd cu lady Flora în noaptea cînd s-au cunoscut, la balul judecătorului Parkman din Virginia City... zise pe nerăsuflate Effie Humphries. Îți jur, dragă Letitia, că în salon se ridicase temperatura cu cîteva grade. Fiecare doamnă își ștergea fruntea cu batista, mai ales cînd amîndoi au părăsit balul.

— Am auzit şi eu destule despre incidentul cu pricina, îi destăinui doamna Granville, ahtiată după bîrfe şi scandaluri. Oare unde s-o fi dus contesa?

— Dacă avem grijă să nu fim văzute, sugeră clienta, ducînd un deget la buze şi arătînd spre vitrină, vom putea afla îndată.

Isolde se opri o clipă pe marginea trotuarului, exact atît cît să-şi dea seama încotro se îndrepta Flora. Văzînd că grupul descalecă în faţa şopronului cu trăsuri de închiriat, în ochi i se aprinse o luminiţă răutăcioasă. Ca o fiară adulmecîndu-şi prada, trase aer în piept şi, surîzînd, porni hotărîtă în direcţia noilor veniţi.

— De ce nu te duci la „Casa Plantatorilor"? îşi îndemnă George Bonham fiica, în timp ce dezlega bagajele de peşaua calului. Venim şi noi îndată.

— Nu zic nu, surîse fata. După o zi de stat călare, gîndul unui pat curat şi moale mi se pare un paradis.

— Poate comanzi şi masa pentru toţi, adăugă contele, punînd jos sacul de călătorie. Şi ceva de băut, dar cît mai rece.

— S-a făcut, încuviinţă Flora. Crezi că Adam se mai găseşte în oraş? întrebă ea.

Deşi toate urmele duceau înspre Helena, odată ajunşi aici, le era aproape cu neputinţă să-l descopere.

— Aflu eu curînd, o linişti tatăl ei. Acum du-te. A fost un drum obositor.

„Păşeşte ca un călăreţ", remarcă dispreţuitoare Isolde, urmărind-o cu privirea cum se îndrepta spre „Casa

Plantatorilor". Nu era de mirare că o plăcuse Adam. Contele trăise prea multă vreme în sălbăticie — își zise ea, înaintînd pe trotuarul de scînduri, cocoțată pe tocurile înalte ale pantofilor — așa că-și pierduse gustul pentru feminitate.

Sau poate că domnișoara Bonham găsise noi mijloace de a-i fi pe plac. Oare să se fi plictisit Adam de femeile cu maniere? Oricare ar fi fost adevărul, ea una ținea s-o facă pe intrusă să priceapă odată pentru totdeauna că Isolde de Plesy de Castellux avea intenția *să rămînă* contesa de Castellux. Titlul lui Adam îi aparținea prin căsătorie și nici prin minte nu-i trecea să renunțe la el pentru că soțul se înamorase de ultima femeie cu care se culcase.

Părul blond al Isoldei strălucea în soare, astfel încît Flora o zări încă de departe.

— Fir-ar să fie! înjură ea pe înfundate.

Știa că nevasta lui Adam se afla în oraș, dar cum dracu' îi ieșise în cale tocmai acum, în *această* după-amiază? Blestemata! Ah, ce ghinion!

Hotărî să treacă pe lîngă ea, făcîndu-se că n-o cunoaște. Chiar așa! Doar nu erau singure pe toată strada! Cu siguranță că Isolde nu va îndrăzni să-i facă o scenă.

Totuși, își adună curajul, pregătindu-se pentru orice eventualitate.

Cîteva clipe mai tîrziu, Isolde se opri în fața ei, blocîndu-i calea cu imensa ei crinolină. Luîndu-și un aer agresiv, cercetă cu dispreț ținuta neobișnuită a Florei.

— El te place îmbrăcată așa? zîmbi ea batjocoritor, fiecare cuvînt sunînd a insultă.

— Mai mult decît pe dumneata, oricum te-ai îmbrăca! replică liniștită Flora, deși, în sinea ei, regreta că nu purta o rochie, ca să nu mai fie ținta ironiilor contesei. Acum, te-aș ruga să te dai deoparte, nu văd ce-am avea de discutat. Între noi două nu există nici un punct comun.

— Ba da, un bărbat! murmură Isolde cu un zîmbet malițios, aplecîndu-se ușor spre Flora. Sînt convinsă că-i mai mult decît un punct comun.

— N-avem nimic de împărțit, decît poate aerul pe care-l respirăm în Helena. Adam nu-ți aparține, așa că nu-i proprietatea noastră comună.

— Tribunalul ar putea fi de cu totul altă părere.

— Nici un tribunal nu ți-l va da înapoi, prin urmare, de ce nu-l lași în pace? propuse Flora, fără să se tulbure. Doar nu-l iubești.

— Iubirea-i un sentiment inutil, replică disprețuitoare Isolde. În schimb, el și cu mine sîntem căsătoriți și asta-i o situație *irevocabilă*.

Remarcă, satisfăcută, grimasa de durere de pe chipul domnișoarei Bonham.

— Atunci, îți urez toate cele bune în căsnicie... murmură Flora și încercă să-și facă loc pe lîngă contesă, dîndu-și seama că orice discuție era de prisos.

Isolde întinse umbrela, tăindu-i calea.

— Niciodată nu va fi al tău, zise ea cu răceală, proptindu-și umbrela în pîntecele Florei. Chiar dacă va supraviețui confruntării cu Ned Storham, se va plictisi și de tine, așa cum s-a plictisit de celelalte. Nici nu mai știu cîte-a avut în patul lui. Dar îmi închipui că nu-ți spun o noutate... adăugă contesa, încîntată că săgețile ei își atinseseră ținta.

Într-adevăr, Flora era albă ca varul.

— Vom avea un copil, declară domnișoara Bonham după o scurtă tăcere.

Dorea ca această femeie dură și rece să afle totul. În fața cruzimii Isoldei nu putea riposta decît cu propria-i cruzime.

— Nu zău! exclamă contesa, cîtuși de puțin impresionată. Au mai recurs și altele la astfel de tertipuri.

— Nu-i un tertip, ci un miracol. Dar nici nu mă aștept să înțelegi.

Și, apucînd cu putere mînerul învelit în mătase, smulse umbrela din mîna înmănușată a contesei.

O fracțiune de secundă, Isolde își pierdu cumpătul.

— Uite ce e, vorbi Flora, luptînd să-şi ţină firea. De-acum încolo, găseşte-ţi alţii pe care să-i hărţuieşti. Mie nu-mi trebuie titlul lui Adam. Al meu e prea de-ajuns. N-ai decît să rămîi contesă de Castellux, dac-aşa poftesti. Ai binecuvîntarea mea.

Zicînd acestea, sprijini umbrela de zidul magazinului „Sherman".

— Îndrăzneşti să mă faci de rîsul lumii, nerusinato? mîrîi Isolde.

Îşi înşfăcă umbrela şi, simţindu-se mai sigură pe sine, adăugă:

— Ai să blestemi şi ziua cînd m-ai cunoscut. N-ai să mai cutezi în vecii vecilor să scoţi nasul în societate.

— Arareori mă interesează societatea, replică Flora. Dar, chiar şi-atunci, graţie averii mele, pătrund nestingherită oriunde aş dori. Ştii bine că aşa stau lucrurile, Isolde. Molly ţine casă deschisă pentru toată lumea. Ah, fiindcă veni vorba — rîse ea, trecînd pe lîngă contesă — află că deja mi-au crescut sînii.

În clipa următoare, îşi regretă cuvintele. Dar nu se mai putuse abţine. Fusese o remarcă grosolană, chiar dură — oricum, total nepotrivită cu ocazia.

Însă privirea nimicitoare a Isoldei o convinse că nu era cazul să aibă remuşcări.

— Ar fi trebuit să te ucid încă de-atunci, la Saratoga... murmură ea pe un ton care-o făcu pe Flora să-i îngheţe sîngele în vine.

Întorcîndu-se spre înalta doamnă în veşminte demne de saloanele şi bulevardele pariziene, domnişoara Bonham şopti abia auzit:

— Du-te acasă, Isolde. Pleacă. Luptînd cu mine, n-ai nici o şansă să cîştigi. Dar mai ales nu uita că pot şi eu să te ucid...

O auzi pe contesă scuipînd în urma ei. Fără a-i mai da vreo atenţie, se îndreptă spre „Casa Plantatorilor". Îşi zise că, la urma urmei, obţinuse o mică victorie. Cîtă lume se putea lăuda că a lăsat-o pe Isolde fără replică?

Capitolul 25

Ieşind din restaurantul hotelului „Casa Plantatorilor", Adam, Molly şi Henrietta dădură cu ochii de Flora şi lordul Haldane. Contele, care sosise curînd după fiica lui, se afla la recepţie, pentru a rezerva o cameră, iar Flora aştepta, odihnindu-se, într-un fotoliu. Stînd cu capul rezemat de spătarul tapiţat cu catifea, îl zări pe Adam printre pleoapele pe jumătate plecate.

Deschise brusc ochii, pregătindu-se să-i iasă în întîmpinare cu zîmbetul pe buze, dar Adam înlănţui cu braţul mijlocul doamnei Fisk. Îndată îşi făcu apariţia şi Henrietta, şi toţi trei păşiră pe covorul care ducea în hol.

Zîmbetul îi îngheţă pe buze. Totuşi, cu o urmă de luciditate, încercă să-şi spună că, probabil, scena avea o explicaţie.

Adam o zări de îndată ce se ivi dintre ghivecele cu palmieri. Prezenţa ei neaşteptată îl puse pe gînduri.

— Eşti cam departe de tabără, zise el netulburat, cu ochii la hainele prăfuite ale fetei.

În timp ce vorbea, se desprinse de lîngă Molly.

— Te credeam în Yellowstone, adăugă, cu o undă de reproș.

— Mi-am dat seama, replică Flora. Te-am deranjat cumva?

— Adam a avut amabilitatea de-a ne invita la masă, interveni Molly. De fapt, am sărbătorit apropiata plecare a musafirei mele, contesa de Castellux.

— Ați sărbătorit?

— Isolde pleacă la noapte în Europa, preciză Adam.

— Ești chiar așa de sigur? insistă Flora, cu un aer neîncrezător. Am întîlnit-o în oraș și mi s-a părut mai decisă ca oricînd să-și mențină poziția.

— Atunci... primește, te rog, scuzele mele... pentru Isolde! spuse Adam, sperînd că nu va mai avea ocazia să rostească astfel de vorbe. Întotdeauna a fost o femeie dificilă.

— Și chiar mai mult de-atît. Eu, una, n-aș conta că pleacă.

— Poate vrea numai să aibă ultimul cuvînt, își dădu cu părerea Adam, luînd-o de mînă pe Flora.

Nu dorea să discute despre prezența Isoldei în Montana. Flora nu părea prea tulburată de întîlnire și, oricum, pînă la căderea serii, nevastă-sa va fi departe.

— În orice caz, nu va aștepta să se schimbe vremea, începu el să vorbească, oferind explicația dinainte pregătită. Dacă ninge, zăpada ar putea acoperi drumurile, ori ea nu va risca să piardă sezonul la Paris. De data asta, sînt convins că pleacă, în mare parte grație doamnei Fisk, care a ajutat-o să-și facă mai repede bagajele. Așa că — zîmbi spre Molly — o invitație la masă e o răsplată mult prea mică.

— Ce ciudată trebuie să vă pară situația aceasta! se adresă Flora lui Molly, înțelegînd motivul veseliei lui Adam. Vă mulțumesc și eu din inimă.

— Lady Flora, aici la frontieră auzim fel de fel de povești, replică Molly. Unele chiar violente. Contesa nu s-a simțit niciodată legată de ținutul nostru. Întotdeauna s-a plîns că-i prea mult praf... surîse ea, cu ochii la hainele colbuite ale Florei.

— Mă tem că n-ar fi de acord cu ținuta mea, replică Flora, privindu-și pantalonii și cizmele cu urme de noroi. Dar abia am sosit și n-am avut timp să mă schimb.

— Sper că n-ai venit singură! zise Adam, rotindu-și ochii prin hol.

— Sigur că nu. Tata-i la recepție, să rezerve cameră, iar Alan, Douglas și Henry trebuie să sosească de la centrul de închiriere.

— N-ar fi trebuit să te aventurezi așa departe. Ești obosită? Cred că ți-e foame! rîse el, știind că, de cînd rămăsese însărcinată, Flora avea o poftă de mîncare uluitoare.

Brusc, își aduse aminte că nu erau singuri și tonul lui grijuliu și intim le făcea pe celelalte două femei să se simtă în plus.

— E timpul să plecăm, se scuză Molly. Mulțumim pentru invitație, Adam. Cele mai bune urări pentru amîndoi.

— Dar Adam nu v-a spus despre copil! exclamă Flora. Sîntem atît de fericiți, nu-i așa, iubitule? gînguri ea, învăluindu-l într-o privire drăgăstoasă.

Luat prin surprindere, Adam se înecă și începu să tușească.

— Într-adevăr, e o mare binecuvîntare! declară el, cu mîndrie bărbătească.

— Se va naște la primăvară, adăugă Flora, cu ochii strălucind de bucurie. Sau, cel puțin, așa zice Crin-de-Primăvară. Eu sînt cumplit de neștiutoare. Adam a trebuit să mă convingă că nu visez.

Molly își spuse că i-ar fi plăcut grozav să asiste la așa o scenă: bărbatul care avusese grijă să-și ia numai amante cu experiență, explicîndu-i naivei sale partenere tainele maternității.

— Excelent, aprobă volubilă doamna Fisk. Primăvara-i un anotimp cît se poate de potrivit.

— Oricînd s-ar fi întîmplat, ar fi fost la fel de bine, rîse Adam, îmbrățișînd-o pe Flora chiar acolo, în văzul lumii.

— Vezi că se uită toți la noi... murmură ea, aruncîndu-i o privire languroasă.

— Au și de ce, replică Adam, luînd-o în brațe, fără să-i pese că hainele prăfuite ale Florei îi murdăreau costumul negru și elegant. La revedere, Molly! La revedere, Henrietta! zise el, zîmbind vesel. Flora și cu mine avem ceva de discutat.

O luă pe după umeri, conducînd-o spre scară, și-o sărută zgomotos. Toți cei aflați în hol tăcură brusc, privindu-i uluiți.

— Să știi c-o iubește cu adevărat, mătușă... spuse întristată Henrietta cu ochii la Adam, care urca scările acoperite cu covoare roșii, ținînd-o în brațe pe Flora. Ai văzut cum i-a surîs cînd a venit vorba de copil? Nu va fi al meu în vecii veciloc! se văită ea.

— Mă tem că ai dreptate, draga mea... o compătimi Molly, bătînd-o ușor cu palma peste mîna înmănușată. Și eu sînt surprinsă. Nu-mi închipuiam să-l văd vreodată pe Adam Serre îndrăgostit. Totuși, îmi pare bine pentru el. În ultimii ani a avut o viață tare chinuită. Dacă Isolde are de gînd să mai rămînă mult, să știi c-o strîng de gît cu mîinile mele. Nu-ți fă griji, fetițo! o liniști ea pe Henrietta. Ești tînără, atrăgătoare și foarte bogată. Nu vei duce lipsă de petitori.

— Dar nici unul nu va fi așa frumos ca Adam... șopti, înfiorată, Henrietta.

— Ia să ne gîndim, propuse Molly, luîndu-și nepoata de mînă și pornind spre ieșirea hotelului. Ce-ai zice să-l poftim mîine la cină pe Ellis Green? E un tînăr încîntător. Sigur, ar fi trebuit invitat mai din timp, dar unchiul îl va convinge să vină. Pe cine să mai chemăm? Crezi că Maud Hanley ar fi dispusă să ne viziteze, împreună cu soțul? Sau poate simpaticul domn Belton...

— Ah, mătușico! oftă Henrietta, în parte consolată. Crezi că Ellis Green mă va băga în seamă? E atît de frumos!

— Eu cred nu numai că te va băga în seamă, dar că te va place foarte mult! o asigură Molly.

Doamna Fisk știa că Ellis Green va fi atras de milioanele tatălui Henriettei, întrucît și el — ca și întreaga sa familie — nutrea ambiții politice. Cu același spirit practic care a preschimbat politica într-o artă a compromisurilor, tînărul va înțelege ce util era să se înrudească îndeaproape cu o familie atît de influentă ca cea a Henriettei. Trebuia negreșit să-i atragă atenția lui Harold să-i spună, în treacăt, lui Ellis că zestrea generoasă a Henriettei includea și o casă impunătoare în Washington.

— E așa de înalt, gînguri Henrietta, și-așa de bine-crescut! Gura cărnoasă i se lăți într-un zîmbet.

— Cu ce să mă îmbrac, mătușă?

Molly își zise cu cinism că, după toate aparențele, pierderea lui Adam n-o lăsase cu inima zdrobită. Dar, la optsprezece ani, cîte suflete rămîn neconsolate?

— N-ar fi trebuit să vii! zise Adam, închizînd ușa cu piciorul. Dar acum, că ești aici, nici nu-mi puteam imagina o după-amiază mai plăcută.

— Te gîndești la ceva anume? surîse Flora. Te previn că, după ce-am văzut cu cît jind te privea Henrietta, am devenit nespus de posesivă.

Adam se sprijini de ușă, privind-o amuzat.

— Atunci, probabil nu vrei să fim deranjați. N-ar trebui să-i spui tatălui tău unde ești?

— Dumnezeule! exclamă Flora. Am uitat. Dă-mi drumul. Unde-i clopoțelul, s-o sun pe cameristă? Dă-mi drumul, Adam, n-auzi?

— Fii pe pace, iubito! rîse Adam. George ne-a văzut.

— Ești sigur?

— Ne-a zîmbit și ne-a făcut semn cu mîna, așa că sînt *cît se poate* de sigur... replică glumeț Adam.

— Nu crezi c-ar fi cazul să te porți mai frumos cu mama pruncului tău? întrebă Flora, tuguindu-și buzele cu un aer seducător.

— Cum de nu! Îndată! murmură el, privind-o cu ochi arzători.

— În acest caz — șopti ea cu glas ademenitor, ațintindu-și asupra lui ochii violeți — să știi că te-am iertat.

Petrecură toată după-amiaza în pat, dăruindu-se plăcerii simțurilor, în timp ce James stătea de vorbă cu lordul Haldane despre campania împotriva lui Ned Storham.

— Nu știu dac-am s-o pot convinge pe Flora să nu se amestece, îi destăinui contele. De fapt, mă cam îndoiesc de reușită.

— La un moment dat, Adam nu va mai fi de acord cu prezența ei. Îl cunosc bine.

Contele zîmbi.

— Să vedem ce va face, pentru că Flora-i groaznic de încăpățînată. Dacă i-a intrat ceva în cap, nici pomeneală să se răzgîndească. Eu am renunțat de multă vreme să mai intervin în viața fiicei mele. Pe urmă, trebuie să-ți mărturisesc că ajutorul ei nu-i deloc de lepădat. Se pricepe de minune să tragă cu arma.

Deși James știa că, în anumite împrejurări, tradiția indienilor Absarokee îngăduia participarea femeilor la luptă, totuși era convins că Adam nu va fi de acord ca Flora să-l însoțească într-o misiune atît de primejdioasă.

Ned Storham dorea să-și răzbune fratele, ucigîndu-l pe Adam — fără a mai pomeni de faptul că pusese ochii pe pămînturile contelui de Castellux.

— Ce arme ați adus cu voi? întrebă James, curios să afle dacă se puteau servi de ele.

— Carabine „Winchester" noi-nouțe și revolvere „Colt", precum și cîteva puști de vînătoare de-ale mele, cu care poți să tragi de la 1500 de pași. M-am gîndit că nu ne-ar strica să le-avem cu noi.

Lordul Haldane știa că, datorită numărului lor restrîns, indienii Absarokee recurgeau la tactica hărțuirii inamicului, evitînd confruntările directe, întrucît nu-și permiteau pierderi prea mari.

— Alan și Douglas se pricep să le mînuiască? insistă James, luînd în considerare toate posibilitățile.

— Amîndoi sînt țintași neîntrecuți. Alan se mîndrește cu faptul că nu găurește fără rost blana unui animal. Îi place să folosească o pușcă mică, cu douăzeci și două de focuri, care omoară fără a produce stricăciuni. Douglas e la fel de bun. Henry a învățat să tragă pe cînd era copil și se lupta cu paza de frontieră din Cornwall. Fiecare glonț al lui își atinge ținta. Dar Flora îi întrece pe toți trei. Cred că Adam a avut prilejul să constate cu ochii lui.

La fel și James, pe cînd cei doi Bonham-i se aflau la ranch. Într-adevăr, măiestria fetei era impresionantă. Ochea cu repeziciune și apăsa pe trăgaci fără șovăială, trăgînd un număr uimitor de focuri în numai cîteva secunde.

— Sînt convins că prezența ei i-ar face bine lui Adam, încuviință James. Dar să nu uităm că-i însărcinată.

— Am încercat s-o previn. Sînt convins că și Adam, dar ea-i de cu totul altă părere. Ține morțiș să-l apere pe Adam ca nu cumva copilul ei și Lucie să rămînă fără tată... zise contele ridicînd din umeri, în ciuda expresiei din ce în ce mai încruntate a lui James. Eu sînt aici ca s-o sprijin, indiferent de hotărîrea pe care o va lua.

Zîmbi spre comesceanul său.

— De altfel, asta fac de foarte multă vreme.

În acest timp, Adam stătea lungit în pat, admirînd-o pe Flora, întinsă lîngă el, cu o expresie încruntată pe chip.

— Draga mea, știi bine cît te iubesc, spuse el cu blîndețe, dar nu te pot lua cu mine. Aici nu-i vorba de o înțelegere între gentlemen-i care respectă eticheta, eliberînd prizonierul în schimbul răscumpărării. Nu-i treabă de femeie, așa că încetează să mă mai privești așa. Știu bine că poți face multe lucruri la fel de bine ca și mine: tragi cu arma fără greș, ca un bărbat — poate ești chiar mai pricepută decît mulți — dar, dacă m-ai însoți, mi-aș face tot timpul griji pentru tine și pentru copil, ceea ce nu-mi îngădui cu nici un preț. Pur și simplu m-ai încurca.

— Îți închipui că ai dreptate, nu-i așa? replică ea înciudată.

Adam oftă exasperat. Discuția risca să se prelungească.

— Sînt convins că am dreptate, declară el cu fermitate. Încă de la cincisprezece ani particip la lupte și efectul benefic al amuletei mele se datorează în bună parte faptului că *nimic* nu mi-a distras atenția de la scopul pe care-l urmăream. Lucie înțelege asta. Poate că-i nevoie de o credință simplă, ca a ei. Știe că întotdeauna mă întorc acasă. Însă eu trebuie să fiu sigur că hotărîrile mele nu se vor datora nici îndoielii, nici temerilor, nici prudenței. În luptă te bazezi exclusiv pe energie, care-ți pune în mișcare trupul și mintea. Lasă-mă să mă ocup de Ned Storham fără grijă că unul din pistolarii lui plătiți ar putea trage un glonț în căpșorul tău frumos. Te rog, iubito... șopti el.

— Nu vreau să spun „da"... murmură fără tragere de inimă Flora. Dar dacă accept — urmă fata, înțelegînd că prezența ei punea în primejdie viața lui Adam — tu ce vei face pentru mine?

— Mă voi întorce cît mai curînd, făgădui tînărul, mulțumit că, în cele din urmă, Flora cedase. Dacă dorești, așteaptă-mă aici. E mai aproape de Virginia City.

— Ned se află în Virginia City?

— Se pare că da, zise el evaziv. Aveam de gînd să plecăm chiar în după-amiaza asta, dar, pentru c-ai venit tu, nu-i nici o nenorocire s-o lăsăm pe mîine dimineață.

Pierdea un timp prețios, dar nu imposibil de recuperat.

— Hai să luăm cina la restaurantul hotelului, propuse el, atingîndu-i buzele cu vîrful degetului. Știi că niciodată n-am servit masa acolo împreună? Dă-mi voie să mă mîndresc cu tine. Ți-ai adus vreo rochie sau trebuie să-ți perii pantalonii? adăugă el, rîzînd.

— Se presupune că trebuie să mă arăt supusă și înțelegătoare? murmură Flora.

— Ți-aș fi nespus de recunoscător, *bia*! răspunse Adam, zîmbind ca un copil.

— Am o rochie, îl informă fata. Voi primi și o răsplată pentru înțelepciunea mea?

— Da, dar nu de la „Tiffany".

— Eu nu-s Isolde.

— Atunci, înseamnă că dorești ceva mai personal, precizâ Adam, cu un surîs seducător.

— Ai ghicit!

— Un sărut? glumi el.

— Pentru început, merge! se învoi Flora, strecurîndu-și degetele prin părul lui mătăsos și trăgîndu-i capul spre ea.

Ceva mai tîrziu, cînd reveniră la realitate, Flora zise:

— E pentru a treia oară cînd te uiți la ceas. Te reții cumva de la vreo treabă importantă?

Adam observă că se făcuse șase și jumătate. Privi spre Flora, apoi se aplecă și-i sărută obrazul îmbujorat.

— Mă gîndeam să mă întîlnesc cu James ca să vedem calul pur-sînge pe care-l vinde Daniel McGillvray, minți el. Dar James se poate duce fără mine.

Nu prea avea cum să verifice el însuși dacă Isolde plecase. Oricum, James și însoțitorii lui se puteau descurca și singuri.

— Dacă vrei, du-te! îl îndemnă Flora. Eu trebuie oricum să-mi spăl părul, dacă-i vorba să cinăm la restaurant. Durează ceva timp pînă mă usuc. McGillvray stă departe?

— Sus, pe coastă... răspunse Adam, răsuflînd ușurat.

Prefera să vadă cu ochii lui plecarea Isoldei. Ca să poată crede că era adevărat.

— Mă întorc într-o jumătate de oră, anunță el. Ești sigură că n-ai nimic împotrivă?

— Cît se poate de sigură, zîmbi Flora.

Se întinse alene, apoi privi la ceas.

— Pînă atunci cred că nu apuc nici măcar să-mi termin baia.

Așadar, în aceeași seară, pe cînd familia Fisk admira apusul soarelui undeva pe dealurile din vestul orașului, iar servitorii se bucurau de o după-amiază și o noapte liberă, doi bărbați își făcură apariția la conacul Fisk, luînd-o prin surprindere pe contesa de Castellux, care scria ceva în bibliotecă. O legară repede de mîini și de picioare, punîndu-i un căluș în gură, apoi o scoaseră afară din casa pustie, așezînd-o în trăsura care aștepta în fața intrării de serviciu.

— Văd că ești îmbrăcată de călătorie, remarcă Adam, ivindu-se în dreptul portierei, cu biletul Isoldei în mînă.

Își măsură din cap pînă în picioare nevasta legată fedeleș și zise:

— Mă bucur că te-ai învoit pe dată să părăsești conacul. Oricum, dacă-l întîlnesc pe Ned, am să-i transmit că te-ai răzgîndit și că nu te mai măriți cu el. Păcat, pentru c-ai fi reușit să-l ucizi cu mai multă cruzime decît intenționez s-o fac eu.

Înălță din umeri și vîrî biletul în buzunar.

— Din păcate, nu-mi permit s-aștept pînă atunci. Timpul meu e foarte limitat. Rămîi cu bine, Isolde, n-am să uit cît voi trăi cei cinci ani de iad petrecuți alături de tine.

Fără a-i lua în seamă privirea veninoasă, trînti portiera, o încuie și-i înmînă cheia unuia din oamenii săi, care urma să însoțească prizoniera pînă la tren.

— Crezi că se va întoarce? întrebă James, cu ochii la trăsura care cobora în goană dealul.

— Probabil că nu, replică scurt Adam, dar după ce voi obține anularea, puțin îmi pasă.

— Acum sîntem gata să-l înfruntăm pe Ned Storham? Îmi închipui că nu-l vei pune cu botul pe labe la fel de ușor ca pe Isolde.

— Depinde de fidelitatea celor pe care i-a tocmit. După părerea mea, nu le-a plătit prea mult. Oricum, vom afla curînd.

Adam și Flora coborîră din cameră foarte tîrziu, spre ora zece seara, întrucît la întoarcere, Adam se îmbăiase împreună cu ea, iar pînă să se îmbrace pentru cină, găsiseră prilejul de a mai face dragoste.

James și George Bonham îi întîlniră la bar și toți patru petrecură o seară foarte plăcută. Nimeni nu deschise discuția despre eventuala participare a Florei la confruntarea cu Ned Storham, conversația mărginindu-se la subiecte mai puțin spinoase.

Tîrziu, în aceeași seară, cînd stăteau în pat îmbrățișați, Adam murmură:

— N-am știut că ești în stare de iubire totală. Mi-e nespus de drag să-ți simt trupul lipit de-al meu sau să ies cu tine în lume, ca în seara asta. Te iubesc în orice clipă.

— Sîntem foarte norocoşi, şopti Flora. Eu n-am crezut niciodată în dragoste. În pasiune, da — dar nu în dragoste. Şi cînd mă gîndesc că eram gata să refuz invitaţia la balul judecătorului Parkman!

— Iar eu am venit pentru că trebuia să înfrunt opinia publică... zîmbi Adam. Intenţionam doar să-i prezint judecătorului omagiile mele şi să mă retrag.

— Şi tocmai atunci te-am sedus eu, rîse Flora.

— Îţi voi fi recunoscător cît voi trăi, surîse el. Tu m-ai ajutat să revin la viaţă.

În aceeaşi seară, după ce Flora adormise, Adam se furişă afară din cameră. Vrînd să evite alte discuţii dimineaţa, avea de gînd să-l găsească pe Ned Storham şi să termine cu el o dată pentru totdeauna. În ani întregi de lupte şi incursiuni războinice, nu se simţise niciodată atît de încrîncenat, atît de pornit să-l distrugă pe omul care-i ameninţa liniştea abia recăpătată.

— Hai să isprăvim cu treaba asta! zise el scurt către James, ca şi cum capul lui Ned Storham ar fi fost preţul sîngeros pentru pacea lui sufletească.

Porniră spre miazăzi, prin pîcla cenuşie a zorilor: patruzeci de oameni, călare pe ponei de război, călîţi în ani întregi de lupte şi însufleţiţi de dorinţa de a-şi apăra ţara, familia şi viitorul.

La prima geană de lumină, Flora deschise ochii. Se îmbrăcă repede cu hainele de călărie şi se duse să-şi trezească tatăl. Îl găsi servind micul dejun, cu ziarul în mînă.

— Te aşteptam, zîmbi el. Am aici nişte ceai mai slab şi pîine prăjită. Ai dormit cam mult.

— Adam are un talent grozav de-a se furișa fără a face cel mai mic zgomot. Ferească Dumnezeu să-i dea prin cap vreodată să mă strîngă de gît în toiul nopții! Iar de dormit, am dormit mai mult, într-adevăr. Din cauza copilașului.

Surîzînd, se așeză în fața contelui și întinse mîna după ceainic.

— Pari a fi gata de plecare.

— Te așteptam pe tine. Cum aseară n-ai pomenit nimic despre o eventuală urmărire a lui Ned Storham, am presupus că intenționai s-o pornești spre sud. N-ai vrut să-l minți de la obraz pe Adam, nu-i așa? adăugă el rîzînd, apoi, împăturind ziarul, îl puse deoparte și sălță capacul de argint de pe platoul cu șuncă.

— Ești uimitor, tată! exclamă Flora, ascunzîndu-și zîmbetul în spatele ceștii cu ceai.

— Ani de-a rîndul am învățat să-ți citesc gîndurile, draga mea! răspunse contele, punîndu-și pe farfurie o felie de șuncă. Trebuie să recunosc că nu mi-ar prinde rău să-mi mai dezmorțesc puțin mîna pe pistolarii lui Storham — evident, de la distanță, pentru că acum trebuie să te gîndești și la copil. Am impresia că nu vrei să mănînci... adăugă el, punînd la loc capacul pe platou.

— Îmi închipui că nu te-ar încînta să mă vezi dînd tot afară... Mai curînd, la prînz. La ora aceea, voi putea mînca de toate.

— Am cerut să ni se pregătească niște hrană rece, spuse George Bonham, servindu-se cu ouă jumări. Crezi c-ai să suporți călătoria? întrebă el, îngrijorat, văzîndu-i trăsăturile crispate.

— Tată, te rog din suflet, pune la loc capacul peste ouăle alea! Așa! Acum e mult mai bine. Mirosul... E prea devreme să mănînc.

Se rezemă de spătarul scaunului, sorbind ceaiul puternic îndulcit.

— Au plecat la ora patru, preciză contele, tăind șunca.

— Ceva mai mult de o oră, întări Flora, aruncînd o privire către ceas. Ceilalți sînt gata?

Taică-său încuviință din cap, continuînd să mestece.

— Va să zică, din cauza mea s-a întîrziat plecarea?

Contele înghiți și zise:

— Adam n-a ajuns prea departe. Indienii au grijă să nu-și obosească prea mult caii cînd îi așteaptă un drum lung.[XVII] Bea-ți ceaiul liniștită.

Alan, Douglas și Henry așteptau sub șopronul cu trăsuri de închiriat. Caii fuseseră înșeuați, bagajele suite în șa, iar armele pregătite cu grijă. Cei trei bărbați o protejaseră pe Flora în cursul călătoriilor prin întreaga lume, în comparație cu care statul Montana părea mult mai puțin periculos.

În plus, fiecare din ei avea gustul aventurii, altfel și-ar fi dedicat viața unor ocupații mai puțin riscante. Prin urmare, în acea dimineață, toți erau cît se poate de bine-dispuși.

— Ți-am legat vesta la oblînc, în caz că ai nevoie de ea pe drum! zise Henry, ajutînd-o pe Flora să urce în șa. Pușca „Tanser" e în față, „Winchester"-ul la spate, iar „Colt"-ul în teaca lui... adăugă, arătînd spre teaca de piele agățată de mînerul șeii. Uite și plosca cu apă, urmă el, bătînd cu palma în recipientul de oțel.

Vorbea ca o dădacă grijulie, deși indicațiile lui vizau obiecte nu dintre cele mai pașnice. Dar cum veghea de ani întregi asupra Florei, tonul poveței sale nu mai mira pe nimeni.

Flora îi mulțumi, zîmbind, și începu să verifice dacă armele erau încărcate, așa cum învățase încă de pe cînd era o copiliță.

— Știți cumva cum arată Storham ăsta? întrebă Alan, un bărbat înalt, slab și prelung la față, cu părul de culoarea morcovului și ochii arzători, ca un sfînt al războinicii.

— Scund, lat în umeri, roșcovan la obraz și cu păr cînepiu. Îl însoțește o șleahtă de derbedei, preciză laconic Douglas.

Fire meticuloasă, întotdeauna avea grijă să culeagă informații amănunțite.

— Am auzit că nu-i prea iute de mînă. Se bizuie mai degrabă pe golanii lui și pe avantajele atacului prin surprindere.

— N-am intenția să mă apropii atît cît să-i văd obrazul roșcovan, remarcă George Bonham. Nu uitați că ne aflăm aici ca ajutoare, nu ca forță principală de asalt.

— Ne aflăm aici pentru ca pruncul meu și Lucie să aibă un tată, murmură Flora. Și vom face tot ce ne va sta în putință ca să ne atingem scopul.

Bărbații schimbară între ei o privire rapidă.

Cu o seară în urmă, contele le explicase limpede în ce consta misiunea lor. Adam Serre trebuia cu orice preț să rămînă în viață. Dar nu și cu riscul vieții fiicei lui.

Îndrăzneala și curajul Florei erau contrazise de înfățișarea ei modestă și nevinovată: bluză albă de pînză, pantaloni negri de călărie, părul strîns la spate și cercei cu perle în urechi.

— Nu te teme, lady Flora, răspunse Henry. Cu însoțitori ca ai lui, contele de Chastellux nu va avea nevoie de prea mult ajutor. Oricum, noi sîntem gata să-l sprijinim dacă e cazul.

Capitolul 26

Descoperiră că Adam o luase spre sud-vest. Urmele indicau un grup mai mare de călăreți care se deplasau cu mare viteză.

— Probabil c-au aflat unde se ține Ned Storham, zise contele, încălecînd din nou. Adam călătorește ziua în amiaza mare și nu mai încearcă să-și ascundă urmele. Dacă Ned ar fi fost pe-aproape, s-ar fi purtat cu mai multă băgare de seamă.

— Vom reuși să-i ajungem din urmă? întrebă, îngrijorată, Flora.

— Din păcate, înaintează mai repede decît credeam. Oricum, nici noi nu sîntem prea departe.

Telegrama primită de Adam în Helena, de la oamenii lui aflați în urmărirea lui Ned Storham, preciza nu numai direcția în care o apucase acesta, dar și numărul însoțitorilor săi.

Adam știa că o șleahtă de cincizeci de indivizi tocmiți ca să omoare indieni nu reprezentau o forță, ci o adunătură. La prima înfruntare, Ned avea să descopere pe ce dăduse banii.

În schimb, indienii lui Adam știau să lupte și erau decișiși să-și apere pămînturile. Mai mult decît atît, aveau arme redutabile și fiecare dispunea de muniție suficientă.

Se îndreptau spre stîncile de la cotul mare al rîului Elk, cu gînd să-l aștepte pe Ned Storham în această fortăreață naturală.

Dimineața era frumoasă, caldă și însorită.

Deși toamnă, vara părea să întîrzie pe cîmpiile din nord, în ținutul pe care tribul lui Adam luptase să-l apere de invazia dușmanilor încă din cele mai vechi timpuri. Ned Storham nu avea nici un drept asupra acestor locuri, nici un drept să calce pe pămînturile indienilor. Astăzi urmau să-l înfrunte și, cu ajutorul lui Ah-badt-dadt-deah, să-l răpună o dată pentru totdeauna.

În noaptea aceea, iscoadele le aduseră vestea că, tîrziu spre după-amiază, Ned Storham ajunsese la Fort Ellis, împreună cu cei cincizeci de pistolari și două căruțe de provizii. Cu toții petrecuseră noaptea în fort.

A doua zi, alți oameni de încredere primiră sarcina de a-l urmări pas cu pas. După prînz, era de așteptat ca Ned să se apropie de locul unde se afla Adam. În noaptea aceea, contele de Chastellux și însoțitorii săi se sfătuiră asupra planului de luptă, stabilind poziția fiecărui războinic, cîntărind diverse variante, în caz că Ned ar fi reușit să-i încercuiască, și încercînd să nu omită nici o eventualitate. După multe discuții, considerînd că erau pregătiți pentru orice situație, se înfășurară în blănuri și se culcară. Îi aștepta o zi grea, o încleștare sîngeroasă, în care aveau să-și regleze toate socotelile[XVIII].

La fortul Ellis sosise de curînd un ordin semnat de guvernatorul Smith, care se dovedi de un real folos pentru

intențiile lui Ned Storham. Cum, în sfîrșit, se luase decizia ca armata să fie trimisă în teritoriu, guvernatorul ceruse gărzilor civile să se întoarcă acasă, trimițînd voluntarilor „mulțumirile și recunoștința locuitorilor Montanei".

La citirea ordinului, trupele nemulțumite considerară că li se cuvenea ceva mai mult și mai tangibil decît „mulțumiri și recunoștință". Li se făgăduise prada obținută din incursiunile împotriva indienilor, ori peste vară nu mai avusese loc nici un jaf mai acătării. În cursul serii, după ce se consumaseră cîteva galoane de whisky, Ned reuși să profite de nemulțumirea lor. Celor care tocmai rataseră reînnoirea unui contract pe șase luni li se oferiră lefuri mai mari decît cele plătite de guvernator, precum și perspectiva unei prăzi substanțiale. Satele Absarokee din valea Aspen erau foarte bogate și aveau mari cirezi de vite, iar Ned Storham le promitea fostelor gărzi civile dreptul de a-i jefui pe indieni după pofta inimii.

Spre amiază, iscoadele lui Adam se întoarseră în galop, cu caii numai spume, aducînd vești dintre cele mai alarmante. Ned Storham traversase pîrîul Willow, împreună cu două sute de oameni înarmați.

Cu toții se puseră pe lucru, întărindu-și pozițiile, înălțînd baricade, săpînd sau ducînd caii la adăpost, într-o văioagă. Nu se punea problema să-și caute un loc mai sigur, pentru că între stînci și valea Aspen acesta era singurul. În plus, nu le rămînea nici timp ca să trimită după ajutoare.

Alte iscoade porniră ca să afle orice mișcare a trupei lui Ned Storham. În tabără, toți se pregăteau de luptă, rămînînd doar în pantaloni și mocasini, vopsindu-și fața și trupul în culorile războiului și cerînd ajutorul spiritelor și talismanelor pentru a-l învinge pe dușman. Își încărcară armele, își verificară

muniția și pumnalele, își legară armele de șeile poneilor. Apoi începură să aștepte.

Pe la începutul după-amiezei Ned Storham își făcu apariția pe dîmbul din depărtare. Pistolarii lui călăreau pe două rînduri, cu armele strălucind în soare. Vîntul le aducea sunetul glasurilor pînă în locul unde se aflau indienii. Pe măsură ce se apropiau, Adam reuși să le distingă degetele încordate pe trăgaci, așteptînd momentul prielnic pentru a deschide focul. Ned nu călărea în fruntea lor, ca un conducător, preferînd să rămînă mai în spate, la loc sigur. Adam decise să nu mai zăbovească și, la comanda lui, răsunară patruzeci de detunături, umplînd aerul de fum acru și dens. Carabinele „Winchester" începură să secere trupa cu o furie mortală. Oamenii se rostogoleau jos din șei, caii se prăbușeau la pămînt, iar cei scăpați teferi se năpustiră la adăpost, în spatele căruțelor rămase la poalele dealului.

Profitînd de învălmășeală, războinicii Absarokee săriră în șa și porniră la atac, revărsîndu-se la vale ca un puhoi aducător de moarte, printre trosnete de puști și înfricoșătoare strigăte de luptă. Cu Adam în frunte, năvăliră printre pistolarii lui Ned împușcînd, lovind necruțător cu tomahawk-ul, măcelărind fără milă sleahta care fugea în dezordine, mînată de un singur gînd: acela de-a scăpa cu viață.

Copitele cailor ridicau în aer colbul cîmpiei, care intra în nasul și gîtlejul luptătorilor, odată cu mirosul de praf de pușcă. Gloanțele șuierau prin aer și cei rămași în viață se aplecau să-și ridice răniții. Pămîntul era presărat cu trupuri de morți și muribunzi. Cai morți și răniți zăceau pe cîmpia ierboasă. Gemetele omenești se amestecau cu nechezatul înspăimîntat al animalelor cuprinse de panică.

Primul atac luase sfîrșit.

După ce-și ridicară răniții, indienii Absarokee se retraseră la adăpostul stîncilor, ca să-și numere pierderile, încercînd să estimeze forțele de care mai dispuneau albii.

Numai patru războinici fuseseră răniți — nici unul foarte grav — semn bun pentru niște oameni încrezători în puterea magică a amuletei lor. Ascunși după stînci, continuară să tragă fără milă asupra banditilor înghesuiți în spatele căruțelor.

Nimeni nu-l recunoscuse pe Ned Storham. Oare mai trăia? Poate fugise! Cine-i conducea pe albi? Dar cînd atacatorii ieșiră de după căruțe, năpustindu-se spre stînci, Adam înțelese că Ned continua să dirijeze operațiunile. Nici un om cu experiență n-ar fi atacat o poziție fortificată, fără un motiv bine întemeiat.

Din armele indienilor se revărsă un nou potop de foc, semănînd moarte în dreapta și în stînga. Albii șovăiră cîteva clipe, apoi o luară la sănătoasa.

Neîntrecuții tintași indieni nu-i lăsară nici măcar să scoată capul de după căruțe. Cum printre atacatori nu se zărea nici o mișcare, Adam începu să se întrebe dacă nu cumva Ned Storham trimisese după ajutoare la fortul Ellis. Peste preerie plutea o liniște adîncă și nefirească.

— Am impresia că așteaptă întăriri, zise tînărul, plimbîndu-și degetele pe mînerul pumnalului agățat la cingătoare.

— Sau poate întunericul, ca să poată fugi, își dădu cu părerea James.

— Și ca să se întoarcă altă dată, cu forțe proaspete, remarcă dezgustat Adam, aruncînd o privire spre cîmpia de la poalele stîncilor.

— Dacă Storham n-a cerut ajutoare, spuse James, i-am putea încercui la noapte, ca să isprăvim cu ei o dată pentru totdeauna.

— Nu putem aștepta pînă atunci. Între timp riscăm să ne trezim pe cap cu toți soldații din fortul Ellis.

Iritat de lipsa de acțiune, Adam dorea să grăbească deznodămîntul, pentru a termina cu Ned Storham.

— Mă duc pînă la căruțe, ca să-i scot afară din ascunzătoare! declară el.

Deşi propunerea era extrem de îndrăzneaţă şi primejdioasă, astfel de iniţiative se întîlneau frecvent printre indienii triburilor din nord, care numai prin curaj îşi puteau cîştiga respectul celorlalţi. La douăzeci de ani, Adam fusese chiar şef de trib şi, încă din copilărie, talismanul său se dovedise de nepreţuit. Lui nu i se putea întîmpla nimic rău.

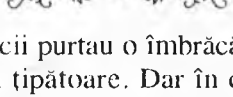

În luptă, războinicii purtau o îmbrăcăminte uşoară, evitînd cu grijă culorile prea ţipătoare. Dar în cufere aveau şi straie sărbătoreşti, pentru reîntoarcerea victorioasă acasă. Scoţîndu-şi din bagaj hainele bogat ornamentate, Adam se îmbrăcase cu mare pompă: vestă cu franjuri, împodobită cu mărgele, cozi de hermină şi scalpuri, pantaloni cu cozi de lup cusute la glezne, colier din gheare de urs şi două pene de vultur prinse în păr — deşi, de-ar fi avut o fire vanitoasă, ar fi purtat cîte una pentru fiecare din nenumăratele sale isprăvi de vitejie.[XIX]

Deschise o cutioară decorată cu mărgele şi-şi vopsi faţa în cărămiziu, apoi verifică dacă „medicamentele" erau bine agăţate de şuviţa de păr împletită, dată după ureche. După ce-i vorbi cu blîndeţe poneiului care avea să-l ducă în mijlocul albilor, sări în şa. Cu „Winchester"-ul în mînă, ieşi dintre stînci şi coborî spre cîmpie, îndreptîndu-se spre căruţe, pînă ajunse chiar în bătaia puştilor duşmane.

Aici îşi întoarse calul şi, ridicînd carabina cu un aer sfidător, pătrunse dincolo de linia de apărare, cu gloanţele zburînd pe lîngă el, cu veşmîntul bogat împodobit strălucind în soare, cu penele de vultur fluturînd în vînt, călare pe poneiul lui cel iute de picior, teafăr şi nevătămat, ocrotit de talisman.

Îl auzi pe Ned îndemnîndu-şi oamenii să tragă, apoi gloanţele şuierîndu-i pe la urechi. Banditii lui Ned ieşiră din ascunzătoare, devenind ţinte sigure pentru indieni. Departe,

în spatele căruțelor, răsunară împușcături și urechea fină a lui Adam distinse zgomotul caracteristic al unei arme cu repetiție.

Întorcîndu-și calul, porni în galop pe lîngă căruțe, cu părul negru în bătaia vîntului, cu franjurii de piele și cozile de hermină unduind în urma lui, adevărată țintă vie, sfidîndu-și inamicul. Părea un duh al preeriei, cu gloanțele trecînd pe lîngă el. Urcă în goană dealul, trecînd ca o săgeată printre stînci, și trase frîul, oprind în loc cu o precizie uimitoare.

Sări jos din șa între James și Lance-Neînfricată, cu ochii la stîncile din depărtare.

— De unde trag armele cu repetiție?

James arătă spre dîmbul aflat la sud de tabăra lui Ned, de unde răsunau împușcături repetate, doborînd sistematic mercenarii ascunși după căruțe.

— Spre stînga, printre stînci. Derbedeii lui Ned pică unul cîte unul, ca muștele.

— Afurisita! scrîșni Adam, privind în zare printre pleoapele întredeschise. Pînă la urmă, tot a venit!

Chipul i se destinse într-un surîs.

— Mi-am dat seama de cum am auzit focurile de armă. Ia uite ce s-a ales din banda lui Ned! Fug care încotro ca potîrnichile.

Fiecare glonț își atingea ținta. Adam numără liniștit împușcăturile care făceau să răsune valea și, cînd ajunse la cincizeci, își scoase vesta de piele și zise, cu un zîmbet obosit:

— E timpul să încălecăm și să sfîrșim ce-am început.

Cînd indienii se năpustiră la vale, banditii o luară la sănătoasa, fugind din calea morții și galopînd în disperare spre fortul Ellis, spre a se pune la adăpost. Adam porni în urmărirea lor, după ce se opri cîteva clipe lîngă căruțe, cu ochii după Ned Storham. Aruncînd o privire scurtă asupra morților și răniților, înțelese că dușmanul său supraviețuise

măcelului. Dădu pinteni calului, decis să-l prindă pe cel a cărui lăcomie dusese la atîta vărsare de sînge.

Pînă la fortul Ellis mai erau patruzeci de mile. Avea tot timpul să-l ajungă din urmă și să-l ucidă. Încercă să ghicească ora după soare. Încă patru ceasuri pînă la lăsarea întunericului. Ridică brațul, făcînd semn Florei, și porni ca vîntul către est.

Flora privi cum indienii se răsfirau în preerie, urmărindu-și necruțători dușmanii, în timp ce Adam dădea pinteni calului, îndemnîndu-l să gonească mai iute.

Soarele tîrziu de după-amiază scălda cîmpia într-o lumină aurie și idilică: înșelătoare strălucire așternută asupra unui cîmp de luptă presărat cu victime omenești.

Flora își duse, îngrozită, mîna la gură. Undeva, în fața lui Adam, un bărbat ridicase capul, cu arma ațintită asupra tînărului indian.

— Adam! țipă ea, înspăimîntată. Adam!

Adam nu-i auzi strigătul, în schimb zări strălucirea țevii de armă cu o fracțiune de secundă înainte ca ticălosul să apese pe trăgaci. Întoarse calul spre stînga, în dorința de-a evita glonțul și, în aceeași clipă, poneiul se prăbuși, lovit drept în piept. Adam se rostogoli la pămînt, ferindu-se de gloanțele care ricoșau în jurul lui, într-un nor de țărînă. Ghemuindu-se în spatele calului ucis, se lipi de pămînt și-și scoase „Colt"-ul de la cingătoare. În cădere, scăpase din mînă pușca. Așadar, cel care dorise să-l omoare trebuia mai întîi să se apropie, ajungînd în bătaia armei lui.

Rămase culcat, așteptînd.

În momentul cînd îl văzu prăbușindu-se, Flora sări în șa și, înainte ca vreunul din însoțitori s-o poată opri, porni la vale ca o furtună.

Înjurînd printre dinți, contele se repezi spre alt cal, cu gînd să-și urmeze fiica. Simțind în spate om străin, murgul lui Henry se ridică în două picioare și George Bonham se luptă să-l țină sub control. Pierdu astfel clipe prețioase pînă cînd să pornească după Flora, însoțit de Alan și de Douglas.

Adam o văzu venind: o siluetă zveltă și băiețoasă, în pantaloni, cu părul arămiu strălucind în razele soarelui de după-amiază și fluturînd în vînt. Tînăra femeie călărea la vale fără teamă, curajoasă ca un adevărat războinic. Adam surîse, înălțînd o scurtă rugă spre spiritele bune, ca s-o ferească de primejdii, apoi sări în picioare, încercînd să abată atenția atacatorului înainte ca Flora să ajungă în bătaia puștii lui.

— Nuu! țipă ea și strigătul se înfipse în urechile lui Adam, care tocmai se năpustea spre dușman, cu pumnalul într-o mînă și revolverul în cealaltă.

Ned — căci el era — înălță capul, cu arma îndreptată către tînărul indian, și, surîzînd cu răutate, apăsă pe trăgaci.

Adam se prăbuși la pămînt, cu umărul sfîșiat, fulgerat de o durere fără seamăn. Sprijinindu-se în mîna cu care ținea cuțitul, încercă să se ridice, căzu din nou, apoi iar se ridică, strîngînd din dinți ca să-și învingă durerea și silindu-și picioarele să-l asculte, printr-un uriaș efort de voință. Încă vreo cîțiva metri și Ned s-ar fi aflat în bătaia pistolului său. În alte condiții, l-ar fi nimerit chiar și de la această distanță, dar cum brațul îi tremura, era nevoit să mai înainteze cîțiva pași.

„Sînt indian Absarokee", își repetă în gînd cu încăpățînare. „Sînt indian Absarokee. Am o inimă de grizzly."

Litania din adolescență îi limpezi mintea, dîndu-i parcă aripi la picioare. Acum putea vedea și zîmbetul plin de cruzime al lui Ned. Încă zece pași. Opt.

Dar chiar atunci îl lovi al doilea glonț.

Adam țintì cu pistolul fără a se putea sluji de ochiul stîng, din cauza sîngelui care-i curgea șiroaie, și goli încărcătorul în mutra rînjită a lui Ned Storham.

Se lăsă încet în genunchi, aşteptînd ca Ned să cadă la pămînt.

Într-adevăr, banditul se prăvăli, fără viaţă, în şanţul din care se ridicase.

Flora ajunse lîngă Adam la cîteva secunde după ce acesta se chircise în iarbă, gata să-şi piardă cunoştinţa.

— Pleacă... murmură el. Ned... Trebuie... să pleci... Du-te...

Şoapta lui pluti o clipă peste întinsul preeriei, apoi se stinse. Pleoapele i se zbătură, după care se închiseră şi Adam căzu într-un leşin adînc.

Îngenuncheată lîngă el, Flora nu se mai gîndea la pericol, nici la Ned, mulţumind din suflet cerului că bărbatul iubit trăia. Îi cercetă cu ochi cunoscători trupul plin de sînge. Oare cît de grave erau rănile? Cît de adînci? Nu cumva fusese atinsă vreo arteră? Umărul arăta ca sfîşiat de colţii unui animal, cu carnea sfîrtecată şi zdrenţuită. Avea spatele scăldat în sînge şi pantalonii pătaţi, acolo unde sîngele se prelinsese mai jos de cingătoare. Rana de la cap părea mai gravă. Pe obrazul stîng sîngele curgea şiroaie, năclăindu-i părul.

Flora se aplecă, lipindu-şi urechea de pieptul lui, şi, ţinîndu-şi răsuflarea, încercă să-i prindă bătăile inimii. O clipă înlemni de groază, apoi desluşi un zvîcnet slab şi, în ciuda stării critice în care se afla Adam, nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

Inima bătea regulat.

Restul nu mai conta.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd sosi tatăl ei, Flora înălţă capul şi zise:

— Adam trăieşte. Găsiţi-l pe Ned Storham. E mort sau rănit. Acolo! arătă ea către şanţ, lucidă ca întotdeauna şi preocupată în primul rînd să-l ferească pe Adam de o nouă primejdie.

George Bonham sări jos din șa, dînd fuga pînă la șanț, împreună cu Alan și Douglas. Flora scotoci prin bagajele lui Henry, de unde scoase mica trusă de prim ajutor, nelipsită din toate drumurile lor. Luînd cîteva comprese, se strădui să oprească sîngele care curgea șiroaie din rănile lui Adam.

Trebuia să-l îngrijească cu mare atenție, ca nu cumva să se infecteze. Își jură să-l pună să mănînce și să doarmă, evitînd orice efort. Va încerca să se arate mai credincioasă și să meargă la biserică. Făcu tot felul de făgăduieli puterilor cerești creștine, care răsplăteau credința și legătura cu biserica. Promise jertfe spiritelor bune, spre a le îndupleca, în tradiția indienilor Absarokee. Își jură să fie atentă și să nu încalce anumite superstiții, amintindu-și povestea unui șef indian Lakota, care murise în luptă pentru că primise să mănînce din vase de fier, atrăgîndu-și astfel mînia spiritelor.

Numai să trăiască Adam! se rugă în tăcere. O îngrozea trupul lui uriaș și nemișcat, ca și cum în clipa aceea i s-ar fi hotărît soarta.

— Sînt gata de orice sacrificiu... murmură Flora, aplecîndu-se deasupra trupului inert, cu bandajele deja îmbibate de sîngele ce continua să curgă în neștire.

Ar fi vrut să-i oprească sîngerarea, să-i închidă rănile, să-l poată face din nou zdravăn și în putere, așa cum îl cunoscuse. Ar fi vrut ca Ned Storham să plătească pentru lăcomia lui nemăsurată. Simțea atîta ură pentru acest om încît, chiar de-ar fi fost mort, ar fi dorit să-l mai ucidă o dată.

Întotdeauna va fi așa, își spuse ea cu tristețe, îngenunchind lîngă omul pe care-l iubea: două siluete minuscule în nesfîrșita întindere a preeriei. Într-un stat în care ziarele scriau cu litere de-o șchioapă: INDIENII TREBUIE ȘTERȘI DE PE FAȚA PĂMÎNTULUI, Adam va fi pus mereu în situația de a-și apăra tribul și țara. Iar Flora nu va ști niciodată cînd va veni glonțul destinat să-l smulgă de lîngă ea.

Dar nu de data asta, Doamne! imploră fata, și lacrimi mari i se prelinseră pe obraz, peste bandajul îmbibat cu sînge al lui Adam.

— N-ai decît să-l bocești cît îți place, cucoană, tot nu slujește la nimic!

După rînjetul batjocoritor, își dădu seama că în fața ei se afla Ned. Sări în picioare, întinzînd mîna după pistolul agățat la oblînc.

— Vrei s-o pățești la fel ca el? o amenință Ned, cu degetul pe trăgaci, ațintind arma asupra ei. Dă-te la o parte de lîngă mortăciunea aia și vino-ncoa'.

Conștientă de pericolul în care se afla Adam, Flora se supuse, îndepărtîndu-se la cîțiva pași de trupul însîngerat al tînărului indian. Din locul în care se găsea, Ned nu putea vedea că Adam încă mai respiră. Oricum, era mai bine să nu se apropie prea mult.

— Ești urmărit, spuse ea, sperînd să-i grăbească plecarea. Te caută trei oameni.

— Mulțam! replică banditul, cu un zîmbet grotesc pe fața mînjită de sînge. Numa' c-au pornit aiurea, pă urmele lu' Bud Holt. Acu' treci încoa! porunci el, făcîndu-i semn cu revolverul.

Flora se întrebă dacă avea vreo șansă să-l țină de vorbă pînă la întoarcerea tatălui ei. Și Ned era rănit, deși ea nu-și putea da prea bine seama cît de grav. Cum însă nu știa cînd se va întoarce George Bonham, nu-și permitea să riște ca Adam să facă vreo mișcare sau să scoată vreun sunet. Așadar, dădu ascultare ordinului.

— Acu' o să mergem pîn' la caii ăi doi de colo, vorbi Ned, și-o să pornim într-o scurtă călătorie. Nu-mi strică un ostatic, dacă țin s-ajung întreg la fortul Ellis.

Flora observă că Ned își pierduse trei degete de la mîna stîngă și hotărî să încerce să rămînă în partea în care banditul era mai vulnerabil. Pistolul ei mic, calibrul 22, pe care-l avea în buzunarul pantalonului, l-ar fi putut doborî fără probleme,

cu condiția să-l ochească de aproape. Spre marea-i surprindere, își păstrase calmul, singurul gînd fiind acela de a-l duce pe Ned cît mai departe de Adam.

Ticălosul fusese rănit. Ea era înarmată.

Pînă la fortul Ellis rămîneau de parcurs patruzeci de mile, iar Ned avea nevoie de ajutorul ei.

Adam deslușì mai întîi o lumină albă și strălucitoare, apoi zvon de glasuri. Lumina era caldă și învăluitoare, iar glasurile cunoscute și dragi inimii lui. Se luptă să lege imaginile și sunetele. Incapabil să gîndească, se cufundă din nou în întuneric și neant.

Apoi, două cuvinte i se înfipseră în creier, trezindu-l din letargie.

Valea Aspen.

Recunoscu vocea lui Ned Storham.

Brusc, mintea i se lumină și înțelese unde se afla și ce se întîmplase. Dușmanul era încă în viață!

Cînd glasul familiar al Florei îi ajunse la urechi, își încordă auzul, pîndind cu fiecare nerv, cu fiecare fibră. Încercă să aprecieze în gînd în ce măsură se putea mișca. Picioarele păreau gata să-i dea ascultare, deși cu prețul unor dureri îngrozitoare. Se străduì să ghicească din ce parte veneau vocile: dinspre sud-vest, iar Flora se afla mai aproape. Dar la ce distanță? Se luptă să închege o imagine din toate aceste amănunte, dar efortul era uriaș și o clipă fu gata să-și piardă din nou cunoștința. Se forță să-și țină cumpătul și reîncepu să raționeze. Cît de departe? Ca prin minune sosi și răspunsul: cam la două lungimi de cal. Aproape că-i veni să zîmbească.

— Acum încalecă, dar fără grabă! porunci Ned.

Luă armele legate de șaua calului Florei și, cu revolverul ațintit asupra ei, strînse frîul cu mîna beteagă, în timp ce ea puse piciorul pe scăriță.

În clipa aceea, fata s-ar fi putut smulge, dînd pinteni calului și pornind în galop. Probabil că ar fi riscat să fugă, de n-ar fi fost în joc viața lui Adam. Dar așa, se așează încet în șa, așteptînd pînă ce Ned Storham încălecă și el, abia mișcîndu-și trupul mătăhălos. Flora nu îndrăznea să privească înspre Adam, de teamă să nu trezească bănuiala tîlharului. Fiecare clipă ce trecea părea o veșnicie.

Se afla în partea vulnerabilă a lui Ned. Tatăl ei îi va lua cu siguranță urma. În plus avea pistolul și, curînd, Adam va fi în siguranță.

Cel puțin, din clipa în care vor porni la drum.

Adam pîndea scena printre pleoapele întredeschise, cu un singur ochi, căci stîngul era plin de sînge. Înțelese că Ned va trece la numai cîțiva pași de el. Exista riscul ca nemernicul să mai tragă niște gloanțe în cadavru. Era un obicei destul de răspîndit ca învingătorii să-i ucidă pe răniți. Trebuia să-și adune puterile, ca să se miște exact la momentul potrivit.

Nici prea curînd, nici prea tîrziu, altfel n-ar mai fi reușit s-o salveze pe Flora. Așa sleit de puteri cum era, avea o singură șansă de a-l doborî pe Storham.

Călărind lîngă Ned, cu frîul calului legat de șaua lui, Flora nu putea zări locul unde se afla Adam, dar cînd porniră într-acolo, se adresă lui Storham:

— Nu cred c-ai să reziști atîta cale pînă la fortul Ellis.

Banditul se răsuci spre ea, mîrîind:

— Mai degrabă tu, dacă nu-ți ții fleanca.

„Încă vreo cîțiva pași...", calculă în gînd Adam, apreciind distanța și ritmul de mers al cailor.

— Vom vedea! replică ea cu răceală. Sîngerezi destul de rău.

Știa că Ned nu putea s-o împuște. Măcar pînă scăpa de indienii Absarokee.

Acum. Cu o sforțare supraomenească, Adam își întinse picioarele. *Calul lui Ned se opri brusc, speriat de mișcarea neașteptată a lui Adam.* Simțind primejdia, banditul întoarse capul.

Scrîşnind din dinţi de durere, Adam se sili să se ridice şi, din doi paşi, ajunse lîngă Ned. Smulgîndu-şi pumnalul din teacă, îl înfipse în trupul ticălosului.

Ned încremeni, parcă ţintuit de şa, dar Flora îl pocni cu toată puterea peste mîna rănită şi el se prăbuşi la pămînt, cu un urlet de agonie.

În cădere îl lovi pe Adam chiar în umărul sfîşiat, iar tînărul se trase instinctiv într-o parte, fulgerat de o durere insuportabilă. Se luptă să nu-şi piardă cunoştinţa, gîfîind ca un animal rănit, cu timpanele bubuind, cu ochii acoperiţi de o pîclă lăptoasă.

Flora trase de frîu, oprind amîndoi caii, apoi sări jos din şa şi-i plesni pe spate, trimiţîndu-i ceva mai departe, ca să-i lase libertate de acţiune. Îşi vîrî mîna în buzunarul pantalonului, de unde scoase pistolul.

Un singur foc.

O singură şansă de a-l ucide pe Ned Storham.

Acesta se săltă în genunchi, cu braţul stîng atîrnîndu-i inert pe lîngă trup, cu revolverul tremurînd în mîna dreaptă. Se răsuci spre locul unde Adam zăcea întins pe iarbă, cu obrazul stîng şi pieptul mînjit de sînge. Umărul sfîşiat de glonţ sîngera cumplit, udînd pămîntul preeriei.

Flora ridică micul revolver şi, sigură pe ea, ţinti spre capul lui Ned.

— Eşti pierdut, Adam Serre... gîfîi Storham, ochind victima întinsă în iarbă.

— Salutări... lui Frank... icni Adam, silindu-se să se ridice în capul oaselor, cu fruntea brobonită de sudoare şi chinuit de o durere atroce.

— Tu ai să-l întîlneşti înaintea mea, blestematule... mîrîi Ned, încordîndu-şi degetul pe trăgaci.

Cu o ultimă sforţare, Adam ridică braţul şi cuţitul zbură, şuierînd, prin aer.

Avea o lamă lungă de zece centimetri şi trebuia azvîrlită cu mare precizie, ca să pătrundă exact printre a doua şi a treia coastă, străpungînd inima.

Ned Storham muri pe loc.

Capitolul 27

Adam se trezi din leşin seara tîrziu, pe malul rîului Elk, chiar cînd targa pe care zăcea pătrunsese în umbra stîncii Sentinel. Un timp, luna rămase ascunsă în spatele piscului semeţ de gresie, dar cerul era spuzit de stele care sclipeau ca nişte diamante.

Întorcînd capul să privească luna abia răsărită din spatele muntelui stîncos, dădu cu ochii de Flora, care păşea alături de el.

— Ţi-am simţit parfumul şi-am ştiut că sînt în viaţă, surîse tînărul.

— Ai scăpat la ţanc, şi asta numai din cauza afurisitelor tale de porniri cavalereşti.

Flora cunoştea motivul pentru care Adam îl înfruntase pe Ned Storham fără puşcă şi, de la moartea ticălosului, starea ei de spirit oscila între linişte şi supărare.

— Mă vindec repede.

— Va să zică, nu-i prima oară cînd faci prostii, îl certă ea.

— Îmi amintesc mai ales de una anume, rîse Adam. Seara cînd am stat cu o doamnă în trăsura judecătorului Parkman.

— Măcar acolo nu riscai să fii împuşcat, murmură Flora.

— Nu eram chiar atît de sigur.

Ea zîmbi.

— Eşti incorigibil.

— Şi-al naibii de norocos să te am alături.

Întinse mîna către Flora.

— Atinge-mă, să mă conving că nu visez şi că eşti aici. Cerul e atît de frumos, parcă ireal.

Îi prinse degetele într-ale lui şi amîndoi simţiră acelaşi fior inexplicabil, care-i unise încă din prima noapte, la Virginia City.

— N-ar fi trebuit să călăresc pînă în bătaia puştii lui Ned Storham, şopti Flora. De ce nu spui că m-ai prevenit?

— A fost un act de mare curaj să-mi vii în ajutor, *bia*. Te-ai comportat ca un adevărat războinic. Iar în luptă, nimeni nu ştie exact cum trebuie să reacţioneze. Nici măcar eu.

— Cîndva va trebui să mă înveţi şi pe mine să mă lupt.

— Ce-ar fi să ne mai bucurăm şi de puţină pace? propuse el cu diplomaţie. Eu unul prefer să mă ocup de cai.

— Ţi-aş putea fi de folos...

— Iar eu ţi-aş putea fi de ajutor în descifrarea tainelor civilizaţiei Absarokee. Batem palma?

— Batem! murmură Flora.

Amîndoi trăiau aceeaşi stare de bine şi de mulţumire, ca şi cum împreună ar fi realizat tot ce şi-ar fi pus în gînd, ca şi cum ar fi fost în stare să înţeleagă mai multe decît cei din jurul lor, ca şi cum, în această seară, luna ar fi strălucit numai pentru ei.

— N-ar trebui să mergi pe jos, zise Adam. Am să cer să ţi se aducă un cal.

— Cît timp păşim încet, nu-i nici un pericol. Atîta doar că dimineaţa continui să am greţuri. Crin-de-Primăvară mi-a spus că pentru copil e bine să fac mişcare.

— Îmi închipui că nici nu i-a trecut prin minte ce fel de mișcare ai făcut în ultima vreme, replică Adam. Iar dacă tot are de gînd să-ți fie sfătuitoare, atunci va trebui să stau de vorbă cu ea.

— Nici o șansă. Tot timpul zice că bărbații nu se pricep la copii.

— Cel din fața ta e hotărît să învețe, răspunse el cu blîndețe, strîngînd-o de mînă. Nu vreau să fiu ținut deoparte...

— ...de data asta?

— Te rog... murmură Adam. Gîndul că tu porți în pîntece copilul meu...

Tăcu o clipă, încercînd să-și stăpînească tremurul din glas. Brusc, se simți cuprins de sfîrșeală. Revăzu în minte chipul lui Ned Storham, gata să-i pună capăt vieții, apoi imagini dureroase din timpul sarcinii Isoldei.

— Sînt copleșit... șopti el. Și... nespus de fericit.

— Știu, răspunse Flora cu glas blînd, trăind aceleași sentimente. Acesta e copilul despre care toți doctorii spuneau că nu-l voi naște niciodată.

— Ni l-a dăruit Ah-badt-dadt-deah.

— Mi l-ai dăruit tu... murmură ea. Un frățior sau o surioară pentru Lucie.

Nu era clipă în care să nu se gîndească, fericită, la pruncul ce creștea în pîntecele ei.

— Îmi dai voie să-i spun? întrebă Adam, cu ochi strălucitori, ca de copil.

— Din cîte o cunosc pe Lucie, îmi închipui c-a auzit deja o groază de discuții pe această temă. Oricum, însă, spune-i. Spune tuturor, spune lumii întregi.

— Nu cumva îți pare bine? o necăji el.

— E un adevărat miracol, cel puțin față de ce spuneau cei mai mari doctori de pe glob, așa că sînt nu numai impresionată de virilitatea ta, dar în culmea bucuriei.

— De îndată ce mă voi putea mișca fără să urlu de durere, voi vedea ce-i de făcut ca să-ți completez definiția extazului.

— Nici să nu te gîndești! N-ai voie să te miști cîteva săptămîni. Știi că era să mori din cauza pierderii de sînge? Știi că, de nu ți-ar fi scos Henry glonțul din umăr, ai fi murit din cauza infecției? Nu te miști pînă nu-ți dau eu voie.

— Am înțeles, iubito! se învoi Adam, căruia nici prin minte nu-i trecea să aștepte atîta timp. Cum vrei tu, întări el, văzîndu-i surîsul mulțumit.

Cît despre Flora, ar fi fost cazul să se arate mai bănuitoare față de atitudinea lui supusă și ascultătoare.

Rămaseră în satul lui Patru-Șefi pînă ce rănile lui Adam se vindecară complet. Cum obiceiurile indienilor Absarokee îngăduiau unui războinic să-și ia mai multe neveste, Adam și Flora se căsătoriră în cadrul unei ceremonii simple, la care asistă tot satul, urmată de două zile de petrecere și dans. În noaptea nunții, cînd Adam insistă să-și facă datoria conjugală, Flora mai întîi se împotrivi, dar cum el se arătă nespus de convingător, pînă la urmă învinse rezistența miresei, precum și propria-i durere, și amîndoi își contopiră trupurile în plăcerea aducătoare de uitare.

Peste două săptămîni, Adam începu să se arate tot mai dificil ca pacient, răbdarea și toleranța lui ajungînd la limită. Într-o dimineață, pe la sfîrșitul lui septembrie, după ce-și luase micul dejun cu un aer morocănos și-o expediase pe Lucie afară la joacă, se ridică de pe scaunul de unde urmărise încruntat flăcările din vatră și zise:

— Azi ne întoarcem în valea Aspen.

— Încă n-ai voie să călărești! protestă Flora. Iar drumul e foarte lung.

Se întoarse către el și adăugă:

— Durerile de cap nu te-au lăsat. În plus, nu te poți mișca fără junghiuri în umăr. Eu nu plec nicăieri.

— Ba ai să pleci, o fulgeră el cu privirea.

— Mie să nu-mi dai ordine! replică scurt Flora.

— Foarte bine. Lucie și cu mine vom pleca. N-ai decît să vii mai tîrziu. La dracu'! exclamă, oftînd adînc. Iartă-mă, dar nu suport să mai rămîn nici măcar o zi. Am făcut tot ce trebuie, mi-am luat medicamentele, m-am odihnit pînă ce-am ajuns fără puteri, ca o femeie. Simt că înnebunesc. Nu mi-am mai văzut casa și caii de săptămîni de zile. Te rog, hai să mergem. Vom călători în etape mici. Însă trebuie să mă întorc acasă.

Vorbise cu atîta disperare, încît Flora înțelese prin ce efort de voință reușise să rămînă în sat atîta vreme.

— Bine, dar făgăduiește-mi că vom merge încet.

El surîse, liniștit și împăcat.

— Îți făgăduiesc orice.

— Vreau să îmbătrînesc alături de tine, nu să te văd murind din cauza unor răni.

— O săptămînă e destul de încet?

De la moartea tatălui său, nu acceptase nici un fel de compromisuri în probleme personale. Faptul că o făcea acum dovedea ce mult ținea la Flora.

Căzură la învoială pentru o călătorie de cinci zile, ca să se poată deplasa fără grabă, prin minunatul decor de toamnă. Frunzele plopilor erau galbene și ruginii, iar aerul atît de curat, încît puteau vedea prin limpezimea lui pînă departe. Cum contele și asistenții lui rămăseseră în sat ca să-și continue studiile, Adam, Flora și Lucie se aflau pentru prima oară singuri, în familie. Străbătînd trecătoarea ce dădea spre valea Aspen, opriră caii, ca să admire priveliștea ce li se așternea la picioare. Adam luă mîna Florei într-a lui și zise:

— Bine-ai venit acasă, doamnă Serre.

— Mulțumesc, domnule Serre... murmură ea, rostindu-i numele cu un profund și înălțuitor sentiment al posesiei.

— De ce ai lacrimi în ochi? întrebă Lucie, cu încîntătoarea ei naivitate, aplecîndu-se să se uite mai bine la Flora.

— Pentru că sînt fericită...

— Crin-de-Primăvară zice că dac-o să ai un bebeluș, ai să plîngi din te miri ce. Tot pentru că ești fericită? Eu vreau

să faci un băiețel, ca să nu se joace cu păpușa mea, Dee-Dee. Și ea vrea tot un băiețel.

Vorbea cu inimitabila candoare a copiilor, care-și închipuie că în lume nu contează decît dorința lor.

— Nu putem ști dacă va fi băiat. Asta va hotărî Ah-badt-dadt-deāh, îi explică Adam.

— Eu sper să se hotărască la un băiat! declară Lucie, strîngînd păpușa în brațe. Și tu la fel, Dee-Dee, nu-i așa?

Ascultă o clipă, apoi spuse:

— Dee-Dee o să se roage la Ah-badt-dadt-deah.

— Vezi cum ți se forțează mîna? murmură Adam către Flora, care-și ascunse un zîmbet, auzind preferințele Luciei.

— Dacă-i fetiță, i-am putea da numele de Archibald.

— Nu știu dacă Dee-Dee se va mulțumi cu atît. Poate că lunile astea ar trebui să te porți ca un bărbat, ca să faci un băiețel.

— Oricum, data viitoare ar putea fi băiat.

Adam ridică din sprîncene, rîzînd.

— Bună idee!

— Credeam că ești de acord.

— Nu era chiar cuvîntul care-mi venise în minte.

— Atunci, ceva mai... seducător?

— Întocmai.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă în dormitorul tău, peste vreo oră, cînd ajungem?

— În dormitorul *nostru*, o corectă el. Dar de ce așa tîrziu?

— Pentru că slujitorii vor ține să-ți ureze bun-venit, iar Lucie va pretinde să te ocupi de ea.

— Chestia cu servitorii se rezolvă în doi timpi și trei mișcări, replică Adam. Cît despre Lucie, de îndată ce-o va vedea pe Cloudy, va uita de noi. Atunci, peste douăzeci de minute, în dormitorul *nostru*?

— Pun prinsoare pe două sute de dolari că va dura o oră.

— S-a făcut, iubito. Acum, fii atentă la mine! șopti el și, dînd pinteni calului, porni pe aleea ce ducea spre casă.

Capitolul 28

Servitorii se aliniaseră în faţa intrării ca să-i întîmpine, iar Lucie sări jos de pe ponei şi alergă în braţele guvernantei, dispărînd în casă împreună cu ea.

— Eşti pe cale să pierzi două sute de dolari, murmură Adam către Flora.

O luă în braţe, ajutînd-o să descalece, în timp ce doamna O'Brien îi dădea sus şi tare raportul despre recenta vizită a Isoldei la fermă. După cîteva clipe, cînd făcu o pauză să-şi tragă sufletul, Adam o întrebă:

— Cîte căruţe a luat cu ea la plecare?

— Zece, domnule. N-am putut s-o oprim. Numai dac-am fi împuşcat-o, dar Montoya a zis c-o să vă supăraţi... deşi eu nu eram aşa de sigură... Iertaţi-mă, domnule, dar ştiţi cum face: ţipă la toată lumea şi înjură ca un catîrgiu beat. Poftiţi să vedeţi şi dumneavoastră. A golit casa.

Într-un tîrziu, Adam reuşi s-o liniştească pe doamna O'Brien, după care mulţumi servitorilor pentru primirea făcută şi pentru grija pe care-o avuseseră de treburile casei.

Stătea alături de Flora, în pragul conacului jefuit, amîndoi ținîndu-se de mînă. Aruncînd o privire asupra holului, sufrageriei și salonului, toate golite de mobilă, Adam fluieră a mirare.

— A luat pînă și draperiile. Și eu, care credeam că nu putea să le sufere! murmură el. Poate că n-a vrut să fie ale *tale*, adăugă rîzînd.

— Draperiile? repetă Flora cu indiferență, observînd abia acum ferestrele golașe.

— Vrei să spui că n-ai de gînd să chemi urgent pe cineva să decoreze casa? Și nici n-ai să ai insomnii din cauza camerelor fără mobilă?

— Cu puțin noroc, voi reuși să trec și peste asta, zîmbi ea.

Adam izbucni în rîs și-o trase lîngă el, lipindu-i trupul de al său. Părul lui mirosea a salvie sălbatică din preerie.

— Poate-ar trebui să aruncăm împreună o privire prin casă...

Ochii lui întunecați făgăduiau o lume de plăceri.

— Ce gazdă perfectă!

— Așa știm noi, cei din Vest, să ne primim oaspeții, murmură Adam.

— Am auzit eu despre voi! Cît timp crezi că va ține ospitalitatea ta?

El zîmbi seducător.

— Atît cît vei vrea tu...

Sfîrșit

EPILOG

Spre fericirea păpușii Dee-Dee, în luna mai Flora i-a născut lui Adam un băiat — prilej de mare bucurie în familie. După doi ani a venit pe lume încă un băiețel. La vremea cînd li s-a născut al treilea copil, o fetiță, Lucie avea opt ani și depășise sfera limitată de preocupări din vremea întîmplărilor relatate mai devreme, ajungînd să-și dorească o surioară.

În decursul timpului, contele de Chastellux și-a dus numeroasa familie în multiple călătorii, spre a-i face plăcere soției sale pasionate de antropologie și bucurîndu-se de bucuria ei.

James a devenit unchiul James, din ziua în care s-a îndrăgostit de frumoasa Crin-de-Primăvară, renunțînd la nenumăratele și înfocatele sale admiratoare. Momentul cînd simpla prietenie se preschimbase în iubire a rămas un mister.

Copiii celor doi vechi prieteni au crescut împreună în valea Aspen: un grup numeros și gălăgios de copii cu sînge amestecat, isteți, frumoși, neastîmpărați și înconjurați cu multă dragoste de către părinții lor.

Adulții le-au încurajat în permanență spiritul independent, domolit numai de grija pentru siguranța vieții lor, de programele colegiilor din est și de cerințele unor cariere pline de răspunderi, desfășurate în societatea ce prindea să se dezvolte în jurul lor.

Erau cu toții, nouă: patru din neamul Serre și cinci vlăstare din familia du Gard.

Ei își spuneau „Corbii-care-se-înalță-pîn'-la-cer".

Firile mai puțin poetice, insensibile la farmecul personalității lor sau invidioase pe averea și titlurile de familie, le dădeau nume mult mai prozaice.